

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΟ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

ΠΙΕΡ ΡΙΣΑΡ

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

№ 5

ΔΡΧ. 5

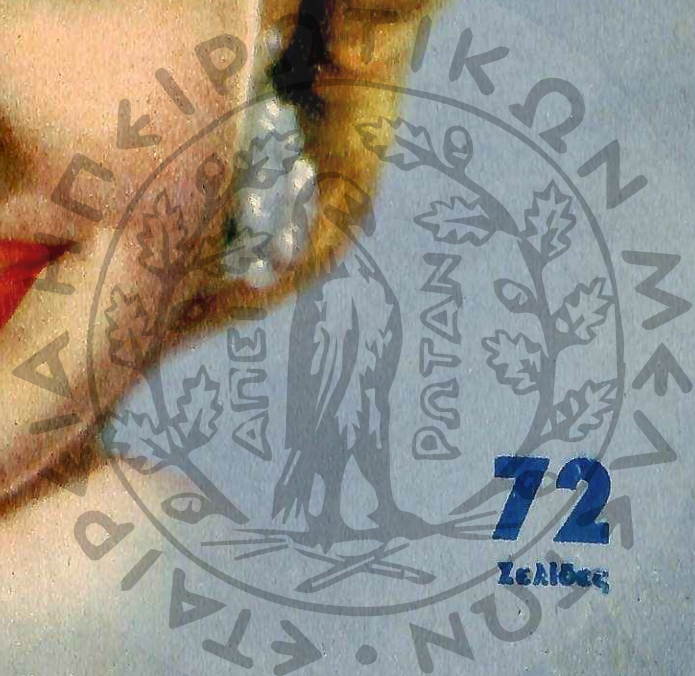

PHOTO OFFSET
ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΑΝ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ : ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 5 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟ.ΟΣ Β', ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

Εμείς, έδυσ...

...και σ' άδελφ

Ο εριναί διακοπαί. Πλεῖστοι συμπολίται τρέπονται πρὸς τὰς ἐξοχάς, πρὸς τὰ θουὰ καὶ τ' ἀκρογιάλια, γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ τσιγῆρισμα πού ἐπιφυλάσσουν τὰ ἐπερχόμενα κυνικά καύματα στοὺς δυστυχεῖς κατοίκους τῶν πόλεων. Μεταξὺ τῶν ἀποδημούντων ὅμως συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ τακτικοὶ ἀναγνώσται τοῦ «Θησαυροῦ», οἱ ὅποιοι, προκειμένου νὰ καταφύγουν σὲ ἀπόμερες γωνίαις τῆς ἑλληνικῆς ὁπαιθροῦ, ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀρκετὴ κίνησις καὶ συνεπῶς οὔτε κανονικὴ ἐπικοινωνία μὲ τὸ κέντρον, βρίσκονται πρὸ τοῦ κινδύνου νὰ στερηθοῦν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ ἀγαπημένου τους περιοδικοῦ. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» προσοῦσα γι' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, καθιερώνει ἀπὸ σήμερον τὸ οὐστημα τῶν «Εἰδικῶν Συνδρομῶν», γιὰ τοὺς θερινούς μηνες Ἰουλίου, Αὐγούστου καὶ Σεπτεμβρίου, ἀντὶ δρασχμῶν 20 γιὰ ἓνα μῆνα, 45 γιὰ δύο καὶ 65 γιὰ τρεῖς καὶ προσκαλεῖ τοὺς ἀναγνώστας τῆς πού φεύγουν γιὰ θερινὰ διακοπές, νὰ σπεύσουν νὰ ἐγγραφοῦν, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ σειρά τῶν ἐκδοθησομένων κατὰ τὸ διάστημα αὐτῶν μηνῶν μας. Ἔτσι θὰ λαμβάνουν ἀσφαλῶς τὸν «Θησαυρὸν» ἐγκαιρῶς καὶ ἀνελλιπῶς, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν ἐρίσκονται.

Ἡ μανία τῆς μιμήσεως πού κατέλαβε τοὺς ἀνταγωνιστάς μας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ «Θησαυροῦ» καὶ ἐντεῦθεν, κατήντησε νὰ παρῇ μορφήν ἐπιδημίας, ἡ ὁποία σὺν τοῖς ἄλλοις παρουσιάζει καὶ κομικώτατα θεαματά. Ἔτσι, τὸ «οὐδέτερον» τίτλῳ πάντοτε, πρὸς Θεοῦ, γιὰ νὰ ἐξηγουμεθα!—περιοδικόν, τῶς «Παγῶνι», σὸ τεύχος τοῦ τῆς περασμένης Τρίτης, ἐνεφάνισε στίς μεσαῖες σελίδες τοῦ ἑνὸς ἐκτεταμένου καὶ ἀναμικτῶν ὡσεὶ ἱεροπαθῆς ἀνοσιούργημα, θλιβεράν ἀπομίμησιν τῶν κομμοτεχνημάτων πού προσφέρει στὴν ἴδια θέσιν ὁ «Θησαυρὸς» μὲ ἐκτυπωσιν τῆς διχρώμου φωτο—δφου τῶν καλλιτεχνικῶν κατασκευῶν. Ἀδελφῶν Πηχλιωνίδη. Μὰ γιὰ ὄνομα τῆς Παναγίας! Πάμε νὰ πάρωμε τὸ λόγο μας πίσω, πού ἐπιμένωμε τὸ λόγο «Παγῶνι» εἶνε μόνον τίτλῳ οὐδ' ἐστὶν ὁ μισθὸς δὲν ἐρίσκεται ἐν στάς κεφαλὰς τῶν ἐπὶ... κεφαλῇ τοῦ οὐδετέρου συναδέλφου γιὰ νὰ γεννήσῃ καμμιὰ πρωτότυπὴν ἰδέαν;

Σὲ σημεῖωμα τοῦ τελευταίου τεύχους τοῦ, τὸ ἄλλο ἔβδομαδιαῖον φιλολογικόν καὶ ἐγκυκλο... παιδικόν περιοδικόν, πού λιθαίνει διαρκῶς καὶ ἀνυπόφορα τὸν μείρακα διευθυντὴν του, χθεσινὸν λεοντιδέα τῆς σελίδος «Συνεργασίας Ἀναγνώστων» τοῦ, παραπομπῶν ἀνασχύντως, οὐ μόνον

ἀνοηταίνει, ἀλλὰ καὶ ἀσεβεῖ εἰς βάρος ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους ὀφείλει κ α τ ι ἀπ' αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξί του. Καὶ τὸ νοσημότερον: ἀντὶ νὰ λήθῃ «σπολάτι» γιὰ τὴν ἀκόμη κι' ἀκόμη τοῦ ἀνοήτου τὰ μάτια γιὰ νὰ παρουσιάσῃ μιά—δὺο σελίδες — ἔστω καὶ ἀπομιμήσεις— ὑποφερτὲς σὲ κινόν του, ἀποδίδει εἰς ἄλλους ἓνα ἐλάττωμα —τὴν κουταμάρα— πού τὸ ἔχει πάσαι ἀποκοπὴ ὁ λεοντιδέας διευθυντὴς του. Ἄλλ' ὅς μὴν ξεχνῶ τὸ συνάδελφον ἐγκυκλο... πα ι δ ι κ ὸ ν περιοδικόν τὸ σφόν παράγγελμα : «Μὴ παῖζε ἐν οὐ πα ι κ τ ο ῖ ς!».

Ἀσφαλῶς κάθε ἀναγνώστης ἡ ἀναγνώστρια τοῦ περιοδικοῦ μας, τῶρα τὸ καλοκαίρι, πηγαίνει στὰ μπάνια ἢ στὴν ἐξοχὴ — εἴτε γιὰ μόνιμη διαμονή, εἴτε ὡς ἐκδρομῆς. Μέσα στὴ χαρὰ τῆς ἀμμουδιάς καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ θουνοῦ, πόσαι καὶ πόσες δὲν θέλουν νὰ κρατήσουν μίαν ἀνάμνησιν τῶν ὡραίων στιγμῶν πού περνῶν συντροφικῶς ἀπὸ τοὺς φίλους ἢ συγγενεῖς των. Ὅλες αὐτὲς τῆς φωτογραφίαις τῶν ἀναγνώστων τοῦ ἀναλαμβάνει λοιπὸν νὰ τῆς φιλοενη ὁ ἀγαπημένος σας «Θησαυρὸς» — ἡ μάλλον

σ χ ε δ ὸ ν ὅλες, ἀποκλειομένων ἐκείνων πού δὲν μποροῦν νὰ γίνουν κλισεῖ γιατί θάναί εἴτε ἀποτυχημένες, εἴτε σκοτεινές, εἴτε φλοῦ, εἴτε τοιμηρές κλπ. Ἐμπρός, λοιπόν! Διαλέγετε τῆς καλῆς φωτογραφίαις σας ἀπὸ τὴν πλάξ καὶ τὴν ἐξοχὴ καὶ στέλνετε τὰς στὸ «Θησαυρὸν», ὁ ὁποῖος θὰ τῆς δημοσιεύῃ ἐντελῶς δωρεάν σὲ εἰδικὴ σελίδα, ὑπὸ τὸν τίτλῳ τὸ «ΑΛΜΠΟΥΜ», εἴτε μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἀπεικονιζομένων σ' αὐτὲς, εἴτε χωρὶς, καὶ ὁπωσδήποτε μὲ τὴν ὀνομασίαν τῆς τοποθεσίας.

Ὑψώνεται καὶ πᾶσι ὁλοένα πρὸς ἀνώτερος βαθμὺς τὸ θερμόμετρον. Καὶ μαζὶ μὲ τὴν αὐξησιν τῆς ζέσσης, αὐξάνονται καὶ οἱ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας καὶ οἱ ἀποπνευστικαὶ ἐκδρομαί. Ἐννοεῖται, ὡς συνήθως, ἐκείνοι πού αὐτοκτονοῦν εἶνε οἱ ἄνδρες, κι' ἐκείνους πού ἀπ ο π ε ι ρ ὶ ν τ α ι, οἱ γυναῖκες! Ἐνα μόνον κοινὸν σημεῖον ὑπάρχει ἐπὶ τοῦ ζητήματος: ὅτι καὶ οἱ ἄνδρες πού αὐτοκτονοῦν, καὶ οἱ γυναῖκες πού ἀποπειροῦνται ν' αὐτοκτονήσουν δείχνουν τὴν προτίμησιν τοῦ σπὶν τῆς θάλασσας. Τὶ τὸ ἀπολαυστικότερον ὅμως κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἀφορήτου καυ-

σωνος ἀπὸ ἑνὸς θαλάσσιου μπάνιου—τελευταῖον μὲν γιὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἰσχυροῦ φύλου, πού ἔχουν κατὰ τὴν ζωὴν, πρῶτον δὲ μὲ πρόθεσιν ἐπαναλήψεως, γιὰ τῆς ἀντιπροσώπους τοῦ ἀσθενοῦς φύλου, πού... ἀπλῶς τῆς πειράξεῖ ἡ ζέστη;

Ὑπάρκα καὶ καταστρεπτικὰ τε τραῶδα — χαρακτηρίζονται ἀπὸ πολλοὺς νεοφανεῖς ἐχθροὺς των καὶ καταδικάζονται εἰς ἀφανισμόν ἀπὸ προσώπου τῆς προστασίας τῶν Ἀθηνῶν γῆς οἱ καὶ ὑμενοῦλες οἱ κ α τ σ ι κ ε ς ι Ζήτημα ὁλόκληρον τὸ ἔκαναν, οἱ κατωκοὶ ἰδίως τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου καὶ κατακλύζουσιν μὲ ὑπομνήματα ὑπουργικὰ καὶ ἀστυνομικὰ γραφεῖα, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸν ἐξοστρακισμόν των. «Ὅλο τὸ Παλαιὸ Φάληρον εἶνε γεμιστὸ ἀπὸ μυῖας ἐξ αἰτίας τῶν οἰκοσιτῶν αὐτῶν ζώων καὶ εἶνε ἀφάνταστα τὰ ἐκ τῆς μυῖας μαρτύρια τῶν παραθεριζόντων! » διαμαρτύρονται οἱ καταπολεμητοὶ «Τὰ σκῖνα, τὰ θυμάρια, τὰ πεῦκα καὶ τὴν παντοῦς εἴδους πρᾶσινδαν, καθὼς καὶ τὰ ὀπωροφόρα δένδρα πού ἡμεῖς φυτεύομεν, οἱ κατωκοὶς τὰ καταστρέφουσιν. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξοντωθῶν ὅλες οἱ κατωκοίαι!», συμπεραίνουν.

Ὅλες; Τὶ ἐννοοῦν μὲ τὴν λέξιν αὐτὴν ἀρὰ γε; Μήπως παίρνει τὸ σκῖν καὶ μερικὲς ἄλλες κ α τ σ ι κ ε ς, πού λούονται μεταξὺ τῶν ὡραίων ὁμοφύλων των στὴν ἀκτὴ τοῦ Παλαιῦ Φαλήρου;

Ὁ μέθυσος ἡ Κοινὴ Γνώμη εὐδὲν γνωμονεῖ τὸν ὑπουργόν Τύπου καὶ Τουρισμοῦ γιὰ τὸ σωτήριον μέτρον πού ἐπέτελε, ἀπαγορεύον ἐξέλιξιν τὴν σπὶν τῶν θεάτρων μας ἐντὸς τῶν ἀμελλόντων ἀρμενέτων καὶ ἄλλων παρεμφερῶν τραγωιδιῶν. Μέχρι τοῦδε τὸ μέτρον ἐξοστρακίζοντες μόνον προκειμένους περὶ φωνοληψιῶν καὶ εἰχῶν ἡσυχίας καὶ πᾶσι τὰ αὐτὰ μὲς ἀπὸ τὰ ἄκοσμος καὶ ἐν πολλοῖς χυδαῖς ἐκρούσας. Παρέμειναν ὅμως τὰ θεάτρα, ἀπὸ τὰ ὅποια οὐχὶ λίγος κόσμος περνᾷ κάθε ὥραν ἀποζητῶντας λίγη καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Δόξα τῷ Θεῷ, καθιερῶνται λοιπὸν κι' αὐτὰ ἀπὸ τὸν ρῆπον. Ἡ ἐπέκτασις τοῦ μέτρον εἶνε ἀνεργητικὴ, δι' ὃ καὶ τὰ θεάτρα μποροῦν τοῦ λοιποῦ νὰ λένε ὅτι ἔχουν τὴν... ἐνεργητικὴν τους!

Στιγμὸς ἀπὸ τὴν παρατεινομένην δίκην Περδικάρη. Μεταξὺ δύο παρακολουθούντων ρεπόρτερς: —Τὶ θέλει νὰ μὲς παραστήσῃ ἡ Π ο λ ω ν ἔ ζ α κατηγορουμένη καὶ σ ω π α ῖ ν ε ι ἔτσι διὰ κῶς; —Τὴν «Π ο λ ω ν ἔ ζ α» τοῦ... Σ ο κ ἔ ν λ

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἐβράβευσε κατόπιν διαγωνισμοῦ τὸ, κατωτέρω Ὑμνον τῆς 4ης Αὐγούστου. Οἱ στίχοι εἶνε τοῦ κ. Τ. Μ., ἡ δὲ μουσικὴ τοῦ ἀρχιμουσικοῦ τοῦ Βασ. Ναυτικοῦ κ. Γερ. Φρέντ, ἐγκριθεῖσα κατόπιν διαγωνισμοῦ:

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ 4ΗΣ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

—Γιατί χαίρεται ὁ κόσμος καὶ χαμογελάει, πατέρα;
Γιατί λάμπει ὁ ἥλιος ἔτσι, γιατί φέγγει ἔτσι ἡ μέρα;
—Γιατί σὺν αὐτῇ, παιδί μου, τὴν ἡμέρα τὴν χρυσή
Πού τὴν χαίρεσαι καὶ σὺ,
Στέρεψε τὸ μαῦρο δάκρυ, κλείσανε πολλὰς πληγὰς,
Ἀψηλώσανε τὰ στάχθα
Κι' ἓνα γύρω δὶα τὰ βράχια
Ἐγινέκανε ἀνθοβούνια καὶ χρυσοπηγὰς.
Μιὰν ἡμέρα σὺν ἐτούτῃ τὴν δόλωφτῃ κι' ὡραία
Ξεδιπλώθηκε καὶ πάλι ἡ γαλαξία μας σημαία
Πόχτει τ' οὐρανοῦ τὸ χρώμα
Καὶ σκεπάζει τ' ἅγιον χῶμα,
Πού ἐλευθερὸς πατὴρ,
Κι' ἔτσι μὲ χαρὰ κι' ἐλπίδα
Γιὰ μίαν ἐνδοξὴ πατρίδα
Ἡ σημαία κυματίζει μ' ἓνα «ΤΑΝ Ἡ ΕΠΙ ΤΑΣ»!
Μιὰν ἡμέρα σὺν ἐτούτῃ πού χτυποῦν οἱ καμπάνες,
Πού τὴν τραγουδοῦν οἱ νέοι καὶ δοξολογοῦν οἱ μάννες,
Ἐγινε σὺν πρῶτα πάλι
Ἡ πατρίδα μας μεγάλη,
Δοξαμένη κι' ἰσχυρή
Κι' ἔτσι σὺν τὴν ἀντικρύξῃς,
Ἔτσι πάλι τὴν γνῶριζεις,
«Τὴν γνωρίζεις ἀπ' τὴν κόψιν τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή»

Καλλιτεχνική Ζωή

Ο θάσος της Κας 'Ανδρεάδη, παίζει από της παρελθούσης Παρασκευής ένα εξαιρετικό έργο: το «'Αγρίμι» του Γάλλου συγγραφέως Ζαν 'Αντουάν, κατά μετάφραση του κ. Γ. Φτέρη. Πρόκειται περί μιας δραματικής «πιάς» με πρωτότυπον θέσιν που αφορά τις σχέσεις των δύο φύλων στην σύγχρονη εποχή. Κατά την οποίαν οι άνθρωποι λόγω της διαφορετικής κοινωνικής τους θέσεως χωρίζονται από άνευφώστες ψυχολογικές διαφορές. Ο 'Αντουάν θέτει στο έργο του, με έλαιο, την δύναμιν, ένα καθαρώς ανθρώπινο πρόβλημα: Είνε δυνατόν δυο άνθρωποι που ανήκουν σε δύο διαφορετικές τάξεις να θρουν την ευτυχία σ'όν έρωτα; 'Η απάντησις μας δίδεται στην πλοκή και την λύσι του έργου. 'Η Τερέζα, μία φτωχή θιολίστρια, που έζησε τιμία μέσα σ' ένα άθλιο και ταπεινωτικό περιβάλλον, έρωτεύεται έναν διάσημο και πλουσιώτατο συνθέτη, τον Φλοράν. Οι δυο νέοι όμως, μολοντί αγαπιούνται ειλικρινά, είνε αδύνατον να συνεννοηθούν. Το παρελθόν τους έρχεται κάθε τόσο να παρεμβάλη μεταξύ τους, για να τους δώση να καταλάβουν ότι είνε αδύνατον να συνεννοηθούν δυο κόσμοι που έζησαν πάντα σε μιάν ασδιάλλακτη και αμοιβαία άσυνεννοησία. 'Εξ άλλου, η Τερέζα, άργίζει σιγά-σιγά να μισή τον άνθρωπο που αγαπά, να μισή τα πλούτη του, την άσφαλή του αίσιοδοξία, την άγνοια του ανθρώπινου πόνου που τον άποξενώνουν τελείως απ' αυτόν. Και έτσι, ύστερα από μία συγκλονιστική σκηνή, η Τερέζα εγκαταλείπει το μέγαρο του Φλοράν φορώντας το νυφικό της φόρεμα κι αφήνοντας άπαρηγόρητο τον άγαπημένο της.

«Το 'Αγρίμι», έργο Ισχυράς πνοής, ποι δραματοποιεί με τον πλέον παρυσιαστικό τρόπο ένα από τα μεγάλα πρόβλήματα της εποχής μας, έρμηνεύθηκε εξαιρετα. Ειδικώς η κ. 'Ανδρεάδη σ'όν ρόλο της Τερέζας έδειμύρησε έναν από τους καλύτερους ρόλους της σταδιοδρομίας της.

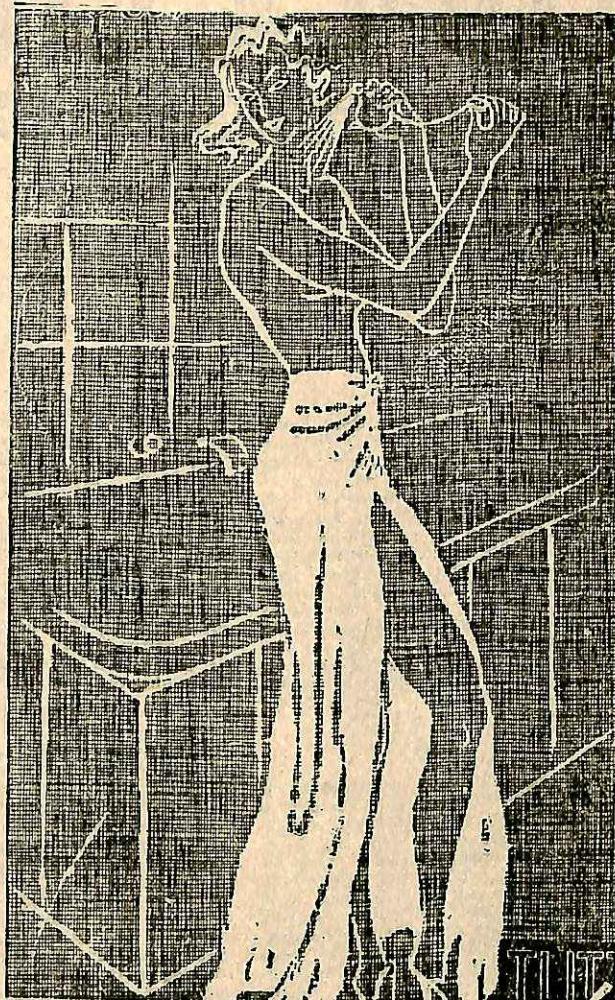
Στο «Λαϊκό Θέατρο» Παγκρατίου θά παιχθή εντός των ημερών τάν έργο του κ. Θ. Συναδινού. Πρόκειται περί μιας κομμένης, που σατυρίζει τα σύγχρονα αθηναϊκά ήθη.

Οι εισπράξεις των θεάτρων έσημείωσαν την περασμένη εβδομάδα σημαντικήν αύξηση, πράγμα που κατά τους ειδικούς δάειλται στην ύψωσι της θερμοκρασίας... Πάντως το ρεκόρ των εισπράξεων εξακολουθεί να κρατή το θέατρον Σαμαρτζή, του οποίου η «Μέντινα» (δηλαδή ο μέσος όρος εισπράξεων) είνε 27.000. Δεύτερον έρχεται το «Λυρικόν», του οποίου η «Μέντινα» κατήλθε αισθητώς (18.000).

Εξέφυγε ακριβώς αυτής της πτώσεως η δημιουργική διάστασις μεταξύ των συγγραφέων της «Γαρδένιας» και των θιασαρχών του «Λυρικού». Οι συγγραφείς για να δώσουν νέες σκηνές στο έργον άπήτησαν ως όρεν την κατάθεση, έγγραψεως ότι το έργο τους θά κρατηθή η την θερμή σαιζόν. Τον όρον όμως αυτόν άπεκρούσαν οι κ.κ. Μαυρέας και Κοκκινής, ήδη δέ, φημολογείται ότι προσέφυγαν σε πέντε νέους συγγραφείς που θά γράψουν για το θέατρον τους νέαν επιθεώρησι. Τα νομμερα των νέων συγγραφέων, που είνε σχεδόν άγνωστα στο κοινόν, δά... συγγραφή και θά συνθέση ένας άλλος πεπειραμένος συγγραφέας... 'Η παλιμελής αυτή επιθεώρησις, θά έχη, κατά τις ίδιες πάντοτε πληροφορίες, μουσικήν του κ. Μ. 'Ανυσίου.

Ο θάσος Κούλας Γκιολζέππε — 'Ορέστη Μακρή που έπαιζε στο «Περικέα» διέλυθη κατά την χρωκοπία της επιχειρήσεως, έλ στελέχη του διεπάρησαν, προσληφθέντα εις άλλους θάσους λειτουργώντας εν 'Αθήναις.

Γυναίκες έρημίτες

ματά, κουρελάκια, και ξεθωριασμένες φωτογραφίες άλμπουμι. Ο πατέρας της ήταν πλούσιος κι' έκτός από το σπίτι της είχε αφήσει κι' ένα κουτάκι με 753 λίρες.

Μιά παρόμοια ιστορία κρυβόταν πίσω από την περίεργη ζωή κάποιας κυρίας Μαρί. «Αν να σ Τρίτη, στο Ουαλουόρβ για την οποία η σπιτονοικοκυρά της έδηλωση στους δημοσιογράφους: «'Επί 20 χρόνια δεν είχε δεχθή καμιά επίσκεψι, ούτε έλαβε κανένα γράμμα. Και μόλις πριν τρία χρόνια άπεκαλύφθη το πραγματικό της όνομα, όταν σκέφθηκε να διεκδικήση μία νόμιμη σύνταξι. Μου είχε πη πως είχε αλλάξει τ' όνομα της για το λόγο ότι αυτό ανήκε στον άνθρωπο που αγαπούσε. Είχε διαβάσει αναρίθμητα αισθηματικά μυθιστορήματα, και όλοι μας είχαμε καταλάβει πως έπιθυμούσε να μένη μόνη και να ζή με τις άναμνήσεις της που της πήρε στον τάφο».

Μιά άλλη επίσης έκκεντρική γυναίκα από το Λέιτσεστερ — η Χάριετ Πάρκερ — η οποία πέθανε τελευταία σε ηλικία 80 χρονών, φορούσε κουρέλια, κοιμώταν στο πάτωμα κι' όλοι την θεωρούσαν τάμφοτση. Και όμως στα ρούχα της, θρέθηκαν χαρτονομίσματα αξίας 175 λιρών, ενώ άλλες λίρες θρίσκονταν στις πιο άπρόσμενες κρύπτες του σπιτιού της. Όταν πέθανε η περιουσία της ανερχόταν σε 6.600 λίρες. Κάποτε ήταν ώραία και η πιο κομψή γυναίκα της πόλεως που ζούσε. Όταν ο άνδρας της πέθανε από τότε ώρκίστηκε να μην άπασχοληθή σε καμιά δουλειά στο σπίτι και να μήν... ζαναντυθή!

Υπάρχουν επίσης έρημίτες, που έπειδή ο θάνατος τους έστέρησε της συντροφιάς του συζύγου, ή άλλου αγαπημένου προσώπου, κρατούν φιλόστοργα τα λείψανά του. 'Η κυρία 'Εμιλυ Κούντας κατοικούσε σ' ένα διαμέρισμα στη Νέα 'Υόρκη επί ένα χρόνο μαζί με το πτώμα του συζύγου της και οι γείτονες την άκουγαν να συζητά ζωνρότατα μαζί του.

Όταν η μίς Μαρία Σαλίσμπουρι, ηλικίας 58 έτών, από το 'Αλτρινσταμ της Ουαλλίας πέθανε από έγκαύματα πριν δυο χρόνια, οι πυροσβέστες άνεκάλυψαν σ' ένα δωμάτιο τον σκελετό της εξηκοντούτιδος άδελφής της. 'Ελίσσάθε, την οποίαν κανείς δεν είχε δει επί δυο χρόνια και η οποία όπως έσκριβώθηκε ζούσε άπομονωμένη στο δωμάτιό της ως έρημίτισσα.

Ο μόνος σύμμαχος

Την έβλεπα κάθε βράδυ, συνοδευόμενη από μερικές φίλες της, στον κεντρικό δρομο της έπαρχιακής εκείνης πόλεως, ανάμεσα σε πολλές άλλες γυναίκες, νέες, ώριμες και ευτυχισμένες για κάθε τους συνάντησι με διάφορους νέους με κομμένο μουστάκι ά-λά Τζών Τζιλμπερτ.

Κι' εγώ άναρωτιώμουν συνεχώς, ποιά ήταν η γυναίκα εκείνη που έμοιαζε με κοριτσάκι. Τόσο ήταν φώτεινο το πρόσωπό της, κόκκινο το στόμα της και μικρό, ενώ τα μεγάλα μαύρα μάτια της έεχάριζαν χτυπητά επάνω στο λευκό πρόσωπό της, που λουζόταν κάτω από το σελινόφως.

Πώς την έλεγαν; Μά είνε όνομα τι ρόλο μπορεί να παίξη στη ζωή μιας νέας γυναίκας, όσο το μυστήριό που την τυλίγε μπροστά στα μάτια μου σαν την έβλεπα να παρουσιάζεται το θραδάκι στη λεωφόρο και που την έκανε να φαίνεται πιο ώραία και σαγηνευτική απ' ό,τι μπορούσε να ταν.

Κι' όμως το να ζέρη κανείς το όνομα ενός πλάσματος που τον συγκινεί, αυτό γεμίζει το κενό μιας άνυπόμονης ψυχής.

Εγώ όμως δεν έμαθα ποτέ τ' όνομά της και ποτέ δεν έκόρεσα την άγωνία μου, που μ' έπιανε κάθε φορά που την αντίκρυζα μπροστά μου.

Και βασάνιζα τη σκέψι μου να βρω ένα όνομα: Μαρία, Λουκία, Άννα — ένα όνομα που έχει το κάθε πλάσμα για να διακρίνεται από το άλλο, αλλά δεν έβρισκα το κατάλληλο που μπορούσε να ταιριάζη με την ώραία μου άγνωστη. Κάι μέσα στη σιωπή της νύχτας, η φαντασία μου έδουλε.

Για μία στιγμή, μου ήρθε κάποιο όνομα, κάποια λέξι όμορφη στα χείλη, θγαλμένη από μέσα απ' την ψυχή μου και την έβρισκα πολύ ταιριαστή στο πλάσμα που έλάτρευα κρυφά: Χαρά! 'Ετσι, τούλαχιστον, φανταζόμουν πως την έλεγαν.

Χαρά! ήταν το μοναδικό όνομα που μου έφερνε μπροστά στα μάτια μου το θελούδινο και φεγγαρόλουστο σωπό της, το όμορφό της στόμα, κόκκινο και μικρό, αντίθετα με τα μάτια της, που ήταν τόσο μεγάλα!

Δεν μπόρεσα να της δώσω άλλο όνομα.

Κάποιος άνθρωπος όμως, ένας νέος, σαν εκείνους που περπατούσαν στη λεωφόρο και που συναντά κανείς στα κέντρα και στους κινηματογράφους, μου την έπαιρνε σαν σατράπης της.

Μεταξύ μας ωστόσο υπήρχαν τόσα ξαφνικά ρίγη, τόση άνησυχία, που έμοιαζαν με έρωτικά χόδια, τόσες φευ

γαλές ματιές, που μάς έφερναν κοντά, πολύ κοντά. Κι' ένας κρυφός χαρισμός μάς έγέμιζε την ψυχή από αγαλλίασι κι' έρωτα άγνό, άνείπωτο, ούράνιο!

Κάθε μας συνάντησι μάς έφερνε μέσα σ' έναν ύλιγο χαράς, σε όνειροπολήματα, σ' αθέρειους στοχασμούς, σε γλαφυράτα ποιήσι, πιο πολύ απ' ό,τι άν είμαστε σφιχταγκαλιασμένοι. Οι ματιές μας μας έβρισκαν στο χείλος της άβυσσου, σαν ναυαγούς του αδύνατου άμαρτήματος.

Το θέλημα της: άσπρατη. Στους άλλους έφέυγε. Εγώ το έπιανα. Κι' αυτή η άσπρατη μου φώτιζε την ψυχή, όλόκληρη τη βραδυά κι' όλόκληρη τη νύχτα. Μ' έκανε να νοιώθω την άγνωστή μου τόσο κοντά μου, σαν να την άγγιζα με την άκρη των χεριών μου. Άνάμεσα σε τόσους άνδρες, που την κατέτρωναν με τις ματιές τους, την ένοιωθα δική μου.

Ο φλογερός πόθος μάς έσφιγγε μέσα στο πλαίσιο του σαν να μάς προστάτευε απ' όσους μας ένωχλούσαν. Και προ πάντων από τον άνθρωπο εκείνον που την έπαιρνε κάθε βράδυ μαζί του, σαν δικό του πλάσμα!

Και σαν παρουσιαζόταν αυτός ο άγνωστός μου, πάγωνε το αίμα μέσα στις φλέβες μας: το φεγγαρόλουστο πρόσωπό της, χλωμιάζε σαν να το έφευγε η ζωή και η έκφρασι τοδ προσώπου μου θάδειχνε όλόκληρη τη λύπη μου.

Ο χαϊρετισμός, ο μόνος μας σύμ

Φιλοσοφική Νέα

Στην Καστορία άπαγορεύθηκε τελευταίως από την Αστυνομία να ψάλλωνται κατά την διάρκεια γάμων, σύμφωνα προς το τοπικό έθιμο, διάφορα τραγούδια τις πρώινς ώρες στους δρόμους της πόλεως με την συνοδεία λαϊκών όργάνων.

Από το άνωτέρω γεγονός παίρνοντας έ-φορμή η 'Ακαδημία 'Αθηνών παρέκάλεσε δι' έγγραφου της το 'Υπουργείο των 'Εσωτερικών όπως διαταχθή το άστυνομικό Τμήμα Καστορίας να άρη την διάταξι αυτήν, η οποία άντιστρατεύεται προς το πνεύμα της διατηρήσεως των ήθων και έθιμων του λαού μας.

Κατά πληροφορία εκ Λευκωσίας της Κόπρου συγκροτήθηκε εκεί σύσκεψις για την ίδρυσιν βυζαντινού μουσείου, στην όποιαν έλαβαν μέρος κι' ο κ. Γ. Σωτηρίου, διευθυντής του Βυζαντινού μουσείου 'Αθηνών, ο όποιος θρίσκει στην Κύπρο για να εξέτασθ τα εκεί βυζαντινά μνημεία. Κατά την σύσκεψι άποφασίστηκε να διατεθί για την άνέγερσι βυζαντινού μουσείου ο χώρος του Συνοδικού.

Στην Κοργιαλένιο σχολή Σπετσών έωρτάσθη η πενηνταετηρίς του έκλεκτου ποιητού και φημισμένου καθηγητού Γιάννη Περγιαλίτη. Για την ζωή και το έργο του μίλησε ο συνάδελφός του κ. Γ. Καλαματιανός.

Ετοιμάζεται στην Κύπρο φιλολογικό μνημόσυνο με Κύπριον χαρακτήρα για τον ποιητή Λυπερή, που θά γίνη κατά την πρώτη επέτειο του θανάτου του (17 'Ιουλίου). Την ήμέρα του μνημοσύνου θά διενεργηθή σ' όλες τις πόλεις της Κύπρου έρανος, για να στηθή η προτομή του Κυπρίου έαρόδου.

Εξεδόθη το τεύχος της 25 'Ιουνίου του δεκαπεντημέρου λογοτεχνικού και ειλιογραφικού περιοδικού: «Πνευματική Ζωή», με έκλεκτον, ως πάντοτε, ύλην και συνεργασίαν γνωστών 'Ελλήνων λογοτεχνών και κριτικών.

Μαχρός, ήταν η μόνη έπαφή μας, που μάς έδινε ζωή κι' έλπιδα. Μας χάριζε την ήδονή του μυστηρίου, το άρωμα του μυστικού, τη γεύσι του άπηγορευμένου, τον φόβο της ένοχής, την τόλμη της περιπέτειας.

Αν η άγάπη μας είχε την ένοχη εκείνη που υπάρχει σ' όλους τους έρωτες, θά τελείωνε σαν μαρμαμένο λουλούδι — θάμιοιζε με τον ήλιο, που τον κρύβουν τα σύννεφα.

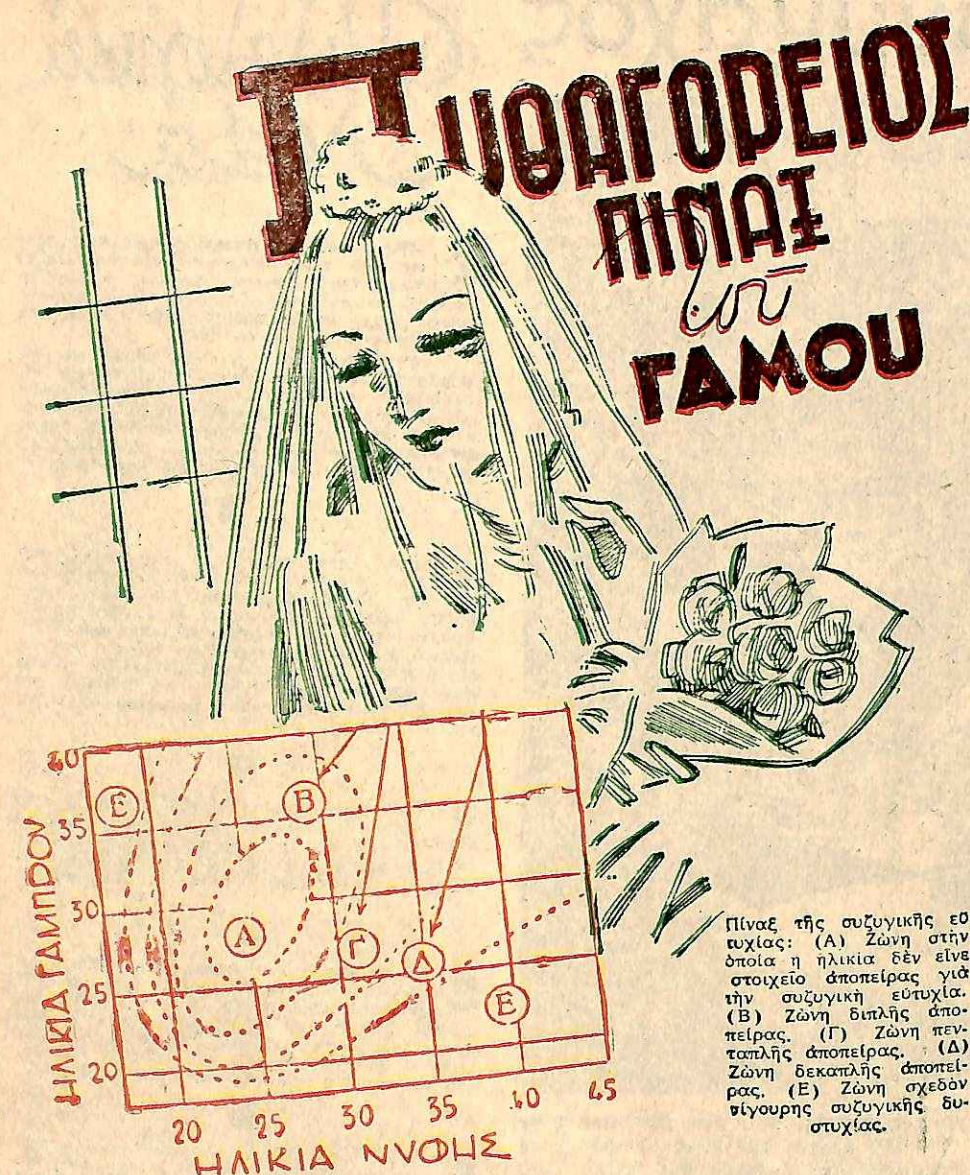
Η άνατριχίλα όμως του προσισθήματος, η ήρεμία της έλπίδος, η έκστασις του όνειρου, άποτελούσαν το ποίημα της μοναξιάς μας, την ευτυχία μιας στιγμής που έφευγε και που έμεις, δυο άγνωστοι, έέραμε και την κρατούσαμε για πάντα κοντά μας.

Έτσι έζησε η άγάπη μας: χωρίς τον ύλισμο ενός φιλιού, αλλά γεμάτη άνησυχες χαρές. Μας έδωσε νοσασαλικά έρεχάσματα, λουλουδιένιες χαρές και φλογερές άγωνίες.

Άλλοι έρασταί, που ανάμεσα σ' ένα χόδι κι' ένα φίλι ύπόσχονται «αίώνια άγάπη» δεν θά δοκίμασαν ποτέ ό,τι δοκίμασαμε έμεις μόνο σ' έναν κρυφό χαϊρετισμό.

ΠΑΟΛΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΤΙ

Συμβουλευθήτε τον και δέν δά χάσετε!

Υπάρχει όρισμένη ηλικία που πρέπει να παντρεύεται κανείς; Οι σημερινοί άστικοί κώδικες τάν διαφόρων χωρών του κόσμου είναι πολύ ελαστικοί σ' αυτό το ζήτημα.

Στο δικό μας άστικό δίκαιο, π. χ., ο άνδρας δέν μπορεί να παντρευτεί πριν από τά 14 και η γυναίκα πριν από τά 12. Στην 'Ιταλία, η γυναίκα πρέπει να έχη συμπληρώσει τά 14 και ο άνδρας τά 16 για να είναι έγκυρος ο γάμος τους.

Αυτό σημαίνει πως όταν δυο πλάσματα υπεβούν την νόμιμη ηλικία του γάμου, μπορούν ν' ανοίξουν το σπιτάκι τους ύποτε τους φανή ο καιρός κατάλληλος.

Είμεθα σύμφωνοι. 'Αλλά ποιά είναι η καλύτερη ηλικία για τον γάμο; Μη νομίσετε ότι το θέμα αυτό είναι άνιστό. 'Απεναντίας, είναι ένα από τά πιο ενδιαφέροντα και μάλιστα σε πολλά μέρη του κόσμου άπτελει σήμερα ένα από τά δυσκολότερα προβλήματα που καταγίνονται να λύσουν οι έπιστήμονες του... έρωτος.

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες της 'Αμερικής, όπου — καθώς είναι γνωστόν — το διαζύγιο τάχει κανείς στην τάπη του όποιαν θέληση, τελευταίως

μερικοί έπιστήμονες θέλησαν ν' άσכולηθούν με την τύχη πολλών ζευγαριών, παίρνοντας άκριβώς ως θάσι την ηλικία των συζύγων. Λοιπόν, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι υπάρχει ένας σταθερός συντελεστής μεταξύ των δυο στοιχείων της συζυγικής ευτυχίας και της ηλικίας. 'Η μελέτη και η στατιστική επί των διαζυγίων του Κινκινάτι άπέδειξεν ότι μια νέα περίπου εικοσι χρόνων, παντρεμένη μ' έναν άνδρα κατά πέντε χρόνια μεγαλύτερό της, χωρίζει πολύ εύκολωτερα από ότι μια γυναίκα που παντρεύεται άργότερα με έναν άνδρα πιο ηλικιωμένον.

Τό ίδιο συμπέρασμα έφεραν κι' άλλες έρευνες που έλαβαν χώραν σε άλλες πόλεις της 'Αμερικής, πράγμα τό όποιον παρεκίνησε πολλούς ψυχολόγους — έπιστήμονας να πιστέψουν στο γεγονός αυτό και να έκπονήσουν, προς χρήσιν των μελλονύμφων, ένα είδος πίνακος, στον όποιον μπορεί ν' άναζητήσει κανείς πολύ εύκολα ποιά πιθανότητα υπάρχει στην συζυγική ευτυχία, μέσα σ' αυτόν τον Πυθαγόρειο πίνακα με δύο μόνον αριθμούς.

Οι πλάγιοι αριθμοί, άριστερά, δείχνουν την ηλικία του γαμπρού και οι κάτω την ηλικία της νύφης. Τραβώντας λοιπόν μίαν γραμμή εθεία και ξεκινώντας από μίαν ώρισμένη ηλικία

(τόσο του γαμπρού όσο και της νύφης), όρίζονται για τον γαμπρό και κάθετη για τη νύφη και έπεκτείνονται τις ως που να συναντηθούν σ' ένα σημείο, βλέπομε ότι τό σημειον συναντήσεως των δυο αυτών γραμμών θρίσκειται σε μίαν από τις διάφορες καμπύλες που σχηματίζουν οι διακεκομμένες γραμμές.

Οι διάφορες αυτές ζώνες, άκριβώς, δείχνουν ποιά μπορεί νάιναι η συζυγική ευτυχία δυο μελλονύμφων.

'Η χρήσις του πίνακος είναι εύκολωτάτη. 'Ας υποθέσωμε ότι ένας άπό τους άναγνώστες μας, θέλει να παντρευτεί.

Είναι 30 χρόνων, ενώ η δεσποινίς που πρόκειται να παντρευτεί είναι 25. 'Αν θελήση να μάθη κάτι για την τύχη που τον περιμένει όταν θα παντρευτεί, όταν θα πη δηλαδή τό «ναί» μπροστά στον παπά, άς συμβουλευθή τον Πυθαγόρειο πίνακα που παραθέλωτάτη. 'Ας υποθέσωμε ότι ένας αριθμός 30 (δηλαδή την ηλικία του) και άς τραβήξη μίαν όρίζοντια γραμμή ως που να συναντηθή με την άλλη που θα έχη ξεκινήσει από τό 25 (κάτω: (δηλαδή την ηλικία της γυναίκας)).

Καθώς βλέπετε τό σημειον στο όποιον συναντώνται οι δυο αυτές γραμμές πέφτει στη ζώνη Α, την καλύτερη άπ' όλες: μέσα στη ζώνη δηλαδή που δείχνει την συζυγική ευτυχία μ' όλη της τη σημασία.

'Αλλά μπορούμε να παραδεχθώμε τυφλά αυτόν τον πίνακα; Θά ήταν κάτι τό πολύ τολμηρό. Μπορούμε όστόσο να προσθέσωμε έδω ότι στο ίδιο συμπέρασμα κατέληξε κάποιος γυναικολόγος — Ιατρός, ο Γερμανός Σελλαχάιμ με έναν πίνακα που κατήρτισε ως κάτωθι:

'Ηλικία της νύφης 14, 21, 28, 35, 42, 49.

'Ηλικία του γαμπρού 18, 27, 35, 45, 54, 63.

Καθώς βλέπομε, για νά υπάρξη συζυγική άρμονία, ένας άνδρας 45 έτών πρέπει να παντρεύεται μιά γυναίκα 35 χρόνων και όχι 28. 'Αλλά, σύμφωνα με την γνώμη του Σελλαχάιμ ή καλύτερη ηλικία είναι της δευτέρας στήλης, δηλαδή 27 για τον άνδρα και 21 για τη γυναίκα.

Ώστε μπορούμε να έμπιστευθώμε τους έαυτούς μας σ' αυτούς τους δυο πίνακες;

Γιατί όχι; 'Αλλά, φυσικά, δέν πρέπει να δώσωμε άπερίοριστη έμπιστοσύνη, γιατί είναι καταφανές ότι η συζυγική ευτυχία δέν έξαρτάται μόνον από την λεγομένη «σεξουαλική άρμονία», δηλαδή από την ηλικία. Όταν ο έρωτας ένώνει δυο καρδιές, αυτός είναι ο καλύτερος οδηγός, ο χίλιες φορές σοφώτερος σύμβουλος άπ' όλους τους συμβούλους. 'Εν τούτοις όμως στην περίπτωση του γάμου έκ συμφεροντος, οι πίνακες μπορούν να χρησιμοποιηθούν κάλλιστα.

ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΣ

Μικρά-μικρά

—Ο θρασύτερος λωποδότης της 'Αμερικής κατήρτισε να ξεγελάση τους νικητερινούς σκυπούς στο καταδρομικό «Σέστορ», που ήταν άκυροβολημένο στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, να διαρρήξη τό χρηματοκιβώτιο και να κλέψη 1.500 δολάρια.

—Στη Νέα Υόρκη ή μες Μύριαμ Κούρτις έκέρρισε ένα στοιχήμα 100 λιρών γιατί κατήρτισε να κρατήσει τά μάτια της τελείως κλειστά επί 24 ώρες συνεχώς

Τό δράμα των ΙΠΠΟΤΩΝ

ΣΤΟΝΣ ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΟΝΣ ΔΡΟΜΟΝΣ ΤΗΣ ΒΑΡΣΟΒΑΣ

Στους χιονισμένους δρόμους της Βαρσοβίας (σόβας πέντε ίππότες, πέντε ευγενείς (καθένας τους κι' άπώνας... Καζανό- (νόβας!)) στο σπίτι πάνε μιάς Βαρσοβιανής.

Χιονίζει γύρω. Στ' ούρανο τό θάμψη τό χιόνι πέφτει, λές, σαν κομφετί, πάνω στα φύλλα σαν διαμάντι λάμπει, παγώνει καθεί...

'Η τρόικα τό χιόνι αΰλακώνει υδάτινην αφήνοντας γραμμή... 'Από τό κρύο τ' άλογο παγώνει και τρέχει προς τό τέρμα του με (δρμή...

Κι' οι πέντε Ιππότες μέσ' την τρόικα (τους παίζουνε μπαλαλάικες γλυκειές, μεθυστικά τραγούδια λέν δικά τους, παλίες ρομάντζες μελαγχολικές...

Μεθούν με θότκα και... με τη χαρά (τους, άξέγνοιαστοι γελάνε χαρωπά, τά νταντελλένια πλέκουν όνειρά τους για δυο ματάκια λάγνα και... λοιπά!

'(Καθένας πλάθει όνειρο κρυφό του —και τ' όνειρο αυτό είνε κοινό — να κάνη, άν μπορέση, σύντροφό του τό ίδιο πλάσμα, τό μελαχροινό).

Και παίζοντας, τό αίσθημά του τάχει ο ένας άπ' τον άλλον μυστικό, κι' ώ! πώς φοβούνται μην άκούσουν τ' (όχι...

και παίρνουν ύφος μελαγχολικό.

Μά σαν κοινοί, πηγαίνουν, όλοι φίλοι στην όμορφη μικρή Βαρσοβιανή, μ' ένα μισό χαμόγελο στα χείλη... —τάχα ποιος άπ' τους τρεις την συγ- (κινεί;

'Α! είνε θέβαιος καθένας ότι μόνον έκείνον άγαπά τρελλά και ότι δέν κυτάζει άλλον Ιππότη —τό έέρει ο καθένας τους καλά...

Μά ώ! τί φρίκη! Θεία Ειμαρμένη! Σε μία τρόικα έχει φανή στην άγκαλιά ενός άλλου καθισμένη ή όμορφη μικρή Βαρσοβιανή!...

Τί πλάνη! Ω θεοί! Τί ρεζιλήκι! 'Η πάναγνη μικρούλα ή «πιστή» με άλλον είχε όγη για... χαρτζιλήκι! —τά όνειρά τους είχαν γκρεμιστή!

Κι' έτσι μέσα στους δρόμους της Βαρσοβίας (σόβας πέντε έν όλω Ιππότες ευγενείς αυτοκτονήσαν όλοι άνευ... πρόβας μπροστά στα πόδια μιάς Βαρσοβιανής (νής!...

Α πόγεμα σ' ένα ταξί : 'Εκείνη ξανθή, γαλανή, άστατη, γόησσα, συγκεντρώνει όλη την προσοχή των καλεσμένων και έλκύει επάνω της, σά μαγνήτης, τὰ θλέμματα των ανδρών. 'Εκείνος, καστονός, με γάλα μαύρα μάτια όνειροπόλα, κομψότατος, μοιραίος, κατακτητής, συγκεντρώνει όλων των θηλυκών τις συμπάθειες.

ΕΚΕΙΝΗ (συζητεί με κάποιον κύριο με γκριζα μαλλιά) : 'Όποτε έτσι;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Ναι... Είναι ο μονοχογιός του πλουσιώτερου βαμβακεμπού της Αιγύπτου. 'Έχει δύο αυτοκίνητα δικά του, θαλαμηγό, υπηρέτες που τον ακολουθούν παντού όπου πάει.

ΕΚΕΙΝΗ: Καί φιλενάδες με τό σωρό... Δεν είναι έτσι;...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (γελάει): Μά ποιά θά μπορούσε νά αντίσταθι σέ τόσους συγκεντρωμένους πειρασμούς; Προσθέστε ακόμα πώς είναι ωραίο παιδί, έκτακτος χορευτής, κομψότατος...

ΕΚΕΙΝΗ (σκεπτικά, κυττώντας προς τό μέρος 'Εκείνου): 'Όλ' αυτά τὰ βλέπω. Με μία λέξι, πολύ ενδιαφέρων τύπος...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Είναι πολύ εύκολο νά τόν γνωρίσετε. ΕΚΕΙΝΗ (με προσποιητήν αδιαφορία): 'Α, δέ μ' ενδιαφέρει και πολύ. 'Αν θέλετε όμως...

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προχωρεί προς 'Εκείνην, κρατώντας 'Εκείνην στο μπράτσο του): 'Αγαπητή μου, θά μού επιτρέψης νά σε συστήσω έναν περίφημο χορευτή και έκτακτο νέο. 'Η δεσποινίς τάδε, από τούς πιο διαλεχτούς τύπους γυναικών.

ΕΚΕΙΝΗ (δίνοντας τό χέρι του σ' 'Εκείνην μ' ένα χαμόγελο που την κάνει νά νιώσῃ ρίγος): Χαίρω πολύ, μαμζέλ...

ΕΚΕΙΝΗ (προσπαθώντας νά κρατήσῃ την ψυχραιμία της): Κι' εγώ τό ίδιο, κύριε.

('Η όρχήστρα παίζει ένα βάλς πολύ άργό, πολύ παθητικό)

ΕΚΕΙΝΟΣ (μαλλον τρυφερά): Θέλετε νά χορέψουμε;...

ΕΚΕΙΝΗ (χωρίς φανερή προθυμία, ένῳ ή καρδιά της σκிரτάει από συγκίνησι): 'Αν θέλετε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ένῳ την πλάσσει στυς στροβιλισμούς του βάλς): Γιόσο νιώθει κανείς τό μεθύσι του χορού, όταν με τή ζάλη της μουσικής ένώνεται κι' ή ζάλη που προκαλούν δύο λατρευτά γυναικεία βλέμματα.

ΕΚΕΙΝΗ (σχεδόν χωρίς νά τό θέλῃ, άκουμπά τό ξανθό κεφαλάκι της στον ώμο του): Πότες φορές άρά γε τάχατε πῃ αυτά τὰ λόγια στή ζωή σας;

ΕΚΕΙΝΟΣ (με άνυπόκριτον έρωτικό ένθουσιασμό): 'Ισως νά τάχω ξαναπῇ αυτά τὰ λόγια, ή άλλα παρόμοια, αλλά ποτέ με τόσην ειλικρίνεια.

ΕΚΕΙΝΗ (κάπως ειρωνικά): 'Όποτε είστε ειλικρινής αὐτή τῇ στιγμή;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Όσο πιο ειλικρινής μπορεί νά ναι ξνάς άντρας.

ΕΚΚΕΙΝΗ (πολύ τσαχνίκα): Λοιπόν; Κού νιέ φούντι;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (θερμά): Μη θέλετε νά γελάσατε... Σάς λέω αλήθεια... Θάθελα αὐτό τό βάλς νά διαρκούσε μία βδομάδα. (Τό βάλς τελειώνει).

ΕΚΕΙΝΗ (αὐθόρμητα): Κρίμα...

(Τήν άλλη μέρα. 'Εκείνη συζητεί με μία φίλη της στού Γιαννάκη).

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΘΕΑΤΡΟ

ΑΓΑΠΕΣ ΤΟΥ 1938

Του κ.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΦΙΛΗ: Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ένθουσιασμός σου εἶνε κάπως υπερβολικός, καυμένη... Μιά φορά τόν είδες καί κατάρθωσες ν' άγκαζαριστῇς τόν σο;...

ΕΚΕΙΝΗ (μ' άκράτητο ένθουσιασμό): — Μά είναι τρέλλα, σοῦ λέω, τρέλλα!... 'Έχει τὰ ωραιότερα μαῦρα μάτια του κόσμου, τὰ κανονικότερα δόντια, τό πὸ βελούδινο δέρμα. Χορεύει έξαίσια καί μιλάει με μία φωνή σιγανή κι' ευγενικά, πού μοιάζει με χάδι.

Η ΦΙΛΗ: Τί δουλειά κάνει;

ΕΚΕΙΝΗ: Καμιά. Γυρίζει μόνο τόν κόσμο. 'Ο πατέρας του εἶνε ὁ πλουσιώτερος βαμβακεμπούς της Αιγύπτου καί δέν του στερεῖ τίποτε. Φαντάσου, έχει στή διάθεσί του δύο λιμουζίνες, μία θαλαμηγό καί μία στρατιά δόλοκληρη από υπηρέτες καί άκοιούθους.

Η ΦΙΛΗ: 'Όστε άν καταφέρῃς καί τόν μπλέξης, θά περάσῃς ζωή καί κόττα μαζί του.

ΕΚΕΙΝΗ (με μία περιφρονητική γκριμάτσα): 'Α, δέν έχουν καμιά σημασία τὰ λεφτά του. (Ρωμανικά, με πολλή έρωτα στή φωνή): Μ' ένδιαφέρει αὐτός, γιατί εἶνε αὐτός κι' όχι γιατί εἶνε πλούσιος. Κι' άν ήταν φτωχός, τό ίδιο θά τόν άγαπούσα...

(Σέ λίγες μέρες, στού ίδιο σαλόνι πού 'Εκείνη γνώρισε 'Εκείνον, συναντᾷ μία γνωστή, καί στούς δύο, κυρία, πού την κατατοπίζει στού κονκάν της ημέρας).

Η ΚΥΡΙΑ: Μά ναι... Για φαντάσου! (Με ψεύτικη θλίψη): Τό καυμένο τό παιδί!

ΕΚΕΙΝΗ (άνήσυχα): Τί έπαθε;

Η ΚΥΡΙΑ: 'Ενα ξαφνικό κράχ της Αιγυπτιακής τραπέζης, πού ὁ πατέρας του ήταν άπ' τούς κυριώτερους μετόχους, τόν έβριξε στού δρόμο.

ΕΚΕΙΝΗ (κιτρινίζει): 'Αλήθεια;

Η ΚΥΡΙΑ: Δυστυχώς, αλήθεια... 'Ο πατέρας τ' u δέν μπόρεσε νά πληρώσῃ καί δραπέτευσε γιά τό έσωτερικό της 'Αφρικής. Τού γιου του κατεσχέθηκαν καί τ' αυτοκίνητα κι' ή θαλαμηγός.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Όστε τώρα;

Η ΚΥΡΙΑ: Τώρα εἶνε κατεστραμμένος έντελῶς. Πρέπει νά έργαστῇ γιά νά βγάλῃ τό ψωμί του. Καί δέν υπάρχει χρυσή μου, τίποτε χειρότερο άπ' τό νά πέφτῃ κανείς από τόσο ψηλά.

(Τήν άλλη μέρα, στού Γιαννάκη, 'Εκείνη συζητεί με τή φίλη της):

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι. Βρίσκω τὰ αίσθηματά μου κάπως καλυμρισμένα.

Η ΦΙΛΗ: Δέ λές πὼς ψυχράθηκες έντελῶς...

ΕΚΕΙΝΗ (σκεπτικά): Δεν άποκλείεται...

Η ΦΙΛΗ: Μά γιατί; Γιατί; Τί σ' έκανε ν' άλλάξης; Μήπως δέν έχει πάντα τὰ ωραιότερα μαῦρα μάτια του κόσμου;

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ανεκάλυψα πὼς τό δεξι αλλοιθωρίζει έλαφρά.

Η ΦΙΛΗ: Δεν έχει τὰ κανονικότερα δόντια;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναι... 'Αλλά μοῦ φαίνονται σάν ψεύτικα.

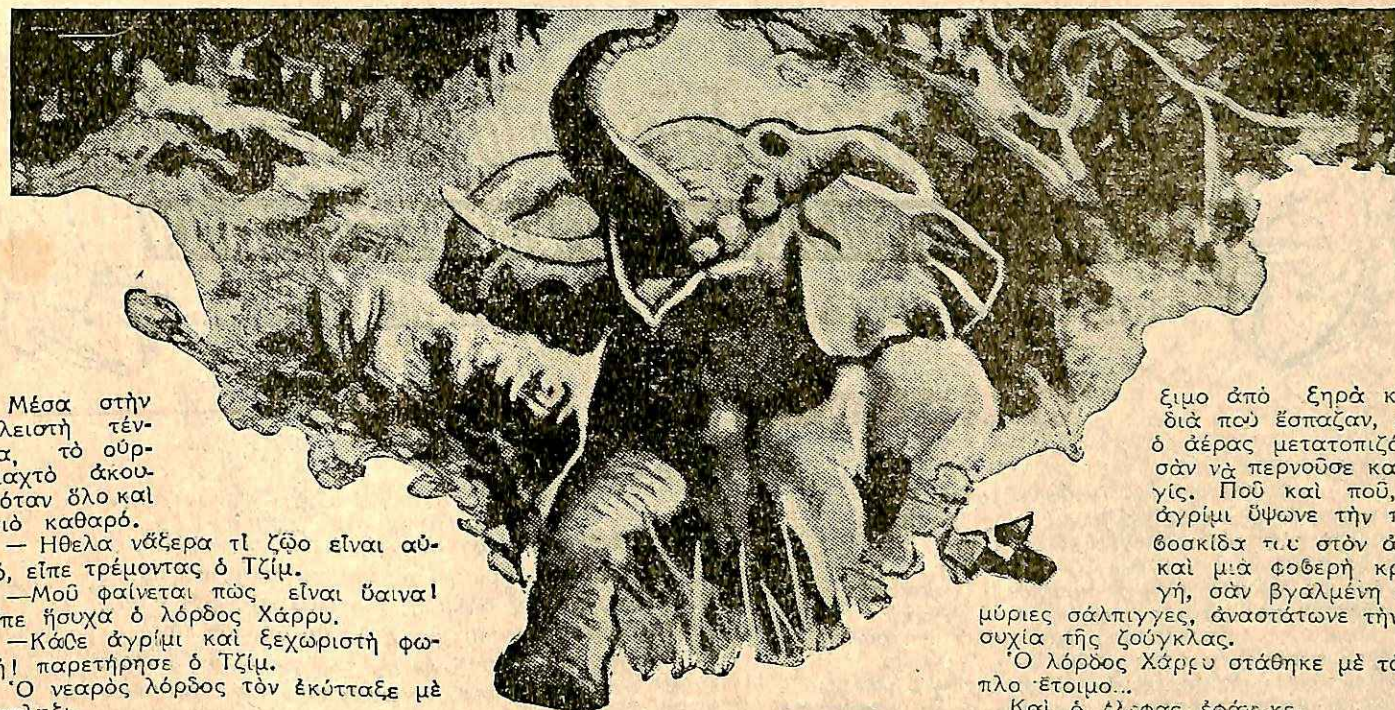
Η ΦΙΛΗ: Τό πὸ βελούδινο δέρμα;

ΕΚΕΙΝΗ: Ξέχασα ένα σφυράκι στού άριστερό του μόνουλο...

Η ΦΙΛΗ: Δέ χορεύει έξαίσια;

ΕΚΕΙΝΗ: Βάλς ίσως... Ταγκό μέτρια. Στο φέξ μάλιστα μοῦ πάτησε τόν κάλο μου...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μέσα στήν κλειστή τέντα, τό ούρλιαχτό άκούγόταν ὅλο καί πιό καθαρό.
— Ηθελα νάξερα τί ζῶο εἶναι αὐτό, εἶπε τρέμοντας ὁ Τζίμ.
— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι θάιναι! εἶπε ἡσυχά ὁ λόρδος Χάρρυ.
— Κάθε άγρίμι καί ξεχωριστή φωνή! παρετήρησε ὁ Τζίμ.
'Ο νεαρός λόρδος τόν έκύτταξε με έκπληξι.

— Μόνος σου έκαμες αὐτή τήν θαθειά παρατήρησι, Τζίμ;

— Μπορείς νά γελάς, εγώ όμως δέν βρίσκω διόλου άστεία τήν ζωή μας!

— Γιατί δέν έμεινες στού Λονδίνο;

— Γιατί δέν ήθελα νά σ' άφήσω νά έπιχειρήσῃς αὐτό τό επικίνδυνο ταξίδι μόνος σου! Νά!

— Τί καλό εξαδελφο πού έχω!

— Μήν ξεχνᾷς, Χάρρυ, πὼς εἶμαι κληρονόμος σου, καί κληρονόμος του τίτλου σου! Τί θάλεγε ὁ κόσμος άν σ' άφηνα νάρῃς; Εἰδὼ πέρα μόνος;

— 'Αλήθεια! Πὼς θέλεις νά με κληρονουήσῃς!

— Βλέπεις!

— Εὐῶ τώρα με προστατεύεις! Κρίμα! Γιατί άν πέθαινα, θά κληρονομούσες καί τήν 'Αλσι!

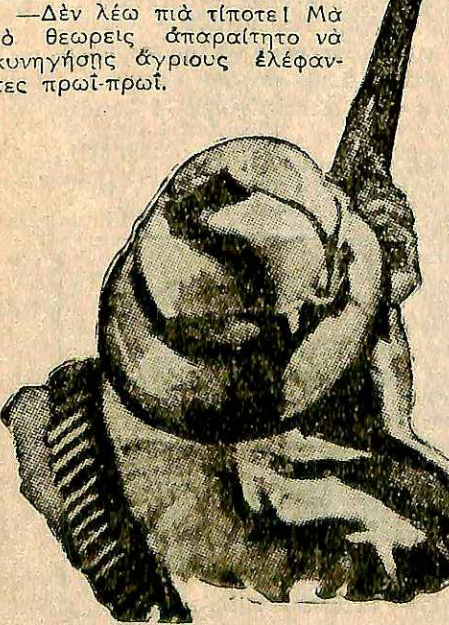
— Τσελλάθηκες!

— Εὐὸ ὁ ίδιος της εἶπες πὼς άν δέν ήμουν στή μέση εγώ...

— 'Ο Τζίμ τόν έκύτταξε με μίσος...

— Δεν σοῦ πολυαρέσουν αὐτές οἱ κουβέντες, εξαδελφε, συνέχισε. Σιώπαίνε, λοιπόν, καί μη γυρεύῃς ρέστα!

— Δεν λέω πιά τίποτε! Μά τό θεωρῶς άπαραίτητο νά κυνηγήσῃς άγρίους έλέφαντες πρῶτ-πρῶτ.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

— Ναι. Αντιμέτωπισα τό λεοντάρι τῇ στιγμή πού χυμάει. 'Ανθεξα στού βλέμμα του μανιασμένου βούβαλου — καί ξέρεis, Τζίμ, δέν ὑπάσχει πιό κρύο πράγμα από τὰ κατακόκκινα, πυρακτωμένα μάτια του! Μά τώρα, θέλω νά αισθανθῶ τήν ιερή μανία του μεγάλου, άγριου έλέφαντος, τήν στιγμή πού με τήν προσοκίδα ὕψωμένη στον άέρα, χυμάει, θουνό δόλοκληρο από σάρκες...

— Εγώ, Χάρρυ, καί πού τό λές άκόμη φοβάμαι!

— 'Ο Χάρρυ χαμογέλασε. 'Ηταν κυνηγός γεννημένος. Δεν ζούσε παρα γιά τήν στιγμή (δευτερόλεπτο; αιώνας;) πού τό θηρίο τεντωνόταν έτοιμο νά δρμήσῃ, καί αὐτός, ψυχραίμος, ὕψωνε τό ὅπλο κι' έσκόπευε...

— Ψυχραίμος; Ναι! Σάν νάχε άπέναντί του τούς δίσκους των σκοπευτικών άγώνων...

— 'Ο Τζίμ εἶχε άνέκαθεν ζήσει παραστικά εις βάρος του λόρδου 'Ερνεστ.

— 'Ο πατέρας του κι' αὐτός δέν έκαναν άλλο παρά νά πληρώνουν χρέη του Τζίμ. Δύο φορές τόν είχαν σώσει από τήν φυλακή καί τόν έξευτελισμό. Καί τώρα άπτι γιά εύχαριστώ!...

— 'Ο Τζίμ δέν ήταν στήν κατασκήνωσι...

— Τήν άλλη μέρα πού τόν αναζητήσαν συστηματικά, τόν θρήκαν σ' ένα έλος χωμένο ὡς τό λαϊού. ένῳ ένα είδος πολύποδος εἶχε τυλίξει τό πρόσωπο καί τό λαϊμό του καί τόν έσφύγγε...

— Εἶχε βουλιάξει ὡς τό λαϊμό στό έπουλα κινητά χάματα της ζούγκλας από τὰ όποία κανείς δέν μπορεί νά γλυτώσῃ όταν πῇσῃ σ' αὐτά.

— Κι' αλήθεια, κανείς δικαστής δέ θά μπορούσε νά έπιβάλῃ άνάλογη με τό κακαύρημα του Τζίμ ποινή.

— 'Η ζούγκλα, εἶχε μόνη της δικάσει καί καταδικάσει τόν ένοχο με τή φυσική δικαιοσύνη της!

— ΤζΩΝ ΤΑΛΜΙΟΥΤ

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ - ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

— 'Ο 'Ισαάκ εἶχε αγοράσει έξη πουκάμισα στήν άπό τὰ όποία όμως ήθελε ν' απαλλάγῃ χωρίς νά μπόρῃ νά θρῇ τόν πολητό αγοραστή. 'Επὶ τέλους συμβουλευτήκε τόν φίλο του καί συνάδελφο, έμπορο Λεβίνσκου.

— Πές μου τόν τρόπο γιά νά διαθέσω αὐτά τὰ πουκάμισα, του εἶπε.

— Νά σοῦ τόν θρῶ άμέσως, του άπάντησε ὁ Λεβίνσκου. Στείλε τα στον Μάκναμπ καί εσώκλεισέ του μίαν ά-

πόδειξι γιά πέντε πουκάμισα. 'Ο Μάκναμπ θά νομίσῃ ὅτι έκαμες λάθος. Θά κρατήσῃ τὰ έξη πουκάμισα καί θά σέ πληρώσῃ γιά πέντε. Στο κάτω της γραφῆς ή λύσις αὐτή εἶνε προτιμότερα προκειμένου νά μήν πουλήσῃς κανένα.

— 'Ο 'Ισαάκ θρῆκε έξυπνη τήν ιδέα του καί άπεφάσισε νά τήν θέσῃ σ' έφαρμογή.

— 'Επειτα από μία βδομάδα οἱ δύο

'Εβραίοι συναντήθηκαν στού δρόμο καί ὁ Λεβίνσκου ρώτησε άν εἶχε πετύχει τό κόλπο πού του ὑπέδειξε.

— Λεβίνσκου, τοῦπε ὁ 'Ισαάκ σ' έντονο ὕφος. Τό σχέδιό σου ήταν ή καταστροφή μου. 'Εστειλα τὰ έξη πουκάμισα στον Μάκναμπ με μίαν άπόδειξι γιά πέντε καί κείνος μουστειλε πίσω τὰ... πέντε πουκάμισα με μία σημείωσι πούγραφε ὅτι δέν του χρειάζονταν.

Δύο γράμματα σπουδαία, δύο τύπων άνομοίων πού μιλάνε περί βίου, κόσμου και προέδρου μίαν

Καθ' ήν στιγμήν ό ήλιος μάς καίει και μάς τήκει...

Ο καύσων και ή δίκη

Καρίδημε,

Βαβαί! Παπαί! Ουαί! Ίαταταί! Κόλαφας ήχηρότατος εις όλους μας προσήκει! Τοιαύτην αναστάτωσιν δεν ήλπιζα ποτέ ότι θα συναπέφερεν ή τής Ύβόνης δίκη... Τί θρήνος ήτανε αυτός! Τί κοπετός! Τί σάλος! Συνήγοροι και μάρτυρες ώρουντο έξάλλως κι' οι πάντες συνεσκέπτοντο έναν, καλά και σώνει, έφόνευσε τον άνδρα της με δόλον ή Ύβόνην.

—«Βεβαίως!», έλεγεν ό εις. «Μηδέποτε», ό άλλος.

—«Ζε νε σαι πά!», έφώναζε (και κάποιος μάρτυς

—«Δεν πιάνονται οι μάρτυρες...», είπεν εις δικη- (Γάλλος,

(στά λόγια, όπως ξέρετε —φεύ!— δεν υπάρχει... (φόρος!)

..γι' αυτό και δεν πιστεύομεν εις άλλο τι, μά μόνον εις τα σοφά πορίσματα των έμπειρογνωμόνων!»

Κάθε τοιαύτην δήλωσιν έ- (πηκολούθει θύελλα

και ήπειλειτο, μάλιστα, ό (θύμωλιν με... πτύλα,

πού, εύτυχώς, ανέστειλλεν ό τοϋ Προέδρου κώδων...

Κατέθεσαν οι μάρτυρες και λόγους των τριόδων:

Εις έξ αυτών έτόνισε σαφώς «πώς διά τρίτων έμαθε κάτι σοβαρόν περί θυρών άτρήτων!»

Εις άλλος έβεβαίωσε, χωρίς περιστροφάς, πώς «ό παθών δεν... ζητάγε στον ύπνον του τροφάς»,

και κάποιος τρίτος μάρτυρας έδήλωσεν, έν τέλει, ότι «ή δράσις κάποτε... έπήγε στην Πεντέλη!»

Τί σχέσιν είχανε αυτά με την δικάζομένην υπόθεσιν, τό έγκλημα, την κατηγορουμένην, την δίκην, τό άδίκημα και την δίκονμίαν;

Μά έρωτάς;... Καμμίαν!

Ναί... Ναί... Καμμίαν, φίλτατε. Καμμίαν άπαλώς!

Και, όμως, ανεφέροντο κουτώς και άνοήτως και ό καθείς ανέλυε την πιό βλακώδη σκέψι

με μόνον άποτέλεσμα τά πάντα να μουςκέψη... και όντως έμουςκεύοντο τά πάντα εκεί μέσα.

Η ζέστη, βλέπετε, φίλτατε, ποτέ δεν έχει υπέσας και δεν διατάζει σάν κεριά έμμέσως να μάς τήκη

άκόμη κι' όταν γίνεται τόσο σπουδαία δίκη...

★

Η ζέστη έκαμε, λοιπόν, τας κεφαλάς μας στείρας

—είχαμε όλοι χάλια— (έχάθηκε, βρέ αδερφέ, ένας... άνεμιστήρας,

ή, έστον, μία βεντάλλια;!) και πλείστοι κατεφέρθησαν κατά της σφαίρας, ήτις

—ως μάς έξήγησε καλώς εις έμπορομειστής— αντί μίαν κατεύθυνσιν προς τά ψηλά να πάρη

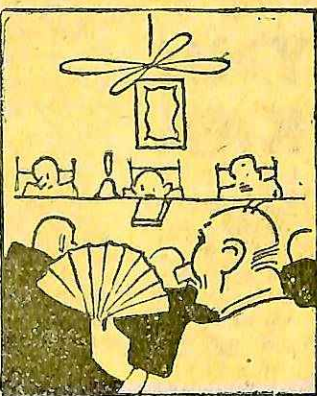
έμπηκεν εις την κεφαλήν—για ές...—τοϋ Περδικάρη και τόν έδολοφόνησε—κρίμα στο παλληκάρι!...

Όλα αυτά με πείσανε μι' απόφασι να πάρω: Νά κατεβώ στο Φάληρο διά να μην κρεπάρω!...

.....

Διά ταύτα σε αφήνω με όργην, αλλά και μένος και διατελώ προθύμως

ΚΛΕΩΝ ΔΥΣΑΡΕΣΤΗΜΕΝΟΣ

Βρέ Κλέωνα,

Εύρίσκεσαι πάλιν εις τάξιν μάχης;

Βρέ, κακοχρονιάχης, βρέ άνθρωπε —καταστροφή, άνθρωπε ρεζίλκι,

ποιός σούπε, βρέ ήλίε, να παραιστής στη δίκη;

Ήταν ανάγκη, δηλαδή; Γιατί να πᾶς, βρέ χάχα;

Τό βρήκες άπαραίτητο ή ήσουν μάρτυς τάχα;

Αφισε πιά, βρέ Κλέωνα, τό ύφος σου τό ειρον κι' όταν μιλάς περί δικών ή και περί μαρτύρων

να είσαι μάλλον έγκρατής. Τί ήθελες να πούνε;

Πώς την Ύβόνην όλοι τους κρυφά την άγαπούνε;

Αυτό δεν είνε άληθές. Είνε άνακριβέστατον.

Κι' άν είπανε οι άνθρωποι και κάτι μέσ' στη ζέστη των

αυτό δεν είνε λόγος, διά να καταλογισθί εις βάρος των ή φόγος

ή άλλη παρατήρησις ή και κατηγορία.

Έξ άλλου ήτανε σαφής, θαρρώ, ή άπορία περί τοϋ ποία αίτια την σύζυγον την ώθησαν

εις την μοιραίαν πράξιν της. Αυτά διευπαθήσαν σαφέστατα στην δίκην, όπου δεκάδες ήχησαν

μαρτύρων, και τά πράγματα έν πλάτει άνεπτόχθησαν

Γιατί, λοιπόν, βρέ Κλέωνα, τοσούτον εξανέστης, και βρίζεις και τούς μάρτυρας και τά καλότης ζέστης;

★

Σοϋ φαίνεται περίεργον αυτό που λέω τώρα;

Θά σοϋ μιλήσω κι' έπ' αυτοϋ μία κι' έχω λίγη ώρα:

Πολλά καλά μάς έφερεν ή ζέστη έπ' έσχάτων

γιατί άν κρίνης, φυσικά, μόνον εκ των πραγμάτων

θα δής ότι θα έπρεπε —να!... να!...— της Περδικάρη

να της χρωστάμε χάρι!

Έάν δεν ήτανε κι' αυτή τώρα όπου θα καίγαμε

για πέσ μου, σε παρακαλώ, τί θαχαμε να λέγαμε;

Τίποτα, φίλε Κλέωνα. Τίποτα... Και νομίζω,

(άν άνδριάντα, τελικώς, δεν σπεύσουν να της στησουν)

πώς θαπρεπε, τουλάχιστον, να την ευχαριστήσουν

και μάλιστα... θ ε ρ μ ο τ α τ α... Θά γίνη; Τό έλπίζω.

★

Και τώρα, φίλε Κλέωνα, έχω και κάτι άλλο

πού θα στο πώ, κι' έτσι θα δής ότι ποτέ δε σφάλω.

Αντί να τρέχης να ζητάς, βρέ βλάκα, εισητήριο

να πᾶς στο δικαστήριο, δεν είνε προτιμότεροπολύ

(να δώσης κάτι να κατεβής στο Μπάτη,

και στη δροσιά καθήμενος κι' απλώνων την αρίδα σου

την δίκη όλη να την δής εις (την έφημερίδα σου,

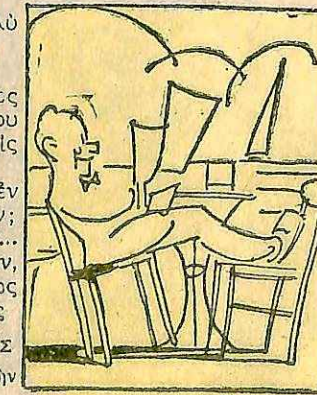
αυτή να καβουρδίζεσσι έν (μέσφ θρήνων και λυτών;

Αμε στο διάολο, λοιπόν... Έπί τούτοις, φίλε Κλέων,

(σε άσπάζομαι άσμένως ό πολϋ καλός σου φίλος

ΧΑΡΗΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΜΕΝΟΣ

Και διά την αντίγραφην Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

Κίχμέλωσε στην έρημική έπαυλη

γαπημένο της. Μά πάλι συλλογισθη-
κεν, εκείνος δεν θα είχε την έπιτολαι-
ότητα να αφήσει ένα γράμμα, εκεί
καταμεσής στην αϋλή...

Μόλις όμως ή Μαρία είδε την έπι-
γραφή, εξεφώνησεν από την χαρά
της. Ο γαλατᾶς την εκύτταε έν-
πληκτος. Η φτωχή κοπέλλα είχε γνω-
ρίσει τά γράμματα της χαμένης α-
δελφούλας της! Έτρεξε μέσα στην
κάμαρη. Η μητέρα της δεν είχε ξυ-
πνήσει ακόμη.

—Μητέρα... Μητέρα, έφώναζεν ή
Μαρία. Γράμμα από την Άννα μας!
Τρομαγμένη άνοιξε τά μάτια της ή
κυρά Μάρθα. Νόμιζεν ότι άνειρευό-
ταν!

Έν τῷ μεταξύ ή Μαρία, με χέρια
πού έτρεμαν από την συγκίνησιν, ά-
νοιξε τό γράμμα και τό διάβασε δυ-
νατά για ν' άκούση ή μητέρα της,
πού έστριφογύριζε σάν τρελλή, στο
κρεβάτι της έπειτα από τό άνεπάν-
τεχό νέο!

«Γλυκειά μου μανούλα—έγραφε τό
γράμμα της Άννας. Μην ανησυχήτε
για μένα. Είμαι σε καλά χέρια. Μη
ζητήσετε να με θρήτε, γιατί δεν θα
μπορέσετε δσον και άν πασχίσετε. Εϋ-
χομαι ό Θεός να σοϋ χαρίζη ύγεια,
σε σένα και στην αδελφούλα μου. Σας
γλυκοφιλώ, Άννα».

★

Δάκρυα χαράς έτρεχαν τώρα από
τά μάτια της Μαρίας και της μητέρας
της. Έπί τέλους, ή Άννα τους έξού-
σε! Μά ή χαρά της δεν έβάσταξε πολ-
ύ. Τά λόγια πού έγραφε ή Άννα
στο γράμμα της, ήταν έν θλιβερό
μαντάτο. «Δεν θα μπορέσετε να με
θρήτε», έγραφε. Πού ήταν λοιπόν;

—Νά πᾶς τό γράμμα στην άστυνο-
μία! Είπεν ή κυρά Μάρθα στην κόρη
της.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕ-
ΝΩΝ: Η κ. Μάρθα έρχεται στην Άθή-
να, από την Κόρινθο, την άνοιξη τοϋ
1911, με τις δύομες κόρες της, την Μα-
ρία και την Άννα. Η Άννα πέφτει στην
παγίδα μιάς ύποπτης γυναίκας, της κυ-
ρά Μάρως, στην όποία ό κ. Τρύφων, ό
ιδιοκτήτης μιάς έρημικής έπαύλεως, έ-
ξω από την Κηφισία έχει άναθέσει να
κλέψη μία κοπέλλα, πού να μοιάζη με
την πεθαμένη γυναίκα του και να την
πώ, κρυφά την νύχτα με τό άμείλι στην
έπαυλη. Εν τῷ μεταξύ ό Τώνης, ένας νε-
ρός φοιτητής έρωτεύεται άγνά την Μα-
ρία και της ύποσχεται ότι θα φροντίσθ
να θρή την χαμένη αδελφούλα της.

Ο κ. Τρύφων, ό ιδιοκτήτης της έρημι-
κής έπαύλεως είνε ένας αλλόκοτος μισάν-
θρωπος, πού έχει θαλασμάσει την πεθα-
μένη γυναίκα του και την έκλεισε σ' ένα
γυάλινο φέρετρο τό όποιο έχει τοποθε-
τήσει στο υπνάγειο της έπαύλεως του.

Η κυρά Μάρω, βοηθουμένη από τούς
δούλους τοϋ κ. Τρύφωνα, καταφέρνει
και δόνηε μία νύχτα την Άννα στην
έπαυλη. (1)

(1) Έκ τυπογραφικής άσχεψίας, στο
προηγούμενο τεϋχος άνεγράφη ότι ή
Μαρία ώδηγήθηκε αλγιάζω στην έπαυ-
λη. ένθ, όπως θα έμάντευσαν οι άνα-
γνώστες μας, έπρόκειτο περί της Άν-
νας).

Τό άλλο πρωί ή Μαρία, βγαίνοντας
στην αϋλή να πάρη τό γάλα, θρήκεν
ένα γράμμα, χάμω στις πλάκες. Τα-
ραγμένη έσκυψε και τό πήρε, γιατί
φοβήθηκε μή τυχόν ήταν από τόν α-

—Όχι, μητέρα, δεν κάνει. Μήπως
χειροτέρεψωμε τη θέσι της Άννας
μας. Ας περιμένωμε λίγο ακόμα.
Σκέψου, ότι την είχαμε για χαμένη
και τώρα μαθαίνουμε έαφνικά, ότι
βρίσκεται σε καλά χέρια.

—Κι' άν παιδί μου την άναγκάσανε,
όπως άναγκάζει κανένας ένα σκλάβο
του να γράψη τό γράμμα αυτό;

Η Μαρία έμεινε σκεπτική. Είχε δι-
κην ή μητέρα της.

—Ας περιμένωμε όμως όπως λές,
παιδί μου, εξακολούθησε εκείνη, λίγο
άκόμη. Θά μάς ξαναγράψη άρά γε;
—Μπορεί, έψιθύρουν ή Μαρία σκε-
πτική.

Η σκέψι της πονεμένης κοπέλλας
έφτεροκοπούσε στον Τώνη. Συλλογι-
ζόταν ότι άν έδειχνε τό γράμμα στον
άγαπημένο της, θα μπορούσεν ίσως
εκείνος με τόν φίλο του τόν άστυνο-
μικό να θροϋν τά ίχνη της Άννας.

Κι' άν ή αδελφούλα της βρισκόταν
σε χέρια κανενός κλέφτη της τιμής
των κοριτσιών; Ανατρίχιασε στη
σκέψι αυτή ή Μαρία. Μά δεν είπε τί-
ποτα στην μητέρα της, ή όποία με δα-
κρυα στά μάτια σιογομυρούριζε:

—Τώρα πού έμαθα ότι ζή τό κορι-
τσάκι μου, έφυγεν ένα θάρος πού έ-
στεκόταν σάν βραχνάς στο στήθος
μου! Μά τί λογιζή να είνε αυτά τά
καλά χέρια; Ο Θεός άς προστατεύ-
σθ τό παιδάκι μου.

Και άναστενάξε.

—Μητέρα, της είπε έαφνικά ή Μα-
ρία. Υπάρχει ένας κύριος, πού μπο-
ρεί να ενδιαφερθί για μάς. Σ' αυτόν
νά πάω τό γράμμα.

—Ποιός είνε αυτός; άπόρησεν ή κυ-
ρά Μάρθα.

—Ο άνεμιός τοϋ ξενοδόχου. Ο κ.

Τώνης.

—Και πᾶς δεν τόν ξέρω εγώ;

Η Μαρία νόμιζεν ότι ή καρδιά της
θα έπετατόσαν από τό στήθος της.
Τόσον ταραγμένη ήταν, ένθ έπρόφερε
για πρώτη φορά τό όνομα τοϋ άγαπη-
μένου της, μπροστά στην μητέρα της.

—Δεν τόν θυμάσαι, μανούλα, στο
ξενοδοχείο πού έμείναμε;

—Όχι, είπε, κι' εκύτταξε με περι-

έργεια τώρα ή κ. Μάρθα την κόρη
της.

Η Μαρία έχαμήλωσε τά μάτια για
ν' άποφύγθ τό βλέμμα της μητέρας
της. Και μωρμούρισε:

—Περίεργο!

—Και πᾶς μπορεί να μάς βοηθήσθ

αυτός;

—Ξέρει πολλούς άστυνομικούς, μη-

τέρα.

—Ναί, αλλά δεν είνε σωστό, παιδί

μου, να πᾶς μόνη σου να τόν θρής...

Μία κοπέλλα στο σπίτι ενός νέου!

Αφσε να μπορέσω να σηκωθώ από

τό κρεβάτι ή έρημη, και πάμε μαζί.

Αν και δεν έλπίζω τίποτα. Πᾶς μπο-
ρούμε να θροϋνε την Άννα μας από

★

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

12

★

«Ἡ Ἀμερική, μικροί μου διαβόλοι
Ἡ Ἀλάσκα! Τὸ χρυσάφι. Τί περιμένω

τί γίνεται;
Ὁ Τώνης τὸν ἀκούγε σκεπτικῶς

νης.
— Ἀδριο, λέω.
— Καὶ θὰ γυρίσης στὴν Ἀθήνα πό-
τε;
— “Α, αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ εἰ-
πῶ. Ἔξαρτάται...
Ὁ Τῶνης ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἐγύ-
ριζεν ἀμέσως μόλις θὰ ἐμφανίονταν στὴν
Κόρινθο ὅτι ἡ μητέρα του μὲ τίς ἀ-
δελφές του εἶχαν φύγει γιὰ τὴν Ἀθή-
να. Καὶ συλλογιζόταν:
— “Ἀς τ’ ἀφήσω τὰ πράγματα νὰ
ἐλθουν, ὅπως ἐλθουν!... Εἶνε τὸ κα-
λύτερο αὐτό. Ἐν τῷ μεταξύ πρέπε-
ι μόλις φύγῃ ὁ Πέτρος του τὸ πῶς στή-
ν Μαρία, ὅτι θρίσκεται νὰ ἀδελφός της
ἐδῶ!”
“Εἰμεῖν ὅμως διδακτικὸς καὶ στήν
σκέψιν αὐτὴν ὁ Τῶνης. “Ἄν ἡ Μαρία
ἦ πολυαγαπημένη του, παραξενευότα-
ι γιὰ τὸ φέρομυί του; “Ἄν ἐκάκωνε
τὸ καλύτερο ποῦ εἶχε νὰ κἀνῃ, συλ-
λογιζόταν, ἦταν νὰ μὴ δεῖξῃ, ὅτι ἡ
ἐμεῖς τίποτα. Καὶ δὲν ἐμαυθούνα-
ν ὅλα, τότε πάλι μπορούσε νὰ ὑποκρ-
θῇ τὸν ἀνῆγερο.
Μὰ νὰ, πάλι ἡ σκέψι, ὅτι θὰ ἔλεγ-
ε ψέματα στὴν πολυαγαπημένη του, τὸ
ἔκανε νὰ αισθανθῇ τύψεις. Μὲ τὴν
καρδιά θραεῖα ἐσηκώθηκεν ἀπὸ τὸ
ἀπὸ τὸ «Πανελλήνιο».
— Κάτι ἔχεις σήμερα σὺ, τοῦ εἶπε
Πέτρος, ἐνῶ ἐβγαίναν ἀπὸ τὸ ζυθα-
στιατόριο.

ΧΛΑΜΥΣ ΣΥΛΟΣΩΝΤΟΣ

(«Της τύχης τὰ γραμμένα» — θὰ μπορούσε νὰ ἐπιγραφῇ θαυμάσια ἡ ἱστορία αὐτὴ πού πρόκειται νὰ διηγηθῇμε σύντομα διὰ τοῦ σημερινοῦ τεύχους χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Θησαυροῦ». Διότι μίᾳ ἀπλῇ ἱστορίᾳ τῆς τύχης ἐξάρνουν ὁλοκληρωτικὰ ἐπὶ τῆς ζωῆς ἐνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ. Ὁ μέγας πατὴρ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἐννέα βιβλία τῶν «Μουσῶν» του μᾶς περιγράφει μὲ ἀριστουργηματικὴν φυσικότητα τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ στὶς μέχρ' ἀπιστεῦτον καταπληκτικὲς λεπτομερείες τοῦ καθὼς ἐξετυλίχθη μετὰ τὴν τριῶν ἡμερῶν, μὲ διαδοχικὰ καὶ ἐναλλασσόμενες δραματικὰς σκηνὰς στὴν Εὐρώπῃ, τὴν Ἀσία καὶ τὴν Ἀφρική. Στὸ πλῆθος τῆς θουλήσεώς του, ὁ ἄνθρωπος εἶνε πάντοτε ἔρμαιον τῆς μοίρας του—ἴδου περὶ τίνας πρόκειται:)

...Ὅταν ὁ Πολυκράτης, ὁ ὀνομαστός τύραννος, κατάρθωσε νὰ καταλάβῃ τὴ Σάμο καὶ νὰ γίνῃ τύραννος τοῦ ὠραίου, τοῦ μεγάλου καὶ εὐφροσύνης αὐτοῦ νησιοῦ τοῦ Αἰγαίου, δὲν ἔδειξε ἕλεος οὔτε στὰ ἴδια τ' ἀδέσφια του. Τὸν ἕνα ἀδελφὸ του, τὸν Παντάγνωτο, τὸν σκότωσε μὲ ἀμάλαχτη σκληρότητα γιὰ νὰ μὴ τοῦ διαμφοσθῇ τὴν κυριότητα του. Καὶ τὸν ἄλλο, τὸ Συλοσῶντα, τὸν ἔβαλε σὲ μιά θάρκα καὶ τὸν ἔδωκε. Ὁ Συλοσῶν μπορούσε ἴσως νὰ πνιγῇ ἀμέσως, κ' εἴται οὔτε τ' ὄνομά του στὸ ἕξῃς ν' ἀναφέρεται πούθεν. Κάθε ἄνθρωπος ἔμως, ὅπου καὶ νὰ θρεθῇ, σέρνει μαζί του καὶ τὸ ριζικὸ του, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ προβλέψῃ τὸ μέλλον του. Ἔτσι, καὶ ὁ Συλοσῶν, φεύγοντας, δὲν εἶχε ἀπάνω του παρὰ μόνον ἕνα ροῦχο, δηλ. μίᾳ χλαμύδα (ὅπως ἐντύοντο ἐκεῖνον τὸν καιρὸ) ὡς ποῦμε: τὸ σακκάκι του. Καί, χωρὶς θέσθαι νὰ τὸ ὑποπτεύεται διόλου, αὐτὸ μίαν ὥρα θὰ τὸν ἔσωζε.

Εἰκίνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, ἔτυχε νὰ μὴν ἔχῃ καθόλου φουρτουνά ἢ θάλασσα.

Ὁ φοβερός Πολυκράτης, ἀφοῦ ἐξέπαστρεψε ἀπὸ τὴ μέση κάθε στοιχεῖο πού θεωροῦσε ἐπικίνδυνον ἢ καὶ ἀπλῶς ἐνοχλητικόν, ἔμεινε νὰ βασιλεύσῃ ἀπερίσπαστος καὶ νὰ νέμεται ὅλα τὰ καλὰ καὶ τ' ἀγαθὰ στὰ παλάτια πού ἔχτισε, χωρὶς τίς — μολοντί δὲν ἔργουσε γιὰ τὰ ἐγκλήματα του νὰ τιμωρηθῇ.

Καὶ ὁ φτωχὸς καὶ δυστυχισμένος Συλοσῶν, ἔρριος κ' ὀλομόναγρος ἀντίκρουσε τὴν ἀπείρητην δίνην τοῦ πελάγους πού δὲν ἔφερε πού θὰ τὸν ἐβγοῖζε...

Πόσα καὶ πόσα θαύματα ἔχουν γίνῃ μὲσα στὸ ὑγρὸ γαλάζιο σύμπλεγμα πού τὸ κορινθίζουν γύρω - γύρω τρεῖς ἡπειροί, ἡ Εὐρώπη, ἡ Ἀσία καὶ ἡ Ἀφρική.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ στενὸ χῶρο κινεῖται ἐπὶ αἰῶνες ἀτελείωτος μετὰ τὴν φθορὰ καὶ ἀφθαρσίαν ἡ πολυθάλασσα ἐλλληνική φυλή, πότε νικητρία καὶ δοῦσα ἐλπίδα, πότε ταπεινωμένη καὶ σκυφτή, πότε ἀπαρχὴ κ' ἀπεγνωσμένη τοῦ τυχοδιωκτῆρα.

Τιχοδιωκτῆς, κλέπτης, ἀστεγός, σφοδρισμένος, ἐβγήκε κάποτε στὴν παρὰ τῆς Αἰγύπτου, ἐξόριστος ἀπὸ τὴν ἀδελφική κακία καὶ ὁ Συλοσῶν.

ΠΩΣ ΞΑΝΑΒΡΕΘΗΚΑΝ ΜΑΖΙ ΣΤΗΝ ΑΣΙΑ ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΚΙ' ΕΝΑΣ ΠΕΡΣΗΣ ΠΟΥ ΓΗΩΡΙΣΤΗΚΑΝ ΣΤΗΝ ΑΦΡΙΚΗ

Τὸ πῶς τὰ κατὰφερνε καὶ τὰ ψευτοπερνοῦσε, ξένος καὶ ἄγνωστος, στὸ μακρυνὸ τόπο ὁ Συλοσῶν, δὲν τῶμαθε κανεὶς. Γεγονὸς εἶνε μόνον ὅτι γυρνοῦσε στοὺς δρόμους (ἀκόμη δὲν εἶχε ἰδρῶθῇ ἡ Ἀλεξάνδρεια) χαμένος ἀνάμεσα στὰ πλῆθη πού δὲν ἔξερε οὔτε τὰ ἔθιμά τους, οὔτε τὴ γλῶσσα τους. Τότε συνέπεσε καὶ μίᾳ ἁφνικῇ κ' ἀναπάντεχη ταραχὴ στὴ χώρα τῶν Φαραῶν. Οἱ Πέρσαι, πανίσχυροι, εἶχαν ἐκστρατεύσει πρὸς τὰ ἐκεῖ γιὰ νὰ ἐπεκτείνουν τὴν κατακτήσεις τους ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴν Ἀφρική. Καμῦσης ὁ υἱὸς τοῦ Κύρου, ὁ ἑκαυστός βασιλεὺς τῶν βασιλείων, ἐπάτησε τὴν ὁχθρὰ τοῦ Νείλου ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στρατευμάτων του. Ὁ Συλοσῶν ἔβλεπε ἀπαθῆς τὰ συμβαίνοντα. Τὶ τὸν ἐνδιέφεραν αὐτόν;

Καί, λοιπόν, καθὼς ἐξάεζε κάποιον σούρουπο στὰ γλυκερά ἀπὸ τὸν ἀναθρασμό τῆς ἐρήμου χῶματα καὶ ἦταν βυθισμένος στὴν ἀναπόλησιν τοῦ παλίου του καμηλοῦ ἀντικρύζοντας τὴν ἀματωδὴς ἀνταύγειαν πού ρίχνει ὁ ἥλιος κατὰ τὸ γέφυμα τοῦ σὰ δόλοπαχα ἀργὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, ἕνας ἀπὸ τοὺς νεοφερμένους κατακτητὰς ἐστάθηκε δίπλα του. Ὁ Συλοσῶν, ἀπελπισμένος καὶ φουκαρὰς καθὼς ἦταν, μὲ μειωμένο τὸ ἥθικόν του ἀπὸ τοὺς κατατρεγμούς, εὐχαριστήμενος μόνον καὶ δοξάζοντας τοὺς θεοὺς ὅτι κατὰ παραχώρησιν εὐνοίας τοῦ χάρισαν τὴν ζωὴν, ἐδοκίμασε ἕνα εἶδος φόβου ἀντιληφθεὶς ὅτι κάποιος τὸν ἐπρόσεχε. Ὁλοτρόγυρα ἦταν παζάρι μίᾳ φασά-

ρία ἀπὸ λογῆς - λογῆς μικροπυλῆταδες, Αἰγυπτῖοι, Φοίνικες, Πέρσες καὶ Ἕλληνες πού ἀκολουθοῦσαν τὰ στρατεύματα καὶ τοὺς ἐπρομήθευαν τροφίμα, ροχικά, μῦρα, βότανα, καὶ πανέμορφες μισόγυμνες σκλάβες γιὰ τοὺς γυναικωνίτες τῶν.

Ὁ ξένος πού ἐκύτταζε ἐπίμονα τὸ Συλοσῶντα φαινόταν ὀλοκάθαρος ὅτι ἦταν Πέρσης ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Ὁ ὀπλισμός του ἔδειχνε μάλιστα ὅτι ἦταν ἀξιωματικός. Ὁραῖος ἄνδρας, πρῶτον μὲν, εἶχε μεγάλη ὑπερηφάνεια στὸ βλέμμα του, καὶ τὸ φέρσιμό του φανέρωνε τὴν ἐξαιρετικὴ θέσιν του. Ἐπλησίασε περισσότερο τὸ Συλοσῶντα, τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὴ χλαμύδα καὶ κάτι τοῦλεγε. Ἀλλὰ ὁ Συλοσῶν δὲν καταλάβαινε τίποτα. Ἐταράχτηκε ὁ μὴς πολὺ, γιὰ τὴν προαισθανόνταν κάτι δυσάρεστο. ἕνας Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς μεταπράτες τοῦ παζαριοῦ ἀνέλαθε νὰ κάμῃ τὸ δραγουμάνο:

—Σὲ ρωτᾷ — εἶπε στὸ Συλοσῶντα — πόσο τοῦ πουλᾷς τὴ χλαμύδα πού φορεῖς!

Ὁ Συλοσῶν ὁ κακομοῖρης τάχασε, μολοντί τὰ λόγια π' ἀκούσε τὸν καθούχασαν ὅσο κ' ἂν ἦσαν παράξενα. —Δὲν τὴν ἔχω γιὰ πούλημα, πῆς του — παρακάλεσε τὸν διερμηνέα — εἶνε τὸ ροῦχο μου καὶ τὸ φορῶ!

Ὁ ξένος, ἐν τούτοις, δὲν ἔφευγε. Χωρὶς νὰ ἐκολλᾷ τὸ μάτι του ἀπὸ τὴ χλαμύδα τοῦ Συλοσῶντος, ἐναεῖπε μέσῳ τοῦ μικρεμπόρου τὸν ἐπρόθυμοιόν του νὰ μεταφράσῃ πάντοτε τὰ λεγόμενα:

—Τὸ βλέπω, πῆς του. Ἀλλὰ, ἡ χλαμύδα πού φορεῖ εἶνε τόσο ὠραία πού μ' ἀρέσει καὶ θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀποκτήσω. Τοῦ δίνω ὅσα νομίσματα θέλεις!

Ὁ Συλοσῶν εἶχε μεγάλη ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα. Τοῦ ἔλειπε σχεδὸν καὶ τὸ ψωμί. Ἀλλὰ, τὸ νὰ πουλήσῃ τὸ ροῦχο του γιὰ νὰ φάῃ, τοῦ κακοφαινότανε τρομερά. Δὲν θὰ τὸ καταδεχότανε ἕνα τέτοιο κατάντημα. Ἀπὸ τὴν ἀλλή μεριά πάλι, ἐκολακεύτηκε ἀκούγοντας τόσοις ἐπαύσιον γιὰ τὴν χλαμύδα του. Καὶ δίχως νὰ καλοκαταλάβῃ κ' ὁ ἴδιος τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί, ἔτσι γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἀπροσδόκητη καὶ δυσάρεστη περιπέτεια πού τὸν ἐπερίμενε, ἐγύρισε, ἐκύτταζε τὸν ξένον κατὰμπα, καὶ κατόπιν μηχανικὰ ἔδωκε ἀπὸ τὴν πλάτη του τὴν χλαμύδα, τὴν ἐπρόσφερε στὸν ξένον, καὶ εἶπε ἀνέρωχα:

—Ἀφοῦ σοῦ ἀρέσει τόσο πολὺ, πᾶρ

τὴν, γιὰτὶ ἐμένα μίᾳ τέτοια πολυτέλεια δὲν μοῦ χρειάζεται. Ἀλλὰ, παρὰδὲς δὲν θέλω. Σοῦ τὴν χαρίζω μὲ τὴν καρδιά μου καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ εἶσαι καλὰ καὶ νὰ τὴν χαίρεσαι!

Ὁ ξένος ἐνθουσιάστηκε. Δὲν πίστευσε σ' αὐτὰ τοῦ καὶ στὰ μάτια του. Παίρνοντας τὴν χλαμύδα, τὴν ἐφόρεσε θιαστικά, καὶ ὕστερα ἔσφιξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ ἀγνώστου τοῦ δωρητοῦ:

—Ὀνομάζομαι Δαρεῖος — εἶπε στὸν Ἕλληνα — γιὸς τοῦ Ὑστάπου, καὶ ὑπηρετῶ ὡς δορυφόρος (ὑπασιπότης) κοντὰ στὸ βασιλεῖα τῶν βασιλείων τῶν Καμῦσης πού εἶνε τώρα κύριος καὶ τῆς χώρας αὐτῆς. Ἀν θελήσῃς ποτὲ τίποτα ἀπὸ μένα, ἔξερε ὅτι θὰ μὲ ὀρθῇ πρόθυμο φίλο σου. Ἡ γενναῖα δωρη χειρονομία σου μὲ συγκινεῖ. Γεῖά σου!

Καὶ ἔφυγε...

Ὁ Συλοσῶν ἐβημάτισε λίγο ὡς πού ὁ ξένος ἐχάθηκε.

Σιγὰ - σιγὰ ἄρχισε νὰ συλλογιέται σὰν νὰ ἐμπνοῦσε ἀπὸ δνιερ. Ἡ βαρεῖα ἀτμόσφαιρα τῆς Αἰγύπτου τὸν ἐζάλιζε. Διωγμένος, νηστικός, τώρα εἶχε χάσει καὶ τὴν χλαμύδα του! Μετανοοῦσε γιὰ μίᾳ στιγμῇ πού στερήθηκε τὸ μοναδικὸ ἐνθύμιό του ἄλλοτινὸ μεγαλεῖο του. Ἐνοιαθε στὴν πλάτη του ἕνα μεγάλον κενόν. Εἶχε χάσει καὶ τὴν τελευταία παρηγοριά πού τοῦ ἀπόμεινε.

—Κακὴ τύχη!... μονολογοῦσε ψιθυ-

ριστά... Ἔτσι εἶνε. Ὅλα μαζί ἔρχονται. Οὔτε μίᾳ χλαμύδα δὲν θέλει νὰ μοῦ ἀφήσῃ ἡ μοῖρα μου!...

Καὶ περιπλανήθηκε στὸ πολυθῶο παζάρι, ἐνῶ ἡ νύχτα ἀπλωνε τὴν δικὴν μαύρη χλαμύδα, κάτω ἀπὸ τὴν ὀψείαν ὁ ἐξόριστος τῆς Σάμου ἐζήτησε κάποιον ὑπαίθριον καταφύγιον νὰ γύρῃ νὰ κοιμηθῇ...

Στὸ μεταξύ ἦρθαν ἀπὸ τὴ Σάμο εἰδήσεις πολὺ περιέργες. Ὁ τύραννος Πολυκράτης ἐνῶ ἐθρίαμβε σὲ πλοῦτη καὶ σὲ δύναμι, ἔκαμε μίᾳ θλακείᾳ πού τοῦ ἐστοίχισε καὶ τὸ θρόνον καὶ τὴν ζωὴν. Ἐδέχτηκε πρόσκλησιν τοῦ Ὀροίτη, ἐνὸς Πέρσου σατράπου στὴν ἀπέναντι Μικρασιατικὴ ἀκρογιαλία. Κ' ἐκεῖ τὸν ἐξέκαναν. Στὴ Σάμο ἐπῆρε τὴν ἐξουσία ὁ γραμματικὸς τοῦ Πολυκράτη, ὁ Μαϊάνδριος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ κατέσφαξε ὅλους τοὺς προύχοντας, ἔρριξε καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἀδελφὸ του, τὸν Χαρίλαον, στὴ φυλακή.

Ὁ Συλοσῶν — πού ἦταν τώρα φυσικὸς διάδοχος τοῦ θρόνου — τ' ἀκούσε. Στὴν ἀπελπίσιν ὅμως πού θρискότανε, φτωχὸς καὶ μακρὸς, τί θὰ μπορούσε νὰ κάνει; Θυμήθηκε, ἴσως, τὸ φίλον του τὸν Πέρση πού τοῦχε χαρίσει τὴν χλαμύδα του. Νὰ πῆγαινε, τάχα, νὰ τοῦ ἐκμυστηρευθῇ τὸν πόνον του; Καὶ πάλι, ὅμως, πρὸς τί νὰ φανερώνῃ ἐπὶ ἀνωφέλεια δεξιὰ κ' ἀριστερὰ τὴν δυστυχία του; Καλύτερα, ἄγνωστος μέσα σὲ ἀγνώστους, ν' ἀφήσῃ κάπου μίᾳ ὥρᾳ ἀθόρυβος τὸ κουφάρι του.

Ἀνεζήτησε, ἐν τούτοις, τὸν Πέρση, μὴ ἔχοντας τί νὰ κάνει, καὶ γυρεύοντας σὰν ἄνθρωπος μίᾳ συντροφιά.

Δὲν μπόρεσε ὁ μὴς οὔτε αὐτὸν νὰ ἐρῇ πούθεν. Στὶς τάξεις τῶν Περσῶν εἶχαν γίνῃ ἄνω - κάτω τὰ πράγματα. Τὰ στρατεύματα ἔφευγαν θιαστικά, πίσω, ἀπὸ τὴν Αἰγύπτον. Ὁ βασιλεὺς Καμῦσης εἶχε πεθάνει. Δὲν γινώριζε τὸ σκυλὶ τὸν ἀφέντη του.

—Κακοτυχία κ' ἐδῶ! — συλλογιζότανε ὁ Συλοσῶν, κ' ἐπερπατοῦσε πλάι στὸ ρεῦμα τοῦ Νείλου, σκυθρωπὸς καὶ ἀμίλητος...

Τὰ παζάρια διελύοντο. Καὶ καθὼς οἱ μεταπράτες μάζευαν τὰ μπαγιάτια τους, διηγόντουσαν μετὰ τὸν πόνον τὰ διάφορα νεότερα, πού ἄλλα ἦσαν ἀνεξακρίβωτες φήμες τῆς φαντασίας, καὶ ἄλλα γεγονότα πραγματικά. Οἱ Ἕλληνες μικρέμποροι, περισσότερο φλύαροι καὶ φιλοπερίεργοι, συζητοῦσαν ἀκατάπαυστα. Ὁ Συλοσῶν, πού ἔμεινε ἀδιάφορος, μὲ τὸ δικὸν του ψυχικὸν κόσμον σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωση, ἐστάθηκε ἑαφνοῦ μπροστὰ

σὲ δύο, γιὰτὶ ὁ ἕνας ἔλεγε στὸ ἄλλον δυνατόν μὴ συγκρατώντας τὴν ἀπορία του:

—Ἀκούε ἐκεῖ, μαρὲ σύ, μυστήρια. ἕνας ἀπλὸς ὑπασιπότης νὰ γίνῃ μοναχὸς βασιλεὺς! Δὲν τὸν θυμάσαι ἐδῶ τόσον καιρὸ; Ὁ Δαρεῖος ὁ γιὸς τοῦ Ὑστάπου! Αὐτὸν ἀνέβασαν στὸ θρόνον τῆς Περσίας μετὰ τὸ θάνατον τοῦ Καμῦσης!

Ὁ Συλοσῶν εἶνε ἀνήσυχος. Ἀμέσως ἀπλῶσε τὸ χέρι τοῦ κατὰ τὴν πλάτην του σὰν νὰ θελε νὰ πιάσῃ τὴν παλιά του χλαμύδα, πού τὴν εἶχε ὀλοτέλεια λησμονήσει, χωρὶς νὰ τοῦ μὴν πιά οὔτε ἔχνος ἀπὸ τὴ λύπη ὅτι τὴν ἔχασε.

—Ὁ Δαρεῖος; Νὰ εἶνε αὐτός, ἀρὰ γε; Ἀδύνατον!

Κί, ἐγέλασε πικρὰ καὶ μελαγχολικά. Ἀλλὰ, δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μὰτι ὅταν ἔπαισε νὰ κοιμηθῇ...

Τὸ πῶς ὁ Συλοσῶν τὰ κατὰφερε νὰ

διασχίσῃ τὸ ἄγρον καὶ ξερὸν διάστημα πού συνδέει τὴν Ἀφρική μὲ τὴν Ἀσίαν καὶ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὴν Αἰγύπτον στὰ Σούσα, δὲν τὸ ἱστόρησε ὁ ἴδιος ποτέ. Εἶνε ὅμως βεβαιωμένο ὅτι ὕστερ' ἀπὸ κάμποσον διάστημα τὸν θρискουμε ἕνα ξημέρωμα, δηλαδὴ τὸν θρискουν οἱ σωματοφύλακες τοῦ βασιλεῖος τῶν Περσῶν, ἑυπόλητοι καὶ κουρελιασμένοι, νὰ κάθεται σ' ἕνα μαρμάρينو κεφαλόσκαλον τοῦ παλατιοῦ καὶ νὰ παρασπᾷ νὰ συνεννοηθῇ μαζί τους χωρὶς νὰ ξέρῃ γρὶ ἀπὸ τὴ γλῶσσα τους!

Στὴν ἀρχὴ τὸν πῆραν γιὰ ὑποπτό καὶ ἤθελαν νὰ τὸν κακοποιήσουν, ἄλλοι ὅμως τὸν νόμισαν ἀπλῶς γιὰ ζητιάνον καὶ τοῦδιναν ἐλεημοσύνην γὰ φύγῃ, ἔως ὅτου ὁ βασιλεὺς ἐπρόβαλε σὲ κάποιον παραθύρι μόλις ἐξύπνησε καὶ τοῦ

ρίεργεια ἡ συγκέντρωσις. Δαρεῖος ὁ Ὑστάπου, ὁ τέως δορυφόρος, εἶχε πράγματι γίνῃ βασιλεὺς! Ὁ Συλοσῶν τὸν ἀνεγνώρισε καθὼς ἀντίκρουσε τὴ μορφήν του κ' ἔβαλε δυνατὰ τίς φωνὰς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν ἴδιον!

—Νὰ μοῦ τὸν φέρετε ἀπάνω ἀμέσως! διέταξεν ὁ μονάρχης.

Καί, ἐνῶ οἱ τιτλοῦχοι τῆς πολυτελεστάτης ἐκείνης Αὐλῆς ἔμειναν ἀκίνητοι σὰν ἀγάματα, ὁ Δαρεῖος ἀγκάλιασε τὸν ξένον καὶ τὸν ἐφίλησε στὸ πρόσωπον:

—Εἶνε ὁ γενναῖότερος ἄνδρας πού γινώρισα στὸν κόσμον! εἶπε στοὺς μεγιστάνους του. Νὰ τοῦ δώσετε ὅσο χρυσάφι καὶ ἀσχημὴ θέλει. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀχάριστος καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἐξάσω ποτέ ὅτι αὐτὸς μοῦ ἔδωσε πρόθυμα τὸν ψυχικὸν κόσμον σὲ αὐστηρὴ ἀπομόνωση, ἐστάθηκε ἑαφνοῦ μπροστὰ ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Συλοσῶν, κατὰκοπος, πεινασμένος, πτώμα ἀπὸ τὴν ὀδοπορία καὶ τὴν ἐξάντλησιν, ἐξηλωμένος ἀπὸ τὴν στέ-

ρησιν, ἐλπιόθυμος ἀπάνω στὰ μαλακὰ θελοῦδα πού τὸν ἐκάθισαν!...

Ποτέ του ὁ Δαρεῖος δὲν φανταζότανε αὐτὸ πού ἀκούσε ἀπὸ τὸν παλιὸν τυχαῖο φίλον του:

—Ὁ ἀδελφός μου ὁ Πολυκράτης ἦταν στὴ Σάμο βασιλεὺς.

—Γι' αὐτό — τοῦ ἀποκρίθηκε — ἦταν τόσο πλούσιος καὶ ἡ χλαμύδα σου!

—Καί τώρα, ἐνδοῦς Δαρεῖ, βασιλεύει στὸ νησί μου ἕνας πρῶν δοῦλος τῆς οικογενείας μας!

—Θὰ σοῦ δώσω ἀμέσως ὅσο στρατὸ καὶ στόλον σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πάρῃς τὸ θρόνον σου στὴν πατρίδα σου.

—Ναί, ἀλλὰ, μεγάλε βασιλεῖ, ὅτε ἕνα ὄρον: Ὁ ἄνδρας σου νὰ μὴ περᾷ οὔτε ἕνα ἄνθρωπον, οὔτε ἕνα πράγμα στὸν τόπον μου.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι κ' αὐτό, Συλοσῶν (τὸ τέλος στὴ σελίδα 66)

16

Έναν όπθικόδν της χωρίς κι' αότη νά του δώση τίποτα. Πές μου λοιπόν τί χάρη θέλεις από μένα;

Καί καθώς ό νέος συγκινημένος άκούμα, δέν άπαντούσε, ή Μαργαρίτα συνέχισε :

—Είσαι λοιπόν τόσο ευτυχισμένος, που δέν έχεις τίποτε νά ζητήσης από την βασιλίσσά σου;

—Τίποτε γιά τό έαυτό μου Μεγαλειοτάτη, αλλά...

—'Αλλά, τί;

—...Πολλά ίσως γιά... Έναν άλλο.

—Γιά ποιόν, Γεζίτ, πές μου λοιπόν.

—Γιά έναν άδελφικό φίλο του πατέρα μου, έναν ευγενή και γενναίο στρατιωτικό που οί έχθροί και οί συκοφάνται του προσπαθούν νά τον άτιμάσουν. Γι' αυτόν ζητώ δικαιοσύνη από την βασιλίσσά μου...

—Σοδ υπόσχομαι, Γεζίτ, πώς θα την έξης άπήντησε χαρούμενη ή Μαργαρίτα, γιατί της δινόταν ή ευκαιρία νά ευχαριστήση τον ευγενή αυτόν Μαυριτανό. Πές μου μόνο τό όνομα του φίλου σας αυτού και γιατί τον κατηγορούν.

—Ενθουσιασμένος ό Γεζίτ, διηγήθηκε όσο μπορούσε πύ σύντομα την περιπέτεια του νέου Ζουάν ντ' Άγκουιλάρ που δέν μπορούσε νά υποβάλη άπ' ευθείας στον βασιλέα, ένα υπόμνημα με τίς άποδείξεις της άθωότητός του.

—Θά τό υποβάλω έγώ, άπήντησε ή Μαργαρίτα. Πού είνε;

—Τό έχω άπάνω μου. Υπάρχουν όμως, Μεγαλειοτάτη, γραμμές μέσα σ' αυτό τό υπόμνημα, που οί έχθροί του Ντ' Άγκουιλάρ, ποτέ δέν θ' άφίσουν νά διαβαστούν από τον βασιλέα.

—Θά του τό δώσω έγώ ή ίδια, έπανελάβε με τόνο σοβαρό ή Μαργαρίτα. Δώσέ μου τό.

Δακρυσιμένος από την χαρά του ό Γεζίτ έβγαλε από την έσωτερική τσέπη του μανδύα του τό υπόμνημα του Ντ' Άγκουιλάρ και τό έδωσε στην βασιλίσσα.

—Θά κάμω ό,τι εξαρτάται από μένα γιά ν' άποδοθώ δικαιοσύνη στο φίλο του πατέρα σου, Γεζίτ, συνέχισε ή Μαργαρίτα. Θέλω όμως την έπέμβασι μου αυτή νά την κρατήσης μυστική άπ' όλους. Κανέννας νά μήν μάθη τίποτε.

—Σας τ' άρκίζομαι, Μεγαλειοτάτη, κανέννας άλλος έκτός από μένα δέν θά ξέρη τίποτε.

—Δέν έξωφλήσαμε όμως άκόμα. Μου έζήτησες νά φροντίσω γιά τον στρατηγό ντ' Άγκουιλάρ και σοδ ύποσχέθηκα νά κάμω ό,τι εξαρτάται από μένα γι' αυτόν. Γιά σένα όμως, Γεζίτ, δέν μούπες άκόμα τί θέλεις νά κάμω.

—Ω, αν τολμούσα, έίπεν ό νέος συγκινημένος... Θά παρακαλούσα την βασιλίσσά μου νά μου άποδώση τον σύντροφο των παιδικών μου χρόνων, τον άγαπημένο μου φίλο Φερνάντο ντ' Άλμπάντα που θρίσκειται φυλακισμένος στο Βαλλαντολίντ γιατί έτόλμηση νά υπερασπίση μπρος στον βασιλέα, την τιμή του θείου του, που ζητούσαν νά σπιλώσουν οί συκοφάνται του, όπως σας έίπα πύ πριν.

—Καλά, καλά έίπε, χαμογελώντας ή Μαργαρίτα... "Όλα γιά τους άλλους τίποτε όμως γιά σένα τον ίδιο;

—'Η τιμή που μου κάματε σήμερα είναι ή μεγαλύτερη χάρη που μπορούσα νά σας ζητήσω, Μεγαλειοτάτη.

Δέν έχω πιά, παρά μία μονάχα έπιθυμία...

—Ποιά; ρώτησε περιέργη ή Μαργαρίτα.

—'Η σημερινή μου ήμέρα, ήμέρα γεμάτη από την πύ μεγάλη ευτυχία που μπορεί νά γνωρίση ένας κοινός θνητός, να είναι ή τελευταία της ζωής μου.

—Γιατί; Έκάμε έκπληκτη ή βασιλίσσα.

—Γιατί είναι ή πύ ευτυχισμένη που έζησα ως τώρα, άπήντησε ό νεαρός Μαυριτανός, κυτάζοντας την Μαργαρίτα κατάματα.

—Μά κι' άλλες ήμέρες της ζωής σου μπορεί νά κρύβουν ευτυχίες και χαρές, έίπε ή βασιλίσσα, χωρίς νά κατεβόση τά μάτια της και με φωνή που δέν μπορούσε νά κρύψη την συγκίνησή της :

—"Όχι Μεγαλειοτάτη... άναμνήσεις ίσως...

—'Η Μαργαρίτα σηκώθηκε χωρίς νά πύ λέξι. "Ο νέος την πλησίασε άμέσως, ή βασιλίσσα όμως αυτή τη φορά δέν ζήτησε νά στηριχθώ στο μπράτσο του Γεζίτ που τό φλογισμένο πρόσωπό του του έδινε μία άλλη τώρα έκφρασι...

Ξαναγύρισαν πάλι από τον ίδιο διάδρομο στο δωμάτιο που κοιμήθηκε ή Μαργαρίτα χωρίς ν' ανταλλάξουν καμμία λέξι. Καθώς ήταν νωρίς, κανείς δέν είχε ζυπήσει άκόμα...

«ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ»

Μόλις έφθασαν στη μέση του δωματίου ή Μαργαρίτα γύρισε και έίπε στον Μαυριτανό :

—Σ' ευχαριστώ γιά την έμπιστοσύνη και τό δώρον, Γεζίτ. Νά είσαι θέσσιος πώς θα κρατήσω την υπόσχεσι που σουδωσα γιά τον ντ' Άγκουιλάρ και τον άνεψιό του Φερνάντο.

Κι' ενώ ό Γεζίτ έσκυψε τό κεφάλι του με σεβασμό κι' έτοιμαζόταν νά φύγη :

—Μία λέξι άκόμα, του έίπε ή Μαργαρίτα με χαμόγελο καθώς γύριζε στα δάχτυλά της τό πολύτιμο πετράδι που διάλεξε άπ' τους θησαυρούς του ντ' Άλθερίκ. Μου χάρισε αυτό τον άχάτη που είναι άπάνω του χαραγμένη μία άγνωστη γιά μένα λέξι. Τι σημαίνει άρά γε, αυτή ή λέξι;

—Είναι μία λέξι άραβική. Μεγαλειοτάτη, που σημαίνει «Γιά πάντα».

—Α! Είναι άραβική; Έκάμε ή βασιλίσσα. Και τώρα Γεζίτ, έχε γιά. "Ισως δέν θα ζαναϊδωθώ ποτέ πιά. Μπορείς όμως νά βασίζεσαι πάντοτε στη βασιλική μου προστασία, όπως κι' έγώ θέλω νά έλπιζω στην άφοσίωσι και στην έχεμυθειά σου.

—Ω, πάντοτε βασιλίσσά μου, έίπε δακρυσιμένος σχεδόν άπ' την συγκίνησι ό Γεζίτ και βγήκε θιαστικός άπ' την ίδια χαραμάδα του τοίχου που έίχε μπη πριν από λίγη ώρα.

Την ίδια στιγμή ό τοίχος ξανάκλεισε πάλι.

★

"Όταν ύστερα από δυό ώρες όλα ήσαν έτοιμα γιά την άναχώρησι της βασιλίσσης, ό Ντελασκάρ έπρόφερε σ' αυτήν, καθώς και στίς κυρίες της άκολουθίας της, περίφημες μεταξωτές και χρυσοφάντες ζώνες, που τά κεντήματά τους άείζαν περισσότερο κι' από τό ύφασμα κι' άπ' τό χρυσάφι που τίς έστόλιζε. "Υστερα πιάνοντας άπ' τό χέρι έναν άμορφο και κουμπουνμένο με την μαυριτανική του στολή νέο, τον παρουςίασε στην Μαργαρίτα, λέγοντας :

—Είναι ό γυιός μου Γεζίτ που έφθασε από μακρινό ταξίδι και θέλει νά ευχαριστήση την Μεγαλειοτήτά σας, γιά την μεγάλη τιμή που κατέδεχτηκε νά μας κάμω.

Οί κυρίες της άκολουθίας ύποδέχτηκαν με κολακευτικούς ψιθυρισμούς την εμφάνισι του άρραίου εκείνου Μαυριτανού, που γονατιστός τώρα μπροστά στη βασιλίσσα της φιλούσε με σεβασμό τό χέρι που, του έδωσε. "Όταν ή συνοδεία έφθασε στην έξωπορτα της έπαύλεως και ή βασιλική έμαξα πλησίασε γιά νά παραλάβη την Μαργαρίτα, έκπληκτοι είδαν όλοι τους πώς τό βασιλικό άμάξι τό έσερναν τώρα έξη μεγαλοπρεπή άραβικά άλογα, που ή χαίτη τους ήταν στολισμένη με λουλούδια και τά χαλινάρια τους χρυσά και στολισμένα με πολύτιμους λίθους...

«Δώρο πραγματικά βασιλικό» ψιθύρισαν όλοι τους, ενώ ή βασιλίσσα, συγκινημένη από τό νέο αυτό δείγμα της άγάπης και άφοσιώσεως του Μαυριτανού, γύρισε στον γέροντα που την έφιλοξένησε και έίπε :

—'Ελπίζω ότι ό Ντόν Ντελασκάρ ντ' Άλθερίκ...

—Ντόν! μωρομούρισε ή κόμηση ντ' Γκάντια, που ήξερε πώς από την στιγμή που ή βασιλίσσα άπεκάλεσε ντόν τον γέρο Μαυριτανό, ό ντ' Άλθερίκ δικαιωματικά θά έφερε πιά τον τίτλο αυτόν της ευγενείας, καθώς και οί άπόγονοί του.

—'Η Μαργαρίτα όμως δέν έδωσε καμμία προσοχή στους ψιθυρισμούς της άρχιθαλαμηπόλου της και επανέλαβε :

—Ναι, έλπιζω ότι ό ντόν Ντελασκάρ ντ' Άλθερίκ θά έρθη κάποτε νά μας ανταποδώση την έπισκεψι στα άνάκτορά μας του Έσκουριά ή του Άραγκουέζ, όπου θα τον φιλοξενήσουμε με την σειρά μας. Δέν θέλω όμως νά περάσω τό κατώφλι της έξώθυρας χωρίς κι' αυτός νά μου χρωστά μία χάρη που τον παρακαλώ μάλιστα νά μου ζητήση.

Συγκινημένος ό γέρος έρριξε μία γρήγορη ματιά στον γυιό του σαν γιά νά τον συμβουλευθώ.

Κατακόκκινος ό Γεζίτ και μόλις συγκρατώντας την συγκίνησι του κάτι άπήντησε θιαστικά στην μητρική τους γλώσσα που κανέννας άλλος δέν κατάλαβε.

—Λοιπόν, έίπε κάμοντας θαθείά ό πόκλις ό ντ' Άλθερίκ, θά παρακαλέσω την βασιλίσσά μου νά μου χάρση ένα από τά άγριολούλουδα αυτά που φορεί στο στήθος της.

—'Η Μαργαρίτα έρριξε μία γρήγορη ματιά στον γυιό του ντ' Άλθερίκ που την κύταζε στα μάτια, έδίστασε γιά λίγο και, την στιγμή που τά έξη ύπερήφανα άραβικά άλογα άνυπομονούσαν νά πάρουν την βασιλίσσα της "Ισπανίας, μακριά από τό φιλόξενο σπίτι του Μαυριτανού, ή έστεμμένη γυναίκα τράβηξε από τό στήθος της ένα λουλούδι και τό προσέφερε στον άσπρομάλλη γέροντα...

Σ' αυτόν τάχα νά τό χάριζε ή Μαργαρίτα;

ΑΓΑΠΟΥΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥΣ...

ΕΞΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

"Έχω ταξιδέψει πολύ στη ζωή μου. Έχω γυρίσει όλη σχεδόν τη γή. Είδα χώρες παράδοξες, φυτά και λουλούδια έξωτικά, γυναίκες κάθε φυλής. Και μου έχουν τύχει, στα διάφορα μέρη που γύρισα ένα σωρό έρωτικές περιπέτειες. Οί περισσότερες άπ' αυτές δέν άφησαν θαθείά ίχνη μέσα στην καρδιά μου. Θυμάμαι, θέβαια, ως τώρα κάποια μάτια πύ άμορφα άκόμα, κάποια φιλά φλογερότερα. Μά έπάνω άπ' όλες τίς γυναίκες που γνώρισα στα μακρινά μου ταξίδια, ξεχωρίζει μία νέα Ταϊτινή, ή Τζέννα... ή Τζέννα που δέν την φίλησα ποτέ.

Κάποτε είχα χάσει τό δρόμο μου σ' ένα πυκνό ζάσος της Ταϊτής. Είχε θραυδάσει και τό δάσος άνηχούσε άπ' τό ούρλιασμα των άγριμιών. Καθώς λοιπόν προχωρούσα, χωρίς νά ξέρω κι' έγώ πύ έπήγαινα, φοδισμένος και σχεδόν άπελπισμένος, ζαφνικά διέκρινα τά φωτισμένα παράθυρα ενός σπιτιού.

Βγάζοντας έναν στεναγμό άνάκουφιας, έτρεξε άμέσως πύς τό σπιτάκι αυτό και χτύπησα την πόρτα.

Έσεις όμως κάτι θά καταλάβετε αν την ήπτε. Φάνεσθε πολύ διαβασμένος άνθρωπος. Θέλετε νά την κυττάτε; Πήγαμε στο διπλανό δωμάτιο κι' είδα μία μελαχροινή νέα ίθαγενή πεσμένη σ' ένα χαμηλό κρεβάτι. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, πύ καθώς ήταν κολλημένο έπάνω στο έδριμένο κορμί της, άναδείκνυε τίς ύπέροχες γραμμές της.

—'Ιόλις ή νέα με είδε, άνασηκώθηκε έπάνω στα μαξιλάρια της και με κύτταζε με τά φλογισμένα από τον πυρετό μάτια της, δυό μάτια άνήσυχτα σαν μιάς τρομαγμένης ελαφίνας.

—Μή φοβάσαι, Τζέννα, έίπε ή οικοδέσποινα. "Ο κύριος μπορεί νά σε κά- νη καλά.

Και γυρίζοντας πύς έμένα, έίπε :

—Την Τζέννα την άγαπούμε σαν παιδί μας. Είνε όρφανή και από πολύ μικρόύλα οί καλόγερνες την είχαν πάρει γιά νά την πεινάσουν. Της έμαθαν νά διαβάση, νά γράφη, νά ρα- έγώ.

—Δέν ξέρομε άκόμη, έίπε ό μπάς,

θη και να τραγουδάει, έπληττε όμως εκεί. Και μια μέρα έφυγε από τις καλύτερες και ήρθε εδώ. Γιατί να μην την δεχτούμε;

Ένός μιλούσε ή οικοδέσποινα, ή Τζέννα με κυττούσε, με κυττούσε...

Κατάλαβα άμέσως ότι έπασχε από έλονοσία. Είχα πάντα μαζί μου κινίνη. Της έδωσα μερικά κουφέτα, την άφησαμε να ήσυχάσει και έγω έπεσα να κοιμηθώ στο ντιβάνι.

Την άλλη μέρα, όταν ξύπνησα, είδα ότι ή τοποθεσία γύρω μου ήταν μαγευτική. Κι' όλόγυρα τό μυστηριώδες δάσος μουρμούριζε διαρκώς.

Ο μιγάς μου έπρότεινε να μείνω για να κυνηγήσω, κι' έγω ήμουν έτοιμος ν' άρνηθώ όταν είδα στο κατώφλι της πόρτας την Τζέννα, την μικρή μου άρρωστη, που με κύτταζε μ' ένα θερμό βλέμμα ευγνωμοσύνης.

Ήρθε, κάπως δειλά, κοντά μου, πήρε τα χέρια μου στα χέρια της, τα φίλησε και κυττάζοντάς με ψιθύρισε: —Μείνετε, καλέ μου γιατρέ!

Η Τζέννα, έπειτα από λίγες μέρες, είχε γίνει έντελώς καλά. Με παρέσυρε μαζί της στα μονοπάτια, τα γεμάτα σκιές και μυστήριο. Μάζευε λουλούδια ζωηρόχρωμα και στόλιζε μ' αυτά τα κατάμαυρα μαλλιά της. Ύστερα ξεκουραζόμαστε κι' οι δυο σε κανένα θράχο της παραλίας του ζωτικού νησιού.

Έφθασε τέλος ή ημέρα που έπρεπε να φύγω.

Η Τζέννα από τό πρωί είχε καταφύγει σε μία γωνιά του σπιτιού, με τό πρόσωπο προς τόν τοίχο και δεν γύριζε καθόλου να με κυττάξει.

Όταν κατέβηκα όμως στην άκτι και μπήκα στο βαπόρι ή Τζέννα άρχισε να φωνάζει σπαραχτικά:

—Πάρτε με μαζί σας!...

—Πάρτε την, άν την θέλετε, μου είπε τότε ό θετός πατέρας της ή Τζέννα είνε μία κόρη που όταν αγαπάει, δεν άκούει παρά μόνο την καρδιά της!

—Αν την πάρω μαζί μου θα γίν' πιό δυστυχισμένη του άπάντησα.

—Όπως θέλετε, στέναζε.

Και τράβηξε προς τό σπίτι τή Τζέννα που έκλαιγε άπαρηγόρητα.

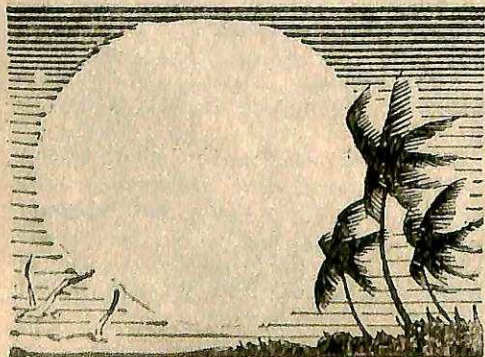
Εγώ, ό τόσο τολμηρός συνήθως με τις γυναίκες, ένοιωθα μία παράξενη δειλία, μιάν ευλάβεια, μπορεί να πή κανείς, μπροστά στην ήμιάγρια εκείνη παρθένα.

Μία μέρα έγραψα στον θετό της πατέρα, ζητώντας νέα γι' αυτήν κι' εκείνος δεν άργησε να μου άπαντήσει:

Την ήμέρα που έφυγα και μ' έχασε για πάντα ή δυστυχισμένη κόρη έμοοκεψε με περίλειο τό θρόεματά της και τούς έθαλε φωτιά.

Έτσι, μού έγραψε ό θετός της πατέρας, πεθαίνον οι Ταΐτινες παρθένες. Δεν αγαπούν παρά μόνο μία φορά στη ζωή, μά δεν μπορούν να ζήσουν όταν χάσουν τόν αγαπημένο τους!...

B. BANTIEMI

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Δέν τόν είχε αγαπήσει ποτέ τόν Πέτρο ή Νόρα.

Τόν είχε δη να μεγαλώνει πλάι της σαν ένα άσθενικό λουλούδι που χρειαζόταν υπερβολική φροντίδα για να μη μαραθί. Και άν και αισθανόταν άμετρη συμπάθεια γι' αυτόν, έν τούτοις δεν τόν αγαπούσε.

Ήταν ένα πρωινό άνοιξιάνικο και ή Νόρα πήγαινε στον Πέτρο για την καθημερινή της επίσκεψη. Τα δυο τους σπίτια συγκοινωνούσαν από τούς κήπους τους και έτσι ή νέα δεν είχε παρά να διασχίσει τις θραγιές.

Ήταν δυο όμορφες θίλλες, τό ίδιο πολυτελές, με την διαφορά ότι τό σπίτι της Νόρας ήταν υποθηκευμένο όλόκληρο, ένω του Πέτρου έπρόκειτο να τό μεγαλώσουν άκόμη εκείνες τις ήμέρες. Μάλιστα είχαν χτίστες, που δούλευαν σε σκαλωσιές. Γιατί ό πατριός της νέας ήταν στα πρόθυρα της χρεωκοπίας, ένω ό Πέτρος άν και όρφανός, ήταν πολύ πλούσιος.

Η Νόρα σταμάτησε σε μία κόκκινη τριανταφυλλιά κι' έκοψε ένα τριαντάφυλλο. Μέσ' στην νέα καρδιά της κάτι άνθιζε επίσης, πιό φλογερό από τό πορφυρό ρόδο. Στόν χτεσινοβράδυνο χορό, όταν ένας άρραίος άξιωματικός του ναυτικού την παρέσυρε σ'ένα θάλας, κατάλαβε πως τού δινόταν για όλη την ζωή. Και εκείνος τό κατάλαβε και ήταν κατάχλωμος. Κι' όταν την παρέσυρε σε μία σκοτεινή γωνιά της βεράντας και την έσφιξε ανάμεσα στα μπράτσα του, ένοιωσε πως ήταν δική του. "Α! τόν ελάτρευε τόν ωραίο της "Ανδρέα!

Βρήκε τόν Πέτρο μπροστά στο πιάνο. Τα χέρια του νευρικά εχάιδευαν τά πληκτρα, κι' ακουγόταν μία μελωδία παράξενη, σαν κλαυσίγελως. Μόλις μπήκε δεν σταμάτησε να παίζει... "Η μουσική - κλάμα και γέλιο—παράπονο παληάτσου, γέλιο έτοιμοθάνατου— συνώδευε τά λόγια τους που έπαιρναν άλλο νόημα.

—Ευχαριστώ που ήρθες, μικρούλα μου, ψιθύρισε ό Πέτρος. Πέρασες καλά χτές βράδυ; "Ησουν όμορφη; "Η πιό όμορφη;

—Όπως συνήθως. "Εσύ, πέρασες ήσυχη νύχτα;

—Εί! εγώ! περίμενα να γυρίσεις! Γύρισες τόσο άργά! Οι φιλένδες του πατριού σου δεν τού αφήνουν καιρό να σε συνοδεύει. Σ' έφερε κάποιος με λευκή στολή και χρυσά κουμπιά. Μου φάνηκε, γιατί δεν έθλεπα καλά. Δεν ξέρω τί έπαθαν τά μάτια μου. "Εθλεπα γκρίζους πέπλους ν' άνεμίζουν... Καπνούς... Σκιές. Και γύρω από τό φώς, ένα ούράνιο τόδο παράξενο.

Ο κλαυσίγελως σταμάτησε σ' ένα έρωτηματικό.

Ο Πέτρος στράφηκε άπότομα.

—"Ακόμα κι' έμένα σε θέλω να θάμπα. Δεν ξέρω τί έχω... "Αλλά άς μιλήσουμε για τίποτ' άλλο. Είνε καιρός που ήθελα να στό πω. Ο βίος στο σπίτι σου με την μητέρα σου και τόν πατριό σου είνε άδίωτος. "Ελα στο δικό μου σπίτι, Νόρα, έλα, ως που να θαρεθής! Μά για λίγον καιρό, χάρισέ μου την παρουσία σου. Κι' άμα κάτι θά μιλήσει στην καρδιά σου θάσαι έλεύθερη να πάρεις διαζύγιο. Δεν θέλω πα-

ΕΝΟΣ ΑΝΕΡΑΣΤΟΥ

ΤΗΣ ΔΙΔΟΣ ΡΕΝΑΣ ΜΑΡΝΑ

ρά αυτή τη μεταβατική περίοδο να μου χαρίσει!

—Πέτρο... Δεν τό σκέφθηκα ποτέ.

"Εγώ γυναίκα σου!;

Τό πιάνο ξανάρχισε. "Ήταν τώρα μία μελωδία θλιμμένη.

—"Εχεις δίκη Νόρα. "Εσύ γυναίκα μου! Είνε κάτι πολύ άστειό, άπίστευτα άστειό... Δεν θάπρεπε να τό δνει-ρευτώ!

—Όχι, Πέτρο! "Αλλά...

Δέν μπόρεσε να συμπληρώσει «όγα-πώ τόν "Ανδρέα».

Σάν χαμένος σ' ένα όνειρο, ό Πέτρος έπαίξε. "Επαίξε τό πένθιμο έμβόθριο του Σοπέν.

.....

—Δεσποινίς, πρέπει να σας πω την αλήθεια. "Εχει γλαύκωμα. Και μάστι στα πρωταπαθές. Μπορεί να τυφλωθί έντελώς από τη μία στιγμή στην άλλη.

—Δέν γίνεται τίποτε, γιατρέ;

—"Απολύτως τίποτε δυστυχώς!...

Η Νόρα αισθόθηκε τά χέρια της να παγώνουν. Πήγε κρυφά να ρωτήσει τόν όφθαλμίατρο του Πέτρου και αυτό που μάθαινε την έγείμιζε φρίκη.

Ο δυστυχισμένος! στέναζε.

Αισθάνθηκε πως δεν είχε κουράγιο να ίδθ τόν Πέτρο.

Και να συλλογίζεται κανείς πως ό "Ανδρέας ήταν εξαδελφος του μουσικού και ότι όλον τόν καιρό της άδειας του τόν φιλοξενούσε ό Πέτρος!

Ήταν τόσο ζωηρός, τόσο έρωτευμένος, τόσο άπρόσεκτος, που ή Νόρα ζούσε σε μία διαρκή άγωνία.

Για τίποτε στον κόσμο δεν ήθελε να

καταλάβη κάτι ό Πέτρος. Τούλάχιστον τώρα που τόν χτυπούσε αυτή ή αφάνταστη δυστυχία.

Όταν πήγε στο σπίτι του Πέτρου, βρήκε τόν "Ανδρέα στο σαλονάκι.

—Λοιπόν; την ρώτησε εκείνος.

—Γλαύκωμα! Θά τυφλωθί!

—Ο δυστυχισμένος!

—"Ακου, "Ανδρέα, είπε άποφασιστικά ή νέα. Τώρα πρέπει να φύγεις!

"Ανήκα στον Πέτρο, τουλάχιστον για λίγον καιρό. "Εχει την ανάγκη μου, καταλαβαίνεις; Για να μπορεί να ζήσι! Θά φύγεις! Κι' άν μ' αγαπάς αληθινά, θά περιμένεις!

—Θά περιμένω; Τι ωραία που τά λές! Τό βλέπει κανείς πως σου είνε πολύ εύκολο να με θυσιάσεις.

Η Νόρα έσφιξε τά χέρια της μ' άπελπισία. Τι ν' άπάντηση στον άμετρο έγωισμό ενός έρωτευμένου νέου;

—Δέν τόν αγαπώ. "Εμένα αγαπώ, τό ξέρεις! "Αλλά...

—Τότε... Γιατί;

—"Ανδρέα!

Την ετράβηξε άγρια κι' έκλεινε έγειρε τό κεφάλι της στα μπράτσα του. Χρυσάφειο κόμα, τά μαλλιά της χύθηκαν πίσω. Τό στόμα του έσφράγισε τό δικό της. Ήχασαν τόπο και χρόνο.

Μόλις έτοιμάζονταν να χωρίσουν, σταμάτησαν κι' οι δυο σαν μαρμαρωμένοι.

Στην πόρτα στεκόταν ό Πέτρος!

"Ακίνητα τά μεγάλα μάτια του έκύτταζαν προς τό κενόν.

—Νόρα, είσαι εδώ; Δεν βλέπω διόλου!

Οι δυο νέοι άντήλλαξαν ένα βλέμα-

μα. —"Εδώ είμαι, Πέτρο: Θέλεις τίποτε;

—Θάθελα ν' άκούσω τη φωνή σου. Δός μου τό χέρι σου! Είνε θαμπά τά μάτια μου, θαμπά... "Ω! έλα να μου δώσης λίγον ήλιο.

Κάθισε μπροστά στο πιάνο. "Ενας λυγμός ώγκωνε τά στήθη της νέας.

—Θά διαλυθί, φαντάζομαι, αυτό τό σκοτάδι, είπε ό Πέτρος.

Και χτύπησε τά πρώτα άκόρντα.

"Ήταν ένα τραγούδι του Σούπερτ έπάνω σε λόγια του Χάινε: "Δάκρυα κι' άγάπη».

—Δέν βλέπω τίποτε! είπε ό Πέτρος.

Η φωνή της Νόρας ύψώθηκε θελού δινη, λεπτή. Γιατί τώρα είχε περάσει κι' αυτή από τό μεγάλο, όδυνηρό σχο-λείο της ζωής.

Δάκρυα και άγάπη!

—Τί ωραία που είνε ή φωνή σου!... ψιθύρισε ό Πέτρος. Κάτι νέο είνε στη φωνή σου. Σάν ζωντανό χρυσάφι.

"Αχ, να μπορούσα να σ' έβλεπα, μικρούλα μου άγαπημένη.

"Εγειρε τό κεφάλι του έπάνω στο πιάνο και έπειτα ξαφνικά σηκώθηκε.

—Πάω στον ήλιο που θασιλεύει! ψιθύρισε χαμογελώντας.

Η Νόρα τόν κύτταζε, μη μπορώντας να πθ τίποτε.

Βγήκε σιγά στην βεράντα.

Ξαφνικά ή Νόρα σκέφθηκε πως οι χτίστες είχαν γκρεμίσει τά κάγκελα της βεράντας και πως άν ό τυφλός πήγαινε προς τά εκεί, διέτρεχε μεγάλο κίνδυνο.

Ετρεξε σαν τρελλή να τόν προφτάσι. Μά μόλις έπρόλαβε να ιδθ τούς χτίστες που έτρεχαν. Κάτω στον κήπο, ένα σώμα έσπάραζε.

—Ήταν τυφλός! έφώναζε ή Νόρα. Κανένας σας δεν τόν σταμάτησε! Θά έχασε πως ρίξατε τά κάγκελα! Θεέ μου!

—Πού να τό ξέραμε πως δεν έβλεπε; είπε ένας απ' αυτούς.

—Τί δυστύχημα!

Με άγωνία πλησίασε τόν Πέτρο που ψυχωραγοόσε κάτω στις πλάκες.

—Πέτρο! Καθήμεν μου Πέτρο! ψιθύρισε.

Ο νέος άνοιξε τά μεγάλα, θλιμμένα μάτια του.

—Είνε... τό τέλος! ψιθύρισε.

Και καθώς τά μάτια της Νόρας έβούρκωναν:

—Κλαίς; ψιθύρισε.

Η νέα έδόγγωσε τότε με αληθινό σπαραγμό. "Ωστε ό Πέτρος έβλεπε άκόμη! "Ωστε είχε δη ότι αυτή και ό "Ανδρέας... "Ωστε τώκανε επίτηδες; Μά τά θλιμμένα μάτια έκλεισαν από τη τη φορά για καλά. "Αληθινό σκοτάδι απλώθηκε κάτω από τά θλέφάρ τους. "Αληθινό σκοτάδι απλώθηκε στην καρδιά του. Γαλήνιο, αιώνιο σκοτάδι, που σπογγικά έκοίμιζε κάθε του πόνο, κάθε του έγνοια...

ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

Λευκή γιέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Εκμεταλλούμενος τη σύγχυση και άσυντομία που επικρατούσε στο Παρίσι τις ημέρες εκείνες της Γαλλικής Επανάστασης το 1848, ένας άγνωστος εισέρχεται στο μέγαρο του κόμητος ντε Μοράν. όπου αφού μ' έναν πυροβολισμό εξαπλώνει στο πάτωμα τον κόμητα και τον νομίζει σκοτωμένο, δολοφονεί τον υπηρέτη του κόμητος, κλειδώνει στο υπόγειο την παραμάνια της κόρης του Μοράν Φραγκίσκα, αρπάζει το μικρό ακόμη κοριτσάκι του κόμητος από την κούνια του και φεύγει τέλος εάζοντας φωτιά στο μέγαρο. Μία απ' τις φλόγες όμως κατορθώνει να γλυτώσει, μισοζαλισμένος, ο κομης ντε Μοράν. Ο άγνωστος που ήταν ο τυχοδιώκτης Κοντράν ντε Λιμόν, εξαδελφός της άποθανούσας πρό τινος γυναίκας του κόμητος, η οποία δεν τον έδεχθηκε ως σύζυγο, φθάνει στον ποταμό Σηκουάνα και βλέποντας μία θύρα, αφήνει το μαρδ μέσα κι αυτός πετά από πάνω του τα ρούχα του επαναστάτου. Κάποια στιγμή η θύρα παρασύρεται και εξαλλος ο Κοντράν βλέπει να ξεφεύγει απ' τα χέρια του το μωρό που θάταν εμπόδιο στα σχέδιά του. Για μία στιγμή τρέχει κατά μήκος της όχθης του ποταμού, αλλά γρήγορα εγκαταλείπει την μάταια πρόθεσή του να παρακολουθήσει τη θύρα που παρασύρεται γρήγορα από το ρεύμα. Εκείνη τη στιγμή περνούν από μπρος του δυο έργα τικοί και συζητούν για τα επαναστατικά γεγονότα της ημέρας. Καθώς περνούσαν, ύστερ' από ώρα, μία απ' τις πολλές γέφυρες του Σηκουάνα, ο ένας απ' αυτούς, ο Ζακόμπ Μενιέ, ναυπηγός, βλέπει κάποια θάρκα που κόλλησε στην κολόνα της γέφυρας και του φαίνεται πως ακούει κλα ψυρισμάτα παιδιού. Ο σύντροφός του, ο Σιλιόν, βοηθός πορτιέρη, τον πειθεί ότι γελάστηκε και φεύγουν. Μετανοιώμενος όμως ο Ζακόμπ γιατί άκουσε έναν μορμε θυσμένο, επιστρέφει πίσω, κατορθώνει με χίλιους κινδύνους να πλησιάσει την θάρκα όπου στο βάθος της βρίσκεται ένα μικρό παιδί. Λίγο αργότερα κατάπληκτη η γυναίκα του Μπέρθα τον έβλεπε μ' ένα παιδί στην αγκαλιά και στην ερώτησή της τί θα το έκαναν, ο Ζακόμπ, αφού της διηγήθηκε πως και πού το βρήκε, απήντησε ότι θα το κρατήσουν, θα το αναπνήσουν και θα το κάνουν δικό τους μιάκι. Έχασαν κι' αυτοί πριν από καιρό μια μικρούλα κορη. Της υπενθύμισε ότι πάντα ήθελε να έχει μία μικρούλα κόρη και συνέχισε:

5ον

— Νά, λοιπόν, μία μικρούλα που μάς στέλνει ο καλός Θεός και που πρέπει να την θεωρούμε σαν ένα αληθινό δώρο. «Ως τώρα, γυναίκα, δούλευα για τρείς, από τώρα κι' ύστερα θα δουλεύω για τέσσερες. Αυτό είναι όλο και δόξα τῷ Θεῷ, τὰ κότσια μου άντέχουν ακόμα.

«ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΩΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙ ΑΥΤΟ».

Η Μπέρθα κύτταζε τον άντρα της σιωπηλή αφήνοντας που και που κανένα στεναγμό, ενώ τα χέρια δεν έπαυαν από του να χαιδεύουν το μικρό παιδί.

Ο Μενιέ που ήθελε να πείσει τελειωτικά την γυναίκα του πως έπρεπε να κρατήσουν το παιδί, δεν έννοούσε να σταματήσει πριν άκούση και την συγκατάθεσι της Μπέρθας γι' αυτό το ζήτημα.

— Πίστεψέ με, γυναίκα, συνέχισε με

22

πάντοτε ζωηρότερη φωνή, δεν είχε μόνο ή τύχη που κανονίζει τα πράγματα στον κόσμο αυτό. Δεν είμαι και τόσο θρησκος, το ξέρεις. Είπε αλήθεια ακόμα πως δεν χαλάω τὰ γόνιτά μου πάνω στις πλάκες της εκκλησίας, μέσα όμως έχω και εγώ μία θρησκεία που με κάνει να πιστεύω πως όσα μάς συμβαίνουν, καλά ή κακά, ήταν γραμμένα.

Τὰ μάτια της πάντοτε σιωπηλής Μπέρθας γέμιαν δάκρυα τώρα και ο Μενιέ προσπαθώντας με κόπο να κρατήσει σταθερή την φωνή του που άρχισε να τρέμει, συνέχισε.

— Κλάψε, γυναίκα, κλάψε, μά βλέπεις, ήταν γραμμένο να μη χαρούμε για πολύ την μικρούλα μας Τζέννη, ήταν γραμμένο να την δούμε, ύστερα από λιγόμενη ζωή, να σβήνι μέσ' τα χέρια μας, όπως ήταν γραμμένο να θρούμε αυτό το παιδί. Νά γιατί πρέπει, καλή μου Μπέρθα, να θαρρούμε σά δικό μας παιδί την μικρούλα αυτή, σαν να την κάναμε έμεις οι ίδιοι. Η Μπέρθα, που τόση ώρα άκουε χωρίς να μιλή, τον διέκοψε με όλο συγκίνησι φωνή.

— Πολύ σωστά αυτό που λες, άντρα μου, και δεν θάμαι εγώ, βέβαια, εκείνη που θα σε μαλώσει γιατί άγαπᾶς τὰ παιδιά...

Και καθώς μιλούσε η καλή γυναίκα έσκυψε και ακούμπησε τὰ χείλη της στο μέτωπο της μικρής που εξακολουθούσε να θυαίνι το μπιμπερό της.

— Μπράβο, γυναίκα! Τώρα μάλιστα έται σε έβλω, Μπέρθα μου, φώναζε όλο χαρά και χειροκροτώντας ο Μενιέ. Είμαι ευχαριστημένος που άγαπᾶς και σὺ όλα τὰ παιδιά, γι' αυτό θι κάνεις εὐδ' εινε καλά καμωμένο.

— Μά γι' αυτό ακριβώς, Ζακόμπ, γιατί άγαπᾶς τὰ παιδιά, καταλαβαίνω πως κι' οι άλλες γυναίκες εινε σαν και μένα... Και μάλιστα η μητέρες. Και γι' αυτό, μ' δλη την ευχαρίστησι, που θα δοκιμάζαμε και εὐο κι' εγώ σαν κάναμε δικό μας τὸ αγγελουδι που κρατῶ στην αγκαλιά μου, σοὺ λέω: «Αντρα μου, δεν μπορούμε να κρατήσωμε τὸ παιδί αυτό».

— Τί; τινάχτηκε ο Μενιέ. Νά μην κρατήσωμε τὸ παιδί που εγγλύτωσα απ' τὸ ποτάμι, τὸ παιδί που έσωσα με κίνδυνό δικό μου και που τώρα θά ήταν ένα μικρό άψυχο σώμα, αν ο μπάμπας Σιμόν με την λιμα του θά μ' έκανε ν' άργοπορήσω, με τὸ να στέκεται κάθε δέκα θήματα να με τραβᾶ από τὸ μανίκι γιὰ ν' ακούω τις κουταμάρες που μούλγει: Νά μην τὸ κρατήσωμε;..

— Έλα, καλά, μην κάνης έτσι. Τὸ ξέρω πως είσαι μιά χρυσή καρδιά: έκάμε η Μπέρθα κυττάζοντας με τὸ άγαθὸ της χαμόγελο τὸν έαλλο άντρα της.

Τὰ ξέρω όλα αυτά, συνέχισε η γυναίκα τοῦ ναυπηγοῦ, τὰ ξέρω πολύ καλά, μά γιὰ σκέψου, Ζακόμπ, πως η μικρούλα αυτή έχει γονείς, έχει τὸ σὰς μητέρα!

— Μητέρα; Αυτή τότε την πέταξε στο ποτάμι; αδύνατο!

— Και ποιὸς μάς βεβαιώνει, απήντησε η Μπέρθα, πως δεν άρπαξαν τη μικρή αυτή από την μητέρα της; Ποιὸς μάς λέει, άντρα μου, πως αυτή την στιγμή η δυστυχισμένη αυτή μητέρα δεν τρέχει, σαν τρελλή, στους δρόμους τοῦ Παρισιῶ, γιὰ νὰ βρῇ τὸ άγαπημένο παιδί που της άρπαξαν, που της έκλεψαν; Ποιὸς μάς λέει, Ζακόμπ, πως δεν στέκεται από πόρτα σὲ πόρτα, να ρωτᾷ μην εἶδαν τὸ παιδί της, πως δεν θά εξακολουθήση να τρέχι έτσι στις γειτονίες, στις συνοικίες, στις άστυνομίες, να κλαίη, να φωνάζη, να σκοτώνεται, γιὰ νὰ βρῇ τὸ παιδί της;

Και ξαναφιλώντας στο μέτωπο την άγνωστη μικρούλα, η Μπέρθα συνέχισε:

— Βλέπεις, λοιπόν, Ζακόμπ, πως είχα δίκην να σοὺ λέω πως δεν μπορούμε να κρατήσωμε τὸ παιδί αυτό;

Μ' όλο που ο ναυπηγός δεν είχε ακόμα πεισθῇ από τὰ τόσο εύγλωττα επιχειρήματα που άκουσε, ωστόσο δεν έτόλμησε να τὰ προσβάλη θεωρώντας τα λογικά και προερχόμενα από μιά στοργική μητέρα. Αρκέστηκε λοιπόν να παρακολουθῇ την γυναίκα του, που χαιδεύε τα παχουλά μαγουλάκια τοῦ μωροῦ ενώ τὸ κουνοῦσε ελαφρά - ελαφρά σαν νάταν η ίδια του μητέρα. Και γιὰ νὰ κάμῃ κι' αυτός κάτι άρχισε να μαζεῦη τὰ άσπρόρρουχα της μικρής που ήταν πεταγμένα στο πάτωμα, να τὰ διπλώη μηχανικά και να τὰ θάξῃ προσεκτικά πάνω σ' ένα κάθισμα.

Καθώς η Μπέρθα τὸν παρακολουθούσε χαμογελώντας, δεν μπόρεσε να κρύψῃ την έκπληξί της καθώς έβλεπε τώρα κοντά της τὰ ρουχαλάκια εκείνα που άστραφταν από καθασιότητα. Πάνω στην συγκινητική παραχή που ένοιωσε με τὸν ξαφνικὸ γυρισμό τοῦ Ζακόμπ, έγδυσε την μικρή γρήγορα-γρήγορα, χωρίς να προσέξῃ καθόλου τὰ βρεγμένα ρούχα που πετούσε στο πάτωμα.

Πρώτη φορά τώρα έβλεπε πόση πολυτέλεια είχαν τὰ μωρουδιτικά εκείνα σπάργανα.

— Για δώσε μου την κουβεοτίτσα, Ζακόμπ, παρεκάλεσε τὸν άντρα της. Μπα; αυτή εινε μεταξωτή και από φινό μάλιστα μετάξι. Νά ξέρης Ζακόμπ, πως τὸ παιδί αυτό εινε από σπῆτι πλούσιο, από πολύ πλούσιο μάλιστα.

— Άμῃ τὰ σπάργανα, γυναίκα, τὰ είδες τὰ σπάργανα; Είπε από τὸ καλύτερο πανί. Νά, γιὰ κύτταξε αυτό τὸ πουκαμισάκι...

— Είπε από μπατίστα κι' απ' την καλή μάλισα.

— Είπε γαρνιρισμένο με νταντέλλες, ε;

— Με νταντέλλες μπαλανσιέν, άντρα μου, που εινε καλύτερες από τις σκέτες νταντέλλες. Τις ξέρω, θλέπεις, ε-στέναξε η Μπέρθα... έχω μάλιστα και ένα κομάτι μέσ' τὸ άρμάρι που τὸ φύλαγα γιὰ νὰ γαρνίρω τὰ βαφτιστικά της κόρης μας.

Ο Ζακόμπ έκαμε πως δεν άκουσε τὰ τελευταία λόγια της γυναίκας του και άλλαξε κουβέντα.

— Νά ξέρης, Μπέρθα μου, πως η μικρή μας άγνωστη γεννήθηκε σὲ πλούσιο σπῆτι.

— Πάρα πολύ πλούσιο, άντρα μου, δεν έχεις παρὰ νὰ ίδῃς αυτές τις καλ ταίτσες... εινε ολομέταξες. Και καθώς ο Ζακόμπ ψηλάφισε τις μικροσκοπικές καλταίτσες η Μπέρθα συνέχισε:

— Όλα της τὰ ρούχα εινε, όπως θλέπεις, από μετάξι και άτλάζι, τὰ καλύτερα που υπάρχουν! Τί λες εὐο γιὰ όλα αυτά, Ζακόμπ;

— Λέω ότι έσωσα μιά μικρή άρχοντοπούλα: Τί άλλο; Χωρίς άλλο, άρχοντοπούλα και ίσως-ίσως μιά δούκισσα η πριγκηπέσσα! άποκρίθηκε ο Ζακόμπ προσπαθώντας να χαμογελάσῃ ενώ περισσότερο έδειχνε πως ήθελε να κλάψῃ.

— Ένας λόγος περισσότερος γιὰ νὰ την επιστρέψωμε πίσω.

— Πάλι τὰ ίδια έχουμε; Νά την δώσωμε σὲ ποιόν, έκαμε ο Μενιέ με δυ νατώτερη φωνή. Είπε εύκολο να τὸ

λές, γυναίκα...

— Καλά, μη θυμῶνης, άντρα μου...

— Θυμῶνω, γιατί... γιατί...

— Γιατί καταλαβαίνεις πως έχω δικηο, συνέχισε η Μπέρθα και δὲ θέλεις να τὸ όμολογήσης. Σαν να μη σὲ ξέρω τώρα από τὸ αλφα ως τὸ ωμέγα. Καϋμένο μου, άντρούλη μου, νοιώθω καλά πως θασανίξεσαι και δεν ξέρεις πως θὰ τὰ καταφέρῃς, γιὰτί έχεις άγαθή καρδιά...

— Τέλος πάντων, ἄς τ' αφήσωμε αυτά κι' ἄς δοῦμε που θὰ ετοιμάσωμε ένα καλό και μαλακό κρεβάτι γιὰ την μουσαφριοσά μας.

— Κάπου θὰ την βολέψουμε καϋμένο Ζακόμπ, μιά νύχτα εινε αυτή κ' ούτε σωστή.

— Πῶς; Μιά νύχτα; Γιατί μιά νύχτα;

— Μά γιὰτί αύριο θὰ πᾶς να δηλώσῃς στην άστυνομία πως...

— Δὲ ν είσαι καλά, γυναίκα! Για ποιά άστυνομία μοῦ μιλάς, δεν ξέρεις πως οι επαναστάτες διέλυσαν όλες τις άργές; Θάταν πολύ τυχερό τὸ μωρουδάκι μας να εῦρισκα έναν άστυνόμο έστῶ και στο σπῆτι του, μά οι εύλογημένοι εγκάτελιψαν κι' αυτό τὰ. Ύστερα από δυο-τρείς μέρες θλέπουμε.

— Ποιες δυο-τρείς μέρες, άντρα μου! Σεχνᾶς πως μεθαύριο φεύγουμε γιὰ τὸ Μπερνῶ;

— Έχεις δίκην. Θὰ δοῦμε τί θὰ γίνῃ.

Εν τῷ μεταξύ, ύστερα απ' τὸ άδιάκυπο στοργικὸ νανούρισμα της

— Σιγά, Λέον, μην ξυπηλήσῃ η έλεεινούλα σου!...

Μπέρθας, τὸ μωρὸ άποκοιμήθηκε στην αγκαλιά της και καθώς ο Μενιέ είδε τὴν γυναίκα του να θάξῃ τὸ δάχτυλο στο στόμα της γιὰ νὰ τὸ συστήσῃ να σωπάσῃ, πλησίασε στις άκρες τῶν ποδιῶν του και στάθηκε με προσοχή πάνω απ' τὸ κεφάλι της μικρής.

— Κύττα, κύττα, Μπέρθα, τί όμορφο που εινε τ' άγγελουδι μας και γιὰ πρόσεξε εκεί στο λαϊό του! Άκόμα δεν έσκασε απ' τ' αὐγό και φορεῖ και χρυσαφικά!

Η Μπέρθα ξεσκέπασε τὸν τράχηλό τοῦ μωροῦ και πρώτη φορά τώρα διέκρινε στο θαμπὸ άλλωστε φῶς της πετρελαϊόλαμπας τοῦ δωματίου μιά άσημνια αλυσιδίτσα που κατέληγε σ' ένα κομψὸ μενταγιόν.

— Νά ξέρης, Ζακόμπ, πως εινε φυλαχτὸ και έχει και την εἰκόνα της Παναγίας, τοῦ τὸ έβαλε φαίνεται η μαμά του γιὰ νὰ τὸ φυλάξῃ η καλή μας Παρθένος...

— Όπως και τὸ φύλαξε, διέκοψε ο Ζακόμπ.

Η Μπέρθα πήρε στο χέρι της τὸ κόσμημα και αφού τὸ στριφογυρῖσε δυὸ - τρείς φορές στα δάχτυλά της έξε-άζωντάς το προσεκτικά, άφησε ξαφνικά μιά σθυσμένη φωνή:

— Έχει και μάρκα άπάνω του τὸ φυλαχτὸ αυτό, μά δεν την διακρίνω καλά.

— Για νὰ ίδῶ εγώ, απήντησε ο Ζακόμπ καθώς έπαυρνε την λάμπα απ' τὸ τραπέζι και την έφερνε κοντά στη γυναίκα του.

Μὲ τὴν σειρά του πήρε κι' ο Ζακόμπ στα χέρια του τὸ μενταγιόν της μικρής και αφού κάρφωσε γιὰ κάμποση ώρα τὰ μάτια του πάνω σ' αυτό:

— Έχουν χαράξει κάτι γράμματα με την μῆτη μικροῦ μαχαριῶ, γυναίκα, ψιθύρισε σιγανά. Κι' όχι γράμματα μά αριθμούς... να βλέπω κιόλας ένα 8 που διακρίνεται καθαρά, κοντά του ένα 4 ύστερα... ύστερα, γιὰ φώτισε καλύτερα, ύστερα... ένα... ένα 2, μάλιστα 2.

— Όλα αυτά κάνουν 342.

— Τότε δὲ θάναί ημερομηνία, όπως νόμισα.

— Μά γιὰ κύτταξε πὸ καλά μπροστά απ' τὰ ψηφία αυτά...

— Ναι, ναι, έχεις δίκην, κάτι ήταν πρώτα εκεί, όχι και μεγάλο πράγμα, αφού έσθυσε γρηγορότερα απ' τ' άλλα! Στάσου όμως νὰ ιδῇς... τὸ θρησκα εινε κάτι σαν κλωστή.

— Τότε φαίνεται πως εινε 1, ε;

— Ναι, χρονολογία, μά όπως κι' αν τίποτε άλλο. Εινε η χρονολογία 1842, θάξω κάτω τὸ κεφάλι μου εγώ.

Στάθηκε λίγα λεπτά σαν κάτι να θυμήθηκε κάτι πρόσθετε χαμογελώντας:

— Ναι, χρονολογία, μά όπως κι' αν εινε, δεν μπορεί θέβαια νὰ εινε ο χρόνος που γεννήθηκε η δεσποινίς απ' εδῶ...

— Αυτό, φίλε μου, δεν έχει να κάνει, απήντησε η Μπέρθα και με την μικρή κοιμισμένη στην αγκαλιά της πλησίασε στο κρεβάτι τους.

Ποιὸ γρήγορος ο Ζακόμπ έτρεξε κι' έτακτοποίησε τὸ προσκέφαλο και τὰ σκεπάσματος, ενώ η γυναίκα του άκουμπουσε ελαφρά-ελαφρά στο 342ος τοῦ κρεβατιῶ τὴ μικρή εγκαταλειμμένη.

Εκείνη την στιγμή τὸ παλιὸ ρολὸ γι τοῦ τοίχου χτύπησε τρείς φορές

23

και ο Ζακόμπ διέλυσε την σιωπή.

—Νά πού ξεχάσαμε πώς είνε άργά, γυναίκα, είπε. "Υστερα από τις τόσες συγκινήσεις που δοκίμασες, πρέπει να σκεφθής και για λίγη ανάπαψη, θα είσαι κατακουρασμένη πιά Μπέρθα μου και μη ξεχνάς πώς πρέπει να ζήσης για... τα παιδιά μας!

—Αντί για απάντησι η Μπέρθα Μενιέ τράβηξε σιγά-σιγά τον άντρα της κοντά της, τον ανάγκασε να σκύψει πάνω στο προσωπάκι του μωρού και ένωνοντας τα χείλη της με τα δικά του σε φίλημα πάνω στο μέτωπο της άγνωστης μικρής, ψιθύρισε με γλυκειά φωνή:

—Ζακόμπ, είσαι μιά χρυσή καρδιά, Ζακόμπ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΖΕΝΝΗ ΖΑΚΟΜΠ ΜΕΝΙΕ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Το πρωί πρώτη η Μπέρθα ξύπνησε απ' τις συνηθισμένες χαρούμενες φωνές του γιου της που ζήτησε, κανοντας όσο θόρυβο μπορούσε να έγκυατα λείψι μιά ώρα γρηγορώτερα την κόυ νια του.

Βλέποντας η μητέρα του πώς αν έξακολουθούσε ο πατέρας αυτός θέρυθος, δεν θ' άργοι να ξυπνήση η μικρή που είχε τόσο ανάγκη ύπνου, του είπε σιγανά:

—Σώπαινε, λοιπόν, Λεόν!

—Γιατί, μαμά; ρώτησε έκπληκτα το παιδί για την σιωπή που του επέβαλλαν για πρώτη φορά.

—Γιατί δεν αφήνεις την αδελφούλα σου να κοιμηθί!

—Την αδελφούλα μου; Τι είναι αδελφούλα, μαμά; Ξαναρώτησε με περισσή τερη τώρα έκπληξι ο μικρός γιός του ναυπηγού.

—Νά ένα μικρούλι σαν κι' εμένα κοριτσάκι που σου φέραμε για να παίξετε μαζί.

—Τι καλά! μαμά, και πού την βρήκες μαμά;

—Ο Ζακόμπ που ξύπνησε κι' αυτός απ' το χαριτωμένο διάλογο που γινόταν κοντά του, χαμογέλασε εύχαριστη μένος και άτηντρε αυτός αντί της γυναίκας του:

—Δέν την βρήκαμε, παιδί μου, μάς την χάρισε ο Θεός!

Σηκώθηκε άμέσως, πήρε τον νεαρό του διάδοχο στην άγκαλιά του και πήγε και στάθηκε πίσω απ' το κρεβάτι που κοιμώταν το μικρό που γλύτωσε από το ποτάμι.

—Κύτταξε την αδελφούλα σου, Λεόν, του είπε με σιγανή φωνή, μη μιλείς όμως καθόλου και πρό πάντων μη φωνάζεις γιατί θα την ζυπνήσης και πρέπει να κοιμηθί άκόμα.

Γύρισε ύστερα στην γυναίκα του και της είπε να ντύση τον γιό τους για να κατέβη στην αυλή να παίξει. Στάθηκε άδύνατο όμως να πείσουν τον Λεόν να φύγη από το πλάγι του κρεβατιού που κοιμώταν η μικρή. Επέμενε να μείνι εκεί να θαυμάζει την μικρή αδελφή του.

Συγκινημένη από την έπιμονή του γιου της, η Μπέρθα άρχισε να σκέπτεται ότι της ήταν δύσκολο πιά το να έπιμένη στο να η κρατήσουν την άγνωστη μικρή, άφοι κι' αυτό το ίδιο το παιδί της, ο Λεόν της, ο λατρεμένος Λεόν της, συνηγορούσε τώρα κι' αυτός για την μικρούλα «αδελφή» του.

«Πώς μπορούμε να χωρίσωμε τώρα, τα υυό άθώα αυτά πλασματάκια;» σκεπτόταν η άγαθή γυναίκα. Κι' αν τ' άπεφασίζαμε δέν θάχαμε ποτέ το θάρρος να το κάμωμε άπότομα.

Ο Ζακόμπ, που παρακολουθούσε κι' αυτός τον γιό του να περνά χαλδευτικά τα χεράκια του πάνω από τα σκεπάσματα του κοιμισμένου μωρού και που δέν άργησε να μαντεύση τις σκέψεις που άπασχολούσαν την γυναίκα του, θέλοντας να την άποσάση άπ, αυτές, είπε ξαφνικά καθώς ντυνέταν:

—Μοδρβε μιά ιδέα, γυναίκα!

—Πές μου την, φίλε μου:

—Νά, αυτή η μικρούλα, θάχη θέβαια κάποιο όνομα, δέν νομίζεις;

—Δέν έχεις άδικο Ζακόμπ, μα για μίας είναι σαν να μη έχη, άφοι δέν το ξέρουμε.

Σταμάτησε λίγο, έρριξε μιά ματιά στα δυο παιδιά και συνέχισε:

—Κι' αυτό Ισα-Ισα, είναι που με σπάζει το κεφάλι, άντρα μου!

—Άηλαδή;

—Νά, μοι φαίνεται περίεργο, γιατί ξέρω πώς έκεινοι που πετούν τα παιδιά τους στο δρόμο, φροντίζουν μ' ένα σημείωμα να τ' συστήσουν σ' έκεινους που θα τα θρουν... Νά, γράφουν: «Είναι τόσων μηνών, ονομάζεται έτσι, ή είναι άβάπτιστο». Κάτι τέτοιο, τέλος πάντων.

—Μώρ' έχεις δίκιο γυναίκα, αυτό που λές είναι πολύ σωστό.

—Τότε μοι φαίνεται παράξενο γιατί δέν φρόντισαν να καρφτώσουν ένα κομματί χαρτί στο φορεματάκι του παιδιού.

—Είσαι όμως βέβαιη πώς δέν είχε τίποτε τέτοιο;

—Αυτό ήταν το πρώτο που θέλησα να μάθω, Ζακόμπ!

—Και λοιπόν, τί λές γι' αυτό;

—Λέω, φίλε μου, πώς μπορεί πολύ καλά να μην έγκυατελειφθη η μικρή αυτή... τουλάχιστον από την μητέρα της, ή από τους γονείς της... μπορεί να την...!

—Πάλι τα ίδια άρχισες, γυναίκα, πάλι τα προαισθήματά σου, οι φόβοι σου!...

—Η Μπέρθα χαμήλωσε τα μάτια σαν το παιδί που μαλώνουν.

—Έλα, έλα, γυναίκα, διώρθωσε ο Μενιέ, βλέποντας το κατασφραγμένο πρόσωπο της Μπέρθας. Δέν θα χαλάσουμε τις καρδιές μας θέβαια για κάτι που θα το ξεδιαλύνη ο χρόνος. Άύριο φεύγουμε για το Μπορντώ.

—Η δουλειά είναι εξησφαλισμένη για πολύ καιρό, πράγμα που με κάνει να χαίρωμαι πολύ ύστερα από τόσων μηνών χασομέρι. "Ας αφήσουμε λοιπόν κατά μέρος τις λύπες και μελαγχολίες. "Υστερα, ο Θεός είναι μεγάλος, γυναίκα, και θα μάς φωτίση τί πρέπει να γίνη με το μωρουδάκι μας αυτό, μη λυπάσαι γυναίκα.

—Η Μπέρθα σήκωσε τα μάτια της στα δικά του και τοίπε με γλυκειά τώρα φωνή:

—Δέ μοι είπες όμως άκόμα ποιά είναι η ιδέα που σου δόρη!...

—Α, ναι! Νά, με δούλγια: Την κόρη μας την έλεγαν...

—Τζέννη!

—Αί λοιπόν, αν δίνανε τ' όνομα Τζέννη σ' αυτήν μικρή;

—Η Μπέρθα έκαμε να σκουπίση κρυφά τα δάκρυα που κύλισαν στα μάτια της και ο Ζακόμπ την τράβηξε κοντά του, ψιθυρίζοντας της σχεδόν σι' αυτή:

—Βλέπεις γυναίκα, να πού είμαστε σύμφωνα. Θα την θάλουμε Τζέννη! "Η Μπέρθα έσκυψε το κεφάλι έπιδοκιμαστικά και πήρε στην άγκαλιά της το μωρό που ξύπνησε άπ' τα χαρούμενα έπιφωνήματα και χάδια του Λεόν.

—Τζέννη!... Ξανάπε ο Ζακόμπ που έβλεπε τώρα την γυναίκα του να ναυουρίζη την άγνωστη μικρούλα στην άγκαλιά της... Νά πού θαφτίστηκε κιόλας άραία μου δεσποινίς, συνέχισε ο άγαθός έργάτης, πλησιάζοντας κοντά στο παιδί. "Αν καμιά φορά μάθω το άληθινό σου όνομα θάσαι πολύ άργά βλέπεις. "Οτόσο για μας θα μείνης πάντα Τζέννη, δική μας Τζέννη, Τζέννη Ζακόμπ Μενιέ! Νά πού τ' άποφασίσαμε, δέν είναι έτσι γυναίκα;

Δακρυσμένη άκόμα η Μπέρθα κύτταξε τον άνδρα της που δέν σήκωνε καθόλου τα μάτια του από το πρόσωπο της μικρής, είδε μπροστά της τον μικρό Λεόν της, να χώνη τα χεράκια του μέσ' τα σκεπάσματα της «αδελφούλας» του και ψιθύρισε όλο άγαθότητα:

—Άφοι είσθε δυό, ο γιός σου και εσύ, έναντιόν μου που είμαι μόνη, θάλέω πώς πρέπει να υποχωρήσω στο έβλημά σας...

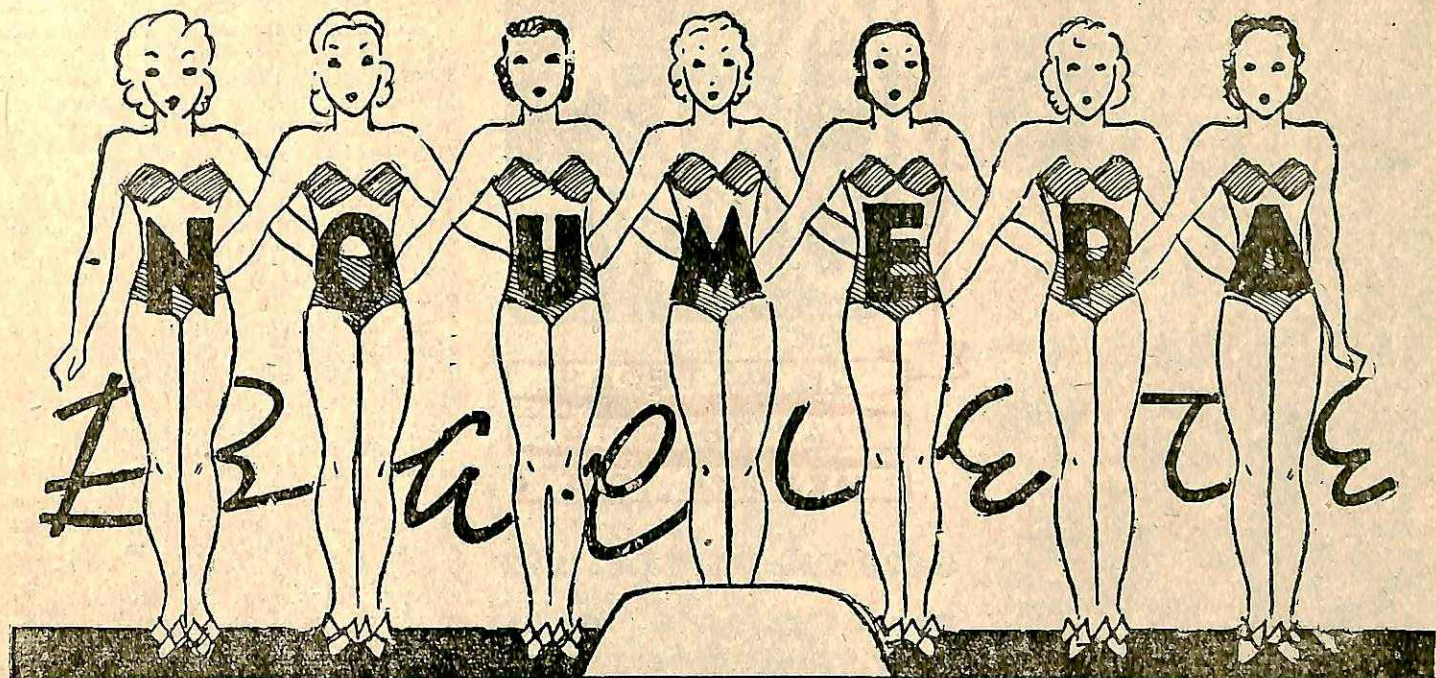
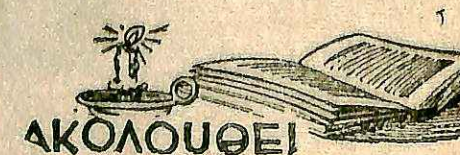
—Μπράβο, γυναίκα, έτσι σε θάλω και τώρα σου συνιστώ μην πής σε κανέναν και πρό παντός στον πορτιέρη μας, πώς πηγαίνουμε για το Μπορντώ.

Και ένθουσιασμένος ο Ζακόμπ, γιατί έβλεπε πώς μόρρεσε να πάρη τη συγκατάθεσι της γυναίκας του, άρχισε να πηγαινούρχεται μέσ' το δωμάτιο όλο και σηκώνοντας κάτι άπ' τη μέση, για να βοηθήση την γυναίκα του που ήταν άπραχολημένη με την μικρούλα Τζέννη.

«Ήταν μέσα στη βάρκα, μονόλογούσε ο Ζακόμπ, εφώνασε, έκλαιγε, δέν υπάρχει καμιά άμφισβολία πώς έκλαιγε. Δέν μπορώ όμως να θεσπώσω αν φώναζε βοήθεια... "Επομένως, για να μιλήσουμε και δικηγονικά φιλαράκο μου Ζακόμπ, μιά και αναμύχηκες στις προσωπικές υποθέσεις της — γιατί είναι θέβαιο πώς αν δέν ήσωνα σ' κάποια στιγμή ή θάρκα θα τσακίζότανε πάνω στην κολώνα και τότε αντίο μαντεμουάζελ — είσαι υποχρεωμένος να της κάνης τη ζωή όσο μπορείς πιο εύχάριστη!

—Μάλιστα, φίλε μου Μενιέ, μπορείς να κάνης ό,τι θέλεις, είσαι όμως δέμένος για όλη σου την ζωή με την μικρή αυτή που δέν την γνώριζες έδω και τρεις μέρες και πού θα έχη τώρα το δικαίωμα να είναι πολύ άπατητική... Χωρίς θέβαια να λογαριάσουμε πώς μπορεί κάποια μέρα να σου ζητήση λεπτομέρειες για την καταγωγή της. Τι θα της πής τότε κύρ ναυπηγέ μου;

—Οχι, δέν θα της πω τίποτε. "Ας γίνη ό,τι είνε να γίνη, έγω την κάνω κόρη μου. Τζέννη μου. Μάλιστα για όλο τον κόσμο και για μένα περισσότερο άπ' όλους, θα λέγεται Τζέννη Μενιέ του Ζακόμπ Μενιέ, πάει τελείωσε αυτό...»

Την ονομασία τους την δειλουν σε μιά συνηθεια άγνωστη στην Έλλάδα: Στα μεγάλα ευρωπαϊκά θαριετέ, θγαίνει σ'ό προσκήνιο πάντα μιά χαριτωμένη κοπέλλα, που κρατά ένα μεγάλο καρτόνι με ένα πελώριο νούμερο 1, 2, 3, 4... έτσι αριθμείται η σειρά της εμφάνισης των καλλιτεχνών, που πρόκειται να χορέψουν, να κάμουν άκροβατικές άσκήσεις να τραγουδήσουν, να παίξουν κωμικά σκέτες και να επιδείξουν σπάνιες και έκπληκτικές ικανότητες έμπρός στο κοινό. "Απ' αυτόν ακριβώς τον αριθμό έπλησαν την νομασία τους και λέγονται: «νουμερα».

"Ετσι, με αυτόν τον κάπως έξευτελιστικόν χαρακτηρισμό, είναι γνωστοί στον κόσμο οι συμπαθείς αυτοί καλλιτέχναι, που έχουν ως έπαγγελμα τους να επιδεικνύουν στον κόσμο κατερθώματα δυσκολοπίστευτα και πρωτοφανή: ή μιά γυναίκα μπορεί και ε πλάνεται σ'ά δυό, σ'άν να έχη έλαστικά κόκκαλα, ένας άλλος έπιτυγχάνει να κάμη ξη διαδοχικές τοιμπες στον άέρα. "Ο άκροβάτης αυτός δένει το μάτια του και πηδά στο κενόν για να πιασθί με θαυμαστήν άκρίβεια από κάποιο σύρμα, ο ισοροπιστής έκεινος πηδά έπάνω σ' ένα τενωμένο σύρμα. "Ενας άλλος σηκώνει στην παλάμη του μιά γυναίκα ή θάζει από το στόμα του φλόγες, ή προσποιείται θαυμάσια τον σκύλο, ή χορεύει άνάποδα στον άέρα, σπριζόμενος στο ένα μονάχα χέρι του, ή άκόμη κρατα από τα δόντια ένα σύρμα, στην άκρη του οποίου αιώρουνται άφοδες τρεις γυναίκες...

Τέτοια άπίστευτα πράγματα κατορθώνουν τα «νουμερα» — οι παγωχοί καλλιτέχναι που για να ζήσουν διάλεξαν ως έπαγγελμά τους να καταπλήξουν το κοινό. Γιατί δέν διάλεξαν θα πήτε τώρα μιάν άλλη δουλειά; Γιατί; Μα ούτε και οι ίδιοι το ξέρουν. "Αν τους ρωτήσετε, δέν θα μπορέσουν να θρουν άρκετές δικαιολογίες.

"Ενα βράδυ, ρώτησα την Μάντυ Βέστου, την «γυναίκα - λάστιχο», που έπεδείκνυε την καταπληκτική της τέχνη στην «Οάσι» και την «Φέμινα».

—Γιατί έγινате άρτίστα αυτού του είδους;

—Μ' έκύτταξε με κατάπληξι, σαν να

την ρωτούσα γιατί γεννήθηκε.

—Από μικρή, μοι είπε, έμαθα να λυγώ το σώμα μου. Πρώτα έμαθα να φέρνω τα πόδια μου στους ώμους. "Επειτα να γυρίζω το σώμα μου, τόσο, ώστε να φτάνη το κεφάλι μου στο χώμα... Και έπειτα... κατώρθωσα να γίνωμαι ένα στρογγυλό κουβάρι και να κυλιέμαι στο πάτωμα.

—Και γιατί όλα αυτά;

Εγέλασε κοροϊδευτικά για την άπορία μου.

—Μά τί τα θέλετε; έπρεπε να ζήσω... είπε. Και έπειτα... όλη ή οικογένειά μου έζησε μ' αυτήν την τέχνη... "Ο πατέρας μου ήταν άκροβάτης. "Η μητέρα μου έκανε τοιμπες... και έγω έγινα ή «γυναίκα - λάστιχο!»

Αυτήν περίπου την άπάντησι θα σας δώσουν όλοι οι καλλιτέχναι του θαριετέ. "Εγιναν αυτοί που είναι, από... παράδοσι. Γιατί και οι γονείς τους ήσαν τέτοιοι, και έπρεπε μιά μέρα να τους άντικαταστήσουν, και να συνεχίζουν περιφέροντας την καλλιτεχνική δόξα του όνόματος στον κόσμο.

Γιατί τα «νουμερα» γυρίζουν πράγματι όλους τους τόπους. "Από το Παρίσι στο Τόκιο, άπ' εκεί στην Σαγκάη, στον "Αγιο - Φραγκίσκο, στην Νέα "Υόρκη, στην "Αλεξάνδρεια, στην Βηρυττό, στην Στοκχόλμη, στο Λονδίνο... Ποτέ δέν κάθονται σ' ένα μέρος, πουθενά δέν έχουν δικό τους σπίτι, και σιγά-σιγά έχχουν και την πατρίδα τους. Είναι ένας περιπλανώμενος λαός, που βρίσκεται σ' ένα άτελείωτο ταξίδι, ένας λαός άλλόκοτος, φτιαγμένος από όλες τις φυλές του "Ισραήλ, που περνά μ'ι θασανισμένη ζωή, γεμάτη πίκρες και άπογοητεύσεις.

Ναι, ός μη σας έγγελούν οι φαίνομενικοί θρίαμβοί τους, τα χειροκροτήματα του κοινού, οι φωτεινές διαφημίσεις με τα όνόματά τους. "Ολα αυτά έχχνοούνται γιατί το κοινό του θαριετέ είναι άψιγορο. Μέσα σ' έναν μήνα, το καλλίτερο νούμερο γίνεται βαρετό, και πρέπει άμέσως να φύγη γι' άλλους τόπους. Γιατί, άλλοιμονο, ή τέχνη του οί ίδιες.

Συμβαίνει όμως πολλές φορές στον νέο τόπο που φθάνουν, να έχη προηγηθί ένα νούμερο που να κάνη τα

ίδια πράγματα... Τότε είναι ή καταστροφή, ή άποτυχία. Και αυτή είναι ή αίτία που οι καλλιτέχναι των θαριετέ, άναγκάζονται διαρκώς να επινοούν όλοένα και δυσκολώτερες άσκήσεις.

—"Ε, κύριε, μάς έλεγε κάποτε ο γηραιός άκροβάτης Μπίρο, που έκτηλεσε κάθε θράδυ ένα έπικίνδυνο «λούπιγκ» στα «Πεύκα». Κάθε χρόνο, τα πράγματα γίνονται και δυσκολώτερα. Στα 1900, στην έκβει των Παρισίων, ξέρετε πώς έθησαυρίζα; Κάνοντας κάτι άπλούστατες άσκήσεις μ' ένα μονόζυγο! Τώρα και αυτό το «λούπιγκ» που κάνω θεωρείται μέτριο πράγμα. "Υπάρχουν "Αμερικανοί άκροβάται που άφίνονται από 80 μέτρα ύψος και πέφτουν έπάνω σε μιά μοτοσυκλέττα, που άρχίζει να τρέχη άνάμεσα από διαδοχικά στεφάνια φλογών. Γιατί, βλέπετε, όλοένα ή τέχνη μας τελειοποιείται. "Αλλοτε μιά χορεύτρια ήταν περίφημη αν έσήκωνε άπλωσ τα πόδια στο ύψος του στήθους. Σήμερα όμως, για να έχη πέραςσι, πρέπει να μωρη να τοποθετή το κεφάλι μέσα στα πόδια...

Τώρα το κοινό, έγινε άπαιτητικώτερο, και χρειάζεται πλέον να ιδή φανταστικά κατορθώματα για να ένθουσιασθή και να χειροκροτήσθ.

Γι' αυτό ή προσπάθεια των καλλιτεχνών είναι συνεχής. Και γι' αυτό συμβαίνουν όλα εκείνα τα δράματα που το κοινό δέν μαντεύει όταν βλέπη τα νουμερα να εμφανίζονται στη σκηνή... Πολλές φορές συμβαίνει δύο παρτεναίρ, που έργασθηκαν χρόνια μαζί, να βρίσκονται στην ανάγκη να αλλάξουν ή να θεπιάσουν το νούμερό τους. "Ο ένας το κατορθώνει. "Ο άλλος δέν μπορεί να έκτελέσθ τις νέες δύσκολες άσκήσεις. Το νούμερο διαλύεται, καταστρέφονται και οι δύο, γιατί έχχουν φερμαρισθί ως «ντοδο» — είναι γνωστοί με μιάν ώοισμένη καλλιτεχνική όνομασία. "Ο ένας, μοναχός του, δέν μπορεί πιά να έργασθί... "Ενα τέτοιο άνάλογο δράμα συνέβη κάποτε και έδω με τους «Ραθάνι και Μπόϊζοφ». Επρόκειτο για ένα ύπεροχο χαρτυκό ζεύγος, περαστικό από την "Αθήνα, που είνε δρέψει

θριάμβους σ' όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Βούλγαρος ο άνδρας, Γάλλος ή παρτεναίρ, είχαν δουλέψει σκληρά επί έξη χρόνια ώσότου κατακτήσουν την φήμη και φθάσουν να παίρνουν δυο λίρες την βραδυά. Η Ια-θάνι όμως, κάποτε, θυμήθηκε την γυναίκεία της ιδιότητα. Η χορεύτρια που ήταν αφιερωμένη αποκλειστικά στην τέχνη της, αγάπησε... τόν πιανίστα μιας αθηναϊκής τζάζ-μπάντ. Τό συμβόλαιο έληξε, αλλά εκείνη δεν εννοούσε διόλου να φύγει για την 'Αλεξάνδρεια, όπου είχαν ένα νέο λαμπρό «άγκαζεμάν». Τό περίφημο χορευτικό νούμερο διαλύθηκε. Καί ό δυστυχής Μποϊτζόφ, συντετριμμένος, έφυγε μόνος, άνικανός να εργασθ, εις άναζήτησιν μιας νέας συντροφού!

Κί ήταν άπελπισμένος και άξιολύπητος. Ήν έπάθαινε για τρίτη φορά... Τέτοιες ιστορίες είναι καθημερινές άνάμεσα σ'ά νούμερα τού θαριετέ... Ένας μπαλετίστας διαθέτει όλα του τ'α κεφάλαια, για να εκπαιδεύση δέκα γκέρλς και ξεκινά άπ' τ'ό Παρίσι, ή την Βουδαπέστη για τουνρέ... Ό-ταν φθάνη στην 'Αθήνα, οί κοπέλλες είναι 7. Στην 'Αλεξάνδρεια μένουν 6. Στην Βηρυττό έχουν μείνει 4... και σ'τό τέλος ό έπιχερηματίας γυρνά στην πατρίδα του ναυαγισμένος, για να ξαναρχίση τ'ά ίδια και τ'ά ίδια...

Αυτά και άλλα πολλά, συμβαίνουν με τ'ά πολυ-ελη συνήθως νούμερα. Κάποτε όμως τ'ά ίδια και χειρότερα διαπραματίζονται με καλλιτέχνες που έχουν συνεργάτες τους... ζώα. Πρ'ό μνηών σ'τό Παρίσι — όπως μ'ας πληροφορεί τ'ό «Όρνκ» — τ'ό ειδικό πολύγλωσσο δημοσιογραφικό όργανο των νουμέρων που έκδίδεται στην Εουδαπέστη — έλύσσαε ολόκληρος ό θιασος των σκύλων τού Χάρντν Πίτμαν. 12 σκυλιά που έκτελούσαν καταπληκτικές άσκήσεις έδάγκωσαν τ'ό ένα τ'ό άλλο, και ό τραγικός κύριός τους άναγκάσθηκε να τ'ά σκοτώση προτού μεταφερθ'ή σ'τό ίδιος σ'τό λυσιατρείο... Φαντάζεσθε αυτών τόν άτυχή άνθρωπον, υποχρεωμένον να θρ'ή 12 σκυλιά και να τούς μάθη έξ άρχής τις άσκήσεις-έκείνων που έλύσσασαν;

Και φαντάζεσθε την συμφορά ενός άλλου καλλιτέχνου, τού Τόμ-Τάμ, που είχε ως μόνο του βιοποριστικό έπάγγελμα μιά... χήνα. Τ'ής είχε μάθει, να ταιΐη — με τόν τρόπο της έβθαια — διάφορα μουσικά όργανα και ζούσε άπ' αυτήν τη δουλειά. Ένα θράδυ όμως σ'έ κάποιο κέντρον της Πόλκα, όπου έμφανίζονταν ό Τόμ-Τάμ με μεγάλη έπιτυχία, τού έκαμαν ένα τραγικό άστειο. Τού έκλεψαν την χήνα και την έστειλαν προφανώς... σ'τό φούρνο. Άτυχής Τόμ-Τάμ έκλαιε και ώδύρευε.

—Και τώρα; Πώς θά ζήσω; έλεγε. Που να θρώ μιά τόσο έξυπνη χήνα;

Άσφαλώς δεν την θρ'ίκε πουθενά, γιατί ό Τόμ-Τάμ δεν ξαναφάνηκε πιά σ'έ κανένα θαριετέ.

Ρωτήσαμε συναδέλφους του, περαστικούς από έδω.

—Ό Τόμ-Τάμ; μας είπαν... Πάει, θούλιασε αυτός!

Αυτός είναι ό ένδόμυχος φόβος, ό έφιάλτης όλων των καλλιτεχνών τού θαριετέ, που σήμερα θριαμβεύουν κι' αόριο βουλιάζουν, που έμφανίζονται κι' ύστερα χάνονται σάν τ'ά πελώρια καρβόνια με τ'ά μεγάλα νούμερα που κρατούν οί κοπέλλες σ'ά προσκήνια των θαριετέ της Εύρώπης.

ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

5.000 ΩΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
που περιμένουν να γίνουν ένδοξες βεντέττες

Η ΕΦΕΔΡΙΚΗ ΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

5000 γυναίκες, από τις ωραιότερες, που υπάρχουν σ'τόν κόσμο, διαλεγμένες μεταξύ δεκάδων χιλιάδων άλλων ωραίων γυναικών, περιμένουν, αυτήν τη στιγμή, τη σειρά τους σ'τό Χόλλυγουντ. Περιμένουν με πεισματώδη υπομονή την τύχη, που

Τρεις αδελφές, τριπλή χαρά: Η Μπέττυ, ή Τζέδν και ή Σιλβ Ντόουν περιμένουν υπομονετικά τη σειρά τους για να γίνουν ένδοξες βεντέττες.

θά τις πάρη από τόν σωρό της άνα-νυμίας όπου βρίσκονται τώρα και θά τις άνεβάση στην πρώτη σειρά της διασημότητας. Πεοιμένουν να άναγνωρισθουν και έπισήμως ως γόησες. να περιληφθουν σ'ά προγράμματα των μεγάλων εταιριών, να λανσαρισθουν με μιάν όργιώδη και φανταχτερή διαφήμιοι και να γίνουν άπ' τη μιά μέρα στην άλλη, πολυθρύλλητες και πολυαγαπημένες βεντέττες, με έκατομμύρια θυμαστών σ' όλόκληρο τόν κόσμο!

Δέν πρέπει να νομίζετε πως οί έλπίδες των 5.000 αυτών γυναικών είναι μάταιες. Οί μεγάλες φημαρισμένες «βεντέττες» υποκύπτουν σιγά - σιγά σ'τόν νόμο της φθοράς. Γερνούν, θλέ-πουν την μόδα τους να περνά, την όμορφιά τους να ξεθωριάζη, τη φωνή τους να σβύνεται. Και οί ίδιες μ'ένεινε πιθανόν, τόν θραδύν και άναπόφευκτο αυτών ξεπεσμό τους να μ'ήν τόν άντιλαμβάνονται έγκαίρως. Οί σκηνοθέται όμως που είναι υπεύθυνοι έναντι των μεγάλων κινηματογραφικών εταιριών για την έπιτυχία των φίλμς που γυρίζουν, έχουν τ'ά μάτια δεκατέσσερα, και βλέπουν έπερχόμε-νο τ'ό τέλος των άστέρων, προτού τ'ό άντιληφθ'ή άκόμη και τ'ό ίδιο τ'ό κοινό. Τότε άκριβώς οί μεγάλοι σκηνοθέται στρέφουν την προσοχή τους στην έφεδρική στρατιά τού Χόλλυ-γουντ, σ'τις γυναίκες που περιμένουν με στωϊκότητα, όπως οί οδάλισκες άλλοτε, σ'ά χαρέμια, την ποθητή εύνοια τού κυρίου των. Και από τ'ό πλήθος των άσημων καλλονών άνασούρουν

την τυχερή, μιά γυναίκα που θά την γνωρίση αύριο ή ύφ'ήλιος και που θά καταθέση πρό των ποδών της τούς φλογερούς θαυμασμούς της...

Άείζει άσφαλώς τόν κόπο να άσχο-ληθ'ή κανείς με τη ζωή αυτών των 5.000 γυναικών τού Χόλλυγουντ, που αφιέρωσαν τη ζωή τους περιμένοντας μιά προδληματική δόξα και που οί περισσότερες θά ίδουν τ'ό όνειρο της νεότητός των να διαψεύδεται κατά τόν οϊκτρότερο τρόπο. Πώς συγκεντρώθη-καν στην περίφημη κινηματογραφού-πολι, πως συντηρούνται και ιδίως πως συντηρούν τις έλπίδες τους ότι επί τέλους μιά μέρα θά έπιτύχουν;

Μιά ολόκληρη βιομηχανία έχει δημιουργηθ'ή γύρω από τις κοπέλλες αυτές — μιά βιομηχανία που έκμεταλ-λεύεται τ'ά όνειρά τους και έξαργυνώ-νει τις φιλοδοξίες τους.

Υπάρχουν σήμερα σ'τό Χόλλυγουντ έμπορικοί οίκοι που προεξοφλούν τη δόξα! Είναι τ'ά ειδικά πρακτορεία «Μπε-Μέν», τ'ά όποία άναλαμβάνουν εργολαβικώς την συντήρησι των υποψηφίων άστέρων με ένα έντελώς πρωτότυπο σύστημα.

Μιά κοπέλλα που παρέχει όπωσδή-ποτε έλπίδες ότι θά άναδειχθ'ή μιά μέρα, συμβάλλεται με ένα πρακτο-ρείο «Μπε-Μέν», πρ'ός τ'ό όποιον έκ-χωρεί προκαταβολικώς τ'ό ήμισυ των κερδών που πρόκειται να πραγματοποιήση τ'ά πρώτα πέντε χρόνια της σταδιοδρομίας της. Εις άντάλλαγμα τ'ό πρακτορείον συντηρεί την νέαν — μαζί με πολλές άλλες — σ' ένα από τ'ά οϊκοτροφεία του. Η νέα πρέπει να άκολουθ'ή ώρισμένη δίαιτα για να μ'ή χάση την όμορφιά της και να «γυρι-ζ'ή» διάφορα δοκιμαστικά φίλμς, τ'ά όποία τ'ό πρακτορείον — που τ'ά έχει πάντοτε καλά με δύο-τρεις σημαίνον-τας σκηνοθέτας — φροντίζει να έπιδει-κνύη δ'σάκις σ' ένα στούντιο παρου-σιάζεται έλλειψις γυναικών.

Όταν μιά νέα κατορθώση και προσ-ληφθ'ή, τ'ό πρακτορείον θά συνάψη για λογαριασμό της τ'ό συμβόλαιον, για να έξασφαλίση τ'ά ποσοστά του και ταυτοχρόνως θά άναλάβη μονο-πωλιακώς την διαφήμιοι της νέας βεντέττας.

Μ' αυτών τόν τρόπο τ'ά κέρδη των πρακτορειών αυτών είναι τεράστια. Με δυό-τρεις έπιτυχίες τόν χρόνο, με τ'ό λανσάρισμα δηλαδή δυό-τριών άστέρων κατορθώνουν να υπερκαλύπτουν τ'ά έξοδά τους και να πραγματοποιούν τεράστια κέρδη.

Έξ άλλου, οί κοπέλλες που δεν είχαν την τύχη να γίνουν άστέρες, δεν ζημιώνουν ποτέ τις περιεργες αυτές έπιχειρήσεις.

Άπό την άδιάθετη παρακαταθήκη των καλλονών, τ'ά πρακτορεία συγκροτούν τ'ά περίφημα μπαλέτα που θαυμάζουμε σ'τόν κινηματογράφο, και που άποτελούνται όλα από γυναίκες άνειρώδους όμορφιάς, που είχαν κάποτε την φιλοδοξία να γίνουν κάτι περισσότερο από γκέρλς. Τώρα, τ'ά κορίτσια αυτά άρκοούνται σ' ένα ταπεινό ήμερομίσθιο — τ'ό ήμισυ τού όποιου εισπράττει τ'ό Πρακτορείο — είνε όμως κατά βάθος εύτυχείς, που υπορούν και έμφανίζονται στην όδόνη έστω και ως όμορφιές άνώνυμες, ως άστέρες διάττοντες, που μιά φορά μόνον θά θαιπώσουν με την λάμψι τους.

Έννοείται, ότι οί 5.000 γυναίκες τού Χόλλυγουντ δεν άνήκουν μόνον σ'ά ειδικά πρακτορεία. Έπειδή υπάρχει και σ'τό κεφάλαιο αυτό ένα είδος

Η Ζακελιν Φώρ άνήκει σ'ά στελέχη της έφεδρικής στρατίας τού Χόλλυγουντ.

συναγωνισμού μεταξύ των διαφόρων εταιριών, τ'ά μεγάλα στούντιο μισθώνουν τις υπηρεσίες των έφεδρικών γυναικών και σχηματίζουν έτσι δικές τους παρακαταθήκες καλλονών που είναι έτοιμες να χρησιμοποιηθούν ανά πάσαν στιγμήν.

Έτσι π. χ. ή Μετρο - Γκόλντγουιν έχει 700 γυναίκες, ή Φόξ 650, ή Γουόρνερ Μπρόδερς 400, ή Ράντιο Κορπορέιον 460 και οί άλλες μικρότερες εταιρίας άνάλογο άριθμό «γυναικών άνταλλακτικών».

Οί γυναίκες αυτές παίρνουν ένα μικρό ήμερομίσθιο, γυμνάζονται καθημερινώς άκαούραστα, και διδάσκονται από ειδικούς καθηγητάς την τέχνη τού μακιγιάζ, τού χορού, ιππασίας, κολύμβησι, τένις και ό,τι άλλο χρειάζεται μιά μελλοντική γόησσα.

Τό ντύσιμο τ'όσων ώραιων γυναικών άποτελεί άναμφιβόλως ένα μέγα πρόβλημα για τις εταιρίες. Δέν είναι εύκολο να βρ'ή κανείς τουαλέττες για 500 ή 600 γυναίκες που πρέπει πάντοτε να είναι υποδείγματα κομψότητος. Έξ άλλου όπρ'οπολογισμός των τουαλεττών είναι τεράστιος. Ιδίως στην 'Αμερική, όπου ή κομψότης μ'ας γυναικας είναι έξαιρετικώς δαπανηρά. Οί εταιρίες έχουν όμως βρ'ή μιά πολύ

βολική λύσι τού ζητήματος. Μεταποιούν άπλούστατα από τ'ό πλουσιώτατο θεισπάριο τις παλιές τουαλέττες των μεγάλων άστέρων, που εκείνες δεν καταδέχονται να τις φορέσουν παρά μιά μόνο φορά. Έτσι οί έφεδρικές κοπέλλες τού Χόλλυγουντ έχουν την τιμή να φορούν τουαλέττες που άνήκαν στην Γκρέτα Γκάρμπο, στην Μαυρλένε Ντήτριχ, στην Τζέδν Κράουφορντ, στην Έλινωρ Πάουελ και σ' άλλες διάσσημες γόησες της όδόνης.

Μεταξύ των άσημων αυτών γυναικών των διαφόρων στούντιο, είναι πολλές που γίνονται γρήγορα γνωστές μεταξύ των κινηματογραφικών κύκλων, δεδομένου ότι ήδη τις έχουν προσέξει, έχουν μελετήσει τη ζωή τους, την ιστορία τους και περιμένουν την κατάλληλη στιγμή να τις λανσάρουν. Γύρω από τ'ά όνόματά τους αρχίζει σιγά-σιγά να δημιουργήται θόρυβος, σ'ά περιοδικά δημοσιεύονται οί πρώτες φωτογραφίες τους και μιά μέρα πέντε-δέκα από τ'ό άνώνυμο αυτό πλήθος των 5.000 γυναικών θά εύτυχίσουν να πραγματοποιήσουν τόν φλογερό τους πόθο, θά γίνουν βεντέττες και θά περιβληθουν τόν φωτοστέφανο της γοήσσης.

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ
Χ. Ράιντερ Χάγκαρντ

στά μας κινήθηκε πρὸς τὴν διεύθυν-
σί μας. Οἱ πρώτες καμήλες ἀφῆσαν
τὸ δρόμο. ἀκολουθώντας τὸν ὁδηγό
τους, ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ ζῶα αὐ-
τά.

Ξαφνικά, δὲν ξέρω πῶς, ὁ "Ορμ, ὁ
Κουίκ κι' ἐγὼ θρεθήκαμε μόνοι μέ-
σα στὸ σκοτάδι. Γιά μιὰ στιγμή νο-
μίσαμε ὅτι ὁ Χίγκς, ἦταν μαζί μας,
ἀλλὰ εἰχαμε ἀπατηθῇ. Ἀκούσαμε
κραυγὲς καὶ φωνὲς πού μιλοῦσαν μιὰ
ἀγνωστὴ γλῶσσα. Μέσα στὴν ξαφνι-
κὴ λάμψι μιὰς ἀστραπῆς εἶδαμε με-
ρικὰ περίεργα πράγματα. Μεταξὺ
αὐτῶν ἦταν καὶ ἡ καμήλα τοῦ καθη-
γητοῦ πού ἔτρεχε σὲ ἀπόστασι δέκα
πέντε μέτρων μεταξύ μας καὶ τοῦ
δρόμου, μ' ἕναν ἄνθρωπο στὴν ράχη
της, πού δὲν ἦταν ὁ Χίγκς. Καὶ τότε
καταλάβαμε τὴν ἐξαφάνισί του.

—Κάποιος Φούγκ θὰ πῆρε τὴν κα-
μήλα! φώναξε.

—Ὅχι, εἶπε ὁ Κουίκ. Τὴν πῆρε ὁ
Σαντράχ. Τὸν ἀνεγνώρισα, τὸν πα-
ληάνθρωπο, στὴ ράχη της!

Ἀλλὰ παρατηρήσαμε ἀκόμα τὶς κα-
μήλες, πού ἦταν φορτωμένες μὲ τὶς
προμήθειές μας καὶ τὶς ἀποσκευές
μας, νὰ ἀπομακρύνονται ἀπὸ μας μὲ
διεύθυνσι ἀντίθετη πρὸς ἐκείνην πού
ἔρισκόταν μιὰ ἰλη ἱππέων μὲ κάτα-
σπρους χιτῶνες. Ὁ "Ορμ ἔδωσε δια-

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—
Ὁ γιατρὸς Αὐταμς, πού τὸν θεωροῦσαν
πεθαμένο, φάνηκε ὅτι τοῦ φίλου του
Αἰγυπτιολόγου Πτολεμαίου Χίγκς, ὁ
Λονδῖνο, καὶ τοῦ προτείνει νὰ πάει στὴ
Μούρ, στὴ χώρα τῶν Φούγκ, ὅπου ζῇ μιὰ
ἀπόγονος τοῦ Σολωμῶντος καὶ τῆς Βασι-
λίσσης τοῦ Σαβῆ, ὀνόματι Μακίδα ἡ
Βάλντα Ναγκάστα, ἡ ὁποία τοῦ ἔχει ἀ-
ναθέσει νὰ προμηθεύῃ ἐκρηκτικὰ ὕλης
γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸ εἰδωλὸ τῶν
Φούγκ, πού μοιάζει μὲ Σφίγγα, ὁπότε
θὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ γυιό
του ὁ ὁποῖος εἶνε αἰχμάλωτος τῶν Φούγκ.
Στὸ σπίτι τοῦ Χίγκς ἐρίσκεται ὁ λοχα-
γὸς "Ολνίερ Ορμ καὶ ὁ λοχίας Σάμουελ
Κουίκ, οἱ ὁποῖοι δέχονται νὰ λάβουν μέ-
ρος στὴν ἀποστολὴ αὐτή. Γιά νὰ τοὺς πεί-
σῃ ὅτι ἡ πρότασίς του δὲν εἶνε φαντα-
σία, τοὺς δείχνει τὸ δατυλίδι πού τοῦ
ἔδωσε ἡ Μακίδα ἡ Βάλντα Ναγκάστα,
ἐπάνω στὸ ὁποῖον εἶνε χαραγμένα μὲ πα-
λαιὰ ἑβραϊκὰ γράμματα ὁ τίτλος τῆς
Μακίδας: «Κόρη Βασιλείας» καὶ «Μπαμ-
πούκι Τριανταφύλλου». Οἱ τέσσερις ἄν-
δρες ἐκινεῖν καὶ ἀδυνατοῦν ἀπὸ ἕναν
μιγάδα Σαντράχ, ἄνθρωπον ὑπεύλο καὶ
πεισματάρη, δισχιζόντων ἕνα μεγάλο μέ-
ρος τῆς Αφρικανικῆς ἐρήμου. Στὶς περι-
πέτειές τους λαμβάνει μέρος κι' ἕνα σκυ-
λί, ὁ Φαραῶ, τὸν ὁποῖον ὁ "Ορμ εἶχε ἀ-
γοράσει ἀπὸ τὸ Ἀσουάν. Καὶ ἡ συνοδεία προχωρεῖ...

ταγὴ ν' ἀκολουθήσουμε τὶς καμήλες,
ἀλλὰ δὲν εἰχαμε κἀν ἀρχίσει νὰ προ-
χωροῦμε μέσα στὸ χωράφι, ὅταν ἀ-
κούσαμε φωνὲς πού δὲν ἦταν τῶν
Ἀμπάτι.

Δὲν εἰχαμε νὰ κάνουμε τίποτ' ἄλλο
παρὰ νὰ γυρίσουμε καὶ νὰ τὸ θάλω-
με στὰ πόδια. Κι' ἀκριβῶς αὐτὸ ἐ-
κάνουμε χωρὶς νὰ ξέρωμε πού πηγαί-
ναμε. Ὡστόσο κατωρθώναμε νὰ εἴμα-
στε κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλον.

Ἡ θροχὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέ-
φτη, ὅταν, γυρίζοντας κατὰ τύχην
εἶδα τοὺς Φούγκ σὲ ἀπόστασι πενήν-
τα θεμάτων πίσω, νὰ ψάχνουν γιὰ νὰ
μᾶς θροῦν. Καθὼς προχωροῦσαμε,
εἶχα τὴν συναισθησὶν ὅτι θρικόμαστε
σὲ μέρος κατοικημένο καὶ μιὰ τρομε-
ρὴ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό μου.
Μήπως θρικόμαστε μέσα στὴν πόλιν
Χαρμάκ; Αὐτὴ μου τὴν σκέψιν τὴν ἀ-
νεκοίνοσα στὸν "Ορμ, ὁ ὁποῖος κού-
νησε τὸ κεφάλι του.

—Πολὺ πιθανόν, εἶπε. Αὐτὲς οἱ κα-
μήλες εἶναι μεγαλωμένες ἐδῶ καὶ
μπορεῖ νὰ μυρίστηκαν τὸ παχνὶ τους.
Ἐπειδὴ δὲν εἰχαμε νὰ κάνουμε τί-
ποτα καλλίτερο, ἀφήσαμε τὰ ζῶα νὰ
προχωροῦν μόνα τους. Ὁ Φαραῶ στὸ
καλάθι του ἔμενε ἥσυχος, ἂν καὶ ἄ-
κουε ἀπὸ μακριὰ γαυγίσματα σκύ-
λων.

Τέλος μᾶς φάνηκε ὅτι εἰχαμε πε-
ράσει κάτω ἀπὸ κάποιον θόλο κι' ὁ
Κουίκ κατέβηκε ἀπὸ τὴν καμήλα του
γιὰ ἀνίχνευσι.

—Βρίσκα πόρτες μὲ σιδερένια πό-
μολα. Ἀπὸ πάνω εἶναι κάτι σάν πύρ-
γος καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ψηλοὶ τοί-
χοι. Πέρασε σὲ παγίδα. Καλλίτερα
νὰ σταματήσουμε ἐδῶ ἕως ὅτου ξημε-
ρώσῃ.

Μὴ ξέροντας τί νὰ κάνουμε, κατα-
σκηνώσαμε στὸ μέρος ὅπου βρισκό-
μαστε γιὰ νὰ περιμένουμε τὴν αὐγὴ.
Εὐτυχῶς, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ, ἡ
θροχὴ ἔπαψε κι' ὁ οὐρανὸς καθάριζε
καὶ τὰ ἀστραὶ ἀρχίσαν νὰ φαίνονται.
Ξαφνικά ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ λαμπρο-
κόπησε μ' ἕνα γαλατερό φῶς, ἂν καὶ
ἡ γῆ ἀκόμα ἦταν σκοτεινὴ, σκεπα-
σμένη μὲ ὁμίχλη. Μέσα ἀπὸ τὴν ὁμί-
χλη φάνηκε νὰ θγαίνῃ ἡ μεγάλῃ
σφαῖρα τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ ἀκόμα δὲν
μποροῦσαμε νὰ διακρίνουμε τίποτα.

Ὁ λοχίας Κουίκ ἀρχισε νὰ τρα-
γουδοῦν κάποιο τραγοῦδι, πού ἐμοιάζε
σάν μοιρολόδι, καὶ ξαφνικά φώναξε:

—Αἱ! Νὰ μιὰ σκάλα! Μὲ τὴν ἀδεία
σου, λοχαγέ μου, ἀνεβαίνει νὰ ἰδῶ τί
γίνεται.

Ἐνῶς ἀπὸ λίγο τὸν ἀκούσαμε νὰ

μας φωνάξῃ:

—Ἐλάτε ἐδῶ πάνω, τζέντλεμεν, καὶ
εἰς δὴτε κάτι, πού θὰ τρίβετε τὰ μά-
τια σας!

Ανεβήκαμε τὶς σκάλες καὶ θρεθή-
καμε στὴ στέγη τοῦ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς
πύργους, πού ἦταν χτισμένοι ἐπάνω
ἀπὸ ἕναν θόλο. Οἱ πύργοι αὗτοι ἦσαν
κάποια οἰκοδομὴ ἀμύνης ἔξω ἀπὸ τὶς
πύλες μιὰς πόλεως πού δὲν μποροῦ-
σε νὰ ἦταν ἄλλῃ ἀπὸ τὴν Χαρμάκ. Ἐ-
πάνω ἀπὸ τὴν ὁμίχλη ὤψωναν τὸν ὄγ-
κο τους τὰ θουνὰ τῆς Μούρ, ἀκριβῶς
ἀπέναντί μας.

Κάτω στὴν πεδιάδα ὁ ἥλιος ἔφεπτε
καὶ μᾶς ἀπεκάλυπτε ἕνα ἀντικείμενο
πού προκαλοῦσε τὸν τρόμο, ἡ θάσις
τοῦ ὁποῖου ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ
ἀτμούς, ἕνα τεράστιο ζῶο καθισμένο.
λαξευμένο στὸν μαῦρο θρόνο, μ' ἕνα
κεφάλι πού εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ
λεονταρίου, καὶ πού στὸ μέτωπό του
ἔφερε τὸν «οὐραίο», τὸ σύμβολο τῆς
μεγαλειότητος τῆς Αρχαίας Αἰγύ-
πτου, ἕνα κεφάλι προτεταμένο φιδίου,
τῆς ἀσπίδος.

—Τὸ εἰδωλὸ τῶν Φούγκ! μουρμού-
ρισα τρομαγμένος μπροστὰ στὴ με-
γαλοπρέπεια ἐκείνη.

—Ὁ μεγαλύτερος μονόλιθος τοῦ
κόσμου, εἶπε ὁ "Ορμ, καὶ ὁ Χίγκς εἶ-
ναι νεκρός. Αἱ! Ἄν ζοῦσε λίγο ἀκό-
μα νὰ ἰδῇ αὐτὸ τὸ εἰδωλὸ, θὰ πέθαι-
νε εὐχαριστημένος.

—Αὐτὸ τὸ πράγμα ἤλθαμε νὰ τινά-
ξωμε στὸν ἀέρα, μονολόγησε ὁ Κουίκ.
Χμ! Ὅσο καὶ νὰ εἶναι δυνατὲς οἱ ἐκ-
ρηκτικὲς μᾶς ὕλες, θὰ δουλέψωμε
σκυλίσια ὥς πού νὰ τὰ καταφέρωμε.

—Πᾶμε κάτω, διέταξε ὁ "Ορμ. Πρέ-
πει νὰ ἰδοῦμε πού θρικόμαστε κι' ἂν
μποροῦμε νὰ φύγωμε τώρα πού ὁ
πᾶρχει ἀκόμα ὁμίχλη.

—Μιὰ στιγμή, βλέπετε ἐκεῖ κά-
τω, εἶπα ἐγὼ κι' ἔδειξα ἕναν βράχο
σὲ σχῆμα βελόνας πού ἔσχιζε τὴν ὁ-
μίχλη σὲ ἀπόστασι ἐνὸς μιλίου πρὸς
τὰ νότια τοῦ εἰδωλοῦ καὶ δυὸ μίλις
μακριὰ ἀπὸ τὴ θέσιν μας. Αὐτὸς ὁ
βράχος λέγεται Λευκὸς Βράχος. Ἄν
μπορέσουμε νὰ φθάσουμε ἐκεῖ, ὑπάρ-
χει πιθανότης νὰ γλυτώσουμε.

Κατεβήκαμε, κι' ἐγὼ ἔτρεξα νὰ ἐ-
τοιμάσω τὶς καμήλες, πού θρικόμασαν
ἐπὶ τὸν θόλο τῆς οἰ-
κοδομῆς, ἀλλὰ ὁ Κουίκ μὲ συγκρά-
τησε.

—Προσέξτε, γιατρέ!
Κι' εἶδετε μέσα στὴν πυκνὴ ὁμίχλη
μιὰν ἰλη ἱππέων πού προχωροῦσαν
πρὸς τὴν πύλη.

—Θὰ μᾶς εἶδαν στὴ στέγη, φώναξε
ἐγὼ φρενὺν ὁ "Ορμ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὀπισθοχωρήσαμε
ἀρκετὰ ἐγκαίρως, γιὰ ν' ἀποφύγωμε
ἕνα δόρυ, πού ἤλθε καὶ καρφώθη
στὸ ἔδαφος μπροστὰ στὴν πύλη. Κι'
ἀκούσαμε τὸν κρότο ἄλλων πού χτυποῦ
σαν στὶς σιδερένες πόρτες.

—Εἰμαστε ἀτυχοί, εἶπε ὁ "Ορμ καὶ
θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ μεταχειρ-
σοῦμε τὰ μεγάλα μέσα γιὰ ἕνα τολμηρὸ
παιχνίδι. Ἐχετε τὰ ὅπλα σας; Ὡραία.
Τώρα καθίστε πίσω ἀπ' αὐτὲς τὶς
πολεμιστρες καὶ προσοχὴ μὴ χάσετε
ἀδικὰ τὶς σφαῖρές σας! Ἐτοιμοί!
Ἐμπρός... ἕνα... δύο... τρία!.. Πῦρ!..

Ἡ ἐντύπωσις πού προκαλέσαν τοὺς
Φούγκ οἱ πυροβολισμοὶ ἦταν φαίνε-
ται τρομερὴ, γιὰτὶ πέντε ἀπὸ τοὺς
ἱππεῖς εἶχαν πέσει σκοτωμένοι ἀπὸ
τ' ἀλγὰ τους. Ὅσο καὶ γενναῖοι κι'
ἂν ἦσαν οἱ Φούγκ, δὲν ἦσαν συνηθι-
σμένοι στὰ πυροβόλα ὅπλα. Γι' αὐ-
τὸ δὲν ἦταν ντροπὴ πού τὸ θάρρος
τους ἐξατμίσθηκε μπροστὰ σ' ἕνα εἰ-

δος θανάτου πού τὸν θεωροῦσαν μα-
γεία. Ἐφυγαν πανικόβλητοι, ἀφήνον-
τας τοὺς σκοτωμένους καὶ πληγωμέ-
νους ἐκεῖ πού εἶχαν πέσει.

Ἡ στιγμή ἴσως νὰ ἦταν κατάλλη-
λὴ γιὰ νὰ ξεκινήσωμε, ἀλλὰ σκε-
φθήκαμε ὅτι ἴσως οἱ Φούγκ νὰ εἶχαν
ἀπλῶς ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ μᾶς πε-
ρίμεναν μακριύτερα.

Ξαφνικά ὁ "Ορμ στράφηκε στὸν
Κουίκ:

—Λοχία, εἶπε, αὐτοὶ οἱ μαῦροι διά-
βολοί θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν καὶ πάλιν.
Τώρα πού ἔχομε καιρὸ, ἄς ἐτοιμά-
σωμε μιὰν ὑπόνομο.

—Αὐτὸ σκεπτόμουν καὶ κι' ἐγὼ, λο-
χαγέ μου, εἶπε ὁ Κουίκ. Θὰ παρακα-
λέσω τὸν γιατρὸ νὰ προσέξῃ τὶς κα-
μήλες κι' ἂν δῇ κανένα κεφάλι νὰ
ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὸν τοῖχο, ἄς τοῦ
ρίξῃ καμμία.

Βρισκόμασταν στὴν αὐλὴ τοῦ κτι-
ρίου. Ὁ "Ορμ, κι' ὁ Κουίκ, φορτώ-
θηκαν μερικὰ σύρματα καὶ τενεκεδέ-
νια κουτιά καὶ πήγανε στὴ μέση τῆς
αὐλῆς, ὅπου ὤπηρχε ἕνα πέτρινο ὕ-
ψωμα, πού ἐμοιάζε σάν θυσιαστήριο.
ἀλλὰ πού κατόπιν ἔμαθα, ὅτι χρη-
σίμευε γιὰ τραπεζί, πλειστηριασμοῦ
ἐδύλων κι' ἐμπορευμάτων. Ἐνῶ ὁ
"Ορμ κι' ὁ Κουίκ ἦσαν ἀφωσιωμένοι
στὴ δουλειά τους, ἐγὼ παρακολου-
θοῦσα τί γινόταν ἀπὸ ἔξω.

Ξαφνικά, πέρα ἀπὸ τὴν πύλη, σὲ
ἀπόστασι ἑκατὸν πενήντα θεμάτων
φάνηκε ἕνας Φούγκ ντυμένος μ' ἕναν
κατάλευκο χιτῶνα πού φοροῦσε στὸ
κεφάλι ἕνα χρωματιστὸ τουρμπάνι.
Ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ φανόταν πῶς ἦταν
ἀξιωματικός. Ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος
βηματίζει ἐπάνω καὶ κάτω, κουνών-
τας ἕνα δόρυ καὶ ἀφήνοντας δυνατὲς
φωνές.

Ξαπλώθηκα καὶ τὸν σημάδεψα, πε-
ριμένοντας νὰ σταματήσῃ κάπου, γιὰ
νὰ μὴν ἀστοχήσω, ἂν καὶ εἶμαι καλὸς

σκοπευτής. Ἡ σφαῖρα μου δὲν ἔπρε-
πε ν' ἀποτύχῃ. Σὲ λίγο, ὁ Φούγκ
σταμάτησε κι' ἐγὼ ἐπέεσα ἐλαφρὰ τὴ
σκανδάλῃ. Ἀκούστηκε μιὰ ἐκπυροσο-
κρότησις, ἀλλὰ ὁ Φούγκ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητος στὴ θέσιν του.
Ἡ σφαῖρα μου δὲν τὸν εἶχε θρῆ. Ἐτοι-
μαζόμουν νὰ ξαναπυροβολήσω, ὅταν
τὸν εἶδα νὰ σηκώνῃ τὰ χέρια του ψη-
λά, νὰ κἀν μιὰ στροφή καὶ νὰ πε-
φτῇ ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μερίᾳ τοῦ τοῖχου.
Ἐπειτα ἀκούσθηκαν φωνές θυμοῦ
καὶ ἀπογνώσεως.

Ἐτόλμησα νὰ κυττάξω ἀπὸ μιὰ πο-
λεμιστρά καὶ εἶδα τὴν ἰλη νὰ φεύγῃ.
Ἀρχίσα νὰ πυροβολῶ, ἕως ὅτου κα-
τάλαβα ὅτι εἶχαν πιά ἀπομακρυνθῇ
τελείως. Νομίζοντας κατάλληλῃ τὴ
στιγμὴ νὰ φύγωμε κι' ἐμεῖς, ἔπῃγα
πρὸς τὸ μέρος τοῦ "Ορμ, στὴν ἄλλῃ
ἄκρῃ τῆς μεγάλης αὐλῆς πού ἦταν
κλεισμένη μὲ μιὰ πλατεῖα καὶ μεγά-
λῃ σιδερένια πύρτα.

—Οἱ Φούγκ ἔφυγαν, εἶπα. Τί λέτε,
εἶναι καιρὸς νὰ δραπετεύσωμε;

—Ὅχι, ἀπάντησε ὁ "Ορμ. Κι' ἂν
ἀκόμα δὲν θροῦμε κανένα νὰ μᾶς πε-
ριμένῃ, ἀπ' ἐξῶ, δὲν θὰ προχωρήσω-
με πολὺ καὶ θὰ μᾶς ἐπιτεθοῦν ἀπὸ
τὴν πόλιν. Γιὰ νὰ τοὺς τρομάξωμε μιὰ
καὶ καλὴ, θὰ τοὺς κάνωμε πρῶτα ἕ-
να πυροτέχνημα. Ὅλα εἶναι ἔτοιμα.
Καὶ τώρα, γιατρέ, πήγανε καὶ τρά-
θηξε τὶς ἀμπαρές ἀπὸ τὴ σιδερένια
πύρτα κι' ἀνοίξτε τὴν λιγίκα. Ἐπειτα,
πάρε τὶς καμήλες ἔξω καὶ ἀφῆσε τες
νὰ γονατίσουν, σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέ-
τρων, ὅχι κοντινέρα, γιὰτὶ δὲν ξέρω
τὴν ἀκτίνα ἐνεργείας τῶν ἐκρηκτι-
κῶν ὑλῶν πού ἐτοιμάσαμε. Καθρῶς
καταλαβαίνει, ὁ σκοπὸς μου εἶναι ν'
ἀφήσω τοὺς Φούγκ νὰ μποῦν μέσα καὶ
νὰ θρικόμασιν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὑπόνο-
μο πού κατασκευάσαμε. Τότε θὰ θά-
λω φωτιά καὶ θὰ ἔλθω νὰ σᾶς θρῶ,
ἂν τὸ κατορθώσω. Ἄν δὲν παρουσια-

Ἐνα τεράστιο ζῶο καθισμένο, λαξευμένο
στὸν μαῦρο θρόνο, μ' ἕνα κεφάλι πού εἶ-
χε τὰ χαρακτηριστικὰ λεονταρίου...

Μὲ τὴν διάταξι μᾶς αὐτὴ κατε-
θῆκαμε τὴν πλαγιά, ὥς ὅτου φθάσαμε
στὸν παλὸ δρόμο, μ' ἀπόλυτη σιγὴ,
γιὰτὶ οἱ καμήλες δὲν κάνουν θορύβο
μὲ τὰ πόδια τους. Μπροστὰ μας, καὶ
λίγο πρὸς τ' ἀριστερά, διακρίναμε τὰ
φῶτα τῆς Χαρμάκ.

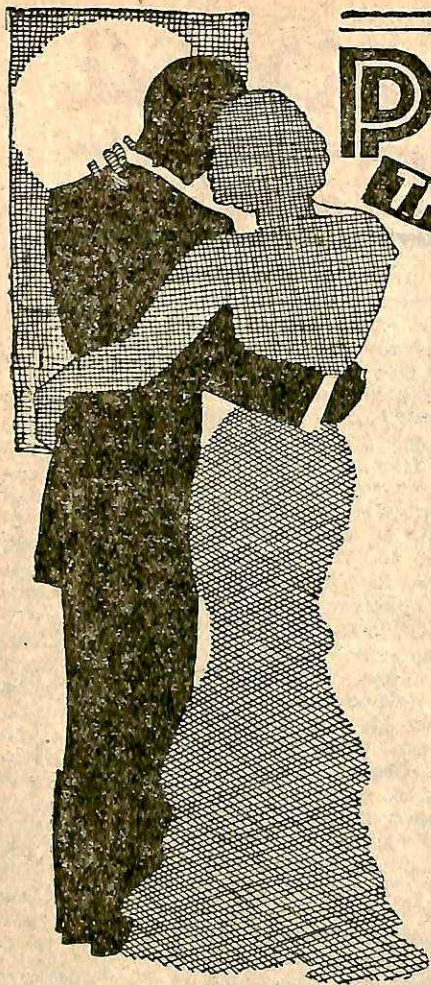
Ἐν ὅσῳ ζῶ, δὲν θὰ ξεχάσω τὴ θρα-
δυά ἐκείνη. Ἡ δυνατὴ θροχὴ μᾶς
εἶχε μουσκέψει ὥς τὸ κόκκαλο καὶ ὁ
δυνατὸς ἀέρας μᾶς περόνιαζε. Ὡστό-
σο προχωροῦσαμε μὲ μιὰ σκέψιν. Πῶς
νὰ φθάσωμε στὸ στόμιό τοῦ θουνοῦ
πού θὰ μᾶς ὠδηγοῦσε ἀσφαλῶς σ'
ἀπρόσπιστα θουνὰ τῆς Μούρ. Θὰ τὸ κα-
τωρθώναμε, ἀρὰ γε;

Εἶχαν περάσει ἥδη τρεῖς ὥρες, καὶ
τώρα ἤμαστε ἀπέναντι στὰ φῶτα τῆς
Χαρμάκ, ὅπως καὶ σὲ κάτι ἄλλα φῶ-
τα πού λαμπύριζαν σὲ μιὰ χαράδρα
τοῦ θουνοῦ, πρὸς τὰ δεξιὰ μας. Ὡς
τώρα ὅλα πήγαιναν καλά.

Ξαφνικά, μπροστὰ μας, εἶδαμε τὴ
λάμψιν ἐνὸς μακρυνοῦ φωτός. Κατό-
πιν ἀκούσαμε ψιθυρισμούς κι' οἱ ὁδη-
γοὶ γύρισαν κοντὰ μας γιὰ νὰ μᾶς εἰ-
δοποιήσουν ὅτι εἶχε ἐμφανισθῇ στὸ
ζρόμο μας πολὺ μπροστὰ ἕνας ὁμι-
λὸς ἱππέων Φούγκ. Σταθήκαμε νὰ
συνεννοηθοῦμε τί ἔπρεπε νὰ κάνωμε
καὶ ὁ Σαντράχ ἤλθε νὰ μᾶς συναν-
τήσῃ. Ἀλλὰ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Σαντράχ
ἦταν ἡ αἰτία τῆς καταστροφῆς.

Νομίζω πῶς ξέχασα νὰ πῶ, ὅτι γιὰ
νὰ ἀποφεύγωμε τὶς ἐνοχλήσεις, τοπο-
θετοῦσαμε τὸν σκύλο Φαραῶ σ' ἕνα
μεγάλον πανέρι, δεμένο στὸ ἕνα πλευ-
ρὸ τῆς καμήλας πού καθαλοῦσε ὁ

"Ορμ. Ὁ Φαραῶ ἔμενε ἥσυχος στὸ
καλάθι του, τώρα ὅμως πού μυρίστη-
κε τὸν ἔχθρὸ του νὰ πλησιάζῃ τὸν λο-
χαγὸ, ἀρχισε νὰ γαυγίζῃ ἄγρια. Ὁ
Σαντράχ ὀπισθοχώρησε τρομαγμέ-
νος, ἀλλὰ τὸ φῶς πού εἰχαμε δῇ μπρο-

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΚΕΙΝΗ 15, ΕΚΕΙΝΟΣ 16 ΕΤΩΝ

χόπαιδο:...

★
"ΑΛΛ' ό έρωσ ποτέ δέν έκύτταζε κοινωνικές διακρίσεις. Καί θα κυττούσε τώρα; Ούτε τη φτώχεια του Σπύρου, ούτε την όρφάνεια του έβλεπε ή Ελένη. Αύτη είχε μάτια να βλέπη μονάχα τά όροσερά, χαρούμενα νειάτα του ώραιου έφθου. Καί αίσθανόταν την καρδούλα της, να σπαρταρά από συγκίνηση στο παρθενικό στήθος, κάθε φορά πού παρουσιαζόταν περίπτωση να κατεβή στο μαγαζί ν' αντικρύση τόν Σπύρο.

Κάποιο δειλινό, πού από τά παράθυρα του φαρμακείου έπεφτε σέ χειμάρρους ή δόξα του χρυσού φωτός, ό Σπύρος καί ή Έλένη θρέθηκαν μόνοι. Αύτη την ώρα, κλεμμένη από την παραδεισιακή ευδαιμονία άλλης ζωής, τους την προώριζε από καιρο ό έρωσ. Έδοκίμασαν κάτι να πούν μεταξύ τους. Μά οι γλώσσες γρήγορα δέθηκαν στα δεσμά της συγκίνησης. Οι ψυχές έχουν δική τους διάλεκτο, την θεία, ανήκουστη διάλεκτο των θλεμμάτων, των χτύπων της καρδιάς, των σημάτων, πού δίνουν πότε οι φλόγινες, καί πότε οι ώχρες σημάδες της έρωτικής ταραχής στα μάγουλα των νέων...

...Καί έσμιζεν ό έρωσ τους δύο νέους σ' ένα φίλι, πού κλείνει την άτιμητη φλόγα του πρώτου έρωτικού πόθου καί την ούράνιαν ευδαιμονία του πρώτου άγνου αίσθηματος. Τό φίλι τους έκείνο τό άπεθέωσε ό ήλιος του δειλινού με μιά δέση φωτός, πού έστειλε από τό παράθυρο, καί μέσα στην όποιαν έχρυσίζαν φτερά άγγέλων καί επάλλοντο στίχοι ποιητών...

★
"Ω, πρώτη άγάπη των έφηβικών χρόνων! Για σένα οι ποιητικές λύρες θρίσκουν τους γλυκύτερους τόνους των. Έσύ είσαι ή μαγική άνατολή της ζωής μας, πού καταυγάει μ' ένα θείο, υπερούσιο φώς τά θήματά μας μέχρι του τάφου...

Όταν δυό έφηβοι άγαπιώνται, όπως ό Σπύρος καί ή Έλένη, όλα γύρω τους είνε φώς, μουσική καί χαρά. Έζησαν μιά ζωή πού τους λίκνιζε στους ούρανούς της ευτυχίας, οι δυο νέοι. Γλυκά όνειρα τους έβαυκάλιζαν τις νύχτες στην άπαλη άγκαλιά τους. Μετρώμενες ήσαν οι στιγμές της άπομονώσεώς των. Στιγμές φυγαλές, πού μόλις άρκοϋσαν για ένα σφίσιμο χεριού ή για ένα τρυφερό άγκάλιασμα ή για λίγα λόγια, πού προσπαθούσαν να δώσουν μια σύντομη διέξοδο στον άκεανό των αίσθημάτων, πού κατέκλυζε τις δυό μικρές, παιδικές καρδιές.

—Έλένη, δέν μπορώ να πιστέψω στην ευτυχία μου. Έμένα ν' άναστήσης, ένα φτωχό παιδί!

—"Αν σέ χάσω, δέν θα μπορέσω να ζήσω, άπαντούσε ή έρωτευμένη κόρη. Παιδιακία καυώματα, θα πούν μερικοί. Μ' αύτη τη φράσι θέλουν τά άρτρι, ρισοκληρωμένα γεράματα να ύποτιμήσουν τη σημασία της πρώτης έρωτικής φλόγας. "Αλλά τά νειάτα θρυσμεύουν στο τέλος με τη θυσία τους...

Τραγικός θρίαμβος, πού τόν έγνώρισε καί ό έρωσ της Έλένης καί του Σπύρου. Κι' ή ευτυχία των δυό παιδιών γκρεμίστηκε μιά μέρα άπότομα από τους ούρανούς καί έσπασε τά φτερά τους. Τους δυό έρωτευμένους τους πήρε σέ μιά στιγμή ευδαιμονίας των τό φθονερό μάτι του Σωτήρη.

Αύτός έτρεξε να πούληση εκδόϋλευσι στον άφεντικό του:

—Κύριε Στάμο, είδα την Έλένη με τό Σπύρο!

Τά επακόλουθα τά φαντάζεται ό καθένας. "Εδίωξε ό φαρμακοποιός τόν Σπύρο από τη δουλειά του. Περιώρισε άυστηρά την Έλένη. Καί της είπε με έξαλλο θυμό:

—Θά σέ στείλω στις καλόγριες!

Πέρασε μιά έβδομάδα μέσα στον πόνο καί στο κλάμα των δυό έρωτευμένων. "Ο Σπύρος, στο φτωχικό του δωμάτιο, καί ή Έλένη στο άρχοντόσπιτο του πατέρα της, περιωρισμένη, έκλαψαν την πεθαμένη ευτυχία τους.

Πόσο όμως πρέπει να άγαπιόνται δυό νέοι, όταν δέχονται να θυσιάσουν στο αίσθημά τους μιά ζωή έλπιδοφόρα καί λαμπρή, πού τους έτοιμάζει τό μέλλον! Σ' αύτη τη θυσία κατέληξε καί ή μικρή Έλένη!

—"Αν με πάρουν από κοντά σου, είχε πη στον Σπύρο, δέν θα ζήσω.

Πόσο συναισθανόταν την σημασία των λόγων της αύτών, τό άπέδειξε την παραμονή της ήμέρας, πού έπρόκειτο να την στείλουν στις καλόγριες. Κατέθηκε στο φαρμακείο, έδιάλεξε ένα ισχυρό δηλητήριο καί τό ήπιε... Δυστυχισμένη ήρωική μικρούλα έρωτευμένη:...

Είχε δικαίωμα να την διεκδικήση αύτη την τελευταία ευτυχία από την ζωή. Διαφεύγει την επιτήρηση των δικών της καί τρέχει στο δωμάτιο του Σπύρου. Τόν βρίσκει εκεί.

Μόλις προφθάνει να πείσθ στην άγκαλιά του. Οι δυνάμεις της φεύγουν. —Σφίξε με στην άγκαλιά σου, άγαπημένο μου, τού ψιθυρίζει.

Καί γέρνει άπαλά στην άγκαλιά του μέσα στην όποια δέχεται τό φίλι του άγγέλου πού πήρε την ψυχή της.

★
Την άλλη μέρα θρήκαν την Έλένη στην άγκαλιά του Σπύρου, πού είχε κι' αύτός καρφώσει τόν πόνο της καρδιάς του μ' ένα μαχαίρι. "Ο ποιητής άς τραγουδήση: «Την αύγή με την δροσούλα έμαράθηκαν δυό ρόδα...».

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Άπό τό βασίλειον της ίλαρότητας καί του χιούμορ

Είνε παρατηρημένο σχεδόν άπ' όλο τόν κόσμο ότι δέν ύπάρχει τίποτε πιο όμορφο στη ζωή από τό αϋθόρμητο, τό ευχάριστο γέλιο, πού διώχνει από τη σκέψη, έστω καί για λίγες στιγμές, κάθε τί πού μπορεί να την έπισκίαση καί να την θασάνιση.

Κι' έκείνοι, συνεπώς, πού κάνουν τόν φίλο τους, τόν γνωστό τους, τόν συγγενή τους να γελάση με την καρδιά του, είνε οι πιο μεγάλοι άλτρουιστάι, μπορεί να πη κανείς, πού ύπάρχουν στον κόσμο.

Οι χιουμοριστικές φρασεολογίες μπορούν να κατανεμηθούν σε τέσσαρες ξεχωριστές κατηγορίες: α') Στα λογοπαίγνια, πού είνε ή πιο άπλη μορφή του χιουμορισμού. β') Στην περιγραφή της ήλιθιότητας ενός άλλου, πού είνε ή μορφή του χιούμορ έκείνου πού σας κάνει να γελάτε αισθανόμενοι την άνωτερότητά σας («μιά τέτοια θλακεία δέν θα την έκανα» σκέπτεσθε άμέσως). γ') Στο πειρακτικό καί κυνικό χιούμορ, χρησιμοποιούμενο για έκείνους πού δέν γελούν εύκολα, καί δ') Στο θάρβαρο χιούμορ, πού πηγάζει από τά άτυχήματα ενός άλλου. Τό τελευταίο αυτό

είδος του χιουμοριστού προκαλεί τό μελαγχολικό γέλιο.

Θέλετε τώρα καί παραδείγματα;

Η κατηγορία των λογοπαιγνίων είνε άτέλειωτη. Ίδου όμως μερικά:

—"Απάντησις σ' έναν φίλο πού κάνει ...κατεψυγμένα καλαμπούρια:

—"Μας π ο ύ ν τ ι α σ ε ς, χριστιανέ μου, με τά καλαμπούρια σου!

—"Απάντησις σ' έναν πού με τ' άστεία του κάνει ν' άγανακτj ή παρέα πού τόν άκούει:

—Λυήσου μας, φίλτατε, λυήσου μας!

Κι' άλλο λογοπαίγνιο:

—Ξέρεις, φίλε μου, όποιος πάει στο Χ. τό σπίτι είνε αδύνατον να μην τον κ ρ α τ ή σ η για μπρίτις.

—"Ωστε λοιπόν έκεί μέσα είνε σωστό κ ρ α τ η τ ή ρ ι ο ν !

Καί μερικά ά-λά Μίμη "Αιμίμητο:

—Πώς λέγεται ό... άρχηγός των δημίων;—Δήμαρχος!

—Πώς λεγόταν ό φίλος του παππού σου; — Φιλόπαππος:

—Έχω ένα σπιτάκι στο άκρον της λjλειας...

—"Ωστε μένεις στήν... "Ακρόπολι!

Στην κατηγορία του πιο έκλεκτου χιούμορ άνήκουν οι μικρές έκείνες ιστορίες πού μέσα σ' αυτές ό άναγνώστης ή ό άκροατής διακρίνει τη θλακεία πού δέρνει μερικούς από τους συνανθρώπους του. Τό είδος αυτό ά-

ΓΕΛΙΑ, ΧΑΜΟΓΕΛΑ, ΓΚΡΙΜΑΤΣΕΣ...

φορά τους άνάγωγους, τους άπατεώνες, τους σαχλούς καί τους άφηρημένους.

—Ένα παράδειγμα για τους άνάγωγους:

—"Η κυρία παρακαλεί κάποιον:

—Σέ παρακαλώ, βοήθεσέ με ν' άνέ-

θω στο τράμι.

—Καί τί με πέρασες, κυρά μου, για δίντοισι!

—Ένα άλλο για τους άπατεώνες:

—"Ωστε, λοιπόν, ήσουν προσκεκλη-

μένος στο σπίτι του θαρώνου Χ;

—Βεβαίωτατα.

—Δέν σέ πιστεύω. Δείξε μου τ' ά-

σημένα κουταλάκια του!

Οι σαχλοί:

—Μ' άγαπās χρυσό μου;

—Πιο πολύ κι' από τη μαμά μου!

Καί τέλος, οι άπορημένοι:

—"Ο κ. Ραμολι θγαίνει από τό σπίτι του χωρίς παπούτσια, ένώ από θραδύς έχει θρέξει.

—Νά πάρ' ή όργη, τί ύγρασία πού

μου για να τά κρύβουν!

★
"Επίσης σχετικό χιούμορ δαύρη καί στο κοσμοπολείο.

Μιά ήλικιωμένη κυρία βρίσκει πως είνε άκριβά τά ινστιτούτα καλλονής.

Καί τό κοσμοπολείο άπαντά:

—"Ας βάλη θέλλο στα μούτρα της!

Καί τώρα, τά πειράγματα:

—"Ο καθηγητής της άστρονομίας:

—Φαντασθήτε, κύριοι, ότι τό καπέλο μου είνε ό "Αρης.

—Έχει κατοίκους ό... "Αρης σας;

—"Ο "Αμερικανός περιηγητής έπισκέ-

πτεται τόν Βεζούβιο!

—Αυτό τό ήφαιστειο μοιάζει με πραγματική κόλασι.

Κι' ό ταίσερόνε:

—Διάβολε! Αύτοι οι "Αμερικανοί παντού έχουν πάει!

—Ένας άλλος ταίσερόνε οδηγεί πέν τε περιηγήτριες στον καταρράκτη του Νιαγάρα, έκεί άκριβώς πού πέφτουν τά νερά του.

—Έκεί οι κυρίες άρχίζουν τη συζή-

τησι.

Κι' ό ταίσερόνε:

—"Αν οι κυρίες θέλουν ν' άκούσουν τόν θόρυβο του καταρράκτου, άς σιω-

πήσουν λιγάκι!

★

Στη λιγώτερο συμπαθητική κατηγο-

ρία του χιουμορισμού άνήκουν οι φρασεολογίες έκείνες πού παίζουν με τη δυστυχία του άλλου:

—«Θάθελα μιά παστιλία «Βαλντά» για τόν λαιμό μου!» λέει ό καταδι-

καμένος εις θάνατον δια της άγχό-

νης.

—"Γιατί τόσο θία; έρωτj κάποιος τόν σύνοικό του πού τόν βλέπει να γλυστρά καί να πέφτη από τό κεφάλοςκαλο του δευτέρου πατωματος ως την έξοδο.

—"Τά συγχαρητήριά μου, νεαρέ μου.

—Έχε θάρρος στη ζωή! λέει ό για-

τρός στον άνεμίο του πλουσιού μετα-

στάντος...

Ο ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΗΣ

Δ υό καρδιές παιδικές, κλειστά ακόμη μπουμπουκία, έφούτωσαν έξαφνα κάτω από τόν ήλιο της άγάπης. Έσκόρπισαν όλη την εί- δία της λατρειας των ή μιά για την άλλη. "ΑΛΛ' έμαράθησαν. Έφυλλο- ρήσαν θλιδερά στους κακούς άνέ- μους της Μοίρας. Φτωχές καρδιές!...

★
"Ολ' αύτά συνέβησαν μέσα σ' ένα καλοκαίρι, πολύ παλιά, πρό τριαντα- δύο χρόνων. Τότε είχε τό φαρμακείο του στην όδον Σόλωνος ό Δ. Στάμου. Είχε στο κατάστημά του δυό βοη- θούς: Τόν Σωτήρη καί τόν μικρο Σπυράκη.

Φτωχόπαιδο ό Σπύρος, δίχως γο- νείς, καθόταν μόνος του σ' ένα δωμα- τιάκι στις ύπώρειες υπό Λυκαθηττοῦ. Δέν είχε κλείσει τά δεκαέξη του χρό- νια. Ήταν όμως τό δεξι χέρι του φαρμακοποιού καί της οίκογενείας του.

—Είνε ένα χρυσό παιδί, έλεγε συ- χνά ή κυρία φαρμακοποιού.

Καί ή κόρη του Στάμου, ή μικρή Έλένη, συγκάτενε μ' ένα γλυκύτα- το μειδιάμα. Εύρισκε καί έκείνη τόσο καλό τόν Σπύρο! Καί αίσθανόταν μιά τόσο ευτυχία κάθε φορά, πού τόν έ- βλεπε. Γιατί άρά γε; "Η παιδική της καρδιά δέν ήταν σε θέσι να δώση σα- φή άπάντησι.

Ήταν ένα παιδί ή Έλένη. Μόλις είχε πατήσει στα δεκαπέντε της χρό- νια. Αύτη πρέπει να είνε ή ηλικία των άγγέλων! Καί ή Έλένη ήταν έ- νας άγγέλος.

Πλουσιοκόριτσο, μορφωμένο, προ- ωρισμένο για την μεγάλη ζωή. Ένώ ό Σπύρος τί ήταν; Ένα όρφανό φτω-

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

της Μαύρης 'Ηπείρου

Οι γυναίκες της 'Αφρικής, μπορεί να πη κα-
νείς πως είναι τα πιο δυστυχισμένα πλάσματα
του κόσμου.

Γεννιούνται σκλάβες, ζουν σκλάβες, και είναι
τά όργανα της εξυπηρέτησεως και της ικα-
νοποίησης των ιδιοτροπιών του άνδρος. 'Επί
πλέον υφίστανται κάθε βαρβαρότητα και κάθε
σωματικό μαρτύριο που τους επιβάλλουν τα
πρωτόγονα ήθη και έθιμά τους.

★

Η μουσουλμάνα της 'Αφρικής παντρεύεται
πολύ μικρή. Γι' αυτό βλέπει κανείς, ιδίως
στην περιοχή του Χαρράρ, ένα μικρό κορίτσι
που έχει άνδρα ηλικίας άνω των πενήντα χρό-
νων και ο οποίος, πολλές φορές, αν είναι πλού-
σιος είναι συγχρόνως και ο σύζυγος δέκα ή
δώδεκα άλλων γυναικών, που ζουν μέσα στο
ίδιο σπίτι. Μεταξύ αυτών, φυσικά υπάρχουν
και οι ευνουμένες οι οποίες εξασκούν μίαν α-
φόρητη τυραννία στις υποδεέστερές τους και
στις σκλάβες τους κι' έχουν το δικαίωμα να
τις διατάσσουν για ό,τι θελήσουν και να τους
χαρίζουν τη ζωή ή και να τις θανατώνουν.

Τα δράματα, οι μυστηριώδεις δολοφονίες
και οι θάνατοι που λαμβάνουν χώραν στ' α-
φρικανικά χαρέμια είναι άνεκδιήγητα. 'Αλλοί-
μονο στην σκλάβα, που θα υποπέσει σε κανέ-
να παράπτωμα ή που δεν θα συμμορφωθεί με
τα έθιμα του χαρεμιού.

Την περιμένει ένας βραδύς και μαρτυρικός
θάνατος.

Γι' αυτόν, λοιπόν τον λόγο οι περισσότερες
σκλάβες αυτοκτονούν με μία μαχαιριά στο στή-
θος ή στην κοιλιά τους ή ακόμη παίρνοντας
δραστηκώτατα δηλητήρια.

Η γυναίκα της αφρικικής αποτελεί ένα τυ-
φλό όργανο του άνδρος και γι' αυτό έχει τον
φόβο πάντα να διωχθεί ή και να θανατωθεί,
σύμφωνα με τις όρεξεις του συζύγου της.

Παραδόξως όμως υπάρχει στην 'Αφρική και το έθιμο
των διαζυγίων. Πράγματι, όταν ένας άνδρας θέλει να χω-
ρίσει την γυναίκα του, μπορεί να διαλέξει μίαν από τις
τρεις παρακάτω περιπτώσεις του διαζυγίου:

Το «ραγκέ», δηλαδή το προσωρινό διαζύγιο που δίνει
το δικαίωμα στη γυναίκα να επιστρέψει στη συζυγική στέ-
γη ύστερα από τέσσερες μήνες. Το «μπαγιού», δηλαδή το
ήμιπροσωρινό διαζύγιο που υποχρεώνει τη γυναίκα να
μείνει μακριά από τον σύζυγό της επί δύο έτη. Και τέλος
το «αλάκ» - το τελειωτικό διαζύγιο, με το οποίο η γυ-
ναίκα λύνει κάθε δεσμό που έχει με τον σύζυγό της. Ο-
ταν ο άνδρας πη στη γυναίκα τρεις φορές τη λέει «Τα-
λάκ», εκείνη πρέπει να σηκωθεί άμέσως και να φύγει!

Συνήθως όμως η γυναίκα είναι εκείνη που καταφεύγει
στον Καδη και ζητεί να διαζευχθεί από τον σύζυγό της,
μη υποφέροντας πια τις θαναυσότητες που υφίσταται κα-
ταστάσεων των οποίων οι πιο χαρακτηριστικές είναι το μαστί-
γωμα με πυρώμενες σιδερένιες βέργες, το καψάλισμα στί-
φωτιά, το κόψιμο των μαλλιών και ράπισμα μέχρι αι-
ματος!

Τότε ο Καδής της παρέχει ένα «προσωρινό διαζύγιο»
που διαρκεί δέκα πέντε χρόνια κι' όταν περάσει αυτό το
χρονικό διάστημα ευχαριστημένη, η γυναίκα μπορεί να
γυρίσει στη συζυγική στέγη, όπου δεν είναι καθόλου άπι-
θανον να βρει κι' άλλες γυναίκες κι' έναν μεγάλο αριθμό
παιδιών, που δεν γνωρίζουν από ποιά μητέρα γεννήθηκαν
το καθένα.

Η γυναίκα της 'Αφρικής έξ' άλλου έχει το δικαίωμα
κατά την διάρκεια του δεκαπενταετούς διαζυγίου της να
παντρευτεί άλλους κι' έτσι στο τέλος της προθεσμίας αυ-
τής συμβαίνει καμιά φορά να έχει παντρευτεί δέκα ή δώ-
δεκα φορές και άλλες τόσες να έχει μείνει χήρα ή να έχει
πάρει διαζύγιο.

★

Η άπιστία μιας γυναίκας αποτελεί έγκλημα, ενώ η ά-
πιστία του άνδρος δεν λαμβάνεται υπ' όψιν!

Μία άπιστη σύζυγος, αν δεν θανατωθεί άμέσως από τον

Οι... άρριμάνες γυναίκες της ήμαγρίας φυλής των Γκάλα δεν μπορούν να
βρουν σύζυγο αν δεν επιδείξουν η γενναϊότητα τους σκοτώνοντας τρεις
τουλάχιστον έχθρους της φυλής της.

άνδρα της, τότε υποβάλλεται σε χίλια δυο μαρτύρια και
δημόσιες διαπομπές που διαρκούν ολόκληρους μήνες!
Όταν π.χ., μία γυναίκα παντρεμένη συλληφθεί ως α-
πιστος, ο σύζυγός της, αν μπορεί και συλλάβει τον δρά-
στη, μοιράζει την ποινή και στους δύο ένόχους, και η μέν
γυναίκα αλυσσοδέεται και ραπίζεται με πυρώμενες σιδε-
ρένιες βέργες, ο δε έραστής ένταφιάζεται ζωντανός ως το
λαιμό σε μίαν έρημο, όπου σιγά - σιγά τον κατατρώγουν
τα όρνεα και τα σκουλήκια της γης.

Υπάρχουν όμως πολλοί τρόποι πληρωμής της συζυγι-
κής άπιστίας, μεταξύ των οποίων είναι κι' ο διά χρηματι-
κής αποζημίωσης. Ο άπατηθείς σύζυγος ζητεί από τον
έραστή της γυναίκας του ένα όρισμένο ποσό ή σαράντα
άγγελόδες ή ακόμη εκατό πρόβατα.

Αν, λοιπόν, του δοθούν αυτά, τότε δεν διόταζει να του
ισαρώσει και την γυναίκα, αφού προηγουμένως την δια-
πομπήσει αλείφοντάς της το πρόσωπο με κόκκινο χρώμα
και δένοντάς της στα πόδια βαρείες σιδερένιες μπάλες!

Μία πρωτόγονη φυλή της 'Αφρικής είναι η φυλή των
Γκάλα. Οι γυναίκες Γκάλα είναι διεσπαρμένες σε διάφορα
καράβνια και ζουν ακόμη σε άγρια κυριολεκτικώς κατά-
ρασι.

Οι σύζυγοι των... άρριμάνων αυτών γυναικών έχουν
το δικαίωμα να τις προσφέρουν ως δώρα στους φιλοξε-
νουμένους των, και επί πλέον να τις έκμεταλλεύονται μέ-
χρις άφαντάς του θάνατο.

Ένας Γκάλα χαρίζει τη γυναίκα του για ένα μικρό
γυαλιστερό αντικείμενο, για μία σφυρίχτρα, για ένα τρα-
πουλόχαρτο. Οι γυναίκες Γκάλα φημίζονται για τη γεν-
ναϊότητά τους. Καμιά απ' αυτές δεν μπορεί να παντρευ-
τεί αν προηγουμένως δεν έχει σκοτώσει τρεις τουλάχιστον
έχθρους της φυλής. Διαφορετικά, ούδέποτε θα βρει γαμ-
πρό!

Ός κοσμήματα του γάμου οι γυναίκες Γκάλα φορούν
τά πολύτιμα αντικείμενα των έχθρων της φυλής που... κα-
θάρισαν.

Π. Ζ. ΓΙΑΝΣΕΝ

Αντινευρασθενική φυσι- κή άσκησης

-Θέλω να μάθω κλακέτες!
-Η κόρη μου θέλει να μάθω κλακέ-
τες!

-Η γυναίκα μου θέλει να μάθω κλα-
κέτες!

-Η πεθερά μου θέλει να μάθω κλα-
κέτες.

-Όλος ο κόσμος θέλει να μάθω κλα-
κέτες.

Η μανία για τις κλακέτες ξεκίνησε α-
πό την 'Αμερική, έπεδώσθη του μεγα-
θηρίου των υπερωκεανών «Νορμανδία»
και άπεδώσθη στην Εύρωπη.

Κατέκτησε όλων των στραμάτων τους
άματέρ. Από τα χοροδιδασκαλεία περά-
σε στα νυκτερινά κέντρα, από τα νυκτε-
ρινά κέντρα πέρασε στα σαλόνια. Σήμε-
ρα όλη η γηραιά μας ήπειρος χορεύει
κλακέτες.

Και χορεύει κλακέτες και ούσωμος
ή 'Ελλάς.

Γιατί άρα γε; Τι είναι εκείνο που προ-
σελκύει σαν μαγνήτης και θάζει σε πει-
ρασμό τον κόσμο να μάθω αυτό τον χορό;

Γενικά ο χορός είναι αναγκαίος στην
ανθρωπότητα! Δεν μπορεί να ζήσουμε
χωρίς το χορό. Όσο υπάρχουν και
άνθρωποι που ποτέ δεν ήσθάνθησαν και
την ανάγκη να χορέψουν. Αυτοί είναι άτε-
λη πλάσματα.

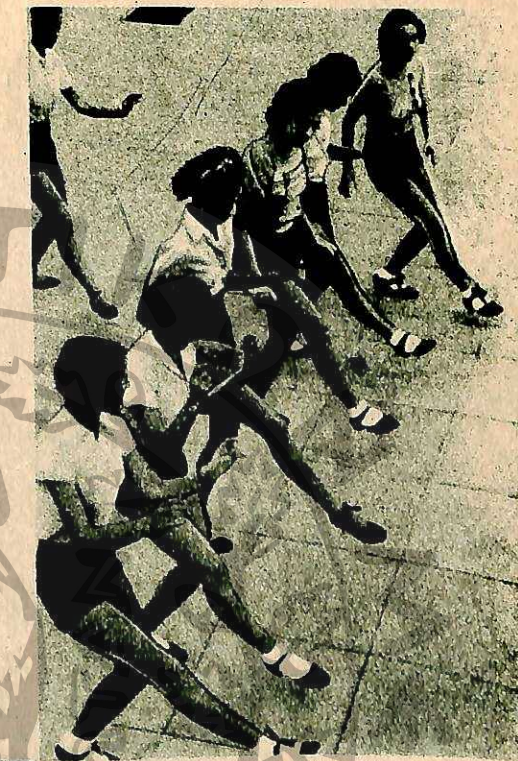
Μία έρώτησις που θα θανατώσει το μυα-
λό μας είναι και η έξης: Αυτός ο μηχαν-
ικός, ο ταρραχώδης χορός δεν είναι επι-
βλαπής στην υγεία μας;

Βεβαιωθείτε, πως αντίθετος, είναι θου-
μάσιος για την υγεία, γιατί δεν είναι από
τους εξαντλητικούς χορούς, μά μία απ' τις
υγιεινότερες ασκήσεις που τονώνει
τις ζωτικές λειτουργίες μας.

Γι' αυτό σας συμβουλεύω να μάθετε
κλακέτες και δεν θα μετανοιώσετε.

ΚΛΑΚΕΤΤΕΣ

Η ΕΥΧΗ του μαρτυρίου

Όταν ο ντε Φερλάκ πέθανε, όλοι μέσα στον παλιό Πύργο των Φερλάκ δεν ήξεραν αν έπρεπε να λυπηθούν τη χήρα του, ή να σκεφθούν ότι γλύτωσε.

Όλοι την ελάντευαν την νέα κυρία ντε Φερλάκ, και η τραγική της ιστορία κυκλοφορούσε σε όλων τα στόματα.

Ήταν ένα κορίτσι του τόπου, γερό και όμορφο, με ήμερα μάτια αν-τιλόπης, γεμάτα στοργή κι' αγάπη.

Ήταν ο τύπος της γυναίκας που ο κάθε άνδρας θα όνειρευόταν ν' αντικρύξει γυρίζοντας το θρόνο από την δουλειά του. Αυτόν που έδι-λεξε για συντροφο, ήταν κι' αυτός ένα παιδί του τόπου, ένας δουλευ-της που διηύθυνε την αγρόσυλη του, μη διατάσσοντας ν' ανακατευθεί με τους υποτακτικούς και τους εργάτες του θάλασσας χέρι και στις πιο βαρείες δουλειές.

Και τότε, σαν κατάρρα, έπεσε επάνω στους δυο νέους η αγάπη του νεαρού ντε Φερλάκ.

Ο γέρος σκωτσέζος άρχοντας στην εμφάνισι. Όλες τις αμαρτίες των ντε Φερλάκ τις έμαίεζε λές ιδ μοναχογιός του. Ένας κακομούτσουνος καμπούρης, με μύτη γρυπη και κατι ματάκια θαμπά κι' αλλοίθωρα.

Αυτός θρόνιζε ν' αγαπήσει την Νόρα με μιαν αγάπη μανιακή, μιαν αγάπη ανθρώπου σημαδμένου.

Λίγες εβδομάδες πιο ύστερα, ο άρραβωνιαστικός της κοπέλλας σκοτανόταν σ' ένα κυνήγι. Κι' από τότε όλες οι δυστυχίες άρχισαν ν' ακολουθούν ή μιαν ή την άλλη, άτελειωτο κοιμπούσι ως μόνη κληρο-νιά της Νόρας, πεθαίνοντας, είχε αφήσει ως μόνη γυναίκα του. Εί-πε ο πατέρας της Νόρας, στο οποίο ζούσε ή τρελλή γυναίκα του περιμένε...

Ο πατέρας της Νόρας, μέσα στο οποίο ζούσε ή τρελλή γυναίκα του περιμένε... νομιά ένα σπιτάκι, καθόταν ώρες στο παρόθυρο και περίμενε... χε μιαν ήμερη τρέλλα... Καθόταν ώρες στο παρόθυρο και περίμενε... Περιμένε νάρθουν όλοι οι άγαμημένοι της νεκροί. Περιμένε τον πα-τέρα της Νόρας... Και το μεγάλο της άγορι, που έφυγε με στολή ε-φέδρου και της είχε όρκιστη πως δεν θ' άργούσε να γυρίσει... Και το μικρό της άγοράκι, που έκαιγε από τον πυρετό, κι' ύστερα χάθηκε από το σπίτι. Τους περιμένε να τους τυλίξει με την στοργή της, να τους ζεστάνη με την αγάπη της. Άργούσαν νάρθουν, μιά αυτή, στο παραθυράκι της κάμαρας της, που έδλεπε προς την έ-ξωπορτα, περιμένε.

Το σπιτάκι ήταν πνιγμένο στις ύποθκες. Και μπροστά στην δόνη ν' αναγκασθή να τραβήξει την μητέρα της από το παραθυράκι που ή-ταν όλη ή ζωή της, ή Νόρα θάταν έτοιμη να κάμη το πάν.

Ακόμη και να παντρευθή τον Ζωρζ ντε Φερλάκ.

Και τον παντρεύθηκε.

Η τρελλή, που στο θαμπό λυκόφωτο της συνειδήσεως της ή άνα-μονη τριών νεκρών ήταν το πάν, δεν κατάλαβε ποτέ την φοβερή θυ-σία της νέας κόρης, που προσέφερε ολοκαύτωμα τον έαυτό της στον μυσσό έρωτα του Ζωρζ.

Ός και ο πατέρας του τον σκαίνονταν. Άγοπούσε πιότερο τά σκυλιά του και τ' άλογά του απ' αυτό το κακορρίζικο πλάσμα που λέρωνε το όνομα τών ντε Φερλάκ που το έφεραν πάντα λεβεντιά θω-ποι. Μήπως; Κι' ο Ζωρζ ήταν σκατεμένος και κακός... Από μικρός είχε μιαν ιδιαίτερη τέχνη να θασάνιζε, σωστή μεγαλο-φύια στο να θρίσκει το ευαίσθητο σημείο των πιο αδύνατων απ' όλους.

Και την νέα γυναίκα που του την έδωσε ή ανθρώπινη δυστυχία, και που δεν μπορούσε να την χωνέψη, την τυράννησε με όλη την έφευρε-τικότητα του αστανικού μυαλού του. Όταν γεννήθηκε το παιδί, ή μητέρα του του άφωσιώθηκε δλόμυχα. Όσο για το γέρο μαρκήσιο, ήταν ξετρελαιμένος με τον έγγονό του. Έναν τέτοιο γόνιο είχε όνει-

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ 66Η ΣΕΛΙΔΑ

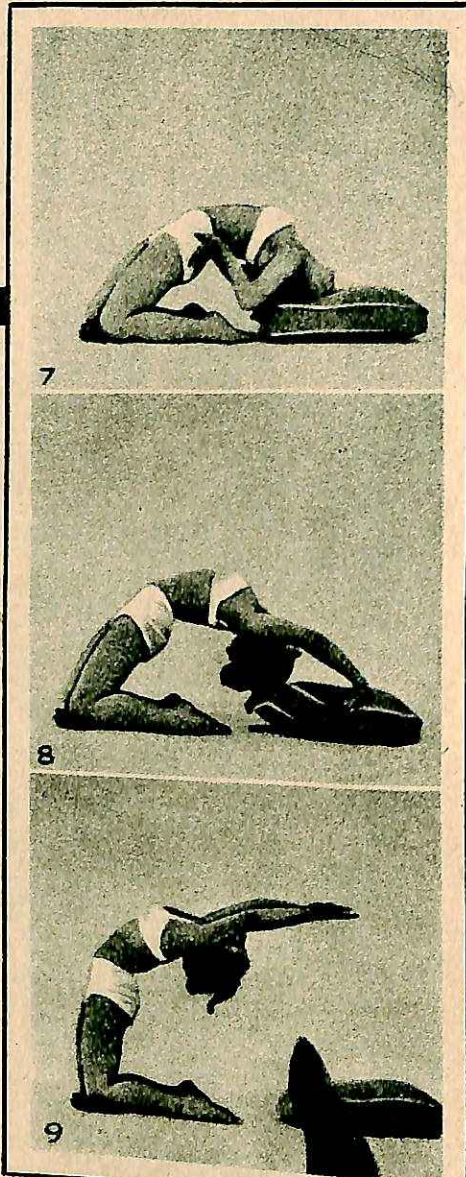
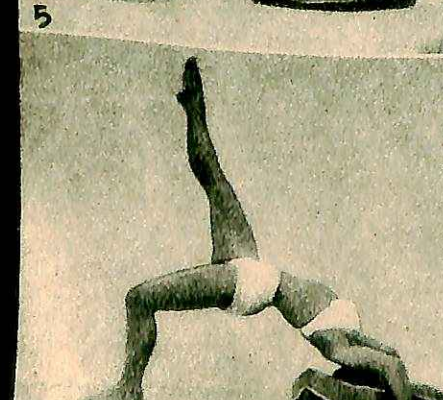
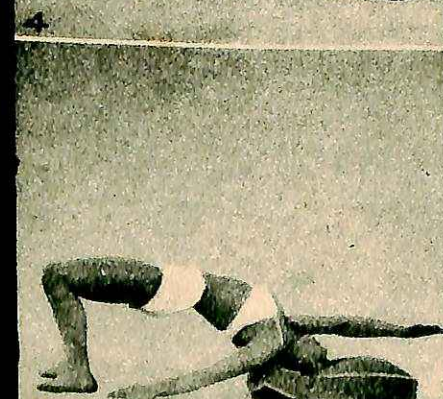
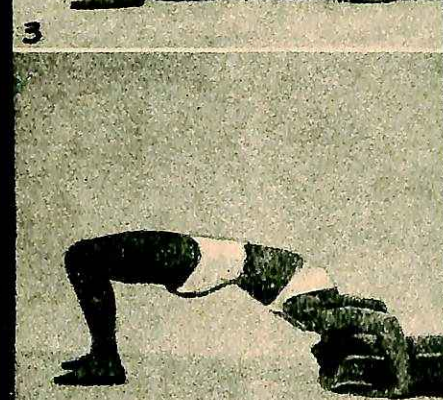
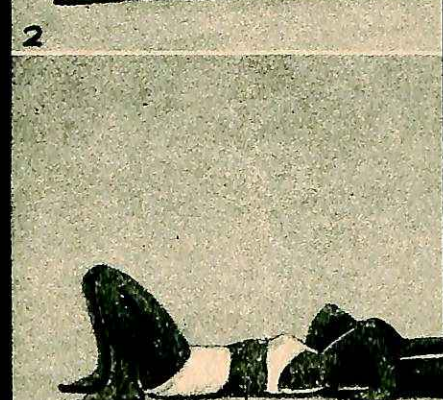

Έκαμε μιαν έντοκτώδη κίνηση υποχώσεως σαν να την έφωδριζε το ψυχρό βλέμμα του.

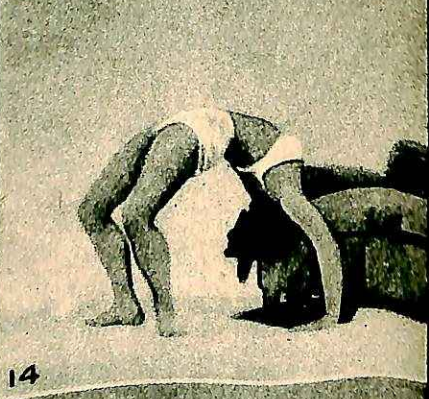
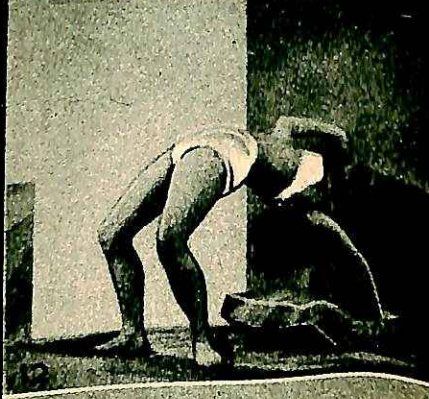
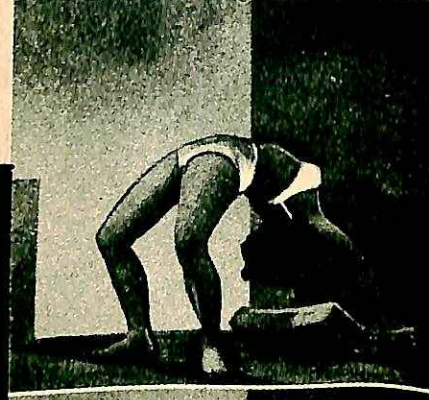
ΥΠΟ
ΦΕΛΙΞ ΕΡΒΙΕ

Η ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΕΡΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΖΗΤΗΣΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑ
ΤΟ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΑΣ ΤΟΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

- 1.— Ξαπλώθηκε με την πλάτη, τα πόδια τεντωμένα, το κεφάλι στηριγμένο σε μαξιλάρι και τα χέρια τεντωμένα και κολλητά στο σώμα.
- 2.— Ανοήστε τις κνήμες σας, πιάστε τα σφυρά σας και πλησιάστε τα στον κορμό σας, βεβαιώστε τις παλάμες κοντά στον κορμό, τοποθετούς ώμους.
- 3.— Για να κατορθώσετε να κάνετε καμάρια με στήριγμα το κεφάλι σας στηρίξτε τα πόδια σας στο πάτωμα, γονιάστε τα πόδια σας ώστε να σχηματισθεί ελαφρά το σώμα σας ώστε να σχηματισθεί καμπίλη.
- 4.— Σ' αυτή τη θέση που βρισκόσθε, τεντώστε το ένα χέρι σας προς τα επάνω και το άλλο προς τα κάτω σε σχήμα ψαλιδιού και άγυστε σιγά - σιγά το σώμα σας ώστε να σχηματισθεί ημικύκλιο.
- 5.— Κάμψη και περιστροφή της κεφαλής, μα κοντά στα πόδια ή τους ώμους.
- 6.— Στήριξτε καλά τα γόνατά σας, στο πάτωμα. Προσπαθήστε να άγγιξετε το πάτωμα με το κεφάλι σας και καμπυλώστε το σώμα σας.
- 7.— Η ίδια θέση αλλά με τα χέρια τεντωμένα επάνω απ' το κεφάλι σας. Προσπαθήστε να πιάσετε ένα μαξιλάρι με τα χέρια σας, έχοντας τεντωμένους τους δακτύλους και το κεφάλι κάτω από το μαξιλάρι.
- 8.— Πόρρα ξαναπαίρετε κάθετη θέση, πόντους από τον τοίχο, πλησιάστε το σώμα σας στο πάτωμα καμπυλώνοντας αυτό και κρατάτε το κεφάλι σας σε υψηλότερο επίπεδο.
- 9.— Σ' αυτή τη θέση εκτελέστε τις 6 άσκησης.
- 10.— Ξαναρχίστε από την αρχή, 75 τολμάχιστον.
- 11.— Στήριζοντας τα χέρια σας, 13.— Στήριζοντας τα χέρια σας, 14.— Κάμψη σχετικές άσκησης.
- 15.— Έχοντας σχηματίσει την καμάρια, δώστε στο σώμα σας κάθετη στάση, μπαλανσάρουντας το σώμα σας εκ των έμπρος προς τα πίσω και αντιστροφής.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΕΙΑΤΑ

υπό
ΠΙΕΡ
ΡΙΣΑΡ

Μετάφρασις
Βίδος Μιμίκας Κρανάκη.

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΒΓΑΛΜΕΝΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΖΩΗ "Όταν δέν υπάρχουν δαιμασται

Α Θέε μου! Τί φοβερός μελάς! Αναστέναξε η κ. Σεργέ, όταν το τραίνο ξεκίνησε επί τέλους κάποτε φορτωμένο επιβάτες. Ήταν η παραμονή της Παναγίας και η αναχώρησι είχε γίνει με πολλές φωνές και φασαρίες. Έκανε άερα με την εφημερίδα και κύτταξε με υπερφάνεια τα τρία της παιδιά, την μελαχροινή ζωηρή 'Υβέττ, την Σουλάνζ και τον Ρομπέρ που είχαν τα ίδια λεπτά χαρακτηριστικά και την ίδια φυσική κομψότητα στην στάση και στις κινήσεις.

— Είπε πολύ φυσικό, μητέρα, της απήντησε η Σουλάνζ, η μεγαλύτερη της κόρη. Όταν διαλέγουμε τέτοια μέρα για ταξίδι.

— Μπα, είτε η 'Υβέττ, η μικρότερη, έμένα με διασκεδάει...

— Είπε επειδή είσαι πιδ νέα.

Πραγματικώς η 'Υβέττ ήταν μόλις 17 ετών και η Σουλάνζ... δέ, έλεγε πια την ηλικία της. Οι δυο αδερφές όπως ήταν διαφορετικές εξωτερικά, διέφεραν και στον χαρακτήρα. Η 'Υβέττ, δραστήρια, θαρραλέα κι' εργατική, είχε πάρει το δίπλωμά της από το Γυμνάσιο κι' ετοιμαζόταν για την 'Ιατρική Σχολή. Η Σουλάνζ είχε όλα τα ελαττώματα του κοριτσιού της παλιάς σχολής, χωρίς να έχη κανένα από τα προτερήματά του. Βασίζονταν στη λεπτή ξανθιά όμορφιά της και περίπνε άεργη τον ώραιο πλούσιο ιππότη του παραμυθιού. Όσο για τον Ρομπέρ έμοιαζε κι' αυτός

στην τεμπελιά με την Σουλάνζ και σε ηλικία 23 ετών δέν είχε διαλέξει ακόμα την καριέρα του. Δέν ήθελε να καλλιεργήση το δώρο που του χάρισε η φύσις.

Το τραίνο έτρεχε τώρα ανάμεσα από καταπράσινα γελαστά τοπία λουσμένα στον ήλιο. Μέσα στο βαγόνι δυο από τους επιβάτες είχαν κοιμηθή. Η κ. Σεργέ έβγαλε από το βαλίτσάκι τα μαξιλάρια της και έγειρε κουρασμένη από την φασαρία του ταξιδιού. Τα παιδιά της σε λίγο την μιμήθηκαν. Η Σουλάνζ φιλάρεσκη ακόμα και στον ύπνο της, έδειχνε το άψογο προφίλ της μέσα από το χαρούμενο φως που περνούσε από το παράθυρο. Η 'Υβέττ, ξενόιαστη κοιμόταν με την αφέλεια ενός μικρού παιδιού και ο ώραιο Ρομπέρ παραδόθηκε στις αγκάλες του Μορσέως με την ολύμπια γαλήνη αρχαίου θεού.

★

Ο σταθμός του Σαιν - Παλι όπου έφτασε άγκομαχώντας το τραίνο ύστερα από 12 ώρων ταξίδι ήταν γεμάτος από τους παραθερίζοντας που με τα πολύχρωμα κοστούμια τους παρουσίαζαν ένα θέαμα γραφικώτατο. Τα παιδιά της κ. Σεργέ δέν διέκριναν κανένα γνωστό πρόσωπο ανάμεσα σ' αυτούς τους ξένους, πρὸς μεγάλην γοήν της Σουλάνζ που δέν ήθελε να την ιδούν, έβγαφη και κουρασμένη από μιὰ άσχημη νύχτα. Θα λυπόταν πολύ π.χ. αν έπρόκειτο να συναντήση σ' αυτά τα χάλια τον Κλωντ Σαιντιάν, τον ζωγράφο που ήταν το σοβαρότερο φλέγρ

της και ίσως κάτι πάρα πάνω από ένα απλό φλέγρ.
Το αυτοκίνητο που πήραν, τους έφερε γρήγορα έμπροσς στη «Μασσαώτα», την κομψή βίλλα που τους είχε παραχωρήσει για το καλοκαίρι κάποια φίλη τους. Μια γρήγη υπηρέτρια τους περίμενε και αφού τους κατέτοπισε κάπως, τους σεργιάρισε ένα περίφημο πρόγευμα στην βεράντα. Μοιράστηκαν τα δωμάτια της βίλλας και ενώ ο Ρομπέρ ανέβαινε στο επάνω πάτωμα στο διαμέρισμα που είχε διαλέξει, η Ύβρετ και η Σολάνζ έμπαιναν στις κομψές καμαρούλες τους που συγκοινωνούσαν με ένα μπαλκόνι. Στηρήχτηκαν στα κάγκελλα και ανέπνευσαν μ' άπολαυσι τον πρωινό θαλασσινό αέρα που ήταν άνακατεμένος με το άρωμα των πεύκων. Μια άπρεπτη σιωπή απλώνονταν σ' όλο τ' άκρογιάλι και δεν διακόπτετο παρά από τα μεθυσμένα κελαϊδίσματα των πουλιών και τον φλοίσβο των κυμάτων.

—Τί ώραία που είνε αυτή η γαλήνη! ψιθύρισε γοητευμένη η Σολάνζ.

Θυμήθηκε τα ξεστά πνιγμένα θράδα του Παρισιού, όταν κουρασμένη και γεμάτη πλήξη παρακολουθούσε, στηρηγμένη στο μπαλκόνι της σαν τώρα, την ζωηρή κι' αδιάκοχη κίνηση του δρόμου. Αύτον τον τελευταίο καιρό η ζωή στο Παρίσι είχε καταντήσει άνυπόφορη. Όλες οι γνωριμιές της είχαν φύγει για τις έξοχες κι' αυτή περιέφερε την άνια της στην ζέστα και στην παρατάλη της μεγαλουπόλεως. Άγαπούσε πολύ την συντροφιά και είχε την φήμη ότι φλέτταρε άγρια.

—Πιστεύεις πως θα βρούμε κανένα άνθρωπο εδώ, Ύβρετ; ρώτησε την μικρή της αδερφή.

—Άσφαλώς, ο Ρομπέρ θα μάς συστήση στους φίλους του.

—Επειτα θα βρούμε τον Λωράν.

Η Σολάνζ έκανε ένα μορφασμό δυσανεκτίας. Δεν θα της κόστιζε άσφαλώς πολύ αν δεν ήταν εκεί ο Λωράν.

—Είνε ακόμη και οι ντε Πυσσάκ. Ο γιός, ο Ύμπέρ, είνε 25 ετών, ώραίος και προτιμάει τις ξανθές. Ο Ρομπέρ χόρεψε τον χεϊμόνα στο σπίτι τους και θα μάς συστήση. Έπειτα, πρόσθεσε η Ύβρετ, κοκκινίζοντας ελαφρά, είνε και ο Ζέβρ. Μία από τις θείες του κάθεται με την κόρη της εδώ κοντά. Λέγεται κ. Άρνάλ.

—Ξαναείδες τον Ζέβρ ύστερα από τον χορό της όπερας;

—Ναί, στο τέννις όπου δεν πατάς ποτέ σου.

Η Σολάνζ θυώσε με τον έαυτό της και σκέφθηκε πως ο Πιέρ Ζέβρ θα ήταν ένα ένδιαφέρον φλέγρ που μπορούσε να καταλήξη κάπου.

—Είστε έτοιμες για μπάνιο; ρώτησε μια φωνή κάτω από το παράθυρό τους.

Ο Ρομπέρ με σανδάλια και μαγιώ έμοιαζε σαν ώραίος άρχαίος άθλητής.

—Μπάνιο; Άστειεύεσαι; είπε η Σολάνζ. Η πλάξ είνε σχεδόν έρημη. Τα μαγιώ μας αξίζουν πιδ πολλούς θαυμαστές.

—Καλά λοιπόν, όταν σάς έρθη ή όρεξη και οι θαυμαστές, μολάτε, πάντσης ο Ρομπέρ, και διευδύνθηκε σ' ένα φουντωτό πεύκο όπου ξαπλώθηκε άνετα άπολαμβάνοντας το γελαστό παιγνίδισμα των κυμάτων.

Τα δυο κορίτσια έφυγαν από το μπαλκόνι και μπήκαν στα δωμάτια τους για να συγγρίσουν και να ν' άνοίξουν τις βαλίτσες τους. Η Ύβρετ έβγαλε ένα-ένα τα όροσερά κομψά φουστάνια και η Σολάνζ τα τοποθετούσε στην ντουλάπα. Στάθηκε μια στιγμή συλλογιόμενη έμπροσς σέ μια υπέροχη τουαλέττα από χιονάτο τοπί-άν, όπου είχε ποζάρει μ' αυτό το φουστάνι, το μακρύ πρόσωπο του κατακτητού, θυμήθηκε το φλογερό άγκάλιασμά του ένα βροχερό άπόγευμα. Μια καιά μεγαλοχολίας πέρασε από το πρόσωπό της. Η εβθυμη φωνή της Ύβρετ την άπέσπασε από τις σκέψεις της.

—Η πλάξ άρχισε να γεμίζει. Τι λές, ντυνόμαστε για μπάνιο;

—Έβγαλαν από την βαλίτσα τα μαύρα μαγιώ, κεντημένα με πολύχρωμα μοτίφ και σέ λίγα λεπτά βουτούσαν στο νερό με γέλια και φωνές χαράς κάτω από τα θαυμαστικά βλέμματα των άλλων λουουμένων.

Δύο γράμματα από δύο φίλες

Αυτό το παγωτό είνε άπαίσιο, είπε μ' ένα μορφασμό η Σολάνζ.

—Έχει δίκιο και η όρχήστρα δεν έχει καθόλου κέρι, συμπλήρωσε η Ύβρετ.

Καθισμένες οι δυο αδερφές στις καρέκλες τους στη μεγάλη αίθουσα του καζίνο, κτύταζαν τα ζευγάρια που γλυτρούσαν άπάνω στο παρκέτο με τους ήχους της τζάζ.

Είχαν έρθει με τον Ρομπέρ ο οποίος όμως δεν μπόρεσε ν' άμβέξη στον πειρασμό να μη περάσει από την αίθουσα του μπακαρά, παρά τις συστάσεις των αδερφών του. Τα δυο κορίτσια μά- ήταν όλες έννοιες και χωρίς ένδιαφέρον. Μαθηταί και μαθήτριες σέ διακοπές, ζευγάρια νεονύμφων και παρές εύθυμες που δεν είχαν καμμία διάθεσι να άνοίξουν τον κύκλο τους.

40

Κρυμμένη η Ύβρετ πίσω από τις κουρτίνες του παραθύρου παρακολουθούσε τους άλλους που έφευγαν

—Δεν με γελούν τα μάτια μου; Είνε, αλήθεια, οι δυο καλές μου φίλες;

—Ένας κύριος ύποκλινόταν μπροστά τους.

—Κύριε Λωράν! Τι εύχαριστη έκπληξι! φώναξε η Ύ-βρετ με διάχυσι παίρνοντας σαν σανίδα σωτηρίας το χέρι ν' της έτεινε.

—Καθίστε, είπε η Σολάνζ με μετονημένη ευγένεια.

—Ξέρετε, κύριε Λωράν, άρχισε η Ύβρετ, πλήττομε φοβερά εδώ χωρίς καθαλλιέρους. Τώρα όμως που παρουσιάστηκε σαν από μηχανής θεός, δεν θα σάς άφήσωμε. Χορεύετε, βέβαια, δεν είνε έτσι;

—Ναί, λίγο, άπάντσης μετριόφρονα ο Λωράν.

Η τζάζ είχε άρχισει μια τρολλή ρούμπα και ο νέος ζήτησε την Σολάνζ να την χορέψη. Δεν τόλμησε να άρνηθι, αν και ήξερε από πριν πως μ' ένα τέτοιο καθαλλιέρο δεν θα μπορούσε να δείξη όλη της την χορευτική δεινότητα. Οι προβλέψεις της βγήκαν αληθινές. Όταν γύρισε στη θέσι της η Ύβρετ της ψιθύρισε σ' αυτό:

—Ξέρεις ποιός κάθεται πίσω σου;

Η Σολάνζ γυρίζοντας λίγο, είδε δυο ώμους γυρτούς και ένα ψηλό λαυρό που τ' άναγνώρισε άμέσως. Ο Σαιντάν!

—Σέ είδε, συνέχισε η Ύβρετ. Τόν άκουσα να μιλά με την γυναίκα του και να προσφέρει το δνομά σου.

Την στιγμή εκείνη ο Λωράν προσκάλεσε την Ύβρετ για χορό και η Σολάνζ έμεινε μόνη της στο τραπέζι, ρίχνοντας καμμία κρυφή ματιά στο λεπτό προφίλ του ζευγαρού που καθόταν πίσω της και θαυμάζοντας το ψηλό του μέτωπο που σκεπαζόταν από μια άνυπότακτη τούφα μαλλιών.

Ο Ρομπέρ είχε γυρίσει συνοδευόμενος από ένα ώραίο μελα-

χρουνό νέο ντυμένο με τέλεια κομψότητα.

—Ω! κύριε Ζέβρ! Τι έκπληξι καλή ήταν αυτή, είπε η Σο-λάνζ χαμογελώντας και τείνοντας τα δυο της χέρια στο νέο.

Έκανε θέσι για να καθήση και καθώς ο χορός τελείωνε ήθελε και η Ύβρετ με τον καθαλλιέρο της και η πλήξης διαλύθηκε. Ο Ζέβρ γυρίζοντας κάποια στιγμή είδε πίσω του τον Σαιντάν και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο. Ο Ζωγράφος στρέφοντας, είδε την μικρή παρέα και ζήτησε συγγνώμη που δεν την είχε άντι-ληφθι νωρίτερα. Η γυναίκα του προσφασίστηκε την μυωπία της και έδειξε, για να τον πείση, τα φασμαίν της. Ο Πιέρ πρότει-νε να ένδυσουν τάδυο τραπέζια, αλλά η κ. Σαιντάν έδήλωσε πως άκριβώς εκείνη την στιγμή σκεπτόταν να φύγουν γιατί τους έπεριμέναν. Άλλαξαν χειραφίες και έφυγαν με την ύπόσχεσι πως θα πήγαιναν να ιδούν την οικογένεια Σερεμέ.

Η Σολάνζ παραγορήθηκε άπ' αυτήν την αναχώρησι χορεύοντας ένα φρέξ έξαντρίκ με τον Ζέβρ που ήταν ιδεώδης καθαλλιέρος. Δεν ξαναχόρεψε όμως μαζί του γιατί ο νέος ζήτησε την Ύβρετ και χόρεψε μόνο μ' αυτήν όλο το θράδυ.

Όταν επί τέλους η τζάζ σταμάτησε ο Πιέρ πρότεινε να τους πάη όλους με το αυτοκίνητό του στα σπíti τους. Όταν έφτα-σαν έμπροσς στο ξενοδοχείο του τους παρουσίασε την θεία του την κ. Άρνάλ και την εξαδέλφη του Ζυλιέτ. Μητέρα και κόρη έμοιαζαν πολύ. Είχαν τα ίδια κοκκινόξανθα μαλλιά, το ίδιο ω-χρό χρώμα επιδερμίδος. Συμφώνησαν να κάνουν έκδρομες μαζί και ύστερα ανέβηκαν στο αυτοκίνητο, στην θέσι των Σερεμέ που γύρισαν με τα πόδια στη βίλλα. Στο δρόμο σχολίασαν με κέρι τα γεγονότα της ημέρας. Οι κυρίες Άρνάλ ήταν το κύριο θέμα. Δεν είχαν άρέσει στα δυο κορίτσια, αλλά συμβούλεψαν τον ά-δερφό τους να φλετάρη την κόρη που άντιπροσώπευε πολλά έκαστομύρια και επί τέλους δεν ήταν και άσχημη. Έπειτα θυ-μήθηκαν πως δεν είχαν ιδι τους ντε Πυσσάκ και ο Ρομπέρ ύπο-σέθηκε να τους άφήση μια κάρτα την άλλη μέρα.

Την επομένη τ' πρωί, καθώς οι δυο αδερφές με την μητέρα τους έπαιρναν το πρόγευμα στην τραπεζαρία της βίλλας, ο Ρο-μπέρ μπήκε μέσα κρατώντας το ταχυδρομείο.

Ο άδερφός της της παρουσίασε δυο γράμματα.

—Από την Ρενέ, είπε η Σολάνζ άνοίγοντας το ένα.

Μόλις έβριξε μια ματιά, έβγαλε μια τρομαγμένη φωνή. Η φίλη της είχε φέρει στον κόσμο το τρίτο παιδι της. Ο τοκετός ήταν δύσκολος και λίγο έλειψε να στοιχίση την ζωή της μητέ-ρας και του παιδιού. Είχε άρχισει να συνέρχεται όπωσδήποτε και δοκίμαζε την μεγάλη χαρά να τρέφη η ίδια το μικρό της.

—Έχει μεγάλο άπόθεμα από θάρρος αυτή, μουρμούρισε η Σο-λάνζ όταν τελείωσε την άνάγνωσι του γράμματος. Κάτι τέτοιες εικόνες, την έκαναν ν' άηδιάζη τον γάμο. Άνοιξε το άλλο γράμ-μα που έρχόταν από την Ντωβίλα.

—Από την Ζανίν! είπε μ' έκπληξι.

Η φίλη της της έγραφε σ' ένα μεταξωτό, πολυτελέστατο χαρ-τί με χρυσά άρχικά γεμάτα τζίφρες. Η Σολάνζ δοκίμασε ζωηρή έκπληξι διαβάζοντας τις πρώτες γραμμές και στην παρακλήσι της Ύβρετ διάβασε εις έπληκτον όλων τα νέα της φίλης της.

Πρό όκτώ ημερών είχε παντρευθι τον κ. Καρέττ, πλούσιο βιο-μήχανο, στον όποιον εύρισκε ένα φίλο κι' ένα πατέρα. Αυτή η φράσι έδειχνε ότι ο σύζυγος της Ζανίν δεν θα ήταν και πολύ νέος. Η φίλη της Σολάνζ συνέχιζε το γράμμα της με την έξι-στόρησι σχεδίων, άγορών αυτοκινήτων και πολυτελών άπαρτιών στο Παρίσι. Σκεπτόταν να κρατήση το σπίτι της πολύ άνοιχτό και ύπολόγιζε πως η Σολάνζ θα στόλιζε με την παρουσία της τις δεξιώσεις και τους χορούς της. Στο τέλος έλεγε πως λογά-ριαζαν κάποια μέρα να έρχονταν με τον άντρα της στο Σαιν-Παλά για να ιδούν την οικογένεια Σερεμέ.

—Αυτός ο Καρέττ μου μυρίζεται πως δεν θα είνε και τόσο «πατέρας», είπε ταχαλνίκα η Ύβρετ.

—Για πέστε μου, αλήθεια, είπε ο Ρομπέρ, ποιά προτιμάτε, την Ρενέ ή την Ζανίν;

—Ούτε την μία, ούτε την άλλη, είπαν μ' ένα στόμα τα κο-ρίτσια.

—Ναί, μα αν έπρεπε να διαλέξετε;

—Εγώ θα προτιμούσα την τύχη της Ζανίν, είπε η Σολάνζ.

Το άπελπιστικό κυνήγι της εύτυχίας

Σού φέρνω το πρόγευμα, Σολάνζ, είπε η Ύβρετ. Σου πέρασε εκείνος ο πονοκέφαλος;

—Ναί, σ' εύχαριστώ, άπήντησε η νέα.

Η Ύβρετ άφησε άπάνω στα γόνата της αδερφής της το δί-σκο με την άχνιστή σοκολάτα και τις φρυγανιές και άνοιξε τα παράθυρα.

—Υπέροχος καιρός, είπε η Ύβρετ. Θα ήταν ώραία να παί-ξαμε τέννις.

—Ναί, μα δεν έχουμε καρρέ, είπε η Σολάνζ, ούτε τεραίν.

—Ο Ρομπέρ μάς ένέγραψε στο Κλάμπ και ο Ζέβρ θέλει πολύ να μετρηθι μαζί μας. Για τέταρτο κάλεσα τον Λωράν που χει-ρίζεται την ρακέτα καλύτερα άπ' ό,τι χορεύει.

—Μπορούσε να με ρωτήσει, είπε ο Σολάνζ. Έτσι έχουμε το ύφος σαν να του κάνωμε κομπλιμέντα.

—Ω! έννοια σου. Βλέπει καλά ο καυμένος πως δεν του δίνεις σημασία.

—Μου δίνει στα νεύρα.

—Θά άντιληφθι, φαντάζομαι, στο τέλος πως δεν κάνει τίποτα και κάποια άλλη χαριτωμένη γυναίκα θα τον παραγορήση. Καί, νομίζω, πως την έβριξε κιάλας. Χτες που είχαμε παίει στο ζαχα-ροπλαστείο, αφού μάς προσέφερε αυτά τα παγωτά του άνανα, που είνε τόσο της μόδας, άγόρασε ένα κουτάκι γλυκά και τα έ-δωσε σέ μια κυρία λέγοντας:

«Για την Λιζέττα».

—Ηταν όμορφη η κυρία;

—Ούτε όμορφη, ούτε άσχημη, μάλλον συμπαθητική.

—Τέλος, αυτό μου είνε άδιάφορο.

—Ω! το ξέρω.

Άλλά η Σολάνζ είχε όρεξι να ξεσπάση κάπου και συνέχισε ένκενυρή.

—Καταλαβαίνω τί θέλετε όλοι σας. Θα σάς άρεσε να με βλέ-πατε παντρεμένη με αυτόν τον άνόητο τον Λωράν. Άλλά δεν θα δοκιμάσετε αυτή την εύχαρίστησι. Και σύ, βέβαια, θέλεις να με ιδής παντρεμένη.

—Ω! Σολάνζ, σέ βεβαιώ άπατάσαι πολύ.

Η Σολάνζ μόλις συγκρατούσε τα δάκρυά της. Ο Ζέβρ προτι-μούσε την Ύβρετ κι' αυτό την πείραζε τρομερά, μολοντί δεν άγαπούσε τον νέο. Την προηγούμενη μέρα είχαν παίει όλοι μαζί περίπατο στο δάσος και ο Ζέβρ με την Ύβρετ, με το πρόσχημα να μαζέψουν άγριολούλουδα, όποιακρόνονταν κάθε τόσο.

—Όμολόγησε πως θα σου κακοφαινόταν αν προτιμούσε έμέ-να ο Πιέρ, είπε η Σολάνζ.

Η αδερφή της κοκκίνισε:

—Γιατί μου το λές αυτό;

—Γιατί τρέχεις διαρκώς πίσω του, είπε η νέα. Στο καζίνο δεν μπόρεσε να χορέψη παρά με σένα. Χτες τον είχαμε παραλάβει σ' όλο τον περίπατο και ύποχρεώθηκε να ύποστώ την κουβέντα της γελίας εξαδέρφης του. Άν νομίζης όμως πως ο Ζέβρ θα σέ παντρευθι, γελίεσαι.

—Μά, Σολάνζ, δεν νομίζω τίποτα. Ξέρεις τα σχέδιά μου. Θέ-λω να γίνω ανεξάρτητη με την δουλειά μου.

—Πρέπει όμως να όμολογήσης πως ο Ζέβρ σου άρέσει.

—Είνε, αλήθεια, χαριτωμένος τύπος.

—Αυτή είνε κι' η δική μου γνώμη.

—Α!

Η Σολάνζ σηκώθηκε άπότομα. Έγινε μια στιγμή σιωπή κι' ύστερα η μεγάλη αδερφή ρώτησε:

—Λοιπόν;

—Λοιπόν θα διαλέξη, άπάντσης ήσυχα η Ύβρετ.

Πέρασαν μερικές ημέρες άπ' αυτό τον διάλογο που έφερε άντιμέτωπες τις δυο αδερφές, που συνήθως ήταν τόσο άγαπη-μένες. Η Σολάνζ πρόσθεξε καλύτερα τον Πιέρ και κατάλαβε πως άδικα είχε άνησυχήσει. Ο νέος έδειχνε την ίδια προθυμία, την ίδια ευγένεια και στις δυο αδερφές. Στο τέννις έπαιζε συχνά με παρτίον την Σολάνζ και κέρδιζαν πάντοτε. Η Ύβρετ δεν στενοχωριόταν για την ήττα της όπως θα έκανε η Σολάνζ που άπαιτούσε και στο παιγνίδι ακόμα ίσπιοτόμο.

«Ετσι, όπως μάς βλέπει διαρκώς μαζί, σκεπτόταν η Σολάνζ, δεν θα ξέρη και ο ίδιος ποιάν προτιμά. Θα πρέπη η μία από τις δυο μας να ύποχωρήση χάριν της άλλης».

Δεν της περνούσε καθόλου η ιδέα πως έπρεπε αυτή να κάνει την θυσία. Η Ύβρετ ήταν μικρότερη, ωφειλε να άποτραβηχθι.

Μια μέρα καθώς χτενιζόταν στον καθρέφτη του μικρού μπουν-τουάρ της, έδειξε στην Ύβρετ μια άσπρη τρίχα στα μαλλιά της.

—Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, παρατήρησε η αδερφή της. Σε κάνουν πάντοτε 20 χρονών.

Η μεγαλοκλήνη όμως έκφρασις της αδερφής της και το ά-φηρημένο ύφος της την άνησυχσαν και πηγαίνοντας κοντά της, καθίσε σ' ένα σκαμνάκι και προσπάθησε να της αλλάξη λίγο το κέρι.

Ηξερε πως ο Σαιντάν με την γυναίκα του είχαν φύγει έ-κείνες τις ημέρες κι' αυτή η αναχώρησις είχε λυτήσει βαθεία την Σολάνζ. Της είπε λοιπόν:

—Η αναχώρησις του Σαιντάν δεν πρέπει να σέ στενοχωρή γιατί δεν μετέβαλε τίποτα στη ζωή σου. Κάποιος άλλος θα σ' άγαπήση και θα σου το δείξη καλύτερα.

—Ναί, μα πρέπει να τον άγαπήσω κι' εγώ.

—Είσαι δύσκολη στον έρωτα.

—Βαρέθηκα να τον ζητάω, έκανε κουρασμένη η Σολάνζ, καθώς έφευγε το κεφάλι της σαν ένα λουλούδι άπάνω στο μίσχο του.

Κάθε μέρα ξυπνάω με καινούργιες ελπίδες που πάντοτε δια-ψεύδονται. Ά! δεν είνε εύτυχισμένα τα σημερινά κορίτσια. Δεν δείχνουμε ποτέ τον πραγματικό έαυτό μας, φανόμαστε έπος μάς θέλουν οι άντρες. Διαβάσαμε Νίτσε και Σπινόζα, παριστά-ναμε το δυνατό κεφάλι, την φιλάρεσχη γυναίκα, την άθάλα, η-την παράφορη, την σπορτίβ ή την διαμαρτυμένη, αναλόγως του άντρός που έχουμε όπέναντί μας. Ά! Τι κούρασι! Τι μάταιο και πελπιστικό κυνήγι της εύτυχίας!

Η Ύβρετ, συγκινημένη, γονάτισε έμπροσς στην αδερφή της και παίρνοντας στα χέρια της το ξανθό της κεφάλι, της χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά λέγοντας:

—Βλέπεις, Σολάνζ, θα έπρεπε να δουλέψης κι' εσύ. Είνε τόσο δημοφιλής. Αισθάνεται κανείς τον έαυτό του μεθυσμένο από ελευθερία. Δεν εξαρτάται από κανένα. Ζωγράφισες δημοφιλώς. Ο Σαιντάν σου το είχε πη. Με πολλή καλή θέληση και θάρρος θα μπορούσες να κάνης πολλά πράγματα.

—Τίποτα, Υβέττ, είναι πια πολύ αργά. Ο Όσκαρ Ουάιλντ έχει δίκιο. Ο κόσμος είναι καμωμένος για τους άντρες και όχι για τις γυναίκες. Όλα τους είναι δυνατό, δεν έχουν παρά να διαλέξουν. Ένθ' εμείς; Δεν είμαστε παρά ζητιάνες που ζητούν μια στέγη και λίγη αγάπη.

—Έφερε το χέρι της στα μάτια της για να κρατήσει τα δάκρυα που ήταν έτοιμα να τρέξουν.

—Μη κάνης έτσι αγάπη μου, είπε η Υβέττ παρακλητικά. Θέλω να γίνης εύτυχισμένη.

—Εγώ εύτυχισμένη... Δεν το ελπίζω...

—Ο Ζέβρ σου άρέσει. Πάρε τον. Εγώ θα εξαφανιστώ, δεν θα με ξαναβείς.

—Ω! Υβέττ, φώναξε η Σολάνζ κατάπληκτη. Θα το κάνης, αλήθεια αυτό; Και για να καθουχάσης την συνείδησή της πρόσθεσε:

—Δεν τ'ον αγαπάς τουλάχιστον πραγματικά;

—Ω! όχι, σέ βεβαίω.

Η αδερφή της είχτηκε στο λαιμό της και την φίλησε με διάχυσι, ενώ η Υβέττ προσπαθούσε να κρύψη ένα δάκρυ που άβηλα έλαμπε στα βλέφαρά της.

Αδελφική δυσία

Η Υβέττ δεν θα έρθη μαζί μας; ρώτησε εκπληκτος την άλλη μέρα ο Πιέρ όταν πέρασε το πρωί από την βίλλα για να πάρη τις δυο αδερφές, όπως είχε συμφωνηθή.

—Φαντασθήτε, κοιμάται άκωμα.

—Αρρωστή;

—Όχι, τριπέλα.

Και καθώς τον είδε που καθόταν απογοητευμένος κυττάζοντας τα παράθυρα της βίλλας, είπε παίρνοντας το χέρι του:

—Ελάτε για να την τιμωρήσωμε και να μη της δώσωμε από τις γαρίδες.

Οι δυο νέοι απομακρύνθηκαν και η Υβέττ τους κύτταξε πίσω από τους μερνετέδες του δωματίου της όπου εξαφανίστηκαν. Για ν' αφήση την Σολάνζ μόνη με τον Ζέβρ, είχε στερεηθή το φάρμακ. Και δεν το είχε κάνει χωρίς λύπη.

—Αυτά γε θα χρησιμοποιήση, καθόλου, η θυσία μου; σκεπτόταν η νέα. Ο Πιέρ δεν αγαπάει καθόλου τον κόσμο και τις διασκεδάσεις, λατρεύει τα σπόρ. Η Σολάνζ δεν θα τον καταλάβη. Τέλος, ως κάνουν ό,τι θέλουν και ως μου δώση ο Θεός για αμοιβή ένα μικρό φλέρετ. Πάντως τα πηγαίναμε πολύ καλά με τον Πιέρ.

Πραγματικώς από τους νέους του κύκλου τους ήταν ο πιο έξυπνος και σεμνός. Αν και ήταν πλουσιόπαιδο, δεν μιλούσε ποτέ για την βίλλα του στην Ντωβίλλ, και για τον πύργο του. Με την άξια του δέν, είχε κερδίσει το δίδαγμα του μηχανικού.

Η Υβέττ για να διώξη τις μελαγχολικές σκέψεις της, πήρε ένα μπιστούνι και χωρίς καπέλλο, όπως συνήθιζε, κατέβηκε στην πλαζ. Από μακριά διέκρινε τον αδερφό της καθισμένο κοντά στην Ζιλλιέτ Άρνάλ, που φαινόταν ένθουσιασμένη. Άλλω κι' ο Ρομπέρ δεν πήγαινε πίσω και είχε δηλώσει στις αδερφές του πως άρχισε να συμπάθη την νέα. Πιο πέρα η Υβέττ, διέκρινε τον Λωράν που κρατούσε συντροφιά σε μια νέα γυναίκα. Η Υβέττ άνευγνε τους την ματιά της Λιζέτας, στην κυρία που είδε στο φαγοροπλαστέο. Και η νέα σκέφθηκε πως αυτή την φορά ο Λωράν θα ήταν ασφαλώς πιο τυχερός απ' ό,τι ήταν με την αδερφή της.

Η Σολάνζ με τον Πιέρ συνέχιζαν εν τώ μεταξύ το φάρμακ. Έφερναν την άδεια άποχή στην άκρη των βράχων και την έβγαζαν γεμάτη από γαρίδες.

—Στρεϊδία, φώναξε κάποια στιγμή η Σολάνζ.

Με την διασύνη και την νευρικότητα που την χαρακτήριζε, έτρεξε να ξεκολλήση τα θαλασσινά, αλλά ξέσχισε τα χέρια της χωρίς να κάνει τίποτα.

—Δεν θα καταφέρετε τίποτα έτσι, είπε ο Πιέρ. Αν ήταν η Υβέττ εδώ θα μπορούσαμε να μαζέψωμε πολλά φαγοροπλαστέα, γιατί πάντοτε έχει στην τσέπη της σουγιάδες, σπάγγους, ό,τι γενικά χρειάζεται σε μια έκδρομή.

Εσκυψε και μ' ένα μαχαιράκι άρχισε να βγάξη τα θαλασσινά από τον βράχο. Όταν τελείωσε, η Σολάνζ του έδειξε μια θύλα δίπλα της και αισθάνθηκε την ανάγκη να τον κάνει να μιλήση.

—Ξέρετε, Πιέρ, του είπε, σάς φανταζόμουν σόνμπ και ψηλομύτη.

Διαμαρτυρήθηκε ζωηρά. Στο Παρίσι δεν τον είχε ιδη παρά με σμόκιν σ' εκείνες τις γελοίες κομμικές συγγενερώσεις που τόσο αντιπαθούσε. Είπε πως λάτραινε τα σπόρ, τον καθαρό αέρα το ύπαιθρο και το άρρωστο. Αλλά ούτε κύτταζε καθόλου την Σολάνζ καθώς μιλούσε, και κάρφωνε το βλέμμα του μακριά η

παρακολουθούσε το πέταγμα κάποιου γλάρου. Η νέα βλέποντας πως αυτό το τέτ-α-τέτ δεν έβγαζε τίποτα, πρότεινε να φύγουν γιατί πλησίαζε μεσημέρι.

Ο άντρας της Ζανίν

Η επομένη ημέρα έφερε μια έκπληξη, μια έκπληξη έντελώς απροσδόκητη. Κατά τις 8 το βράδυ μια λιμουζίνα σταμάτησε έξω από την πόρτα της βίλλας και η κ. Σερεμ φώναξε τις κόρες της.

—Σολάνζ, Υβέττ, είναι η Ζανίν με τον άντρα της!

Τα δυο κορίτσια κατέβηκαν τρέχοντας κάτω για να υποδεχτούν την φίλη τους. Φιλήθηκαν θερμά κι' έπειτα η Ζανίν σύστησε τον άντρα της, τον κ. Καρέττ, ένα συμπαιθητικό γεροντάκι έως 60 ετών που είχε την άτυχη έμπνευση να βάφεται. Ύστερα από τις πρώτες διαχύσεις και τα νέα για το ταξίδι, η κ. Σερεμ είπε:

—Ελπίζω πως θα μείνετε μερικες ημέρες μαζί μας, αγαπητό μου παιδί.

—Ω! Δεν θέλω να σάς άνησυχώσωμε, απάντησε η Ζανίν.

—Μια που ήρθατε εδώ, είσθε αιχμάλωτοι μας, επενέβη η Σολάνζ. Θα πάρης το δωμάτιό μου, Ζανίν, είναι αρκετά εύρυθμο.

Η κ. Σερεμ και η Υβέττ πήγαν να ασχοληθούν με το βραδυνο μενού και η Σολάνζ πήρε την φίλη της να της δείξη το δωμάτιό της.

—Ο άντρας σου θα είναι στο διπλανό δωμάτιο, της είπε. Δεν συγκοινωνούν, αλλά έχουν το ίδιο μπαλκόνι.

Όταν βρέθηκαν στην μεγάλη φωτεινή κάμαρα, οι δυο φίλες, άρχισαν τις εξομολογήσεις.

Η Σολάνζ όμως παρατήρησε ότι η Ζανίν δεν της άνοιξε έντελώς την καρδιά της όπως άλλοτε στο σχολείο. Καθώς έβγαζε από τις θαλίτσες της τις ακριβές της τουαλέτες και τα πολυτίμα κοσμημάτά της, είπε στην φίλη της:

—Ο Έμιλ με παραχαϊδεύει, αγαπητή μου Σολάνζ. Κάθε φορά που κάνω μια νέα τουαλέτα, μου χαρίζει ένα δαχτυλίδι ασσορί. Είναι τόσο ευγενικός, τόσο λεπτός απέναντί μου τόσο νέος στην καρδιά, ώστε έχω κάνει κανείς την ηλικία του. Άλλως τε στο πίσω δεν του δίνει κανείς παρά 30 χρόνια. Δεν βρίσκεις;

—Βεβαίως, την καθησύχασε η Σολάνζ.

—Το σπίτι μας θα είναι πολύ άνοιχτο. Θα το επιπλώσωμε έντελώς μοντέρνα. Το μπουντουάρ μου θα το αναλάβη ο Μαρτέν και θα του δώση ένα τόνο κυβισμού. Ο Έμιλ κι' εγώ έχουμε τα ίδια γούστα σ' αυτό το κεφάλαιο.

Η Υβέττ ήθελε ν' αναγγείλη το δειπνο και οι δυο φίλες κατέβηκαν αγκαλιασμένες στην τραπέζια. Η συνομιλία ήταν ζωηροτάτη στο τραπέζι. Η Ζανίν μίλησε για την Ντωβίλλ απ' όπου έχοταν και για τον μπακαρά στον οποίο είχε κερδίσει πολλά. Η Σολάνζ μ' όλο που θαύμαζε το κολλέ με τα ροζ μαργαριτάρια που φορούσε η φίλη της, δεν την έζηλευσε όσο έβλεπε απέναντί της τα τρεμάμενα χέρια του κ. Καρέττ που κρατούσαν αδέξια το πηρούνι. Μετά το δείπνο οι δυο σύζυγοι ανέβηκαν νωρίς στα δωμάτιά τους και η Σολάνζ με την Υβέττ βγήκαν στον κήπο για να πούν τις έντυπώσεις τους.

—Λοιπόν; ρώτησε η Υβέττ.

—Λοιπόν, είναι τυχερή!

—Δεν βρίσκω.

—Εγώ βρίσκω. Την στιγμή που ο καλός κ. Καρέττ άρκειται να παίξη τον ρόλο του πατέρα...

Έκαναν μερικες βόλτες σιωπηλές και ύστερα διευθύνθηκαν προς την βίλλα. Καθώς σήκωσαν τα κεφάλια τους, είδαν τα παράθυρα των δωματίων τους φωτισμένα. Μια σκιά γλυστερησε έξω στο μπαλκόνι και χτύπησε το παράθυρο της Ζανίν. Η πόρτα δεν άνοιξε άμέσως, σάν να δίσταζε.

—Πατέρας, είπες; ρώτησε ειρωνικά η Υβέττ.

—Η Σολάνζ κούνησε με οίκτο το κεφάλι χωρίς ν' απαντήση.

Την άλλη μέρα οι κάτοικοι της βίλλας, εκτός από την Σολάνζ και την Ζανίν, πήγαν έκδρομή στη γειτονική λουτρόπολη του Ρουαγιάν. Οι δυο φίλες, κουρασμένες από την ζέστη, είχαν ξεπλυθή στην άμμο κάτω από την δροσερή σκιά μιας τέντας, ρουφώντας με ήδονη το άρωμα των πεύκων και της θάλασσας.

—Και συ Σολάνζ, γιατί δεν παντρεύεσαι; είπε άφωνα μια στιγμή η Ζανίν.

Στην στερεότυπη αυτή ερώτησι, η Σολάνζ έδινε διάφορες απαντήσεις. Αυτή την φορά απήντησε μ' ειλικρίνεια.

—Δεν μου λείπει η όρεξη.

Της διηγήθηκε την ιστορία με τον Πιέρ Ζέβρ, της έδειξε τον νέο και την ρώτησε:

—Εγκρίνεις την έκλογή μου;

—Βεβαίως, αν σου άρέσει και είναι πλούσιος.

—Ναι... μου άρέσει, δεν είμαι βέβαιη όμως αν αυτή η συμπάθεια είναι αμοιβαία. Η Υβέττ θα το πηγαίνει καλύτερα, αλλά δεν φανταζόμην να προσέχη καθόλου αυτό το μαρό.

Πάντως αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να διαρκέση, γιατί μίαν ώραίαν προΐαν θα τον δούμε να φεύγη.

—Αυτό πρέπει να το αποφύγη. Άγριο θα τον πάρωμε μαζί μας έκδρομή στο Όλερόν. Θα είμαστε τέσσερες, ο Έμιλ, ο

Πιέρ, εσύ κι' εγώ. Θα ιδής, θα είναι έκτακτα. Αν δεν σου πη και άγριο τίποτα, αϊ, τότε πιά, παράτησε τον. Θα κυττάξωμε άλλο. Σου υπόσχομαι έως το φθινόπωρο να είσαι παντρεμένη.

Η Σολάνζ φίλησε την νεαρή γυναίκα και της είπε πραγματικά συγκινημένη:

—Σ' εύχαριστώ, Ζανίν, είσαι πολύ καλή που με σκέπτεσαι...

Μία έκδρομή χωρίς αποτέλεσμα

Ο κ. Καρέττ κάθισε δίπλα στον σωφών και οι δυο φίλες, με τον Πιέρ, στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου. Πριν ξεκινήσουν, ο Ζέβρ έριξε ένα βλέμμα στα κλειστά παράθυρα της βίλλας, ελπίζοντας πως θα έβλεπε την Υβέττ, και εξέφρασε τη λύπη του που δεν θα λάβαινε κι' αυτή μέρος στην έκδρομή.

Η Σολάνζ όμως έσπευσε να τον καθησυχάση λέγοντάς του πως ο Ρομπέρ με τους Άρνάλ είχαν οργανώσει μια έκδρομή κι' έτσι η αδερφή της δεν θα έπληττε.

Ήταν ακόμα πολύ πρωί όταν ξεκίνησαν. Το μεγάλο αυτοκίνητο του κ. Καρέττ τους μετέφερε για μια ώρα στο λιμάνι του Σάπτ απ' όπου θα έπαιρναν το βαποράκι για το μικρό γραφικό νησί του Όλερόν. Το πέρασμα ήταν στενό και το ταξίδι μόλις διήρκεσε μια ώρα. Όταν έφτασαν επί τέλους στο μικρό νησί, στάθηκαν λίγη ώρα σ' ένα καφεείο για να πάρουν ένα καφέ κι' ύστερα ξεκίνησαν για τον κόλπο του Σασσιρόν, ένα τοπίο μαγευτικής ωραιότητας, όπου λογάριζαν να περάσουν όλη την ημέρα. Χάριν του κ. Καρέττ, που δεν ήταν σπουδαίος πεζοπόρος, αναγκάστηκαν να πάρουν ένα αυτοκίνητο. Η τοποθεσία τους ένθουσιασε.

Η θάλασσα δεν θύμιζε καθόλου το ταρραμένο πέλαγος του Σαιν-Παλαί. Δεν είχε εκείνο το διάφανο λαμπερόνι χρώμα του Όκεανού, αλλά έπαιρνε του κόσμου τις αποχρώσεις, ρόδινες, ασπρόπινες, χρυσές, έτσι που έμοιαζε σάν παραμυθία γιαπωνέζικη λίμνη. Η Ζανίν, καταλαβαίνοντας, σάν καλή φίλη, πως αυτή η ώρα ήταν κατάλληλη για έρωτικές εξομολογήσεις, πήρε τον άντρα της και άφησε μόνους τους δυο νέους.

—Εδώ θα μπορούσε κανείς να κάνει καλό φάρμακ, είπε ο Πιέρ για να διακόψη την στενόχωρη σιωπή που είχε πέσει ξαφνικά ανάμεσά τους.

—Ένα σπουδαίο καταφύγιο για έρωτευμένους, είπε η Σολάνζ, ελπίζοντας να τον φέρη σ' άλλες σκέψεις.

—Δεν σάς φανταζόμην καθόλου καλά εδώ, της είπε γελώντας. Θα σάς έλειπαν τόσα πράγματα και πρό παντός ο κομμωτής σας.

—Μα θάκοβα τα μαλλιά μου.

—Δεν θα σάς πηγαίναμε καθόλου.

—Πολύ ευγενικός είσθε, μα την αλήθεια.

—Σας προτιμώ όπως είσθε.

—Όλω να με προτιμούν απ' όλες τις γυναίκες.

—Έχετε μεγάλες απαιτήσεις.

Η Σολάνζ κατάλαβε πως δεν είχε πάρει τον σωστό δρόμο. Βλέποντας πως ο Πιέρ δεν αποφάσιζε να εκδηλώση τα αισθήματά του και ότι προφανώς δεν ένοιωθε τίποτα γι' αυτήν, γύρισε στη φίλη της που θαύμαζε το τοπίο και της φώναξε:

—Άλλο! Φεύγουμε;

Στο γύρισμα οι δυο φίλες, στο κατάστρομα του μικρού βαποριού και έπειτα ξεπλωμένες αναπαυτικά στα μαξιλάρια του αυτοκινήτου, άλλαξαν τις έντυπώσεις τους από την έκδρομή.

—Λοιπόν; Δεν σου εξομολογήθηκε ο Πιέρ; ρώτησε μια στιγμή η Ζανίν καταλαβαίνοντας από το ύφος της Σολάνζ πως το τέτ-α-τέτ δεν είχε φέρει κανένα αποτέλεσμα.

—Τίποτα! είπε η Σολάνζ. Τον βοήθησα όσο μπορούσα, αλλά...

—Μη στενοχωριέσαι, χρυσή μου, της είπε η φίλη της. Θα βρούμε άλλον...

Η Σολάνζ κατάλαβε πως δεν είχε πάρει τον σωστό δρόμο. Βλέποντας πως ο Πιέρ δεν αποφάσιζε να εκδηλώση τα αισθήματά του και ότι προφανώς δεν ένοιωθε τίποτα γι' αυτήν, γύρισε στη φίλη της που θαύμαζε το τοπίο και της φώναξε:

—Άλλο! Φεύγουμε;

Στο γύρισμα οι δυο φίλες, στο κατάστρομα του μικρού βαποριού και έπειτα ξεπλωμένες αναπαυτικά στα μαξιλάρια του αυτοκινήτου, άλλαξαν τις έντυπώσεις τους από την έκδρομή.

—Λοιπόν; Δεν σου εξομολογήθηκε ο Πιέρ; ρώτησε μια στιγμή η Ζανίν καταλαβαίνοντας από το ύφος της Σολάνζ πως το τέτ-α-τέτ δεν είχε φέρει κανένα αποτέλεσμα.

—Τίποτα! είπε η Σολάνζ. Τον βοήθησα όσο μπορούσα, αλλά...

—Μη στενοχωριέσαι, χρυσή μου, της είπε η φίλη της. Θα βρούμε άλλον...

Η Σολάνζ κατάλαβε πως δεν είχε πάρει τον σωστό δρόμο. Βλέποντας πως ο Πιέρ δεν αποφάσιζε να εκδηλώση τα αισθήματά του και ότι προφανώς δεν ένοιωθε τίποτα γι' αυτήν, γύρισε στη φίλη της που θαύμαζε το τοπίο και της φώναξε:

—Άλλο! Φεύγουμε;

Στο γύρισμα οι δυο φίλες, στο κατάστρομα του μικρού βαποριού και έπειτα ξεπλωμένες αναπαυτικά στα μαξιλάρια του αυτοκινήτου, άλλαξαν τις έντυπώσεις τους από την έκδρομή.

—Λοιπόν; Δεν σου εξομολογήθηκε ο Πιέρ; ρώτησε μια στιγμή η Ζανίν καταλαβαίνοντας από το ύφος της Σολάνζ πως το τέτ-α-τέτ δεν είχε φέρει κανένα αποτέλεσμα.

—Τίποτα! είπε η Σολάνζ. Τον βοήθησα όσο μπορούσα, αλλά...

—Μη στενοχωριέσαι, χρυσή μου, της είπε η φίλη της. Θα βρούμε άλλον...

Η Σολάνζ κατάλαβε πως δεν είχε πάρει τον σωστό δρόμο. Βλέποντας πως ο Πιέρ δεν αποφάσιζε να εκδηλώση τα αισθήματά του και ότι προφανώς δεν ένοιωθε τίποτα γι' αυτήν, γύρισε στη φίλη της που θαύμαζε το τοπίο και της φώναξε:

—Άλλο! Φεύγουμε;

Στο γύρισμα οι δυο φίλες, στο κατάστρομα του μικρού βαποριού και έπειτα ξεπλωμένες αναπαυτικά στα μαξιλάρια του αυτοκινήτου, άλλαξαν τις έντυπώσεις τους από την έκδρομή.

—Λοιπόν; Δεν σου εξομολογήθηκε ο Πιέρ; ρώτησε μια στιγμή η Ζανίν καταλαβαίνοντας από το ύφος της Σολάνζ πως το τέτ-α-τέτ δεν είχε φέρει κανένα αποτέλεσμα.

—Τίποτα! είπε η Σολάνζ. Τον βοήθησα όσο μπορούσα, αλλά...

—Μη στενοχωριέσαι, χρυσή μου, της είπε η φίλη της. Θα βρούμε άλλον...

Η Σολάνζ κατάλαβε πως δεν είχε πάρει τον σωστό δρόμο. Βλέποντας πως ο Πιέρ δεν αποφάσιζε να εκδηλώση τα αισθήματά του και ότι προφανώς δεν ένοιωθε τίποτα γι' αυτήν, γύρισε στη φίλη της που θαύμαζε το τοπίο και της φώναξε:

—Άλλο! Φεύγουμε;

Σε λίγο βούτηξαν στο νερό με γέλια και φωνές χαράς.

αυτοκινήτου που είχαν πάρει για την δική τους έκδρομή. Πήραν από το ξενοδοχείο τον Λωράν με την κ. Ντερουέλ, την νεαρή χήρα με την μικρή Λιζέτα και πιο πέρα την Ζιλλιέτ Άρνάλ, την οποία η μητέρα της εμπιστευθήκε στον Ρομπέρ. Ο νέος άρχισε να αισθάνεται για την αδύνατη και εστιάθητη Ζιλλιέτ μια τρυφερότητα που μπορούσε να μεταβληθή και σ' έρωτα. Χωρίς να είναι δημοφιλής ή νέα, αν ήταν λίγο πιο κοκέτα, θα μπορούσε ν' άρέσει. Πάντως η απλή της χάρη είχε θέλξει τον νεαρό Σερεμ. Ίσως να σκεπτόταν και τα εκατομμύρια που άντιπροσώπευε η νέα.

Ο Λωράν με την κ. Ντερουέλ ήταν απορροφημένοι απ' την δημοφιλία των τοπίων. Κάποια στιγμή η Λιζέτα βλέποντας ένα σπιτάκι χωμένο μέσα στα πεύκα, χτύπησε τα χέρια της φωνάζοντας:

—Τί δημοφί!

—Θέλεις να σου χαρίσω ένα παρόμοιο; ρώτησε χαμογελώντας ο Λωράν.

—Ω! Ναι! Ξαναείπε η μικρή, και θα μείνωμε μέσα και οι τρεις, ή μαμά, έσεις κι' εγώ.

Η κ. Ντερουέλ χαμογέλασε χωρίς ν' απαντήση. Ο Λωράν έπηρε την σιωπή της για συγκιτάθει και της έσφιξε το χέρι εύτυχισμένος.

Έφτασαν σε μια μεγάλη πλαζ που διακόπτονταν που και που από μικρά βραχάκια και μπήκαν στη βάρκα που τους περίμενε για να πάνε να ρίξουν τα δίχτυα.

Η Ζιλλιέτ υπακούοντας στις συστάσεις της μαμάς της, έμεινε στην στεριά και ο Ρομπέρ κάθισε με της κνήνη συντροφιά. Ήταν ξεπλωμένοι άπάνω στη χρυσοξανθή άμμο κάτω από ένα πεύκο. Η νέα άρχισε να γράφη μηχανικά ονόματα άπάνω στην άμμο και χωρίς να το καταλάβη, έγραψε «Ρομπέρ» και «Ζιλλιέτ» το ένα δίπλα στο άλλο. Ο Ρομπέρ το είδε και ίσοπεδώνοντας ένα μέρος, χάραξε δειλά:

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

«Ο Ρομπέρ αγαπάει την Ζιλλιέτ». Μόλις το είδε η νέα, έγινε

κατάλωμη. Τού άπάντησε με τὸ ἴδιο μέσον.

«Ζιλλιέτ 'Αρνάλ»;

«Ναί», ἔγραψε πάλι ὁ Ρομπέρ.

Τὸν κύτταξε χαμογελώντας εὐτυχισμένη. Τὰ μάτια της εἶχαν μιὰ λάμψη άσυνήθιστη πού ἔδινε στὸ πρόσωπό της ἕνα παράξενο θέλητρο. Ἡ παρατηρητική 'Υβέττ τὸ πρόσεξε καὶ κατάλαβε περίπου τί εἶχε συμβῆ. Στὸ γυρισμὸ μέσα στ' αὐτοκίνητο, ὅλοι γύρω της ἦταν εὐτυχισμένοι κι' ἐρωτευμένοι. Γιὰ νὰ μὴν νοιώθῃ πολὺ τὴν μοναξιά της, ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ τὸ μελαγχρινὸ πρόσωπο τοῦ Πιέρ Ζέβερ τῆς χαμογελοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ ρόδινα σύννεφα τοῦ δειλινοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἐκδρομὴ ὅμως εἶχε δυσάρεστα ἐπακόλουθα γιὰ τὴν δίδα 'Αρνάλ. Ἡ λεπτή της καρδία δὲν εἶχε συνηθίσει στίς ἀλλαγὲς τῆς θερμοκρασίας καὶ ἄρπαξε ἕνα κρυολόγημα πού τὴν κράτησε στὸ κρεβάτι πολλές ἡμέρες. Αὐτὴ ἡ ἀκίνησία πού σὲ ἄλλες περιστάσεις θὰ τὴν εἶχε ἐκνευρίσει, τώρα τῆς ἦταν σχεδὸν εὐχάριστη γιατί τῆς ἔδινε τὴν εὐκαιρία νὰ σκέπτεται πῶς συχνὰ πὼν ἀγαπημένο της. Κάποια μέρα τὸλμήσε νὰ κἀν ἕνα ὑπαινυγμὸ στὴ μητέρα της γιὰ τὸν Ρομπέρ καὶ τὰ σχέδια πού εἶχαν πλάσει. Ἡ κ. 'Αρνάλ ἔγινε ἔξω φρενῶν μὲ τὴν ἀκουσε τέτοιο πρᾶγμα. Στράφηκε ἐναντίον ὅλης τῆς οἰκογενείας Σερμέ καὶ φυσικὰ δὲν κακομεταχειρίστηκε καθόλου τὸν Ρομπέρ, τὸν ὁποῖον χαρακτηρίσε προικισμένο. Ἡ Ζιλλιέτ ἦταν συνηθισμένη σ' αὐτοὺς τοὺς ἀφορισμοὺς με τοὺς ὁποῖους ἡ μητέρα της ὑποδεχόταν κάθε νέα πρῶται γάμου. Ἀλλὰ αὐτὴ τὴν φορὰ ὁ ἔρωτας τῆς ἔδωσε καινούργια ἐντελὴς δύναμι καὶ ἀπάντησε με ζωηρότητα.

—Τὸ ἴδιο εἶπες γιὰ ὅλους ὅσους με ζήτησαν, μαμά, ἀν καὶ ὑπῆρχαν πολλὰ καλὰ παιδιά ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς. Σὲ θεβαίω αὐτὴ ἡ περίφημη περιουσία με βαραίνει ἀφάνταστα καὶ κινδυνεύω ἐξ αἰτίας της νὰ μείνω γεροντοκόρη. Βλέπεται, βαρέθηκα πῶς οἱ ἄνθρωποι νὰ δέχονται προσβολὲς καὶ ἀρνήσεις. Ἀπὸ ἕνα χρόνο τώρα δὲν με ζήτησε κανένας. Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ φταις ἐσύ.

—Παιδί μου, ψιθύρισε σαστισμένη ἡ κ. 'Αρνάλ, πῶς μοῦ μιλάς ἐτσι; Δὲν ἤθελα παρὰ νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη.

—Μπορεῖ κανεὶς νὰ βασανίξῃ τοὺς ἀνθρώπους με τίς καλύτερες προθέσεις. Φρόντισε πάντοτε γιὰ τὴν περιουσία μου, ἀλλὰ δὲν ἔλαβες ποτὲ ὑπ' ὄψιν τὴν καρδιά μου. Μὰ ὡς ἐδῶ πᾶ. Ἀφῆσέ με νὰ πάρω αὐτὸν πού ἀγαπῶ. Θὰ ἰδῇς, ἡ καρὰ θὰ με κἀν ἀμέσως καλά.

—Μὴ κάνεις ἐτσι, παιδί μου, εἶπε ἡ κ. 'Αρνάλ ὑποχωρῶντας. Θὰ ἰδοῦμε. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ σοῦ τὸν δώσωμε. Ἀλλὰ με τὴν συμφωνία πῶς θὰ γίνῃ κι' αὐτὸς κάτι κι' ὄχι ἕνας ἄεργος πού τὰ θέλει ὅλα ἔτοιμα.

—Ναί, μαμά, θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλεις εἶπε εὐχαριστημένη ἡ Ζιλλιέτ ἀκτινοβολώντας ἀπὸ εὐτυχία.

Μόνον ἡ Σολάνζ δὲν ἦταν εὐχαριστημένη

Ἡ 'Υβέττ πρὶν γλυστρήσῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, διάβασε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ μπλιέτο πού τῆς εἶχε στείλει ὁ Ζέβερ.

—'Υβέττ, τῆς ἔγραφε, ἀν ἔχετε κάποια συμπάθεια γιὰ μένα, ἔλατε ἀπόψε τὸ βράδυ στὸ δρόμο τοῦ Νοζάν τὴν ὥρα πού ἀνάβουν οἱ φάροι. Φεύγω ἀπὸ τὴν Γαλλία καὶ θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω. Μὴν ἀρνηθῆτε. Αὐτὴ ἡ τελευταία συνουσία μας θὰ μοῦ ἔδινε λίγο θάρρος.

—Πολὺ περίεργα πράγματα συμβαίνουν, σκέφτηκε ἡ 'Υβέττ. Εἶχε ἀκούσει κάτι ἀόριστους ὑπαινυγμοὺς, γιὰ τὴν οικονομικὴ στενοχώρια τοῦ Πιέρ καὶ τοῦ ἀδερφοῦ του, ἀλλὰ δὲν φανταζόταν πῶς μπορούσε τὸ πρᾶγμα νὰ εἶνε σοβαρό. Πάντως ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὸ ραντεβού. Βρήκε μιὰ εὐκαιρία μετὰ τὸ φαγητὸ καὶ βγήκε ἔξω ἀπὸ τὴν βίλλα. Τὰ κοντὰ σκουρὰ μαλλιά της καὶ ἡ χρωματιστὴ της θέσα τῆς ἔδιναν ἀγορήτικο ὕψος. Μὲ τὸ ζυγὸ τῆς βήμα ἔφτασε γρήγορα στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, στὸ μέρος ὅπου τῆς εἶχε ὀρίσει ὁ Πιέρ. Ἀπὸ μακριὰ, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εἶχε διακρίνει τὸ προφίλ τοῦ πού εἰδειχνε τὴν συλλογὴ του. Τοῦ ἄγγιξε τὸν ὦμο.

—Σὰς εὐχαριστῶ πού ἤρθατε, ψιθύρισε παίρνοντας τὸ χέρι της συγκινημένος.

—Ὅποτε εἶνε ἀλήθεια ὅτι φεύγετε; διάστηκε νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὴν κρύψη τὴν συγκίνησέ της. Γιὰ πού καὶ γιατί;

—Θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς ἀπαντήσω, τῆς εἶπε. Νά, με λίγα λόγια ἡ ὑπόθεσις. Τὸ ἐργοστάσιο Ζέβερ—Ὁρίδιλ ἔκλεισε με μεγάλη χρέη ἐξ αἰτίας τῆς κακῆς διευθύνσεως τοῦ ἀδερφοῦ μου. Εἶνε ἀνάγκη γιὰ νὰ μὴν ἀτιμασθῇ τὸ ὄνομά μας, νὰ πληρωθῶν αὐτὰ τὰ χρέη. Αὐτὴ τὴν στιγμή ὅλα μας τὰ κτήματα εἶνε πουλημένα γιὰ νὰ ρευστοποιηθῇ ἡ ἀξία τους καὶ νὰ ικανοποιηθοῦν οἱ δανεισταί μου. Ἐμένα μοῦ προσέφεραν μιὰ θέσι μηχανικοῦ στὴν Ρουμανία, τὴν ὁποία δέχτηκα. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος τῆς ἀναχωρήσεώς μου.

—Τί ἄδικη καὶ τί σκληρὴ πού εἶνε ἡ τύχη μερικὲς φορὲς, εἶπε ἡ 'Υβέττ λυπημένη.

—Θὰ μπορούσε νὰ ἦταν λιγώτερο, ἀν τὸ θέλατε, 'Υβέττ, τῆς εἶπε κυττάζοντάς την.

—Μά... Τὸ θέλω, Πιέρ, ἀν ἐξαρτᾶται ἀπὸ μενα.

—Καὶ μόνον ἀπὸ σὰς...

Ἡ συγκίνησις τὴν ἐπῆψε καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἐμειναν ἀρκετὴ ὥρα στὴν ἴδια θέσι ἀπολαμβάνοντας τὴν εὐτυχία τους, ὅταν ἡ 'Υβέττ εἶπε κάποια στιγμή.

—Πρέπει νὰ φεύγω, ἄργησα.

Πήγαν μαζί ἀγκαλιασμένοι ἀρκετὸ διάστημα καὶ ὅταν ἔφτασαν στὴ βίλλα χωρίστηκαν. Τότε μόνον ἡ 'Υβέττ θυμήθηκε πῶς δὲν εἶχε πάρει μαζί της τὸ κλειδί. Εὐτυχῶς τὸ παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ στὸ ἰσόγειο ἦταν ἀνοιχτὸ καὶ ἡ νέα σκαρφάλωσε καὶ ἐτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ μέσα ὅταν ἕνα χέρι τῆς ἔπιασε τὸν ἀστραγάλο.

—Εὐγε σας, δεσποινίς. Ὁ-ραία τὰ καταφέρατε.

—Α! Ρομπέρ, με τρώμα-ξες.

—Εἶδα τὸν Ρωμαῖο σου στὸ δρόμο. Ἐπιφυλάττεισαι νὰ τὸν βροῖω γενναίᾳ αὐρίο.

—Θὰ σοῦ γελίξῃ κατὰμου-τρα γιατί εἵμαστε ἀρραβωνιασμένοι!

—Ὁ! Ἀλήθεια! Θεοῦ! συγχαρητήρια. Δὲν μπορούσε νὰ κἀνῃς καλύτερη ἐκλογή. Ὁ Ζέβερ εἶνε θαυμασιὸ παιδί. Ὅποτε τώρα δὲν μένει παρὰ ἡ Σολάνζ.

Καὶ πραγματικῶς, δὲν ἔμενε παρὰ ἡ Σολάνζ. Ὁ Λορὰν εἶχε ἔρθῃ πρὸ δύο ἡμερῶν νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ τοὺς γάμους του με τὴν χέρα. Ὁ Ρομπέρ ἔκανε σχέδια ἐπὶ σχεδίων γιὰ τὸ μέλλον πού τοῦ παρουσιαζόταν ρόδινο καὶ πού μόνον σκιαζόταν κάπως ἀπὸ τὴν δύστροπη πεθερὰ του πού δὲν εἶχε κατορθώσει ἀκόμα νὰ κατακτήσῃ. Ὁ Πιέρ εἶχε μοναδικὴ του ἀπασχόλησι τὴν 'Υβέττ καὶ ἡ Ζιλλιέτ εἶχε ἀρχίσει νὰ πηγαίνει καλύτερα. Μόνον ἡ Σολάνζ δὲν ἦταν εὐχαριστημένη. Ἐνα τσάι στοὺς ντὲ Πισσὰν τῆς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ γωρί-σῃ τὸν γιουὶ καὶ νὰ τὸν ἀντί-

παθῇ. Ἦταν τελείως διαφορετικὸς ἀπ' ὅ,τι τὸν εἶχαν παραστήσει. Καὶ ἀφοῦ ἔσβυσε κι' αὐτὴ ἡ τελευταία ἐλπίδα, ἄρχισε νὰ βροῖκῃ τὸ Σαιν-Παλαί ἀνυπόφορο καὶ νὰδιάξῃ τὴν ἐπιστροφή ὅλων στὸ Παρίσι. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντίρρηση γιατί ἡ σαζὼν εἶχε περάσει κι' ἐτσι ἕνα πρωὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια Σερμέ πήρε πάλι τὸ τραῖνο πού πρὸ ὀλίγου καιροῦ τὴν εἶχε φέρει στὸ ὁμορφο ἀερογιάλι.

Ἡ Σολάνζ κάνει ἐπισκέψεις

Τὶς πρώτες μέρες, ξεσυνήθιστοι στὸ θόρυβο καὶ τὴν κίνησι τῆς μεγαλοπόλεως, ἐνοστάλησαν λίγο τὴν φωτεινὴ βίλλα καὶ τὴν γελαστὴ σιωπὴ τοῦ Σαιν-Παλαί. Μὰ δὲν ἄργησαν νὰ μπουιν στὸν ρυθμὸ τῆς παλῆς ζωῆς πού εἶχαν διακόψει.

Ἐνα ἀπόγευμα πού ἡ 'Υβέττ περιέμενε τίς φίλες της γιὰ τὸ τσάι, ἡ Σολάνζ σκέφτηκε νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ κι' αὐτὴ τίς δικές της. Πρῶτα πέρασε ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Ζανὶν στὴν ὁδὸν Μπελ-Φέιγ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού τὸ ζεῖγος Καρέττ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ βίλλα, ἡ Σολάνζ δὲν εἶχε ἰδῇ τὴν φίλη της. Ὁ θυρωρὸς τὴν πληροφορήσε πῶς οἱ κύριοι ἔκαναν ἕνα ταξίδι στὰ Πυρηναία καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψουν σύντομα. Ὑστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν πρώτη ἀπόπειρα, ἡ νέα ἀποφάσισε νὰ πάῃ στὴς Ρενέ πού θὰ βρισκόταν ἀσφαλῶς στὸ σπίτι της. Πέρασε ἀπὸ ἕνα ζαχαροπλαστεῖο καὶ πήρε ἕνα κουτί γλυκὰ γιὰ τὴν βαφτιστικὴ τῆς τὴν Λιλή, τὴν κόρη τῆς Ρενέ καὶ σὲ λίγο χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ φίλη της σιδέρωνε καὶ βρισκόταν στὰ κακὰ της χάλια. Ἀδαφῇ, ντυμένη με ρούχα παλὰ, εἰδειχνε τόση ἔλλειψι κοκεταρίας πού ἡ Σολάνζ τὴν λυπήθηκε. Ἡ Ρενέ τῆς εἰδεξε με ὑπερφάνεια τὸν γιουὶ της, γιὰ τὸν ὁποῖον εἶχε τόσα ὑποφέρει στὸν τοκετὸ. Ἦταν ἕνα ἄσχημο φαλακρὸ μωρὸ πού ἡ Σολάνζ ἀναγκάστηκε νὰ βρῇ ὥρασι. Ἡ μικρὴ Λιλή ἦταν ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἀλλὰ εἶχε τρομερὰ τὴν μανία τοῦ πλοῦτου. Δῆλωνε πολὺ συχνά, ὅτι ὅταν θὰ μεγάλωνε θὰ παντρευόταν τὸν νονὸ τῆς πού ἦταν πλούσιος καὶ θὰ τὴν πῆγαινε κάθε βράδυ στὰ θέατρα ντυμένη με βαρεῖς τουαλέτες καὶ δουτηγμένη στὸ χρυσάφι καὶ στὰ διαμαντικά. Ἡ Σολάνζ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἔκανε γούστο, ἀλλὰ ἡ μαμά της τὴν μάλλωνε μισο-ἀστεία-μισο-σοβαρά. Ὅταν ἡ νέα ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς φίλης της, εἶχε πᾶ νυχτώσει. Ἡ κατάσταση τῆς Ρενέ τὴν εἶχε λυπήσει καὶ τὴν ἔκανε ν' ἀηδιάξῃ τὸν γάμο. Φιάνοντας στὸ σπίτι της, βρήκε τὴν 'Υβέττ πού σιγύριζε τὸ σαλόνι της καὶ διώχνονε τίς καταστροφὲς πού εἶχαν κάνει οἱ φίλες της.

—Λοιπὸν, πῶς πῆγε τὸ ἀρρὲ μιντί σου; ρώτησε ἡ Σολάνζ.

—Ὁραία, ἀπάντησε ἡ ἀδερφή της. Ἐχει χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν Ζακελὶν καὶ τὴν Λεόν. Ἡ Ζακελὶν, ἡ ἀγαπητὴ φίλη, κατῳ-θωσε νὰ χωρίσῃ τὸν Ζακρουά, τὸν τραπέζιτη, ἀπὸ τὴν γυναί-του καὶ πρόκειται νὰ παντρευτοῦν ἐντὸς τῶν ἡμερῶν. Αὐτὸ ἦταν χυδαῖο ἐκ μέρους της καὶ δὲν τῆς ἔκρυψε τὴν σκέψι μου. Ἡ Λεὼν πρόκειται σ' ἕνα χρόνο νὰ πάῃ τὴν ἄδεια τοῦ δικη-γορεῖν. Ἀλλὰ μαντεύεις ποιὸς ἦρθε τὴν ὥρα πού ἔλειπες;

—Ποιός;

—Ὁ Σαιντάν. Σὲ περιέμενε λίγη ὥρα ἀλλὰ βλέποντας πού ἄργοῦσες, ἐξέφρασε τὴν λύπη του καὶ ἔφυγε. Εἶπε πῶς εἶνε μόνος του στὸ ξενοδοχεῖο...

—Σὲ ποῖο ξενοδοχεῖο; φώναξε ἀνυπόμονα ἡ Σολάνζ.

—Δὲν μοῦ εἶπε, ἀλλά...

—Εἰσαί κουτὴ, εἶπε νευριασμένη ἡ Σολάνζ καὶ ἔκλεισε με δύναμι πίσω της τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της.

★

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἡ νέα πήρε ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα στὸ τηλέφωνο, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ πουθενὰ τὸν Κλωντ. Τέ-λος τὸ «Μερίες» τὴν πληροφορήσε ὅτι ὁ κ. Κλωντ Σαιντάν εἶχε φύγει ἐδῶ καὶ λίγες ὥρες χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν διεύθυνσί του. Εἶχε πῇ μόνον νὰ τοῦ κρατήσουν τὴν ἀλληλογραφία του, ση-μεῖον πῶς δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ ἐπιστρέψῃ. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἡ Σολάνζ πήρε ἕνα κομψὸ γαλάζιο χαρτί ἀπὸ τὸ γραφεῖο της καὶ ὕστερα ἀπὸ μερικὸν δισταγμοὺς χάραξε λίγες γραμμὲς πού ἐξέφραζαν ἀκριτὰ ζωηρά, χωρὶς ὑπερβολὴ ὅμως, τὴν λύπη της γιὰ τὴν εὐκαιρία πού ἔχασε νὰ ἰδῇ τὸν καλλιτέχνη. Ἀρω-μάτισε τὸν φάκελλο καὶ τὸν ἔστειλε στὸ ξενοδοχεῖο. Ἦταν βέ-βαιη πῶς μόλις γύριζε θὰ τῆς ἀπαντοῖσε.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ μέρες περνοῦσαν σὲ μιὰ πυρετώδη καὶ νευ-ρικῇ ἀναμονῇ. Ἡ Σολάνζ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν νευρικότητά της, οἰχτηκε στὰ ἔξοδα. Ἐκανε ἕνα σωρὸ ἀκριβὲς τουαλέτες, κοστοῦμια πού χαρακτηρίζε ἕνα σικ διακριτικὸ καὶ ἐξαντρη-καὶ πού ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ τὴν κυττάζουν με θαυμασμὸ στὸ δρόμο. Ἀλλάξε τὸ χτένισμά της παραλείποντας τίς μπούκλες πού ἔφταναν ἔως τὰ μάγουλά της. Δεμένα πίσω με πλούσιες τορσάντες τὰ μαλλιά της, εἰδειχναν καλύτερα τὸ ἄψογο προφίλ της καὶ τὸ εὐγενικὸ της μέτωπο. Καὶ ὥρες ὁλόκληρες ἔμενε ἀπορορημένη ἀπὸ τὴν σκέψι τοῦ ἀπόντος, ἐλπίζοντας πῶς θὰ λάβαινε σύντομα, ἀν ὄχι γράμμα του, τοὐλάχιστον ἕνα μπλιέ-το, διὸ εὐγενικὰ λόγια.

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ σπίτι ἦταν ἄνω κάτω. Μιὰ διαρκὴς κίνησις ἀπὸ μοδίστρες, μαργακοὺς καὶ ταπετιέρηδες ἔδιναν ἕνα τόνα γιορτῆς. Ἡ 'Υβέττ λάβαινε κάθε μέρα γράμματα ἀπὸ τὸν Πιέρ.

Ἡ Σολάνζ ἔτρεξε καὶ ἄρπαξε τὸ ἀκουστικό

Τῆς ἔγραφε πῶς ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν δουλειά του καὶ φανταζόταν πῶς θὰ μπορούσε νὰ πεταχτῇ τὰ Χριστούγεννα γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν μνηστὴ του. Ἡλπίζε πῶς ἔως τὴν ἀνοίξῃ θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ παντρευτῇ. Ἡ 'Υβέττ εἶχε ἀρχίσει ρουμανικά με τὴν ἰδέα πῶς θὰ ἔμενε στὴν Ρουμανία καὶ κάθε βράδυ ἀποκοι-μῶταν ἀπάνω σ' ἕνα ρουμανικὸ λεξικό. Καμμιά φορὰ πάνω σὲ μιὰ κρίσι εὐθυμίας ἔλεγε στὴ Σολάνζ:

—Θὰ ἰδῇς, ἀγάπη μου, ὅταν ἔρθῃς στὴν Ρουμανία, τί καρδιές θὰ κἀψῃς. Κάθε βράδυ θὰ σοῦ κάνουν σερενάτα κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σου οἱ ὠραῖοι Ρουμάνοι. Οἱ ξανθὲς ἔχουν πολὺ σουξὲ σ' αὐτὸ τὸν τόπο.

Τὰ εὐθymia λόγια τῆς ἀδερφῆς της κατῳρθωσαν ν' ἀποσπά-σουν ἕνα χλωμὸ χαμόγελο τῆς Σολάνζ πού δὲν ἔπαινε νὰ ἐλπίζῃ.

Ὅταν ὁ πλοῦτος θαρπώνῃ

Ἡ κ. Σερμέ πού δὲν θὰ ἔνοιωθε καλὰ τὴν εὐτυχία της, ἀν δὲν προκαλοῦσε τὴν ζήλεια τῶν φιλενάδων της γιὰ τὴν καλὴ τύχη τῶν παιδιῶν της, εἶχε ἐκστρατεύσει γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ ὅλες τίς γνωστές της καὶ νὰ τοὺς ἀναγγεῖλῃ τοὺς ἀρραβῶνες τῶν παιδιῶν της καὶ πρὸ πάντων τοῦ Ρομπέρ. Ὑ-στερα ἀπὸ τίς πρώτες κουβέντες, με προσποιητὴ μετριοφροσύνη ἀνῆγγελε τὸ νέο.

—Α! Μπα; Ἡ δὶς 'Αρνάλ; ἡ κόρη τοῦ μεγάλου χειρουργο-γού; ρώτησε ἡ φίλη πού δὲν πίστευε στ' αὐτιά της.

—'Η ίδια! Απαντούσε η κ. Σεργέ.
—Μά εινε πλούσια;
—Η μητέρα του Ρομπέρ, κινδυνεύοντας να προκαλέσει συγκοπή στη φίλη της, αράδιαζε μ' αδιάφορο ύφος έναν αριθμό εκατομμυρίων.

Η Ζυλιέτ είχε γίνει τελείως καλά. Η προσδοκία της μελλοντικής της ευτυχίας την ώρμηζε και έτρεχε όλη την ημέρα στα μαγαζιά με την Σολάνζ και τον αραβωνιαστικό της. Ξωδευε αλύπητα ακολουθώντας τις συμβουλές της Σολάνζ, που ήταν πάντοτε ένημερη σ' όλες τις μόδες και είχε πολύ γούστο. 'Ακόμα και ο Ρομπέρ την έσερνε στον ράφι του για να δώσει την γνώμη της και δεν αποφάσιζε να ψωνίσει ούτε μια γραβάτα αν δεν την ρωτούσε. Με την πεθερά του τα είχε φτιάσει. Σ' ένα γεύμα που η κ. 'Αρνάλ είχε δώσει προς τιμήν του, τον παρουσίασε σε μερικούς γνωστούς της, ανώτερους διευθυντές του 'Υπουργείου των 'Εξωτερικών, και ο νέος έκαμε πολύ καλή εντύπωση. Τού είχαν υποσχέθι μία θέσι την οποία θα έπαιρνε τον 'Ιανουάριο, ύστερα από το γαμήλιο ταξίδι του στην Κιανή 'Ακτή. Μόνο μιά λέξι όλκι γύρω από την Σολάνζ ήταν ετυμολογικοί. Μόνον αυτή μαράζωνε σε μιά προσμονή χωρίς έλπίδες και χλωμάζε διαρκώς και αδυνατίζε κάθε μέρα. 'Ο γιατρός της οικογενείας που την είδε της συνέστησε να διακόψει τις κούρσες στα μαγαζιά και να κάνει περιπάτους στο δάσος της Βουλώνης. Η Σολάνζ, κουρασμένη και για να ευχαριστήσει την μητέρα της, άρχισε να κάνει πορείες μακρινές και περιπάτους που της έδιναν κάποια ζωηρότητα. Μιά μέρα που έστριβε την γωνιά του δρόμου, κρατώντας στα χέρια το μαστούνη της, είδε μιά νέα γυναίκα να της κάνει νοήματα μέσα 'απ' τ' αυτοκίνητο. 'Αναγνώρισε την Ζαννί και έτρεξε κοντά της.

—'Ερχόμουν στο σπίτι σου, της είπε η φίλη της. Πού πηγαίνεις; Στις Τυλλερί; Θά σε πάω με το αυτοκίνητο αν θέλεις. Στο δρόμο θά τα πούμε.

—Η Σολάνζ ανέθηκε και κάθισε δίπλα στη φίλη της.

—Ξέρεις, άρχισε η Ζαννί, είμαστε εδώ από μία εβδομάδα, αλλά μόλις σήμερα βρήκα την ευκαιρία να δω λίγο έξω. Θά έμαθες, βέβαια, την ιστορία με τον 'Εμίλ.

—'Οχι, έκαμε η νέα. Συμβαίνει τίποτα;

—Δεν ξέρεις λοιπόν; 'Επαθε μιά κρίσι ημιπληγίας στο καίρινο και αναγκαστήκαμε να φύγουμε από το Ζουάν Λε Παίν. Πρώτιστα τους καλύτερους γιατρούς και μου είπαν ότι η κατάστασις του δεν μπορεί να θεραπευθί. 'Επειδή όμως ο οργανισμός του 'Εμίλ εινε πολύ δυνατός, καταλαβαίνεις, πώς υποφέρει πολύ και αυτό το μαρτύριο θά παρατείνεται. 'Εν τώ μεταξύ τον περιποιούμαι όσο μπορώ καλύτερα και προσπαθώ να τον παρηγορώ γιατί εινε και μόνος ο καϊμένος. Δεν έχει άλλον δικό του άνθρωπο εκτός από μένα. Σε βεβαιώ όμως ότι δεν με στενοχωρεί καθόλου το ότι κλείνομαι μέσα και θά έκανα μ' ευχαρίστησι πολύ περισσότερα πράγματα αν ήταν δυνατόν να τον σώσω.

—Η φωνή της ράγισε από τα δάκρυα και η Σολάνζ κατάλαβε πως ήταν ελικοκρινής.

Πήρε με τρυφερότητα τα χέρια της φίλης της και της είπε: —Χρυσή μου Ζαννί, η τύχη σου ήταν σκληρή. Θυμάσαι τα όμορφα σχέδια που κάναμε εδώ και λίγο καιρό;

—'Ισως δεν ήταν και τόσο σκληρή, είπε σκεπτική η Ζαννί. 'Ο γάμος μου ήταν μιά απόπειρα παραβίασεως των φυσικών νόμων. Είμαι 28 ετών και ο άντρας μου εινε 62. 'Υπάρχει μιά πολύ μεγάλη διαφορά. Δεν κατάλαβα την σημασία της, παρά αφού παντρεύτηκα.

Σταμάτησε μιά στιγμή και συνέχισε:

—'Ο πλούτης με θάμνωσε. Τό χέριμα, τα λούσα, τα όμορφα πράγματα, όλες εκείνες οι επιπολαιότητες που τις περιφρονούμε και που κάνουν όλο το θέλητρο και την χάρι της ζωής, έχουν ένα μαγνήτη πολύ δυνατό στον οποίο δεν μπορεί εύκολα ο καθένας ν' αντίσταθι, και πολύ λιγώτερο ένα μικρό κορίτσι. 'Ας εινε όμως, πές μου τα δικά σου τα νέα, γιατί αρκετά σε έβαλα με τις σκοτούρες μου. Δεν σου πρότειναν πάλι κανένα καινούργιο υποψήφιο;

—'Ω! απάντησε η Σολάνζ, ο γάμος αυτόν τον καιρό μου παρουσίασε τέτοιες εικόνες, που άρχίζω να συμπάθω τις γεροντοκόρες.

—'Εσύ! Δεν τό πιστεύω! 'Αλήθεια, ξέρεις ποιόν είδα καθώς ερχόμουν στο σπίτι σου στη γωνιά της οδού Φραγκίσκου του Α'; Τόν περίφημο Σαιντάν, τον καταικτητή.

—Είπε στο Παρίσι; ρώτησε η νέα ταραγμένη.

—Ναι, κι' αυτή την φορά χωρίς την γυναίκα του. 'Α! είχα γίνει τό περίγλω των άλλων πελατών του ξενοδοχείου στο Ζουάν Λε Παίν. Η κ. Σαιντάν ήταν πολύ ζηλιάρα και έκανε κάτι φοβεράς σκηνές στο σύζυγό της που άκούγονταν σ' όλο το ξενοδοχείο. Φαίνεται όμως πως αυτή την φορά βρήκε τρόπο να ξεγύμνη από τα χέρια της.

—Είσαι βεβαία πως ήταν αυτός; ρώτησε η Σολάνζ με αγωνία.

—'Απολύτως βεβαία. Γύρισε μάλιστα για να με χαιρετήσει.

—'Ισως θά πήγε στο σπίτι. Θεέ μου, αναστάναζε η Σολάνζ και σιέχοντας εμπρός είπε στο σοφέρ:

—Γρήγορα, Κλεμάν γύρισε στο σπίτι πάλι.

—Πώς; έκαμε έκπληκτη η Ζαννί. Διαρκεί ακόμα αυτό το κακοίσι; Δεν σε ήξερα τόσο σταθερή.

—'Ω! Νά ήταν μόνο καπρίτσιο! 'Εχασα τόν ύπνο μου, Ζαννί. Δεν βλέπω πιά τίποτα άλλο μπροστά μου. Πές μου, τί να κάνω; Δεν ξέρω αν αισθάνεται τίποτα για μένα.

—'Αν τόν αγαπάς αληθινά, είπε η Ζαννί, θά έπρεπε...

Κύτταξε την φίλη της χωρίς να συμπληρώσει τη σκέψι της μ' ένα βλέμμα γεμάτο αγάπη και συμπάθεια.

«'Αν τολμάς είνε δικός σου...»

Σαιντάν είχε έρθει, αλλά άπάνω στο γραφείο της Σολάνζ ήταν άκουμπισμένο ένα υπέροχο μπουκέτο από φλογόκοκκινα τριαντάφυλλα. Χλωμή από συγκίνηση η Σολάνζ ανέπνευσε τό μεθυστικό τους άρωμα και διάβασε τό μπιλιέτο του καλλιτέχνη.

«Γυρίζοντας από τό ταξίδι, βρήκα τα φιλικά σας λόγια και σας ευχαριστώ θερμά. 'Ελπίζω να σας ιδώ σύντομα...»

—'Ενα κύμα τρελλής χαράς πλημύρισε την νέα. Τα λουλούδια έμοιαζαν σαν να της έλεγαν:

—Σ' αγαπάει, έλαβε τό γράμμα σου, σε ποθεί κι' εκείνος, δεν τολμάει να σου γράψι, αλλά σε σκέπτεται διαρκώς...

Χίλιες έλπίδες τραγουδούσαν στην καρδιά της Σολάνζ. Τό βράδυ μετά τό φαγητό, άνυπόμονη να βρεθί μόνη με τις σκέψεις της και τα λουλούδια του Κλώντ, άποσύρθηκε νωρίς στο δωμάτιό της. Πρίν πάει στο κρεβάτι της πήρε από τό συρτάρι της μιά φωτογραφία του Κλώντ και την κύτταξε κάμποσα λεπτά. 'Αρά γε θά είχε την ευτυχία να κρατήσει στα χέρια της αυτό τό ωραίο πρόσωπο με τό λεπτό προφίλ; Ναι άπάντους μιά φωνή μέσα της, από σένα έξαρτάται. 'Αν έχρη τό θάρρος, αν τολμάς, είνε δικός σου.

—'Ο ύπνος της ήταν ταραγμένος, γεμάτος εφιάλτες και όνειρα άσυνάρτητα. 'Ηταν έννηά περίπου η ώρα όταν την ξύπνησε ένα χτύπημα της ύπηρετρίας στην πόρτα της.

—Δεσποινίς, σάς ζητούν στο τηλέφωνο.

—'Ετρεξε με τις πυτζάμες της στο χώλλ και άρπαξε τό άκουστικό.

—'Αλλά! Ναι, η ίδια. Θυμωμένη; 'Οχι, κάθε άλλο... Μάλιστα. Στις 11; σύμφωνοι, όχι, όχι καμιά αντίρρηση. 'Ορεβουά, έρχομαι.

Κρέμασε τό άκουστικό και έτρεξε στην τουαλέττα της.

—Ραντεβού μου μυρίζεται, είπε η 'Υδέτι, όταν την είδε να δοκιμάζει μπροστά στον καθρέφτη όλα τα καπέλλα της.

—'Η Σολάνζ χαμογέλασε και άπάντησε εύθιμα:

—Μπορώ να σου πω και με ποιόν, μικρή περίεργη. Με τόν Σαιντάν στην έκθεση τών αυτοκινήτων. Θά εινε πολύς κόσμος και δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος καθώς βλέπεις.

—'Ελαφρά και χαρούμενη, σαν πεταλούδα, κατέβηκε την σκάλα και βγήκε στο δρόμο.

—'Όταν βρέθηκε στο σαλόνι της εκθέσεως, τα έχασε, γιατί ήταν φοβερά κοσμοπλήμμυρα. Σύμφωνη με τις οδηγίες που της είχε δώσει ο Σαιντάν, διευθύνθηκε στη γωνιά που κατελάμβανε η «'Ορεβουά», μιά μαρκα μεγάλου λούσου, την οποία είχε διαλέξει ο Σαιντάν. Σπρώχνοντας και παλεύοντας με τα χέρια και τα πόδια η Σολάνζ διέκρινε κάποτε επί τέλους τό προφίλ του Κλώντ και την τούφρα των μαλλιών που σκέπαζε τό μέτωπό του. Μαγνητισμένος από τό βλέμμα της, γύρισε τό κεφάλι του και την άντελήφθη. Μ' ένα βήμα βρέθηκε κοντά της και ζήτησε συγγνώμη που την είχε φρεί εκεί.

—Θέλετε να ιδήτε τό αυτοκίνητό μου; τήν ρώτησε πρίν βγούν έξω.

Τής έδειξε λίγο πιδ πέρα ένα μακρύ αεροδυναμικό άμάξι που γυάλιζε από τό νίκελ. 'Ο μηχανικός του εργοστασίου τους πρότεινε να τό δοκιμάσουν μ' ένα μικρό περίπατο. 'Η Σολάνζ, μεθυσμένη και πιστεύοντας ακόμα πως βρισκόταν κοντά στον Κλώντ, ανέθηκε και κάθισε σ' άσπαστικά μαξιλάρια.

—Μ' αυτό τό άμάξι, είπε ο Σαιντάν, σκέπτομαι να φύγω για την Κιανή 'Ακτή αυτές τις ημέρες.

—Κιάλος; είπε η Σολάνζ.

—Ναι, έχω ένα πορτραίτο να κάνω, την πειγκήπισσα 'Αλτο. Πολύ ωραίο μοντέλλο.

—Φαίνεται μόνος; ξαναείπε η νέα.

—Ναι, μέχρι της στιγμής.

Τό βλέμμα του έπεσε άπάνω της γεμάτο πόθο. Πέρασε τό χέρι του γύρω από την μέση της χωρίς να κινηθί καθόλου η Σολάνζ. Τήν έσφιξε στην άγκαλιά του και τα νείλη τους ενώθηκαν σ' ένα παθητικό, παρατεταμένο φιλί...

—'Η Σολάνζ έ-τόλμησε...

Η Σολάνζ κοιμόταν. Τό διάφανο λεπτό ύφασμα της πιτζάμας της, σκέπαζε τις υπέροχες καμπυλότητες και διέγραφε τις χαριτωμένες γραμμές της. 'Ο Κλώντ την θαύμαζε. Τήν ήξερε όλόκληρη, από τό ξανθό κεφάλι της έως τα μικρά πόδια, αλλά

την αγαπούσε περισσότερο όταν την έσφιγγε στην άγκαλιά του, παρά όταν την έβλεπε με τό καλλιτεχνικό του μάτι. 'Ανοιξε με προσοχή την πόρτα και βγήκε έξω. Κάθε πρωί συνήθιζε να βγαίνει έξω πρίν ξυπνήσει η Σολάνζ και να της φέρη λουλούδια. Μιά αχτίτσα γλύστερησε από τό παράθυρο και χαϊδεψε τα μακρσα βλέφαρα της Σολάνζ. 'Ανοιξε τα μάτια της και σηκώθηκε για ν' άνοιξη τα παράθυρα της βεράντας. 'Απέναντι της άπλωνόταν γελαστή κι' άπαλη σαν όνειρο η θάλασσα της Μεσογείου. Η περίφημη ζαφειρένια θάλασσα της Κιανής 'Ακτής.

—'Υπέροχα, ψιθύρισε μαγευμένη η Σολάνζ.

Μιά στιγμή η σκέψι της έτρεξε στην οικογένεια που είχε αφήσει πίσω της. Φαντάστηκε τί θά έλεγε η μαμά της αν ήξερε. Γιατί τους είχε πη πως θά περνούσε λίγο καιρό κοντά στη φίλη της Ζαννί σε μιά έξοχη όχι μακριά από τό Παρίσι. 'Αλλά η ευτυχία της ήταν τόσο άβυστη που της έδινε την δύναμη ν' άντιμετώπιση και τα μεγαλύτερα κακά, ακόμα και την άδιαφορία του Κλώντ. Σκεπτόταν πως είχε πάρει πιά τό μερίδιό της από την ευτυχία και πως στο εξής θά μπορούσε ν' άνένισι με την μεγαλύτερη άταραχία τό κάθε τι.

—'Ενα τρίμιο της πόρτας την έκανε να γυρίση. Γρήγορα έτρεξε να πάει στο κρεβάτι της κάνοντας την κοιμισμένη. 'Ηταν τό καθημερινό παιχνίδι τους. 'Ο Κλώντ έβαζε στα πόδια της τα λουλούδια και την ξυπνούσε μ' ένα φιλί.

—Μάντεψε ποιόν είδα σήμερα στο άνθοπωλείο, της είπε ο Κλώντ.

—Ποιόν είδες; Δεν βάζω κανένα με τό νού μου.

—Τόν άδερφό σου τόν Ρομπέρ.

—Τόν Ρομπέρ; Και δεν του ζήτησες τό χέρι μου; Τό άριστερό βέβαια...

—Τρελλή, της ψιθύρισε με τρυφερότητα. Ξέρεις ότι κάνει τό γαμήλιο ταξίδι του εδώ και μένει με την γυναίκα του στο ξενοδοχείο μας;

—Δεν θέλω να κρύψω από κανένα την ευτυχία μου, δήλωσε με μιά χαριτωμένη άδιαφορία η Σολάνζ. Είμαι υπερέφανη να φαίνομαι δίπλα σου.

Τό γκαρδόν χτύπησε στην πόρτα φέρνοντας τό πρόγευμα και η ξεγνοιασιά της Σολάνζ μεταδόθηκε και στον Σαιντάν.

—'Όταν λίγα λεπτά άργότερα κατέβηκαν στο χώλλ του ξενοδοχείου, συνήτησαν τόν Ρομπέρ που κατά τα φαινόμενα τους παραμόνευε. 'Η Σολάνζ τόν πλησίασε με τελεία άνεσι και άφού τόν χαιρέτησε χαρούμενη σαν να είχε να τόν 'δη από τη προηγούμενη, παρήγγειλε τρία πορτά και κάλεσε τους δυο κυρίους να καθήσουν.

—'Ο Ρομπέρ έσφιγγε τα χείλη του προσπαθώντας να συγκρατήσει τόν θυμό του.

—Δεν πρόκειται να σε μαλλώσω, άρχισε σ' ένα τόνο που διέψευδε τα λόγια του. Δεν σκέφθηκες την μητέρα σου, δεν σκέφθηκες την μικρή σου άδερφή. Καλά. 'Αλλά ήταν ανάγκη να έρθετε στην Νίκαια όπου ήξερες πως θά περνούσα τό μήνα του μέλιτος; Και αν ήμουν μόνος με την Ζυλιέτ δεν θά μ' ένοιαζε και τόσο. Τό κακό όμως, εινε που έχω και την πεθερά μου μαζί. 'Αν τύχη και σάς συναντήση, είμαι χαμένος.

—'Ακουσε, Ρομπέρ, διέκοψε η Σολάνζ. Δεν σκέφθηκε καθόλου πως θά σ' εύρισκα εδώ. 'Αφού ήρθαν έτσι τα πράγματα, θά σάς παρεχωρήσωμε τη θέσι μας. Δεν θέλωμε να σάς χαλάσωμε την σελήνη του μέλιτος. Θά φύγωμε για τας Κάννες.

—'Επειτα, πρόσθεσε ο Σαιντάν, η άδερφή σας δεν έχει να φορηθί τό σκανδαλό. 'Η μοναδική και ζωηρή επιθυμία μου εινε να πάρω διαζύγιο και να την παντρευτώ, πράγμα που έλπίζω θά γίνει σύντομα.

—'Ο κόσμος εινε έπεικής στους καλλιτέχνες, είπε πιδ μαλακά τώρα ο Ρομπέρ, και η Σολάνζ δεν θά γίνη αντικείμενο σκανδαλό. 'Οσο σκέπτομαι όμως την πεθερά μου...

Αυτή η κομική ομολογία, έσπασε τόν πάγο κι' έριξε μιά αντίνα ανάμεσά τους.

—'Ο Ρομπέρ ελάωνοντας τό χέρι στο τραπέζι, πήρε την «Ματέν» για να ρίξει μιά ματιά.

—Τίποτα νεώτερο;

—Τίποτα! 'Α! ένα σιδηροδρομικό δυστύχημα στη γραμμή της 'Ορελάν. Αυτο τραίνα συνεκρούσθησαν σ' ένα τούνελ. 'Η συγκρούσις έγινε χτές τό βράδυ κοντά στο Περιγκέ.

—Χτές τό βράδυ είπατε; ρώτησε ταραγμένος ο Κλώντ.

—Ναι, διαβάστε, του άπάντησε ο νέος.

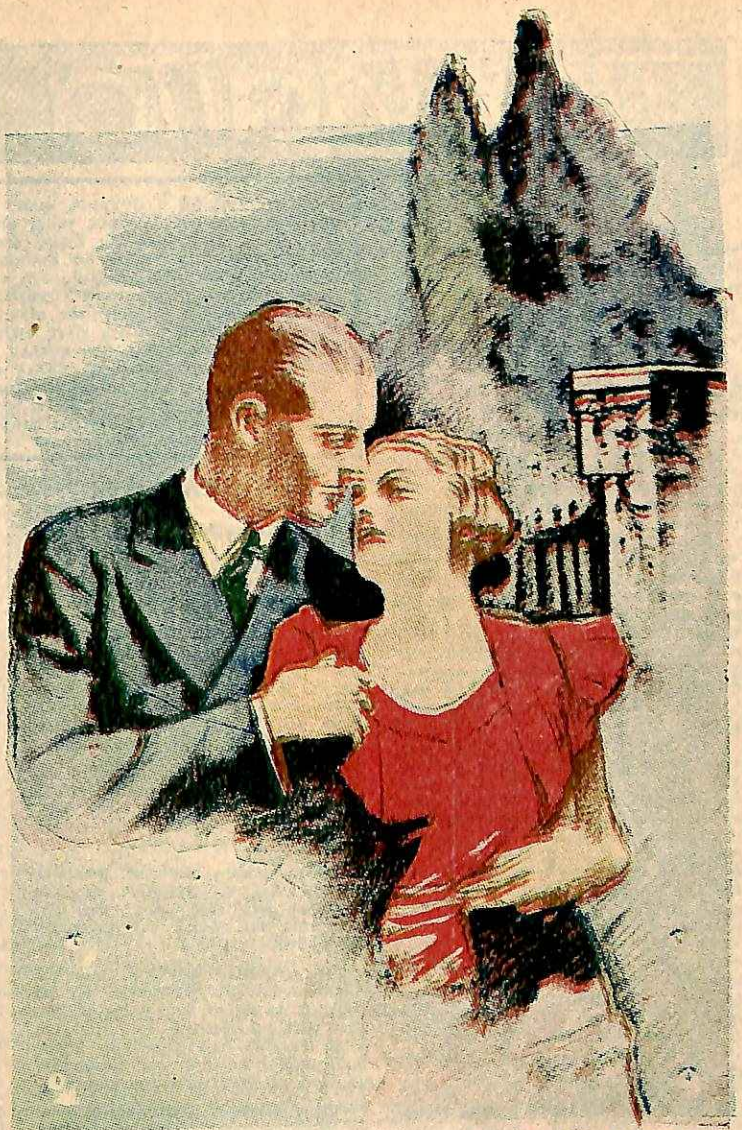
—'Ο καλλιτέχνης ρίχνοντας μιά ματιά στην εφημερίδα έβγαλε μιά φωνή και έδωσε τό φύλλο σιωπηλός στη Σολάνζ. 'Ανάμεσα στα θύματα ήταν και η κ. Κλώντ Σαιντάν.

Τό πτώμα της είχε άναγνωρισθί από μερικά χαρτιά που βρέθηκαν άπάνω της.

—Τά ήξερε όλα, είπε ο Κλώντ και έρχόταν να εκδικηθί. 'Αν μάς εύρισκε, Σολάνζ, υπήρχε φόβος για την ζωή μας. 'Αλλά η μοίρα...

Δεν συνεπλήρωσε την φράσι του, μονάχα πήρε τό χέρι της Σολάνζ και τό έφερε στα χείλη του ελογώνοντας τόν Θεό τών έρωτευμένων...

—'Η κ. Σεργέ έμαθε τους άρραβώνες της μεγάλης της κόρης και συγχρόνως τό προεξικόπημά της. Μόνη στο τραίνο που την μετέφερε στην Νίκαια έκανε σχέδια κατηγορητηρίων και άνα-

—Σ' ευχαριστώ, γέιτ, που ήρθες γρήγορα, είπε ο Πιέρ καθώς την τραβούσε στην άγκαλιά του.

—'Αλλά όσο σκεπτόταν πως ο περιφημος Σαιντάν θά γινόταν γαμπρός της, ελάττωνε κάπως την δριμύτητα των εκφράσεών της. Και όταν αντίκρουσε την κόρη της που έλαμπε από ευτυχία, ζωντανή εικόνα της χαράς, σ' ένα λεπτό φουστανάκι μπλε περβάνς, της έφυγε κάθε μνησικακή σκέψι και την έσφιξε στην άγκαλιά της αφήνοντας την μητρική στοργή της να ξεσπάση ελεύθερη.

—Τρελλοκορίτσι... της είπε. Χωρίς αυτή την άνέλπιστη καταστροφή της άμαρσοστοχίας...

—'Εχεις δίκιο, μαμά. 'Ηταν τρέλλα, αλλά την έκανα με πλήρη συνείδησι του τί άποτελέσματα θά είχε. 'Η θεία πρόνοια με βοήθησε, εινε αλήθεια, κατά τρόπο σκανδαλώδη. Ξέρεις όμως πως αν δεν έκανα αυτό τό προεξικόπημα, αν δεν πήγαινα μόνη μου να βρω την ευτυχία μου, αυτή η δύσκολη κυρία δεν θ' αποφάσιζε ποτέ να έρθη σε μένα. 'Αν δεν ερχόμαστε εδώ με τόν Κλώντ η γυναίκα του δεν θά ταξίδευε για να μάς συναντήση και θά ήταν πολύ αμφίβολο αν θά έδινε την συγκατάθεσί της για τό διαζύγιο.

—Τέλος πάντων! αναστέναζε η κ. Σεργέ. Τώρα πιά είσαστε και οι δυο τακτοποιημένες και δεν μου μένει πιά παρά να σας ευχήθω να ευτυχίσετε.

—'Α! αυτό έξαρτάται από τους άντρες μας, είπε γελώντας η Σολάνζ.

Μιά στιγμή πέρασε από την σκέψι της η εικόνα τών αντιπάλων της, τών κινδύνων που άπειλούσαν την ευτυχία της. 'Η πειγκήπισσα 'Αλτο, τό ωραίο μοντέλλο του Κλώντ, η Ζαννί που θά γινόταν χήρα σε λίγο, κι' άλλες σειρήνες άνώμυμες που θά προσπαθούσαν να της άρπάξουν την ευτυχία της. 'Αλλά τί σημασία είχαν αυτά;

—'Η Σολάνζ έρεψε μιά ματιά έξω από τό παράθυρο και η έλ- πίδα άρχισε πάλι να τραγουδά μέσα της. 'Η θάλασσα, άπέραντο κυματιστό άτλάζι, άπλώνοντας διαρκώς σαν όνειρο ένθ' από τόν κήπο άνέβαιναν, σαν θιμιάμα στον έρωτα, τα μεθυστικά άρώματα τών λουλουδιών και η καρδιά της νέας γυναίκας τραγουδούσε χαρούμενη και γελαστή σαν άνοιξη άτίκο λουλούδι.

Τ Ε Λ Ο Σ

Πορτραίτα ζωων

Η γάτα

Ο σύντροφος αυτός του ανθρώπου που ποτέ κάθε σχεδόν σπιτί διαρρέει για την ανάπαυσή του ένα καναπέ, μια πολυθρόνα, ένα σκαμνί ή ένα φτωχικό τουούλι, είδε το φως της ημέρας, στην Αίγυπτο κι' από εκεί σιγά σιγά εξαπλώθηκε σ' όλα τα μέρη του κόσμου κι' έγινε από τα αγαπητότερα κι' ωφελιμώτερα ζώα στον άνθρωπο.

Στην χώρα, στην κοιφότητα, την ευλογισία, την πονηρία μα και την ζηλοτυπία και την εκδικητικότητα έχει πολλές ομοιότητες—με συγχωρείται που λέω την αλήθεια—με τις κόρες της Εύας. Μερικά είδη γάτας όπως είναι η γάτα 'Αγλύρας και της Γερσίας, μάς χαρίζουν έκτος απ' τα ελαττώματά τους και τα προτερήματά τους, και το θαυμάσιο τρίχωμά τους με το οποίο οι κομψές κυρίες γαρνιρίζουν το γιαννάκι ή τα μανίκια των επανωφοριών των ή και σκεπάζουν τις γυμνές ώμους τους τον χειμώνα.

Η γάτα εκτός απ' την καλή της συντροφιά που μάς κρατεί και τα παιχνίδια της που μάς διασκεδάζουν είναι πολύτιμη, για μερικά ιδίως σπιτικά που συχνάει ο μεγαλόπρεπος έχρηστος του ανθρωποειδούς της χαριτωμένης ψυχής, ο ποικίλος, κορδατός ή νηοτικός ή μινιον, ή μίμι, ή ημίπακκα, ή φρουφρού, ή ζιζί και σ' άλλα πολυποικίλα ονόματα που ακούει το τετραπέρατο αυτό τετραπόδο, λέει και τότε ταμά, θα κυνηγήσει και θα ξεοχίσει τον ποικίλο. Αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο αν λάβει κανείς υπόψη ότι είναι το ίδιο το θηλυκό στο φηλότερο μέρος που μπορεί κι' από εκεί προσπαθεί να βρει το χαμένο ταίρι του.

Μόλις φθάσει από το μακρινό ταξίδι του το χελιδόνι έρχεται στην τόπο μας τον Μάρτιο και φεύγει για την Αίγυπτο τον Οκτώβριο.

Τα χελιδόνια έρχονται στην τόπο μας τον Μάρτιο και φεύγει για την Αίγυπτο τον Οκτώβριο.

Όταν περνούν την παλιά τους φωλιά σε καλή κατάσταση τότε το θηλυκό γεννάει εκεί τ' αυγά του, αν όμως η παλιά τους φωλιά είναι κατεστραμμένη τότε κτίζουν νέα αυγά στην παλιά.

Γι' αυτό αρσενικό και θηλυκό πετούν κοντά στα ρυάκια, τα χαντάκια ή τις λιμνοθάλασσες, όπου ανακατεύουν με άχυρα, άμμο, μικρά ξυλαράκια και πετραδάκια. Μ' αυτό το υλικό και με τη ζεστή τους αναπνοή απ' τις πόρτες, τα παράθυρα ή κάτω από τις στέγες των σπιτιών ή κάτω από τα μακρά από τον άνθρωπο. Έκει το θηλυκό γεννάει 4-5 αυγά.

Ο φυσιοδίφης Μπουφόν διηγείται ότι ένας Έλβετος ταγκάρης έπιασε μια μέρα ένα χελιδόνι και το έβαλε στο λαιμό του μια ταινία στην οποία έγραψε:

«Γράφια χελιδόν, που και πώς τον χειμώνα σου περνάς»

Την επομένη άνοιξε ξανάρε το ίδιο χελιδόνι στο ίδιο μέρος και ο ταγκάρης διάβασε την απάντησή του:

«Παρά 'Αντωνίω, ε'ς 'Αθήνας, τί σε μέλλει και ρωτάς»

Τα ζώα, μορφή ή σχήμα, μικρά ή μεγάλα, έπίγεια, ύδρεια ή αερόδια, έχουν τις χαρές τους, τις πίκρες τους, τις αμείμιτες τους ή τις φροντίδες της ζωής, ακριβώς όπως και οι άνθρωποι. Πολλές φορές ένα τόσο δα έντομο, ένα χαριτωμένο πουλάκι, ένα περίεργο ψάρι των βυθών, ένα τερατόμορφο τετράποδο της ζούγκλας έχει τόσο και τόσο ευχάριστα ή δυσάρεστα πράγματα να διηγηθεί, που θα κινούσε τον οίκτο ή το ενδιαφέρον και του πιο άπαθου ανθρώπου. Αυτές όλες τις διακυμάνσεις της ζωής, καθώς και τους έρωτες τους, που πολλές φορές είναι άπαλοι, ήρμιοι σαν ναυοιρυστικό τραγούδι κι' άλλες φορές είναι κι' αλματοδαμμένοι σαν λάβα ήφαιστεια, σαν τρομακτική σκηνή θανάτου, θα προσπαθήσω με λίγα λόγια, αλλά κι' αληθινά να σας περιγράψω με κάθε έβδομάδα στην παρούσα σελίδα.

Το χελιδόνι

Είτε το πουλί που μάς φέρνει την άνοιξη και κελαιόζει το πρωί με την ανατολή του ήλιου για να μας ξυπνήσει και να πμε νωρίς στη δουλειά μας.

Στο μεσαιώνα πίστευαν πως το χελιδόνι είχε θαυματουργές ιδιότητες και μετεχειρίζοντο το κρέας του στήθους του ως φαρμακόν δια το δάγκωμα των φειδών και η κοιλία του διαλυμένη μέσα σε νερό προλάμβανε την λύσσα και την τρέλα...

Τα χελιδόνια έρχονται στην τόπο μας τον Μάρτιο και φεύγει για την Αίγυπτο τον Οκτώβριο.

Μόλις φθάσει από το μακρινό ταξίδι του το χελιδόνι έρχεται στην τόπο μας τον Μάρτιο και φεύγει για την Αίγυπτο τον Οκτώβριο.

Όταν περνούν την παλιά τους φωλιά σε καλή κατάσταση τότε το θηλυκό γεννάει εκεί τ' αυγά του, αν όμως η παλιά τους φωλιά είναι κατεστραμμένη τότε κτίζουν νέα αυγά στην παλιά.

Γι' αυτό αρσενικό και θηλυκό πετούν κοντά στα ρυάκια, τα χαντάκια ή τις λιμνοθάλασσες, όπου ανακατεύουν με άχυρα, άμμο, μικρά ξυλαράκια και πετραδάκια. Μ' αυτό το υλικό και με τη ζεστή τους αναπνοή απ' τις πόρτες, τα παράθυρα ή κάτω από τις στέγες των σπιτιών ή κάτω από τα μακρά από τον άνθρωπο. Έκει το θηλυκό γεννάει 4-5 αυγά.

Ο φυσιοδίφης Μπουφόν διηγείται ότι ένας Έλβετος ταγκάρης έπιασε μια μέρα ένα χελιδόνι και το έβαλε στο λαιμό του μια ταινία στην οποία έγραψε:

«Γράφια χελιδόν, που και πώς τον χειμώνα σου περνάς»

Την επομένη άνοιξε ξανάρε το ίδιο χελιδόνι στο ίδιο μέρος και ο ταγκάρης διάβασε την απάντησή του:

«Παρά 'Αντωνίω, ε'ς 'Αθήνας, τί σε μέλλει και ρωτάς»

Στην Κίνα υπάρχει ένα είδος χελιδόνι, που λέγεται οσαλάγκ και έχει ένα γονάκι για τη φώλια του την οποία κατασκευάζει με φλούδες από διάφορα φρούμα, τικά δένδρα, λάσπη και ένα υγρό που εκκρίνει από τους σιελογόνους αδένες του. Η φώλια του είναι περιζήτητη γιατί θεωρείται το καλύτερο φαγητό απ' τους Κινέζους.

Το χρυσόψαρο

Το χαριτωμένο αυτό ψαράκι με τις χιλιασές αποχρώσεις που σκορπίζει το σώμα του, έχει πατρίδα την έβωτική Ανατολή, και ειδικά την Κίνα.

Οι Κινέζοι που με την δεξιοτεχνία τους και την έφευρετική αφάνταστα κομψοτεχνία, δεν ήρκευσαν να δώσουν παράδειγμα, εκπληκτική μορφή στα έψαχα πράγματα, μα έβαλαν χέρι και στα έμψυχα.

Έτσι καταρρώσαν να μεταβάλλουν το σκυλόψι διαφόρων ζώων και κυρίως των πουλιών και των ψαριών, κι' έτσι έβλεπουμε σήμερα τα μικρά αυτά ψαράκια του γλυκού νερού, που αδιακρίτως είναι γνωστά με το γενικό όνομα χρυσόψαρο να έχουν όλα τα χρώματα της ιριδής και το σώμα τους να παρουσιάζει άπιστευτες και κυπλητές μεταμορφώσεις.

Σε τα άκουαία των ζωολογικών κήπων της Ευρώπης, και στις έστρινες των καταστημάτων ειδών ψαρκής, έβρισκε κανείς χρυσόψαρο με ούρα σηκωμένα και σε σχήμα βεστάλιας σαν τον παγώνιο, ούρα που είναι σηκωμένα προς τα επάνω και σχηματίζουν λυρά, ούρα που μοιάζει σαν πινέλλο, κεφάλι τετράγωνο που δίνει τερατώδη όψη στο άσκακα αυτό ύδρεια ζώα. Έπί πλέον ένα μικρό λωβίο από ώρθωμένα μολύβια άγκάδια στην κορυφή του κεφαλιού, σώμα πολύ πετρεμένο και πολύ ψηλό, σώμα σχεδόν τετραγωνικό κι' ένα σωρό άλλα σχήματα που αν δεν τα είδα κανείς είναι αδύνατο να τα πιστέψει.

Η τέχνη του να δίνουν στο σώμα των χρυσόψαρων το σχήμα που θέλουν κρατείται μυστική, το μόνο που είναι γνωστό είναι ότι άμα γεννηθούν και μόλις μεγαλώσουν λίγο τα νεογνά τα τοποθετούν στο καλούπι του δελφινίου το οποίο θέλουν να πάρουν τα ψαράκια. Τώρα πως ζή και διατηρείται μέσα σ' ένα ζυλίνο καλούπι αυτό το λεπτεπίλεπτο ζώο και πως μεγαλώνει είναι μυστικό που κρατούν υπέρηφανα για τον εαυτό τους και μόνο οι Κινέζοι.

Είναι εύκολο να διατηρηθεί μέσα σε μια εύρύχωρη γυάλα μερικά χρυσόψαρα, αρκεί ν' αλλάξετε το νερό της γυάλας μέρα παρά μέρα. Καλό είναι να ρίχνετε μέσα στη γυάλα, έφ' όσον δεν έχετε ειδική τροφή, για τα χρυσόψαρα, λίγο σουσάμι ή λίγο τριμμένο παξιμάδι, μα τότε πρέπει να άναλώνετε κάθε μέρα το νερό.

Αν θέλετε να δώσετε μια πιο ευχάριστη διαμονή στα ψαράκια σας τότε τοποθετήστε μια άνωμαλη πέτρα στο βάθος και ρίξτε επάνω σπόρο πολυτριχίου ή νεροφάνης. Σε λίγο επάνω στην πέτρα θα φουντώσει η πρασινάδα έναμασε απ' την οποία θα κρυβούνται ή θα παίζουν οι άφροίτοι αλμυλάτοι σας. Θέλετε να κάνετε πιο ποικιλητή και πιο ευχάριστη την διαμονή τους; ρίχνετε μέσα μερικά κογχύλια και τοποθετείτε κανένα τεχνητό θάλασσο. Μα γι' ούτα ή γυάλα πρέπει να είναι τεράστια ή έρθωγία.

Ο μυρμηκολέων

Αν τύχη τις καλοκαιρινές σε- ανόφωτες έβραδες να όγητε περίπατο υτούς άγρους θα συναντήσετε χιλιάδες χιλιάδων μυρμηκολέων εντόμων που κυκλοφορούν δεξιά κι' άριστερα και που κατά το διάστημα της ημέρας ήταν κρυμμένα μέσα στα σπίατα των χωρικών για να έρωιν κάτι να φάνε, ένώ τα δειλότερα, που δεν άπομακρύνονται απ' τους έρμηκούς άγρους, ροκανίζουν τις φλούδες απ' τα χαμόλαδα για να χορτάσουν την πείνά τους. Άκόμα ροκανίζουν κι' άλλα μικρότερα τους έντομα που κι' αυτά όγανίζουν να πάρουν τον άέρα τους και να έρωιν την τροφή τους.

Τα έντομα αυτά είναι οι μυρμηκολέωντες.

Οι έρωτες τους. — Όσο κοινό κι' αν είναι το όνομά τους, είναι απ' τα αισθηματικότερα των ζώων και τα πιο ρωμαντικά.

Σ' αυτές τις καλοκαιρινές νυχτες που λούζονται απ' το φεγγαριού το φως συναντώνται τα άρσενικά και τα θηλυκά. Τα έρωτα σχηματίζονται και καθένα τους τραβάει σε μια γωνία που είναι ανάλογη με το αισθητικό τους γούστο και ήσυχια, άνευ χλητα παραδίδονται στον έρωτικό τους όργανισμό.

Με την κτελειού των συζυγικών τους καθκόντων το άρσενικό σε λίγο πεθαίνει ένώ το θηλυκό άρραδιάζει τ' αυγά του σ' ένα κρυφό μέρος της κοιλής φωλιάς τους και τα άφινει στην τύχη τους για να έκκολαφθούν με την σειρά τους.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΜΠΩΝ. — Ότε ρα από λίγες μέρες από τ' αυγά των μυρμηκολέωντες έπεφταν οι κάμψεις που δεν μοιάζουν καθόλου με τους γονείς τους.

Μόλις όγν από το αυγό αρχίζει και σκαίει με το κεφάλι της που καταλήγει σε αλχημική σκηνή στοές και κατορθώνω να έως δόση σχήμα χωνιού που το άνοιγμα του έρρισκε προς τα επάνω και είχε άδύνατο να τα πιστέψει.

Η τέχνη του να δίνουν στο σώμα των χρυσόψαρων το σχήμα που θέλουν κρατείται μυστική, το μόνο που είναι γνωστό είναι ότι άμα γεννηθούν και μόλις μεγαλώσουν λίγο τα νεογνά τα τοποθετούν στο καλούπι του δελφινίου το οποίο θέλουν να πάρουν τα ψαράκια. Τώρα πως ζή και διατηρείται μέσα σ' ένα ζυλίνο καλούπι αυτό το λεπτεπίλεπτο ζώο και πως μεγαλώνει είναι μυστικό που κρατούν υπέρηφανα για τον εαυτό τους και μόνο οι Κινέζοι.

Είναι εύκολο να διατηρηθεί μέσα σε μια εύρύχωρη γυάλα μερικά χρυσόψαρα, αρκεί ν' αλλάξετε το νερό της γυάλας μέρα παρά μέρα. Καλό είναι να ρίχνετε μέσα στη γυάλα, έφ' όσον δεν έχετε ειδική τροφή, για τα χρυσόψαρα, λίγο σουσάμι ή λίγο τριμμένο παξιμάδι, μα τότε πρέπει να άναλώνετε κάθε μέρα το νερό.

Αν θέλετε να δώσετε μια πιο ευχάριστη διαμονή στα ψαράκια σας τότε τοποθετήστε μια άνωμαλη πέτρα στο βάθος και ρίξτε επάνω σπόρο πολυτριχίου ή νεροφάνης. Σε λίγο επάνω στην πέτρα θα φουντώσει η πρασινάδα έναμασε απ' την οποία θα κρυβούνται ή θα παίζουν οι άφροίτοι αλμυλάτοι σας. Θέλετε να κάνετε πιο ποικιλητή και πιο ευχάριστη την διαμονή τους; ρίχνετε μέσα μερικά κογχύλια και τοποθετείτε κανένα τεχνητό θάλασσο. Μα γι' ούτα ή γυάλα πρέπει να είναι τεράστια ή έρθωγία.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Καθώς έπερνούσα ήσυχος κι' άμείμιτος στο Ζάππειο, κάνοντας τον καθέρινο μου περίπατο των 7 και 5, ένοιωσα κάποιον ή μάλλον κάτι να μου τραβάει το ρεβέρ του πανταλονιού. Ήταν ένα άμορφο κατάστρο σκυλάκι, καλής ράτσας όπως κατάλαβα, γιατί παρόμοια σκυλάκια τάβλεπα να συνοδεύονται πάντα από καθώς πρέπει κυρίου κα αξιόλογες κυρίες. Αυτό όμως δεν ήταν άρκετό για να μειώση τη ζημιά του πανταλονιού. Και ήμουν έτοιμος να το δώσω μια με το πιστούνι στο κάταστρο του κεφαλι, όταν μια δροσερή γυναικεία φωνή μου έκοψε τη φώρα:

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

—Άζωρ! Άζωρ: Μη τον κύριο.

Ήταν μια γυναίκα πολύ όμορφη και πολύ χαριτωμένη, που έμάλλωνε με τόσο ευγενικό τρόπο το σκυλάκι της. Ευτυχώς που δεν είχα προφθάσει να του χλώσω τη μαστοουνιά στο κεφάλι κι' έτσι απέφυγα τον κίνδυνο να χάρα κτηρισθώ θάρθαρος από την ώραία εκείνη γυναίκα και να περάσω στο μαύρο πίνακα της έταιρείας των Ζωοφίλων.

παιρνα μαζί μου και πήγαινα στο σπιτι της Φωφώς, όπου και περνούσα θαυμάσιες ώρες.

Πολύ γρήγορα έπεσα θареιά έρωτευμένος με τη Φωφώ. Αυτό δεν άργησε να τ' ανακαλύψη ή γυναίκα μου, που έγινε έξω φρενών.

—Τί να σου κάνω, της είπα. Έχεις δίκιο, μα δεν φταίω έγώ.

—Άλλά; Ποιος φταίει;

—Φταίει ο Άζωρ. Αυτός πήγε και τραβήξε την κάλτσα της ώραίας εκείνης κυρίας.

—Τό παληόσκυλο! φώναξε ή Ρένα. Θά το ρίξω φόλλα!

—Σε παρακαλώ! Θά το πάρω μαζί μου.

—Πού μαζί σου;

—Γιατί θα χωρίσουμε, Ρένα. Δεν μπορώ να ζήσουμε πιά μαζί. Τί να σου κάνω... Ο Άζωρ τ'ά φταίει!

Είχα την απόφαση να παντρευθώ τη Φωφώ. Έφρόντισα, λοιπόν και πήρα γρήγορα το διαζυγίο μου. Και ο καυμένος ο Άζωρ με άκολουθήσε στη νέα μου κατοικία, όπου πάλι είμαστε τρεις: Έγώ, ή Φωφώ και ο Άζωρ.

Περνούσαμε κι' οι τρεις μια ζωή πολύ όμορφη. Οι πρώτοι μήνες εκόλυαν ευχάριστα, μέσα σε μια άπρόσφορη ευτυχία. Η νέα μου γυναίκα έδειχνε έξαιρετική άγάπη στον Άζωρ, που φαινόταν να είναι πολύ ευχάριστημένος στο καινούργιο του περιβάλλον.

Αυτή τη φορά, ευτυχώς, είχε την καλή διάθεση ή γυναίκα μου να θυλάξη το σκυλί έξω, για να πάρη τον άέρα του. Τον έπαιρνε κάθε άπόγευμα και πήγαινε μαζί του περίπατο. Κάποια φορά όμως άρχισε το ύφος του Άζωρ να μου φαίνεται πολύ ύποπτο.

Όταν θρσκόταν κοντά μου, κατέβαζε τα μάτια μου, σαν να είχε κάνει καμιά πολύ κακή πράξη και να αισθανόταν τύψεις συνείδησής. Αυτή ή συμπεριφορά του μ' έβριζε σε ύποψίες. Γιατί άρα γε ντρεπόταν ο Άζωρ να με κυττάξει;

Αποφάσισα να τους παρακολουθήσω. Και, για να μη σάς θασανίζω με λεπτομέρειες, σάς λέω αυτό μόνο: ότι έπιασα τη γυναίκα μου μ' έναν πολύ κομψό κύριο σε στάσι έκτακτους τρυφερή. Ήταν κι' οι δύο καθισμένοι στην όμορφη γωνία ενός έξοχικού κέντρου, κάτω από δέντρα και άνθηλασσαν φιλά, ένώ ο Άζωρ έξεκοκκάλιζε μια υπριζόλα που του είχαν ρίξει για να έξασφαλίσουν την έχεμυθεία του.

Ο πρώτος που με είδε—ή μάλλον με μύριστηκε—ήταν ο Άζωρ. Άρχισε να γαυγίζει και να τραβάει το φρέμα της Φωφώς. Έκείνη άνησύχησε. Με είδε, έτρόμαξε—φυσικά—κι' έδόθησαν οι έξηγήσεις.

—Δεν φταίω έγώ, Φίλιππε.

—Άλλά;

—Δεν άφησα την εύκαιρία να μου ξεφύγη. Και από την άλλη μέρα έβιάστηκα να κάνω την έπίσκεψή μου μαζί με το συνοδό μου. Και κάθε μέρα, από τότε, με την πρόφαση πως θά έβγαζα περίπατο το ευγενές τετράποδο, τώ-

—Ο 'Αζώρ! Πρό ημερών που τόν είχα βγάλει περίπατο έχρισε το πανταλόνι του κυρίου. Τά παρακάτω ήρθαν μόνοι τους.

—Ο κομψός κύριος έπεβεβαίωσε την εξήγησι αυτή:

—Μάλιστα, είπε, έτσι ακριβώς είναι. Η κυρία είναι άθωα!

Πάλι ο 'Αζώρ έφταιγε, λοιπόν! Πάλι αυτό το παληόσκυλο είχε διαπράξει το κατόρθωμά του. Χαρίς να πω τίποτα το άρπαξα από το κατσαρό του κεφάλι:

—Πού το πές; ρώτησε η Φωφό.

—Στην αστυνομία των ήθων! άπάντησα. —Όπωσδήποτε, κυρία μου, θά συνεννοηθήτε με το δικηγόρο μου... Σας εύχομαι να ζήσετε κι' οι δύο ευτυχισμένοι. Και είμαι βέβαιος ότι θά ζήσετε γιατί αυτό το σκυλί δεν θά υπάρχει πιά για να σας χωρίσει.

Χαιρέτησα ευγενικά και μπήκα σ' ένα ταξί με τόν ένοχο. Στο δρόμο έλλαξα απόφασι για την τύχη του ένόχου. Τόν πήγα κατ' εύθειαν εκεί που οδηγεί ο μπάγιος τ' αδέσποτα σκυλιά. Τόν παρέδωσα σέ κάποιον άνθρωπο με άσπρη ποδιά.

—Παρακαλώ να τόν στείλετε άμέσως στόν άλλον κόσμο. Τόν έδάγκωσε ένα λυσσασμένο σκυλί και θά λυσάξει κι' αυτό... Άντίο 'Αζώρ!

Αποχωριστήκα με συγκίνησι από τόν μελλοθάνατο. Δεν μπορώ να πω πώς δεν λυπήθηκα τό φτωχό τό σκυλί, ιδίως τη στιγμή που έφευγα και με κύτταζε μ' ένα θλέμμα γεμάτο παράπονο και κακά προαιωήματα. Έσφιξα όμως την καρδιά μου, γιατί ήμουν βέβαιος πώς ο θάνατος του 'Αζώρ θά άποσοδοόσε πολλά συζυγικά σκάνδαλα.

Τη στιγμή που έβγαινα από την έξωπορτα μιά φωνή με σταμάτησε:

—Κύριε! Κύριε!

—Εγύρισα. Ήταν ο άνθρωπος που του είχα παραδώσει τόν 'Αζώρ πρός εκτέλεσι.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα.

—Τό σκυλί σας είναι τόσο χαριτωμένο, ώστε είναι κρίμα να πεθάνη. Θά τού κάνω μιά αντιλυσσική θεραπεία και θά τό προσφέρω στη γυναίκα μου που μου ζήτησε να της διαλέξω ένα ωραίο σκυλάκι.

—Είναι νέα ή γυναίκα σας;

—Μόλις πρό τριών μηνών παντρεύτηκα, μου άπάντησε.

Φαινόταν πώς ο 'Αζώρ είχε τύχη.

—Ας έξοδσε, λοιπόν.

—Όπως νομίζετε, είπα. Έγώ να μη τόν θανατώ στά μάτια μου.

—Νά μένετε ήσυχους...

Ήταν νεόπαντρός, λοιπόν!.. Μά σίγουρα θά την επάθαινε κι' αυτός και γρήγορα μάλιστα. Έβεώρησα καλόν να τού έπιστήσω την προσοχή, τούλάχιστον.

—Προσέχετε, τού είπα, γιατί αυτό τό σκυλί έχει την ιδιοτροπία να τραβά τούς άντρες από τά πανταλόνια. Θά σας κάνη να τό μετανιώσετε που τόν υιοθετείτε.

—Α! —Όσο γι' αυτό, έννοια σας. Δεν θά θγαίνει ποτέ έξω χωρίς φιάωτρο. Κι' έτσι δεν θά κάνη καμμία ζημιά στ' άντρικά πανταλόνια!

Φιάωτρο! Νά κάτι που δεν μου είχε περάσει από την ιδέα. Γιατί άν είχα είχα καινούργια νταραβέρια με δική ή συζυγική πίστις μπορεί να έξαρτάται από ένα φιάωτρο!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

50

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Ένας δικηγόρος εξήταζε κατ' αντιπαράστασι έναν μάρτυρα σέ μιάν αξιόλογη δίκη: Τόν ρώτησε:

—...Είπατε ότι την 11ην 'Ιουνίου έπισκεφθήκατε την κυρία Μόρφου. Λοιπόν τί είπε εκείνη;...

—Δέν επιτρέπω αυτήν την έρώτησι, κύριε πρόεδρε, διέκοψε ο δικηγόρος τού αντιδίκου.

Έπληκλούθησαν μιάς ώρας άντεγκλήσεις μεταξύ τών δύο δικηγόρων και στο τέλος ο πρόεδρος τού δικαστηρίου επέτρεψε την έρώτησι.

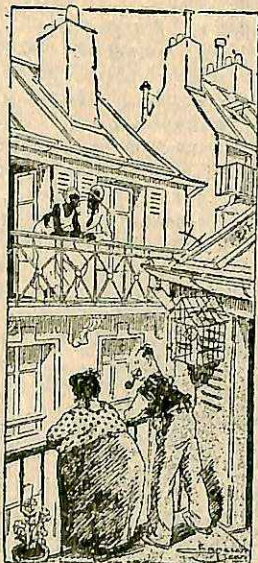
—Είπατε, λοιπόν, επανέλαβε ο συνήγορος ρωτώντας ξανά τόν μάρτυρα, ότι έπισκεφθήκατε την κυρία Μόρφου. Λοιπόν, τί είπε εκείνη;

—Δέν ξέρω. Δέν θρικόταν στο στίτι της, ήταν ή εξαφνική άπάντησις.

Κάποιος διέταξε να τού σερβίρουν σ' ένα γαλακτοπωλείο ένα φρέσκο αυγό. —Όταν τού τό έφεραν παρατήρησε ότι κάποιος είχε γράψει πάνω σ' αυτό με μικρά γράμματα: «Είμαι χαριτωμένη, ωραία και νέα και επιθυμώ να παντρευτώ. Γράφατε...»

Χαρίς να χάση καιρό έγραψε άμέσως στην διεύθυνσι, πούλεγε. Ήταν άνύπαντρός και ζητούσε μιά περιπέτεια. Με την έπιστροφή τού ταχυδρομείου ήρθε ή άπάντησις: «Άγαπητέ κύριε, εύχαριστώ για τό γράμμα σας. Σας πληροφορώ όμως ότι παντρεύτηκα έδώ και 18 μήνες.»

ΑΓΝΩΡΙΣΤΟΙ

—Γιά κύττα, τό στίτι τών Χαζοπουλαίων τό νοίκιασαν άραπάδες.

—Λάθος κάνεις... είναι οι ίδιοι οι Χαζόπουλοι που γύρισαν από τά μπάνια.

Μιά στήλη

Γιά τόν...Τύπο

Ή άρτία από κάθε άποψι, έκδοσις τού «Θησαυρού» υπέχρεωσε όλους, φίλους, συναγωνιστάς και άποτυχημένους μιμητάς άκόμα, να όμολογήσουν, ότι για πρώτη φορά στόν τόπο μας, έξεδόθη, έπί τέλους, και ένα περιοδικό που, τόσον από άπόψεως έμφανίσεως και καλλιτεχνικής εικονογραφήσεως όσον και διαλεχτής ύλης, δέν έχει να ζηλέψη τίποτα από τά εύρωπαϊκά τού είδους του.

Θάταν ένδιαφέρον, λοιπόν, να ρίξναμε μιά ματιά πίσω μας για να δούμε ποτέ τυπώθηκε στόν τόπο μας τό α' έλληνικό έντυπο, ο πρώτος... πρόγονος, να πούμε, τού «Θησαυρού».

Στις 8 'Ιουνίου, 1821, φθάνοντας στην Ύδρα ο Δημήτριος 'Υψηλάντης, άνεκοίνωσε στόν ναύαρχο 'Ιάκωβο Τομπάζη πώς, μαζί με άλλα πράγματα, έφερε μαζί του και ένα μικρό τυπογραφείο και τόν ρώτησε άν μπορούσε να θρεβή κανείς που νάξερε αυτή την τέχνη για να τού άναθέσει τη διεύθυνσί του. Ο Τομπάζης θυμήθηκε πώς είχε άκούσει, ότι στά Ψαρά κατέφυγε πριν από λίγες μέρες, ύστερα απ' ήν καταστροφή τών Κυδωνιών στις 3 'Ιουνίου 1821, κάποιος Κωνσταντίνος Τόμπρας, που είχε δικό του τυπογραφείο στίς Κυδωνίες και που τό έγκατέλειψε εκεί κατεστραμμένο.

Έσείλε άμέσως στά Ψαρά ένα καρτάκι και όταν σέ λίγο έφθασε ο Τόμπρας στην Ύδρα μαζί με έναν εργάτη του Νικολαΐδη που συνήτησε στά Ψαρά, παρέλαβε τό τυπογραφείο και πήγε στη Καλαμάτα. Εκεί έγκατέστησε τό τυπογραφείο μέσα σ' ένα τζάμι, που άνομαστήκε «Εθνικό Τυπογραφείο». Η πρώτη του τυπογραφική έργασία έγινε στίς 30 'Ιουλίου και ήταν οι «Στρατιωτικοί Νόμοι», που έξέδωσε στο 'Ιάσιο πιδ πριν ο 'Υψηλάντης. Στο πρώτο αυτό τυπογραφείο που έγκαταστήθηκε στην έλευθερή Έλλάδα, τυπώνονταν, στην αρχή οι προκηρύξεις και τά διάφορα έγγραφα της διοικήσεως και λίγο άργότερα, τυπώθηκαν και ένα - δυό φύλλα της πρώτης έντυπης ελληνικής έφημερίδας «Σάλπιγξ 'Ελληνική», που συντασσόταν από τόν Θεόκλητο Φαρμακίδη. Γρήγορα όμως ή έφημερίς αυτή διέκοψε την έκδοσί της, γιατί ο Φαρμακίδης δέν ήθελε να ύποκύψη στο δευποτικό, όπως τό έχαρακτήρισε, μέτρον, της προεξέτασεως της ύλης του, που απαιτούσε ο 'Υψηλάντης.

Ευτυχώς, τό πρώτο φύλλο της έφημερίδας αυτής, που είναι μικρού, 4ου σχήματος, θρίσκεται άκόμα στη βιβλιοθήκη της Βουλής. Η πρώτη του σελίς μοιάζει με βιβλίο και φέρνει τό τίτλο «Σάλπιγξ 'Ελληνική», «Περίοδος Α'». Έν Καλαμάτα, έπει α' της 'Ελευθερίας (αωκά)», Στη δεύτερη σελίδα δημοσιεύεται ή «προκήρυξις» για τόν σκοπό και την έκδοσι της έφημερίδας και από την τρίτη άρχίζει τό... ψαχνό, ή ύλη.

Δέν περικλείεται βέβαια, μέσα στίς γραμμές αυτές, δλόκληρη ή ιστορία τού έλληνικού Τύπου, μά και ή στήλη αυτή δέν έχει μεγαλύτερες αξιώσεις κι' άν γράφτηκε, γράφτηκε έτσι για... τόν τύπο !.

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

Αυτοτελής νουβέλλα τρόμου τού 'Αμερικανού συγγραφέως ΝΤΟΝΑΛΝΤ ΝΤΑΙΗΛ

Η ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

Καθόμασταν και την κυτάζαμε χωρίς να κάνουμε τίποτε, ο Μάνουελ 'Ορτις κι' εγώ... Μά τί μπορούσαμε και να κάνουμε; Την θοήθεια που θά μπορούσε να της έδινε ή έπιστήμη την είχαμε εξαντλήσει. Τώρα, παρακολουθούσαμε κι' οι δύο, άνίχνυρι το μοιραίο να έρχεται και ν' απλώνη την θαμπάδα τού θανάτου στά ωραία μάτια, και την τραγική άκαμψία τών νεκρών στο λυγερό κορμί που έπαλλε από ζωή πριν από λίγη ώρα.

Μιά κρυφή υψις με βασάνιζε, έμένα, τόν γιατρό της Ντολорές 'Ορτις, που πέθαινε μπροστά στά μάτια μου χωρίς να μπορώ να καταλάβω τούλάχιστον τό γιατί. Όταν μου ζήτησε νάλθω στίτι της, έδω και λίγες ώρες, είχα άρνηθ... Φυσικά, είχα τις δικαιολογίες μου. Είχε χτυπήσει τόν τόπο μιά έπιδημία διφθερίτιδος, και είκοσι δόκκληρες ώρες πάλευα με την άρρώστεια, για ν' άποσπάσω από τά ύψηχια της, όσο μπορούσα περισσότερα θύματα. Και καθώς ήμουν τσακισμένος από κούρασι, νυσταγμένος, έννευρμένος, έπρεπε άπαύσητι να γυρίσω στίτι να ξεκουραστώ δυό - τρεις ώρες, γιατί τό έλλο εκείνο άπόγευμα θά παντρευόμουν την κοπέλλα που άγαπούσα, που λάτρευα τρία δόκκληρα χρόνια. Την γλυκειά μου Μύρα, την ωραιότερη κοπέλλα τού κόσμου.

Η Ντολорές που τηλεφώνησε την ώρα που έβγαινα από τό μπάνιο. Πολύς φορές μ' έκανε να τρέξω άδικα στίτι της για ένα τίποτε. Ήταν μιά ωραία, δλόθερμη γυναίκα, που την είχε ξετρελλάνει τό γεγονός πώς ήταν σύζυγος τού Μάνουελ 'Ορτις.

Και ήταν πολύ παράξενος άνθρωπος αυτός ο 'Ορτις στ' αλήθεια... Την πρώτη φορά που τόν είδα, σκέφθηκα: «Νά ένα ύποκείμενο καταχθόνιο». Και δέν είχα άδικο! Πλουσιώτατος, είχε άφιερώσει την ζωή του στίς απόκρυφες έπιστήμες, και φαίνεται πώς τό ναϊάτα του είχε γυρίσει όλα τά μέρη όπου ή μήσι στά υπεγάλα μυστήρια, φυλάγεται σάν ένα θανάσιμο μυστικό. Ανέβηκε, έλεγαν, ως τό Θιβέτ και είδε τούς Μαύρους Λάμας...

Τό στίτι του ήταν ένας πύργος γεμάτος μυστήρια και κρυφές άπειλές. Υπήρχαν δωμάτια που, ο Θεός ξέρει τό γιατί, μόνον αυτός έμπαίνει... Μέσα στόν πύργο ήσαν συσσωρευμένα τά πιδ παράξενα άντικείμενα. Μόνος του, κάποτε που πήγα να περιποιηθώ την γυναίκα του, μούδειξε ένα μαστίγιο καμμένο από άνθρωπινο δέρμα... Τώρα που μιλάω γι' άνθρωπινο, ως

προσθέσω, ότι τό μόνο ανθρώπινο αίσθημα τού Μάνουελ 'Ορτις, ήταν ή λατρεία του για την γυναίκα του, την Ντολорές. Δεν μπόρεσα όμως ποτέ να καταλάβω γιατί τόν παντρεύτηκε αυτή. Πάντως φαινόταν μεταννημένη. Αυτός ο άνθρωπος την τρόμαζε, και ο πύργος μέσα στόν όποιο ζούσε της προξενούσε φρίκη.

Όταν με κάλεσαν στίτι τους να την περιποιηθώ για την νευρασθένεια που έπασχε, είπα πώς χρειαζόταν περισσότερο ένας νευρολόγος παρά εγώ. Δεν μου έρεσε και τό γεγονός πώς ή Ντολорές άρχισε να με γλυκοκυτάζει και να με καλή στίτι της για ψύλλου πήδημα. Ήμουν τόσο έρωτευμένος με την άγαπημένη μου Μύρα, που αυτό τό είδους έκδηλώσεις μου προξενούσαν άηδία.

Νά μην τά πολυλογώ, εκείνη την ήμέρα που μου τηλεφώνησε ή Ντολорές πώς πεθαίνει, τό νόμισα πως πάντα, υπερβολή της και άπεφάσισα να μην πάω. Μά σέ λίγο οι τύψεις άρχισαν να με βασανίζουν. Από την στιγμή που μου τηλεφώνησε είχαν περάσει δυό ώρες και όταν πήγα στόν πύργο τού 'Ορτις, έρρηκα την Ντολорές να ψυχορραγή, ενώ κοντά της ο άντρας της, την κύταζε με μάτια στεγνά, μάτια τρελλού.

Μόλις άρχισα να την εξετάζω, είδα στο λαιμό ένα παράξενο σημάδι: μιά σ' ατζίκα, την σφραγίδα τού Σολομώντος... Ήταν άκριτά θαθεία, σάν να την χάραξε ή μύτη ενός στίλετου.

Δέν μπόρεσα να καταλάβω από τί έπασχε. Ότι και νάκανα ήταν άδικός κόπος και ή Ντολорές ξεψύχησε σέ λίγο...

Όταν σήκωσα τά μάτια από την νεκρή στόν 'Ορτις, ένα θέμμα έρεπε τού, θέμμα γεμάτο μίσος, με κάρφωσε στόν τόπο.

—Εσύ την σκότωσες ! μου είπε ο 'Ορτις.

Τού κάκου προσπάθησα να τού εξηγήσω. Η άπελπισία τόν είχε σχεδόν τρελλάνει.

—Σέ κάλεσε και σύ δέν ήλθες! φώ-

Σέ κάθε τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» θά δημοσιεύεται αυτοτελώς και από ένα έντενές άριστούργημα της παγκοσμίου αστυνομικής φιλολογίας. 'Ιστορίες φρίκης, μυστηρίων και περιπέτειών, με ήρωας τούς άσους της άντιεγκληματικής παρατάξεως, τούς άμειλιτους δίκους τών ανθρώπων τού σκότους και της άνομίας.

ναξε βοήθεια, κι' έκλεισε τ' αυτιά του! Καταραμένο! είπε μ' άγρια φωνή και ξεκουμπώνοντας τό πουκάμισό του έβγαλε ένα μικρό άσημένιο δίσκο, πάνω στόν όποιο ήταν χαραγμένοι παράξενοι άριθμοί και σχήματα.

Άργά, με τά δάχτυλά του, σάν να έπαίξε ένα λεπτότατο μουσικό όργανο, άγγιζε μερικά από τό απόκρυφα εκείνα σχήματα και με μιάς παράξενη, απόκοσμν ύψώθηκε ή φωνή του !

—Ράμκε! άναφώνησε... Σήκωσε άργά τόν άσημένιο δίσκο, και τόν έπαίξε έτσι στά χέρια του, ώστε να μου στέλνη τις άκτίνες στο πρόσωπο, σάν με καθρέφτη.

—Ράμκε! ξαναφώνασε. 'Ακόμα κι' άν πρέπει νάλθω από την κόλασι, Ράμκε, θά έκδικηθώ! Τ' όρκίζομαι στ' όνομά σου!

Τόν άκούγα με μιά βουβή φρίκη. Σέ λίγο έκανε στόν άέρα τό σχήμα της σφάτζίκας, της σφραγίδας τού Σολομώντος.

—Από τό σχήμα αυτό θά καταλάβω τόν έρχομό μου...

Και καθώς δέν έλεγα τίποτε, συνέχισε με λύσσα:

—Μιά μέρα, έπιστήμονα, θάλθης πίσω σ' έμένα για να ίκετεύσης γοάτιστός, να ίκετεύσης για την ζωή της που άγαπάς περισσότερο στόν κόσμο...

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΜΑΥΡΟ ΑΓΑΛΜΑ

Αυτή ή μέρα ήταν φοβερά κουραστική. Όταν γύρισα έπί τέλους στίτι μου, ή ώρα ήταν μιά σχεδόν. Ένοιώθα τέτοια κούρασι, που δέν μπορούσα να σταθώ στά πόδια μου... Και να σκεπτόταν κανείς ότι στίς 4 θάταν ο γάμος μου! Την Μύρα θά την επαινόνα άμέσως σ' αυτό τό χαριτωμένο σπινάκι που κατοικούσα τώρα, και τού καθώς ήταν δλομόναχο στή μέση ενός κήπου έδινε την έντύπωσι σωστής έρωτικής φωνής. Αυτές τις πριν από τό γάμο μου μέρες, όταν τό στόλιζα μ' ακριβά και ωραία έπιπλα για να είναι αντίκιο της άγαπημένης μου, που νάξερα τό φοβερό δράμα που θά συνέβαινε σέ λίγο! Δράμα που ή φρίκη του και οι τρομαχτικές του λεπτομέρειες σέ κάνουν να νομίζης πώς τό επενόησε ή ταραγμένη φαντασία ενός δαιμονοπληκτου τρελλού...

Ενώ τοποθετούσα στην τραπεζαρία μερικά κομψοτεχνήματα που μόλις μου τά είχαν στείλει, από τό μεγάλο μου δέν μπορούσε να φύγη ή εικόνα της Ντολорές και ο άδικός της θάνατος. Δυό συνάδελφοί μου τούς όποιους εγώ παρακάλεσα να έλθουν, συνήφωνησαν μαζί μου ότι δέν υπήρχε καμμία πιθανή εξήγησις τού άτότου αυτού θανάτου. Και οι δύο εξήτασαν προσεκτικά την μυστηριώδη σφάτζίκα στό λαιμό της νεας, αλλά φυσικά δέν έδωσαν στο γεγονός μεγαλύτερη σημασία απ' αυτήν που είχα δώσει και γώ...

Αυτά συλλογίζομουν, όταν στην θύρα χτύπησε κάποιος. Δεν άκούσα κουδούνι... Δυό έβρά, παράξενα κτύπηματα, που με έκαναν να ριγήσω... Άνοιξα. Στό άνοιγμα φάνηκε ένα πολύ παράξενο πλάσμα.

—Καλημέρα, κύριε γιατρέ...

Αυτή ή φωνή!... Πού είχα άκούσει προτίτερα αυτήν την φωνή!... Άναγκαστικά, προσπάθησα να τόν άναγνώρισω...

Φορούσε μιά τεράστια μπλεφίνα που τόν τύλιγε σχεδόν δλόκληρο. Το πρόσωπο ήταν κρυμμένο σ' ένα παράξενο τουρμπάνι, μισό κουκούλα, μισό

ἐπίδεσμος. Τὰ χέρια, κρυμμένα σὲ πρασινόμαυρα γάντια, εἶχαν μιὰ παράξενη νευρικότητα, μιὰ παράξενη ζωὴ... Ἦταν ἄλλως τε τὸ μόνο πράγμα πού ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς ἀπάνω του...

—Ἐχω κάτι γιὰ σὰς, σινιὸρ ντόκτορ! Κἀντι γιὰ πούλημα!

—Περιττό. Δὲν ἔχω σκοπὸ ν' ἀγοράσω τίποτε! Τόνισα σταθερὰ δείχνοντάς του τὴν πόρτα.

Ὁ παράξενος ὁμοῦς ἐπικέπητος μου, προχώρησε ἀπτόητος μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ τὸ δωμάτιο, καὶ ἄθελα ἐγὼ ὑποχωροῦσα. Ξαφνικά, ξετύλιξε αὐτὸ πού κρατοῦσε φυλαγμένο σ' ἐνα τσιγαρόχαρτο καὶ μοῦ τῶδειξε. Ποτὲ στὴν ζωὴ μου δὲν εἶδα κάτι ὡραιότερο! Ἦταν ἕνα ἀγαλματάκι μιᾶς γυμνῆς χορεύτριας, ἀπὸ μαυροκόκκινο ξύλο, πού ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ζωντανοῦ ζεστοῦ δέρματος μιᾶς μελαψῆς, πανέμορφης κοπέλλας ἐνὸς ἐξωτικού καὶ ἀγρίου τόπου... Στεκόταν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της, μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα πάν' ἀπ' τὸ κεφάλι. Καὶ ἐπίσημα, σάν νὰ θάταγε ἕνα ἀστέρι, ἐσφίγγε μιὰ κρυστάλλινη σφαῖρα... Μὰ καὶ αὕτη ἦταν παράξενη.. Θάμνω, μὲ φλέβες ἐλαφρὰ γαλαζωπές, φαίνονταν σάν νᾶταν καμωμένη ἀπὸ μεμβράνη.

—Εἶνε θαυμάσιο δῶρο γιὰ μιὰ νύφη! εἶπε ξαφνικά ὁ ἄνθρωπος.

Κατάλαβα πὼς εἶχε δίκιο. Γιὰ μιὰ νυφούλα, γιὰ τὴν χρυσὴ μου γυναικούλα, ναί... Πού νᾶξερα τὴν τραγωδίαν πού κρεμῶταν ἐπὶ τὴν ἐξοπάση! Ἦ τιμὴ πού μοῦ ζήτησε ὁ ἄνθρωπος δὲν ἦταν ὑπερβολικὴ, ἀνάλογα μὲ τὸ ἀριστοτεχνικὸν ἀγαλματάκι πού μοῦ προσέφερε.

Πλήρωσα, μὲ τὴν στιγμὴν πού ἔφευγε, κατάλαβα πὼς μιὰ δυσάρεστη μυρουδιά πού ἔφερε ὁ ἔρχομός του, ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ στὸ διαμέρισμά μου. Ναι... Δυσάρεστη... Καὶ γνωστὴ... Καθὼς πῆγαινα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρο, μιὰ ξαφνικὴ σκέψις μ' ἔκανε νὰ χλωμιάσω... Ἦ μυρουδιά αὐτῆς, ἦταν μυρουδιά νεποῦ πτώματος, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποσύνθεσιν... Καὶ τὰ ρούχα του... Τὰ ρούχα του ἦταν — Θεέ μου, ἦταν δυνατόν! — σάν σάβανα... Ναι... Ὅπως καὶ ὁ ἐπίδεσμος, πού θάνουν στοὺς πεθαμένους...

Κάπνιζα ἕνα τσιγάρο, καὶ κύτταζα τὴν Μύρα νὰ χτενίζῃ τὰ μαλλιά της. Ὁ γάμος μας εἶχε γίνῃ, ἡ Μύρα ἦταν γυναικά μου, καὶ οἱ προσκαλεσμένοι εἶχαν φύγει ἀφήνοντάς μας μόνους. Ἀκόμα καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Ζανέτ...

Ἦ γλυκεῖα εὐτυχία πού ἐνοιώθα ἔσθινε σιγά-σιγά τοὺς φόβους μου, τὶς ἀγωνίες μου, τὶς τρελλές μου σκέψεις. Ἦ Μύρα ἦταν κοντά μου... Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο κάθε ἄλλῃ σκέψις ὑποχωροῦσε. Τὰ χρυσόπυρα κύματα τῶν μαλλιών τῆς Μύρας χύνονταν στοὺς ὤμους της, καὶ ποτὲ δὲν λάτρευα περισσότερο αὐτὴν τὴν θείαν κόμην... Ξαφνικά, θυμῆκα τὴν χορεύτρια.

—Ἀγάπη μου, τῆς εἶπα, ἔχω ἕνα δῶρο γιὰ σένα! Στὸν καθρέφτη εἶδα τὸ πρόσωπό της νὰ λαμποκοπή ἀπὸ εὐχαρίστησιν.

—Ποῦ εἶναι, Ἡρλ; Μπορῶ νὰ τὸ δῶ;

Ὅταν τῆς ἔφερα τὸ ἀγαλματάκι, καὶ τὸ ἀντίκρουσε μὲσα στὸν καθρέφτη, γύρισε ἀπτόητος, καὶ τὰ μάτια της καθρέφτισαν μιὰ ἀγωνία ἀπερίγραπτη. Καὶ σάν νὰ τὰ τραβοῦσε μαγνήτης, ἔμειναν καρφωμένα πάνω στὴν μικρὴ κρυστάλλινη σφαῖρα...

—Μὰ ἀγάπη μου... τί συμβαίνει;

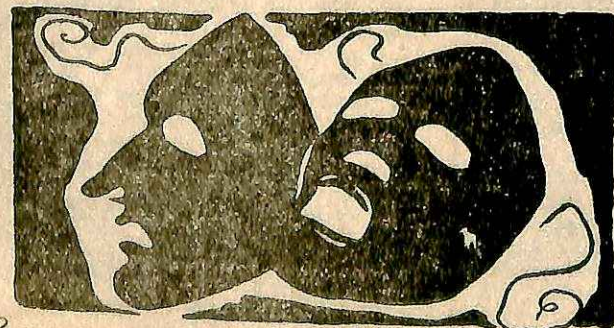
—ὦ, Ἡρλ... Τίποτε... Μά...

Ἦταν φανερό πὼς προσπαθοῦσε νὰ συνέλθῃ, νὰ ξαναβρῇ τὸν ἑαυτὸ της, καὶ σιγὰ - σιγὰ πράγματι, κατάρθωσε νὰ ἡρεμήσῃ...

—Συγχωρήσέ με, ἀγαπημένε μου! Εἶνε τόσο ὡμορφό τὸ δῶρο σου! Εἶσαι σωστός ἄγγελος νὰ μὲ θυμάσαι πάντα καὶ νὰ μ' ἀγοράζεις τόσο ὡραία πράγματα! Τώρα, πῆς καὶ σὺ, Ἡρλ, πού θὰ τὸ θάλομε;

Καθὼς κρατοῦσε τὸ ἀγαλματάκι μοῦκανε ἐντύπωσιν ἡ ἀντίθεσις τοῦ μελαψοῦ χρώματος τῆς χορεύτριας μὲ τὴν λευκορρόδιν ἐπιδερμίδα τῆς γυναικας μου...

Τὰ μάτια της σταμάτησαν σ' ἕνα βαρὺ τραπεζάκι στὴν ἄκρην τῆς τραπεζαρίας.

—Ἐδῶ θὰ τὸ τοποθετήσουμε, τί λὲς καὶ σὺ ἀγαπημένε μου;

Μὰ κατάλαβα ὅτι τὸ ὕψος τῆς ἦταν ψεύτικο, καὶ ὅτι κρατοῦσε τὸ ἀγαλματάκι μὲ φόβο καὶ ἀποστροφή, σάν νᾶταν ἕνα ἐπικίνδυνον σιλήττο μὲ αἰχμὴ φαρμακωμένη...

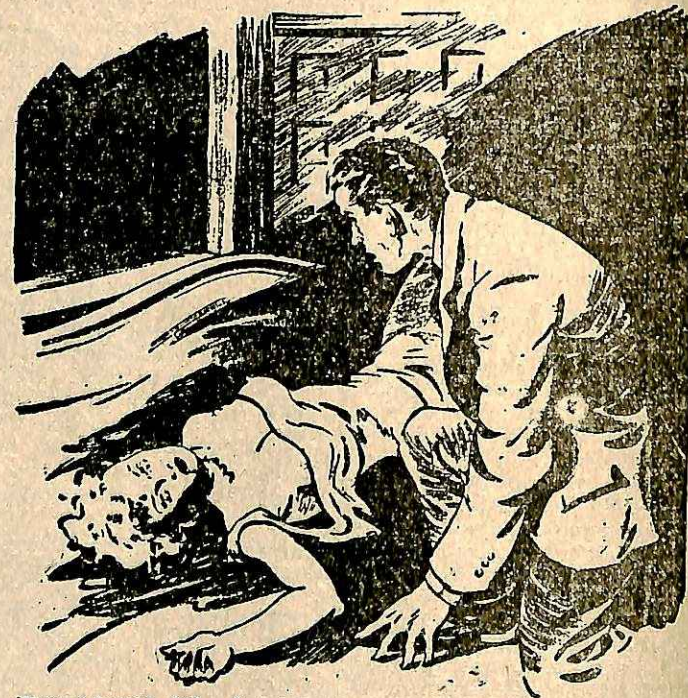
ΝΥΧΤΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

Γλυκὲς σκέψεις δὲν μ' ἄφηναν νὰ κοιμηθῶ... Ἦ ἰδέα δὲ τι ἡ Μύρα κοιμῶταν ἥσυχη πλάι μου, στὸ ἴδιο σπῆτι μὲ μένα, γυναῖκα μου γιὰ πάντα, γιὰ ὅλη τὴν ζωὴ, μὲ γέμιζε μὲ ἀνείπωτη εὐτυχία. Τώρα ἡ ζωὴ θάταν ἕνα σωστὸ ὄνειρο γιὰ μένα. Εἶχα ἕνα ἐπαγγελμα πού τὸ ἀγαποῦσα, μιὰ γυναῖκα πού τὴν λάτρευα...

Ἀπὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα μιὰ ἀκτῖνα φεγγαριοῦ, πέφτοντας στὴν κρυστάλλινη σφαῖρα πάνω στὸ τραπεζάκι, τὴν ἔκανε νὰ φέγγῃ, καὶ, ξαφνικά, μοῦ φάνηκε πὼς ἀνακάλυπτα μιὰ μυστηριώδη ὁμοιότητα τῆς Ντολορὲς Ὅρτις μὲ τὸ ἀγαλματάκι... Ἦ σκέψις αὐτὴ μοῦ ἐξανάφερε στὸ μυαλὸ τὴν καταγθόνια προφητεία τοῦ Ὅρτις: Ἀκόμα καὶ ἂν πρόκειται νὰ λθῶ ἀπὸ τὴν κόλαση, Ράμκε, θὰ ἐκδικηθῶ. Τ' ὀρκίζομαι σὲ τὸ ὄνομά σου!

Ἦ μιὰ σκέψις φέρνει τὴν ἄλλη, καὶ σιγὰ - σιγὰ θυμῆκα ὅλες τὶς κουθέντες πού εἶχα μ' αὐτὸν τὸν ἀλλόκοτον ἄνθρωπο στὸν σαραβαλισμένο πύργο του. Ὑποστήριζε πὼς ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ξεφεύγουν ἀπὸ τὴν ὕλη. Πού ἔχουν τὸ μέσο νὰ πηγαίνουν σ' ἄλλους κόσμους καὶ νὰ ἐξαναρχῶνται, θρυκόλακες φριχτοί, ζωντανοπεθαμένοι, πού συνδέονται μὲ τὴν ζωὴ μὲσὸ τοῦ τάφου.

Ἐμένα αὐτὲς ἡ κουθέντες δὲν μοῦ πολυάρεσαν. Τὶς εὐρίσκα ἀνόητες καὶ ἀιδιαικίστιες, καὶ μοῦ φαίνονταν παράξενον νὰ ἀπασχολοῦν στὰ σοβαρὰ ἕναν ἄνθρωπο ἐξυπνον.

Ἐνῶ διέκρινε στὸ λαϊμὸ τῆς Μύρας τὸ σημάδι τῆς σφραγίδος τοῦ Σολομώντος...

Ὅταν τοῦλεγα τὶς ἀπόψεις μου αὐτές, χαμογελοῦσε μὲ εἰρωνείαν καὶ οἴκτο... Μὰ δὲν ἦταν παράξενον ὅλες αὐτὲς ἡ ἰδέες νὰ μοῦρχωνται ἀπὸψε ὅπου θάταν φυσικὸ νὰ σκέπτονται τὴν Μύρα, τὴν Μύρα καὶ μόνον;

Μιὰ ξαφνικὴ κούρσις ἄρχιζε νὰ θαυράνῃ τὰ μέλη μου... Σάν νὰ κύλοῦσα σ' ἕνα βάρκαρο βυθίστηκα σὲ ὕπνον πού ἔμοιαζε μὲ λήθαργο. Ἐνα βαρὺ ὅμως φοβισμένο οὐρλιασμα μὲ ἐξανάφερε ἀπτόητος στὴν πραγματικότητα.

Ἦ Μύρα! Ἦ Μύρα, φώναξα! Πετᾶχτηκα καὶ μισοκοιμισμένος ὥρμησα πρὸς τὸ κρεββάτι της... Μοῦ φάνηκε πὼς κατὶ ἀγγεῖα... Κατὶ μαλακὸ... Μὰ θάταν ἡ ἰδέα μου. Γύρισα τὸν διακόπτη καὶ τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ φῶς. Δὲν ἦταν κανεὶς, μὰ ἡ Μύρα ἀγριεμένη καθόταν στὸ κρεββάτι της μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ κρατοῦσε τὸ λαϊμὸ της... Στὰ δάχτυλά της εἶδα αἷμα...

Κύτταξα τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μας. Θυμώμουν καλὰ πὼς ἦταν ἀνοιχτὴ, ἀφοῦ ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου ἔβλεπα τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα. Τώρα ἦταν σχεδὸν κλειστὴ καὶ σάλευε...

Τὸ αἷμα μου πάγωσε στὶς φλέβες... Ἀρπάξα τὸ ρεβόλβερ μου καὶ ἔτρεξα στὴν τραπεζαρία. Τὸ δωμάτιον ἦταν ἄδειο. Ὅλο τὸ σπῆτι ἦταν ἄδειο... Τὰ παράθυρα κλειστά, οἱ πόρτες ἀμπαρωμένες ἀπὸ μέσα. Τοῦ κάκου ἔφαξα, κανέ-

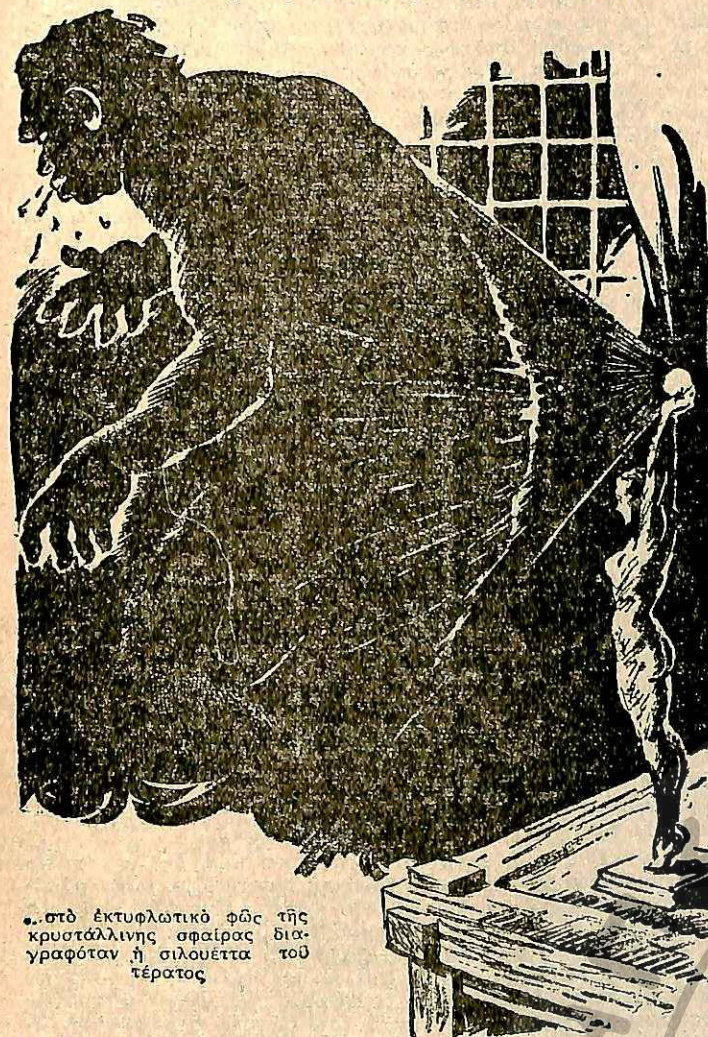
να ἴχνος ἀνθρώπινης παρουσίας, κανένα ἴχνος περάσματος... Τὸ πράγμα κατανοῦσε φρικιαστικὸ νὰ τὸ κάλοσκεφθῇ κανεὶς... Τί συνέβαινε; Τί μπορούσε νᾶχε συμβῇ; Γιατὶ ἐν τούτοις ἐγὼ, εἶχα καθαρά τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς παρουσίας. Ἦ Μύρα τὸ ἴδιο. Ξαφνικά ἡ γυναῖκα μου ἔμπηξε μιὰ φωνή, καὶ μοῦδειξε κατὶ.

—Ἡρλ! Κύτταξε!

Κατάλαβα πὼς μοῦδεινε τὴν κρυστάλλινη σφαῖρα. Ἐνα παράξενον, φοβερὰ ἀδύνατον, ἀπροσδιόριστον φῶς, λὲς καὶ τὴν φώτιζε ἀπὸ μέσα. Ἐνα ἀλλόκοτον φῶς μέσα στὸ ὁποῖο κινούνταν παράξενον σχήματα, τερατώδη ἀσύμβολα πού λὲς καὶ εἶχαν ζωντανέψει. Σχεδὸν ἀμέσως τὸ φῶς ἐσθυσσε.

—Εἶσαι ἐκνευρισμένη, μικρούλα μου! εἶπα τῆς Μύρας. Ἐλα νὰ περιποιηθῶμε τὴν τσαγκρουιὰ πού ἔχεις στὸ λαϊμό σου.

Ὅταν ἔπλυνα τὸ λαϊμὸ τῆς ἀπ' ὅπου ἔτρεχε αἷμα, παρ' ὀλίγον μιὰ κραυγὴ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλιά μου, καθὼς ἐξανάβλεπα πάλιν τὴν σφάτζικα, τὴν τραγικὴ σφραγίδα τοῦ

...στὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς τῆς κρυστάλλινης σφαῖρας διαγράφονταν ἡ σιλουέττα τοῦ τέρατος

Σολομώντος.

Ἐπὶ τὸ σχῆμα αὐτὸ θὰ καταλάθης τὸν ἐρχομὸν μου, ἦταν τὰ λόγια τοῦ Ὅρτις ὅταν ἔκανε στὸν ἀέρα τὸ καταραμένο σχῆμα.

Ἀπτόητος πιά δὴν ἡ λογικὴ μου μὲ ἐγκατέλειπε. Ἐνοιώσα τὸν ἑαυτὸ μου πῶς τρομαγμένο καὶ ἀπ' τὴν πῶς δειλὴ καὶ προληπτικὴ γυναικούλα, πού πιστεῖ στὰ μάγια καὶ στὰ ἐόρκια. Καὶ καθὼς δὲν μπορούσα πιά νὰ πείσω τὴν Μύρα πὼς πληγώθηκε μόνη της, πῆρα τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγωμε ἀπ' τὸν τόπον αὐτὸν τὸ γρηγορώτερον.

Στὴν Μύρα δὲν εἶπα τίποτε ἀπὸ τοὺς φόβους μου καὶ μάλιστα τὰ κατάφερα νὰ τὴν ἡσυχάσω λίγο καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ πέσω στὸ κρεββάτι μου, εἶδα στὸ πάτωμα ἕναν πλατὺ λεκὲ αἵματος. Λίγον πῶς περὰ ἦταν μιὰ σταγόνα, καὶ μιὰ ἄλλη τὸν πέρα. Ἀκούσθηκα τὰ ἴχνη πού πῆγαιναν στὴν τραπεζαρία. Ἦ τελευταία σταγόνα ἦταν ἀκριβῶς στὸ ἔαθρον τοῦ μικροῦ ἀγάλατος.

Ὅσο φοβερὴ καὶ ἂν ἦταν ἡ νύχτα ἐκείνη, ἐπὶ τέλους πέρασε, καὶ ἡ ἄλλη μέρα μὲ τοὺς κόπους της καὶ τὶς ἀδιάκοπες φροντίδες της—γιατὶ τὸ γεγονός πὼς ἦμουν νεόπαντρός, δὲν μ' ἐμπόδιζε νὰ πηγαίνω στὸ νοσοκομεῖο πού μας ἔφεραν διαρκῶς ἀνθρώπους πού τοὺς θέριζε ἡ ἐπιδημία—μ' ἔκανε νὰ ξεχάσω καὶ ν' ἀφαιρεθῶ.

Μὲ τὴν Μύρα ξαναβρεθῆκαμε τὸ ἄλλο βράδυ. Ἦταν

καὶ αὕτη λιγάκι πῶς ἤρεμν, καὶ ἔτσι καὶ οἱ δυὸ μέινουμε μὲ τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς νύχτας ἐφιαλτικῆς πού εὐτυχῶς εἶχε περάσει.

...Ξύπνησα τὰ μεσάνυχτα. Ὁ νέος, ὁ ἐπιστήμων μὲ τὴν γερὴ λογικὴ εἶχε χαθῇ. Στὴν θέσιν του ἔμεινε ἕνας πρωτάνθρωπος, ἕνας ἄνθρωπος τῶν σπηλαίων, πού ἔτρεμε τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας. Πού ἔτρεμε σάν ζῶο γιὰ τὴν κρυφὴ ἀπειλὴ τῶν σκοταδίων... Ξανάνοιωθα πάλιν πὼς κάποιος ἦταν στὸ δωμάτιο... Μὰ ὅχι κάποιος... κ α τ ι...

Μιὰ ἀβάσταχτη ἀγωνία μοῦ πῆζε τὸ στήθος. Ὁ ἀέρας ἦταν βαρὺς. Δὲν μπορούσα ν' ἀναπνεύσω καλὰ. Παρ' ὅλες μου τὶς προσπάθειες, ἄργησα πολὺ νὰ κατορθώσω νὰ σηκωθῶ, λὲς καὶ κατὶ μοῦ θάραινε τὰ μέλη.

Μόλις πτάθηκα στὰ πόδια μου καὶ ἐτοιμάσθηκα νὰ γυρίσω τὸν διακόπτη, ἕνα δυνατό κύτπημα στὸ στομάχι μ' ἔκανε νὰ σταματήσω καὶ νὰ χάσω τὴν ἰσορροπίαν μου. Ἀπλώνοντας τὰ χέρια νὰ πιαστῶ ἀπὸ κατὶ, τὸν ἀγγεῖα, Θεέ μου, ὅσα χρόνια καὶ νὰ ζήσω, ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὴν αἰσθησὶν ἐκείνης τῆς φριχτῆς στιγμῆς... Ἐνα τεράστιον πρᾶγμα ἦταν μπροστὰ μου. Κατὶ πού δὲν εἶχε κόκκαλα, ἀλλὰ πολὺ μακρὰ μέλη, εὐλύγιστα, κρύα, γλοιώδη, σάν πλοκάμους ὀχταποδιοῦ... Τὰ αἰσθάνθηκα στὸ κορμί μου, καὶ χρειάστηκε ὅλη μου ἡ δύναμις γιὰ νὰ τ' ἀποτινάξω.

Μὰ μ' ἀποτινάξαν αὐτὰ καὶ καθὼς τὸ κεφάλι μου βρόντησε στὸ πάτωμα, ἔχασα τὶς αἰσθησεις μου... Μόλις ξανάβρηκα τὸν ἑαυτὸ μου, ἔτρεξα καὶ ἀναψα τὸ φῶς. Στὴν μέσῃ τοῦ δωματίου ἦταν μιὰ μεγάλῃ πολυθρόνα πού εἶχε μετακινηθῇ... Μήπως πῆρα αὐτὴν γιὰ φανταστικὸν ἐχθρό; Ναι, ἀλλὰ ποῖος τὴν ἔφερε στὴ μέσῃ τοῦ δωματίου; Δὲν ἤξερα ν' ἀπαντήσω, ὅπως δὲν ἤξερα νὰ ἐξηγήσω τὴν παρουσία ἐνὸς ἀνθρωπίνου ὄντος στὸ σπῆτι μου, ἐνῶ ὅλα ἦταν κατὰ κλειστά, ἐκτός ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀνθρωπίνου ὄντος...

Πῆγα πάλιν στὴν τραπεζαρία, γιὰ κατὶ μὲ τραβοῦσε πρὸς τὸ ἀγαλματάκι. Καὶ δὲν μπόρεσα νὰ συγκρατήσω μιὰ φωνὴν τρόμου: μπροστὰ μου ἔφευγε ὁ δίσκος μὲ τ' ἀπόκρυφα σύμβολα καὶ τοὺς ἀριθμούς, πού ὁ Ὅρτις εἶχε στρεψεῖ ἐναντίον μου...

ΠΑ'ΙΝ ΣΤΡΗΤ 242

Ἄν δὲν φώναζα, ἡ Μύρα ἴσως δὲν θὰ ξυπνοῦσε, δὲν θ' ἀναγκαζόμουν νὰ τῆς πῶ ὅτι ἐξακολουθοῦσα νὰ φοβῶμαι, ὅποτε ἴσως νὰ προλαβαίναμε τὴν φρικὴ τῆς ἐπομένης νύχτας, πού τὶς ἐφιαλτικὲς τῆς μετριομέρειες, δὲν μπορούσαμε καὶ νὰ τὶς φαντασθοῦμε... Γιατὶ ἡ Μύρα ἀπὸ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀνήνθηκε νὰ μένῃ μόνη στὸ σπῆτι ἀκόμῃ καὶ τὴν ἡμέραν, ὅταν δὲν θάμουν ἐγὼ.

Σκέφθηκα ὅτι τὸ πῶς λογικὸ θάταν νὰ τηλεφωνήσω τῆς ἀδελφῆς μου τῆς Ζανέτ νάλθῃ. Ἦταν ἄλλως τε ὁ μόνος ἄνθρωπος πού εἶχα, ὁρφανὸς καθὼς ἦμουν.

Ἦ ἀδελφὴ μου ἡ Ζανέτ, ἦταν ἕνα κορίτσι 26 χρόνων, πού κέρδιζε πλούσια τὴν ζωὴ της, σάν δικηγόρος πού ἦταν καὶ κατοικοῦσε μόνη της. Μετὰ τὴν Μύρα, ἦταν γιὰ μένα τὸ πῶς ἀξιολάτρευτο πλάσμα τοῦ κόσμου. Ἦ γυναῖκα μου τὴν ἀγαποῦσε πολὺ, ἴσως γιὰτὶ εἶχαμε τὰ ἴδια μάτια, καὶ τὰ ἴδια ἔαυθα μαλλιά, πού τὴν Ζανέτ τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται σάν μιὰ πανέμορφη ἐξωτικὴ πριγκιποπούλα...

Ἦταν τόσο πολὺ θαρραλέα, καὶ ἔπαρνε τόσο τὴν ζωὴν σ' ἀτελεία, ὥστε ἄκουσε τὴν διήγησιν μου γελῶντας ὅταν ἔφθασε σπῆτι μου. Ὡστόσο δέχτηκε νὰ καθῇ μαζί μου λίγες μέρες καὶ νὰ κἀν συντροφιά τῆς Μύρας, πρᾶγμα πού μ' ἔκαμε ἐνθουσιασμένο καθὼς θάξερα τώρα πὼς ἡ ἀγαπημένη μου δὲν θὰ ἦταν ὁλομόναχη σ' ἐκεῖνο τὸ σπῆτι.

Ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τηλεφώνησα στὴν ἀστυνομία δεινόντας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀνθρώπου πού μοῦ πούλησε τὸ ἀγαλματάκι, καὶ μαζί ζήτησα καὶ πληροφορίες γιὰ τὸν Μάνουελ Ὅρτις.

Γυρίζοντας στὸ σπῆτι τὸ βράδυ, βρήκα τὴν Μύρα καὶ τὴν Ζανέτ νὰ κουβεντιάζουν μὲ πολὺ κέφι. Ὁ χαριτωμένος μου ξανθὸς διαβολάκος, κατάρθωσε νὰ διώξῃ μακριὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ τρόμου, καὶ ἡ γυναῖκα μου ἦταν ἡρεμὴ καὶ γελαστή. Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἡ Ζανέτ ἔπεσε στὸ ντιθῶν τῆς τραπεζαρίας.

—Παιδιά μου; εἶπε, δὲν θὰ σὰς κάνω τὸ χατήρι νὰ μεῖναι πολὺ μαζί σας... Σὰς ἀγαπᾶ, σὰς λατρεύω, ἀλλὰ τὰ ντιθῶνια σας παραεῖναι σκληρὰ.

Μεσάνυχτα σχεδὸν τινάχτηκα ἀπὸ τὸ ἀδιάκοπον κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου. Μὲ ἐπαγγελματικὴ ταχύτητα, πρὶν καλὰ - καλὰ ξυπνήσω, ἔφερα τ' ἀκουστικὸν σ' αὐτὴν μου.

—Ἐδῶ γιὰτρός Ἡρλ Μπλάκ, φώναξα. Ποῖος αὐτοῦ παρκαλῶ;

—Βιαστήτε, γρήγορα... δυστύχημα... 242 Πάιν Στρήτ. Τίποτε ἄλλο.

Πήδησα ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἄρχισα νὰ ντύνομαι. Τὶ καλὰ πού δὲν θὰ ἄφηνα τὴν Μύρα μόνη! Μὰ ἡ γυναῖκα μου

ξύπνησέ, και σαν κατ'αλάθε πως θαφείυγα, επέμενε τόσο, που αναγκάστηκα να παραδεχθώ να την πάρω μαζί μου. Ωσπου να έτοιμασθώ, ξύπνησε και η Ζανέτ.

—Στό καλό, παιδιά μου, μάς ευχήθηκε η αγαπημένη μου αδελφούλα. Όσο θα λείπετε θα πάρω ένα υπνάκο στα κρεβάτια σας, γιατί το ντιβάνι σας μου τόνεσε όλα μου τα κόκκαλα...

Η Μύρα χαμογέλασε και φίλησε την αδελφή μου, ενώ εγώ προχώρησα να ετοιμάσω το αυτοκίνητο.

Σε λίγο είμαστε στην Πάιν Στρήτ, και κυττάζαμε για τον αριθμό που μου τηλεφώνησαν. Διάβαξα 236, 238, 240... Ποτέ μου δεν είχα δη πιδ θρώμικο δρόμο, και πιδ σκοτεινό. Τό σπιδι που έπρεπε νάχη τον αριθμό 242 όπου έγινε τό δυστύχημα, ήταν ένα τετράγωνο παράξενο κτίριο χωρίς αριθμό.

Κατέβηκα και άρχισα να ψάχνω για την πόρτα. Την στιγμή όμως που άναψα τό ηλεκτρικό φανάρι και φώτισε την πρόσοψη, η Μύρα άφησε μιά δλο τρώμο φωνή και με τό χέρι της μούδειχνε τά γράμματα πάνω σέ μιά μετάλλινη πλάκα:

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟ

Και τότε τάβαλα με τον έαυτό μου. Τώξερα πως έκει ήταν τό νεκροτομείο. Ποιός διάβολος μ' έκανε να τό ξεχάσω; Χτυπήσαμε ώστόσο και σέ λίγο ο νυκτοφύλακας μάς άνοιξε την πόρτα.

—Δέν υπάρχει τηλεφώνω επάνω, κύριε!... μάς είπε. Οι πελάτες μας που έρχονται εδώ δέν έχουν ανάγκη από κανέναν. Κάποιος σάς σκάρωσε την άνοστη αυτή φάραση. Η Μύρα έτρεμε δλοένα πλάι μου, και δέν άργησα να καταλάβω τί σκεπτόταν. Αυτή η φάραση είχε άπλοούστα σκοπό να μείνη η γυναίκα μου μόνη της σπιδι. Και τότε πήρα την απόφασί μου... Αύριο κίολα θα φεύγαμε.

Όταν φτάσαμε σπιδι και άναψα τό φώς, μόλις πρόφτασα να κρατήσω την λιπόθυμη γυναίκα μου, ενώ μιά κραυγή πόνου και φρίκης ξέφυγε από τό στόμα μου...

Η Ζανέτ, η αγαπημένη μου αδελφούλα Ζανέτ, κοιτόνταν σέ μιά λίμνη αίματος. Κομμάτια από τις κουρελιασμένες πιτζάμες της, κρέμονταν γύρω από τό άγρια κατακρεουργημένο πτώμα της.

Ξάπλωσα την γυναίκα μου στό κρεβάτι και άρχισα να περιποιούμαι την αδελφή μου. Τό σώμα της ήταν άκόμη ζεστό, γιατί πριν από λίγα λεπτά μόλις είχε πεθάνει. Και τότε είδα, πως τά θαμπά μάτια που ο θάνατος δέν μπόρεσε να σβύση την έκφραση του φοβερού τρώμου, ήταν γυρισμένα στην άνοικτή πόρτα της τραπεζαρίας. Άκολούθηρα τό βλέμμα τους, για να δώ τί κύτταζε... "Υψιστε Θεέ! Μέσα στην άγωνία του θανάτου κύτταζε την κρυστάλλινη σφαίρα!... Όλα γυρνούσαν γύρω μου και ξαφνικά ένοιωσα τά μακρυνά δάκτυλα της τρέλλας ν' αναδεύονται στό μυαλό μου. Τό κοκκινόμαυρο έύλο μου φάνηκε σαν ποτισμένο με αίμα, με τό αίμα της ζωής της νεκρής αδελφής μου. Νεκρής! Η αδελφή μου νεκρή!

Καθόμουν άκίνητος, μη έχοντας τό κουράγιο να κάνω ή να πω τό παραμικρό, τώρα, ενώ—πολύ άργά δυστυχώς—καταλάβαινα την τραγική αλήθεια. Αυτό τό κρύσταλλο χραιμύμε για δίδοος ποιός ξέρει ποιός καταχθόνιας, φοβερής δυνάμεως.

Αυτή η δύναμη, αυτό τό πράγμα μπήκε και θγήκε από τό δωμάτιο με τον ίδιο τρόπο. Πριν λίγες ώρες η αδελφή μου ήταν ένα πλάσμα ζωντανό, γεμάτο από την χαρά της ζωής και τώρα δέν υπήρχε πιά... Είχε πεθάνει γιατί κοιμήθηκε στό κρεβάτι της Μύρας... Αυτός που την σκότωσε, θαρρούσε πως είχε να κάνει με την Μύρα. Και στην λύσσα του που γελάστηκε την κατακρεούργησε άγρια. Κάτι ξαφνικά τράβηξε τό βλέμμα μου... Πάλι η διαβολική κρυστάλλινη σφαίρα έφεγγε μ' ένα σατανικό φώς που έρχόταν προς έμένα! Δέν κρατήθηκα πιά, μόλις δμως έτρεξα κι' έσκυψα πάνω της, τό φώς είχε σβύσει...

Ένας δυνατός θραχνάς με πίεςε ξαφνικά και ένοιωσα την ανάγκη να δώ την γυναίκα μου. Όταν όμως πλησίασα τό κρεβάτι όπου την είχα άφήσει, είδα πως η Μύρα δέν ήταν εκεί. Την είχαν πάρει...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΚΑΜΟΥΣ

Για μιά στιγμή μου φάνηκε πως έχασα τό μυαλό μου. Σιγά - σιγά όμως ξανάβρηκα την ψυχραιμία μου. Έτρεξα παντού. Μά πως μπορεί ένας άνθρωπος να λυώσει και να φητείται τό "Όρτις; Ξαφνικά πάλι ξαναθυμήθηκα την προνατιστός για την ζωή αυτής που αγαπής περισσότερο στον κόσμο". Και να που η μέρα είχαν έρθει.

Έτρεξα στο τηλεφώνω και ζήτησα να με συνδέσουν με τον "Όρτις". Όσπου να μου δώσουν γραμμή, κύτταξα τό

αγαλματάκι και μούκανε φοβερή έντύπωση η τρομαχτική όμοιότης της χορεύτριας με την ωραία Ντολорές... Την ίδια στιγμή από τό κέντρον με πληροφορούσαν ότι ο "Όρτις" δέν άπαντούσε.

Έτοιμαζόμουν ν' άφήσω τό τηλέφωνο, όταν μου φάνηκε πως άκουσα κάτι σαν κουδούνισμα. Ξανάφερα τό ακουστικό σ' αυτή μου, και άκουσα την φωνή... του Μάουελ "Όρτις".

—Μέ ζήτησες; μου είπε.

—Πού είναι η γυναίκα μου; φώναξα ξετρελλαμένος. Άκουσα κάτι σαν γέλιο, κι' έπειτα ένα πνιγμένο θογγητό πόνου... Η Μύρα! Έπειτα τίποτε! Ξετρελλαμένος ζήτησα τό κέντρο.

—Γρήγορα! είπα. Σημειώστε τό τηλεφώνημα που έλαβα! Ποιός μου τηλεφώνησε;

—Θά γελασθήκατε, κύριε! μου άπάντησαν από τό κέντρο άμέσως. Κανένας δέν σάς τηλεφώνησε. Η γραμμή είναι κλειστή.

Αν εκείνη την στιγμή είχα τό ρεβόλβερ μου στα χέρια σίγουρα θα πετούσα τά μυαλά μου στον άέρα. Η Μύρα είχε εξαφανισθί από ένα κατάκλειστο δωμάτιο, όπου κανένα ανθρώπινο όν δέν θα μπορούσε να εισχωρήσει. Η Ζανέτ δολοφονήθηκε με τον πιδ άπάνθρωπο τρόπο, και η μόνη απόδειξις που έμενε, ήταν τό αίμα της στό θάβρο του μικρού αγάλματος.

Από την στιγμή που άκούστηκαν τά καταραμένα λόγια του "Όρτις, για μένα λές και άλλαξε ο φυσικός ρυθμός του κόσμου. Ζούσα μέσ' στό μυστήριο, και η ζωή ήταν ένα χάος γεμάτο τρομαχτικά άπρόοπτα. Δέν έμενε άλλη λύσις. Να σπάσω την σατανική σφαίρα, να σπάσω τό κρύσταλλο... Δέν πρόφτασα όμως να κάνω δυό βήματα και είδα τη Μύρα... Ήταν όρθια, μπροστά μου, και με κύτταζε με μάτια τρελλής... Έκανα να την άρπάξω στην άγκαλιά μου, αλλά την ίδια στιγμή έπεσε θοεραιά στό πάτωμα... Την σήκωσα και την πήγα στό κρεβάτι. Την εξέττασα μιά δέν βρήκα να έχη τίποτε τό σοβάρο. Έκει που κρατούσα τό χέρι της, τό άφησα άπότομα... Είχα άκούσει, όχι, είχα νοιώσει, κάτι... Ήταν σαν ένα ψυχρό ρεύμα άέρος που πέρασε από πάνω μου. Με τρώμο στην καρδιά έκανα να σηκωθώ. Στο δεξι μου χέρι ένοιωσα κάτι σαν πύγμα που είχα δη ποτέ... Ήταν μιά έλλειψις φωτός, ένα άχρωμο κενό, μιά μαυρίλα άνείπωτη. Μου φαινόταν σαν νάχε κοπή τό χέρι μου, σαν να μην είχα πιά χέρι... Και ξαφνικά σ' έπας ήλθε, η σκιά χάθηκε και πάλι...

Μπροστά μου όμως έβλεπα ένα έφιαλτικό πλάσμα.

Δέν μπόρῶ να τό περιγράψω... Ήταν παράξενο, τεράστιο, μ' ένα τερατώδες σχήμα άόριστο, φριχτό. Πριν όμως την παραμικρή κίνηση, θορέθηκα στό πάτωμα ανείσθητος, και μόλις συνήλθα, δέμενος σέ μιά καρέκλα, έβλεπα τό τέρας να ύψωνη πάνω από την άνείσθητη γυναίκα μου ένα κοφτερό χειρουργικό μαχαίρι...

Και με άπειρο τρώμο άντελήφθηκα πως εκείνο τό τερατώδες σχήμα ήταν μιά τραγική γιγαντιαία καρικατούρα του "Όρτις... του "Όρτις που κάποτε είχε πη: «Ακόμα κι' αν πρέπει νάλθω από την κόλασι, θα έκδικηθώ...».

Ξαφνικά η Μύρα έμπηξε μιά φωνή: «Όχι πιά τό μαύρο φώς!» Τό τέρας έκανε μιά κίνηση προς τό κρύσταλλο από τό όποιο ξέφευγαν κάτι αναλαμπές σαν άστρατές κολάσεως... Και τό φώς έγινε μιά άκτίνα, μιά φοβερή άκτίνα που στριφογύριζε, και που μαύριζε...

Τώρα η άκτίνα μεγάλωνε, μεγάλωνε, κι' έγινε σαν μιά στοά, μιά σκαμνιστή στοά, ένα στόμιο κολάσεως, ένα άνοιγμα στον κόσμο των έφιαλτών, ενώ τό τέρας άρχισε να τραβά την Μύρα προς τά έκει. Πήγα να τρελλαθώ. "Αν η Μύρα έμπαινε στό άνοιγμα του σατανικού τούνελ, θα την έχανε για πάντα...

Τρία τεράστια δάκτυλα, σαν πλόκαμοι όχταποδιού, τραβούσαν την Μύρα, και τότε μ' άπελπισμένη μανία, με λύσσα, τραβήχτηκα μαζί με την καρέκλα μου και ρίχτηκα στό τραπεζάκι με τό αγαλματάκι... Κλείνοντας τά μάτια, άκουσα τά γυαλιά της σφαίρας που είχε σπάσει. Όταν τά ξανάνοιξα, τό τέρας είχε χαθή, και μαζί μ' αυτό τό σκοτάδι. Την ίδια στιγμή η Μύρα συνήλθε και μούκοψε τά δεσμά μου, ενώ τό τηλέφωνό μου χτυπούσε.

—Ο "Όρτις για τον όποιον ζητήσατε πληροφορίας, μου έλεγαν από την άστυνομία, αυτοκτόνησε. Τού λείπουν τρία δάκτυλα από τό άρσενικό χέρι. Δέν μπόρεσε να έπιζήση της γυναίκας του. Τό πτώμα του, δλο αυτό τό διάστημα, ήταν στό νεκροτομείο...

ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ

Μας είναι γνωστόν ότι οι σημερινές γυναίκες δέν μειονεκτούν άπέναντι των άνδρων και συνεπώς δέν πρέπει να τις κατατάσσουμε πιά στό «άδύνατον φύλον». Υπάρχουν μάλιστα και γυναίκες που οι άθλοι τους σ' όποιοδήποτε πρόβλημα της ζωής είναι πολλές φορές καταπληκτικοί.

Μιά λοιπόν από τη στρατιά των γυναικών αυτών που όχι μόνον δέν μειονεκτούν άπέναντι των άνδρων, αλλά παρουσιάζονται στη ζωή και ισχυρότερες άπ' αυτούς, είναι και η περίφημη "Αμερικανίς" Άλις Μπρέντ που κατώρθωσε μ' ένα καταπληκτικό τέχνασμα της ν' άποδράση από τις φυλακές που την είχαν κλείσει, για να έκτίση μια πολυετή ποιήη.

Η "Άλις Μπρέντ είχε μεγάλην Ικανότητα να προσλαμβάνεται ως δακτυλογράφος άπ' όποιοδήποτε γραφείο ή επιχείρησι ήθελε. Όπου όμως κι' αν πήγαινε, δέν άργοσε να εξαφανισθί παίρνοντας μαζί της και τό... ταμείο! Γι' αυτόν τό λόγο από τις φυλακές όλοκληρη η Νέα Υόρκη της έδωσε τό ταιριαστό όνομα: «Η δακτυλό που κάνει φτερά».

Δυστυχώς όμως γι' αυτήν η άστυνομία την συνέλαβε και ύστερα από μιά πολυκροτη δίκη την κατέδικασε σέ άλλα τέσσερα χρόνια φυλακή.

Τό γεγονός αυτό έπροξένησε μεγάλη λύπη στον ύπόκομο της Νέας Υόρκης. Δέν έμενε συμμορία γκαργκστερ που να μην έκινητοποίηση για να την βοηθήση σ' ό,τι ήθελε.

Η νόστιμη ξανθή μας έξέφρασε την έπιθυμία να θορεθί ένα μέσον να φύγη τό συντομώτερο από τη φυλακή της.

Μιά μέρα λοιπόν η "Άλις έλαβε μίαν ειδοποίηση να ετοιμασθί για ν' άποδράση. Στην προσπάθεια αυτή έλάμβαναν μέρος δυό γκαγκστερ: "Ο Ντούσον και ο Σμιθ. "Ο πρώτος, παλαιός έραστής της «δακτυλογράφου», ήλιπιζε να την έλευθερώση και να έπανακτήση την αγάπη της. "Ο δεύτερος, έρωτευμένος κι' αυτός, έτρεφε κρυφά τις ίδιες έλπίδες με τον σύντροφό του. Όταν λοιπόν η "Άλις ειδοποιήθηκε για την άποδράσι, δέν έκανε καμμία προετοιμασία.

Πέρασε ήσυχη δλόκληρη τό πρωί της ήμέρας εκείνης και σχεδόν τό μισό άπόγευμα.

Κατά την ώρα αυτή ένα τηλεφώνημα έπεσε σαν κεραυνός μέσα στη διεύθυνσι της φυλακής. Η διοίκησις της άστυνομίας ειδοποιούσε ότι όχι μόνον η "Άλις ήταν έτοιμη ν' άποδράση τη βοηθεία μερικων φίλων της, αλλά είχε προετοιμάσει μίαν δλόκληρη στάσι μέσα στό κτίριο των φυλακών. Γι' αυτό έπρεπε να μεταφερθί έπειγόντως σ' άλλες φυλακές για ν' αναχαιτισθί η άποδράσις και η στάσις μεταξύ των έγκαθειρότων.

Πράγματι, από τη στιγμή του τηλεφωνήματος δέν θα είχαν περάσει ούτε

είκοσι λεπτά της ώρας, όταν εφθασε στις φυλακές ένα αυτοκίνητο συνοδευόμενο από άστυνομικούς με μοτοσυκλέττες.

Απ' αυτό κατέβηκε ένας άστυνομικός με τον βοηθό του για να παραλάβουν την "Άλις.

Οι δύο άνδρες μπήκαν άμέσως στό γραφείο της διεύθυνσις και ενώ έζητάσαν τά σχετικά έγγραφα για την μεταφορά της έγκαθειρότου, για μιά στιγμή κουδούνισε τό τηλέφωνο.

Ειδοποιετο για δεύτερη φορά η διεύθυνσις των φυλακών ότι έπρεπε να έπισχυνη ή μεταφορά της "Άλις γιατί είχαν πληροφορίες πως θα έπετιόταν κατά των άστυνομικών δυό συμμορίες γκαγκστερ για να πάρουν την σύντροφό τους.

Τό τηλεφώνημα έξεनेύρισε περισσότερο των άστυνομικών και παράτησαν την εξέταση των εγγράφων για να μη χάσουν καιρό.

Πράγματι, εντός δέκα λεπτών, η "Άλις μεταφέρετο προς την... ευτυχία, προς τον έρωτα του Σμιθ.

Όστε λοιπόν όλα ήσαν σκηνοθεσία: Βεβαιότατα! Ψευτικά τηλεφωνήματα, ψευτικά έγγραφα και ψευτικοί οι άστυνομικοί με τις μοτοσυκλέττες.

Τό περίεργο όμως της πρωτότυπης αυτής άποδράσεως είναι ότι την στιγμή που έμπαινε μέσα στό αυτοκίνητο των άστυνομικών—γκαργκστερ, ένοιωσε πως δέν υπήρχε πιά έλπις σωτηρίας της και πως όλα τά σχέδια της άποδράσεως είχαν ναυαγήσει.

Και όμως σέ λίγη ώρα θοισκόταν στην άγκαλιά του έραστού της.

Η πιδ καταπληκτική ώστόσο άποδράσις των ήμερών μας υπήρξε της Ούινκλ.

Η Μαίρη Ούινκλ ήταν έγκαθειρόκτος των φυλακών έξ αίτιας πολλών δολοφονιών που είχε διαπράξει όταν ήταν άρχηγό, μιάς ληστοσυμμορίας. Τρεις ήμέρες πριν από την άποδράσι της, έδέχθηκε την επίσκεψη ενός νέου—του αδελφού της Τζών. Έπειδή όμως η Μαίρη έπρόκειτο να θανατωθί εντός της έβδομάδος, γι' αυτό οι φίλakes έπέτρεψαν στους δυό αδελφούς να συζητήσουν μόνοι.

ΑΠΟΔΡΑΣΕΙΣ

Δυό ώρες άργότερα ο νέος άφησε τό κελλι της μελλοθάνατης—άλλά την ώρα που άπομακρυνόταν άπ' αυτό, αν έμπαινε κανείς μέσα θάβλεπε την Μαίρη να κάνει κάτι τό περίεργο. Μιάν ένεσι.

Μέσα στό κελλι όμως δέν μπήκαν κανείς εκείνες τις στιγμές, αλλά μόνον άργά τό θράδυ όταν ο δεσμοφύλακας πήγε τό φαγητό της.

Μιά σκηνή τρώου άπλωνόταν στό μάτια του δεσμοφύλακος σαν άνοιξε την πόρτα του κελλιού. Η Ούινκλ θοισκόταν έαπλωμένη στό πάτωμα κάτωχρη και χωρίς ζωή.

Αμέσως τότε κάλεσαν τον γιατρό των φυλακών, ο όποιος διεπίστωσε τον θάνατο της Ούινκλ που προήλθε από παράλυσι της καρδιάς. Άφού λοιπόν υπέγραψε τό σχετικό πιστοποιητικό θανάτου, ο γιατρός διέταξε να μεταφερθί τό πτώμα στό νεκροτομείο για νεκροψία.

Κατά τό διάστημα όμως της νυκτός τό πτώμα της Ούινκλ εξαφανίστηκε. Τί είχε μεσολαθήσει; Ένα πολύ επικίνδυνο γεγονός.

Λίγο μετά από τά μεσάνυχτα η... νεκρά άρχισε να κινείται και σέ λίγες στιγμές άνοιξε τά μάτια. Τεντώθηκε μ' έναν τρόπο που τεντώνεται κανείς για να ξεκουρασθί και κατόπιν, χωρίς να κατέβη από τό νεκροκρέββατό της, έρριξε μίαν έρευνητική ματιά γύρω της. Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε ένας άνεπαίσθητος θορυβός, τά τζάμια του παραθύρου άνοιξαν και παρουσιάστηκε μιά μαύρη σκιά, η όποια γλύστρησε άθόρυβα μέσα στον νεκροθάλαμο.

Ο άγνωστος προχώρησε προς την πόρτα του νεκροθαλάμου με τό πιστόλι στο χέρι, την άνοιξε, έρριξε μιά ματιά έξω στον διάδρομο κι' είδε κάποιον δεσμοφύλακα που μισοκοιμόταν. Τον πλησίασε σιγά - σιγά και του έδωσε ν' άναπνεύση τό μαντίλι του. Σέ λίγες στιγμές ο δεσμοφύλας έπεφτε σέ θαύτατον ύπνο.

Ο δρόμος των δυό γκαγκστερς ήταν άνοιχτός.

Η Μαίρη Ούινκλ σηκώθηκε από τό νεκροκρέββατό κι' άκολούθησε τον σύντροφό της. Δρασκελίσαν τό παράθυρο, πήδησαν μέσα σ' έναν μικρό κήπο, τον διέσχισαν, άνέβηκαν σέ μιά μάνδρα και άπ' εκεί επήδησαν στον δημόσιο δρόμο, ήσυχoi πως κανείς δέν θα μπορούσε να ύποψιασθί την άποδράσι ενός... πτώματος!

Έτσι, κατά την διάρκεια της νυκτός τό πτώμα της Μαίρης Ούινκλ εξαφανίστηκε χωρίς στό μυστήριο του ύποκόσμου της Νέας Υόρκης που διαθέτουν μέσα με τά ποία εξαπατούν κι' αυτή την έπιστήμη.

Η διαπιστωθείσα παρά του Ιατρού παράλυσις της καρδιάς είχε διάρκεια μόνον δλίγων ώρών, όσες δηλαδή έχρειάζοντο για έπιτύχη ή άποδράσις! ΕΤΟΡΕ ΤΖΕΝΤΙΛΙ

Απίστευτη Ιστορία ανδρογύνου

Μιά απ' τις πιο περιεργές περιπτώσεις συζυγικών συμφορών επείτα από πολλών ετών χωρισμό, συνέβη τελευταίως στην Διέππη της Γαλλίας. Τον Ιούνιο του 1913, μιά νεαρά τότε Άγγλίσ, ή Έλεν Τρέιτσερ, πηγαίνοντας να παραθερίση στη Διέππη, είχε γνωρισθί με κάποιον Γάλλο συνομήλικό της, τόν 'Αλέξανδρο Λεγκράν. Ένα φλογερό κι' όρμητικό έρωτικό αίσθημα συνέδεσε τούς δυο νέους, οι οποίοι κι' απέφασαν να ένωθούν διά θίου. Και πραγματικά, λίγες βδομάδες μετά την γνωριμία τους, έγινε ο γάμος τους στην γενέτειρα του Λεγκράν, την μικρή πόλι Νέβιλλ, που βρίσκεται κοντά στην Διέππη.

Μετά την γαμήλιο ιεροτελεστία, οι νεόνυμφοι με το πλήθος των καλεσμένων τους έπηγαν στο μεγαλύτερο ξενοδοχείο της πόλεως, όπου είχε ετοιμασθί ένα μεγαλοπρεπές γαμήλιο γεύμα. Πριν όμως καθήσουν στο τραπέζι, κάποια στιγμή, μιά κοπέλλα έπλησίασε την νύφη, και της έδωσε ένα γράμμα, στον φάκελλο του οποίου ήταν γραμμένο πώς έπρεπε να διαβασθί άμέσως. Η Έλεν Τρέιτσερ άνοιξε το γράμμα, αλλά μόλις το διάβασε τινάχθηκε σαν ηλεκτροπληκτική και έχλωμισε. Το γράμμα εκείνο προερχόταν από μιάν άλλη νέα, ή οποία της έγραφε ότι είχε άλλοτε έρωτικές σχέσεις με τόν Λεγκράν, ο οποίος την είχε εγκαταλείψει προς χάριν της. «Αυτό, της έγραφε, σου το αναφέρω για να έχεις υπ' όψει σου, ότι όπως παράτησε έμένα εξ αιτίας σου, έτσι πολύ γρήγορα θα παρτήσθ και σένα για κάποιαν άλλην».

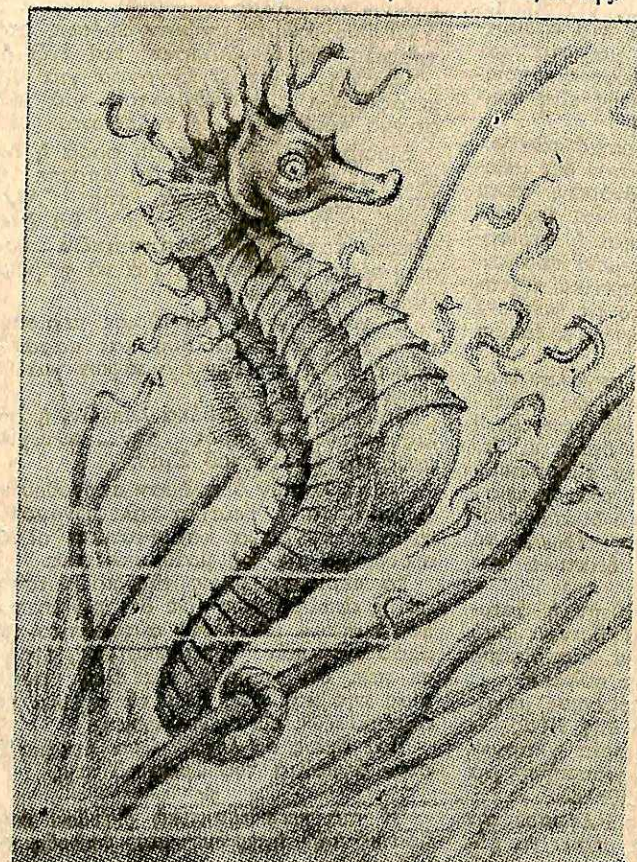
Μόλις διάβασε το γράμμα, ή νεαρά νύφη έβηκε έξω απ' το ξενοδοχείο σαν τρελλή, μπήκε σ' ένα άμάκι και τόσκασε. Έφυγε κατευθείαν για την Άγγλία. Έπί είκοσι πέντε δλόκληρα χρόνια ούτε ρώτησε καν τί είχε απογίνει ο άνθρωπος που είχε γίνει σύζυγός της, άλλ' ούτε και θέλησε να παντρευθί με άλλον. Φαίνεται ότι έσκαλοουθούσε ν' αγαπή τόν Λεγκράν. Πρό λίγων ημερών, ένας ακατανίκητος πόθος την κυρίευσε να ξαναθρεθί στο μέρος όπου είχε γνωρίσει έστω και λίγες ημέρες ευτυχίας στη νεότητά της. Τάξιδεψε, λοιπόν, ως τη Διέππη, και μιά Κυριακή απόγευμα πήγε σ' ένα έξοχικό μέρος, όπου συνήθιζε να πηγαίνη μαζί με τόν Λεγκράν, στο λίγο διάστημα της μνηστείας της.

Τότε συνέβη κάτι ανεπάντεχο, μιά απ' τις καταληκτικές εκείνες συμπτώσεις που σκαρώνει μερικές φορές ή Μοίρα. Την ίδια ώρα, ο Λεγκράν είχε κυριευθί απ' την ίδια έπιθυμία, να ξαναθρεθί στον τόπο της παληάς του ευτυχίας, και πήγε στο έξοχικό μέρος, κι' έτσι για πρώτη φορά επείτα από ένα τέταρτο αιώνας, θρέθηκαν ο ένας μπροστά στον άλλον. Οι καρδιές τους άρχισαν να χτυπούν δυνατά καθώς άνικρύσθηκαν, και σε μιά στιγμή έπεσαν άκράττοι ο ένας

στού άλλου την άγκαλιά. 'Αγαπότανε όπως όταν είχαν πρωτογνωρισθί, κι' άποφασίσανε πιά να ζήσουν μαζί χωρίς τ' άναχωρίσουν για τίποτε στον κόσμο.

Τό κόκκινο φώς κατά τών έν-τόμων.

Πολύτιμη για τούς γεωργούς και τούς κτηνοτρόφους, και γενικώς για όλους υποφέρουν απ' τ' άκοινούπια κι' από τ' άλλα έντομα, είνε ή άνα-

Δέν πρόκειται για κόνενα τέρας της 'Αποκόλλω', άλλ' απλούστατα για τ' κοινό, κοινότατο 'άλογάκι' της θάλασσας, που επιστημονικώς λέγεται 'Ιπποκάμπος'.

κοινώσις που δημοσιεύεται σε μερικές έφημερίδες της Κοπεγχάγης. Μερικοί κτηνοτρόφοι είχαν θάλει στους σταύλους των φώτα κόκκινα, για να προστατεύσουνε τ' ζώα τους από τ' διάφορα έντομα. Εντέλως τυχαίως, ένας κτηνοτρόφος, απ' τ' άρχωρα της Κοπεγχάγης παρητήρησε ότι οι μύγες, τ' κοινούπια και τ' άλλα έντομα άποφεύγουνε τ' κόκκινο φώς, όπως ο διάβολος τ' λιθάνι, κατά την λαϊκή έκφρασι. Εγκατέστησε, λοιπόν, στις κρεβάτοκάμαρες του σπιτιού του' στην κουζίνα του και στους σταύλους του κόκκινους γλόμπους, κι' από τότε δέν είνε ούτε μύγα ούτε κοινούπι. Την ανακάλυψί του την άνεκοίνωσε σ' άλλους συναδέλφους του, οι οποίοι τόν έμυμήθηκαν. με τ' ίδιο όπως εκείνος άπότηλεσσε, και τ' άργμα έκοινολογήθηκε εύρύτατα, ώστε τώρα τ' δημοσιεύουν οι έφημερίδες της Δανικής πρωτεύουσας για τ' μάβουν όλοι οι ένδιαφερόμενοι στη χώρα.

Τσιγγάνικα κατορθώματα

Όσοι κάθονται και πιστεύουν τις μαγείες με τις όποιες κατορθώνουν οι Τσιγγάνες να μάς ξεγελούνε για να μάς παίρνουνε λεφτά, ως έχουνε υπ' όψει τους τ' πάτημα μιας Βουλγάρας, της Θεοδώρας Στεφάνοβα, απ' τ' άρχωρα της Σόφιας. Πρό δύο μηνών κάποια Τσιγγάνα περνούσε απ' τ' ηγειονία της, και ή δυστυχισμένη γυναίκα θέλησε να μάθη τη Μοίρα της. Η μάντισσα της είπε τ' εξής φοβερά: «Κάτω απ' τ' κελλάρι τ' σπιτιού σου είνε θαμμένο τ' πτώμα ενός ανθρώπου, που θά φέρη δυστυχία στην οικογένειά σου, και ε' άρχισουν να βγαίνουν βρικόλακες στο σπίτι σου. Στο τέλος θά συμβή μιά φοβερή καταστροφή, στην οποία θά σκοτώσούν ο άνδρας σου και τ' τρία σου παιδιά».

Η δύστυχη γυναίκα άπίστεψε στην πρόφητεια της Τσιγγάνας, την έπηρε κατάκαρδα κι' από κεινη την ημέρα έπεσε σε μιά βαθιά μελαγχολία και ψυχική κατάπτωση. Ένα μεσημέρι, πρό ήμερών, ο σύζυγός της Θεοδώρας, γυρίζοντας στο σπίτι, βρήκε στην πορτα τ' τρία του παιδάκια να κλαίνε. Τού είπαν πώς ή μητέρα τους είχε σκοτωθί. Πραγματικά, μόλις μπήκε μέσα, ο άτυχ'ς οικογενειάρχης β' ήκε κάτω στο κελλάρι τ' γυναίκα του νεκρή, κρεμασμένη από ένα σχοινί που τ' είχε έρεμένο στο δοκάρι της οροφής.

Όπου κρεμούν στις γάτες... κουδουνάκια.

Η δημοτική άρχή της Καναδικής πόλεως Στάθλου, στην επαρχία 'Αλμπέρτα, έξέδωκε τελευταίως μιά περίεργη άστυνομική διάταξι. Στην 'Αμερική πως και στη Γαλλία και σ' άλλες χώρες οι άστυνομικοί υπάγονται στους δημάρχους και τ' δημοτικά συμβούλια έχουν τ' δικαίωμα να εκδίδουν διατάξεις που επέχουν θέσιν νόμων για την περιοχή του δήμου. Η άστυνομική, λοιπόν, διάταξι που έξεδόθη στην Στάθλου, όρίζει ότι όλοι οι κάτοικοι όσοι διατηρούν στα σπιτία τους γάτες, υποχρεούνται να τούς έχουν κρεμασμένους λαμποδέτες με κουδουνάκια. Στην άπόφασί του αυτή, τ' δημοτικό συμβούλιο κατέληξε από ζωοφιλία, και για να προστατέψη τ' πουλάκια που έχουν τις φωνές τους στα δημόσια πάρκα και στις στέγες των σπιτιών. Οι γάτοι της πόλεως από καιρό είχαν στημένο άγριο κυνηγητό έναντιόν των πουλιών, και

τ' είχαν δεκατίσει. Για να τ' προστατέψη, λοιπόν, ή δημοτική άρχή όρισε να κρέμονται κουδουνάκια στους γάτους, ώστε όταν αυτοί πλησιάζουν προς τ' πουλάκια, εκείνα να τούς άκούνε έγκαιρώς και να προφθαίνουνε τ' φεύγουν.

Ένα έπταετές παιδάκι, σπουδαίος ζωγράφος.

Στην μεγάλη και φημισμένη 'Εκθεσι Ζωγραφικής Σέγκεντ που όργανώνεται κάθε χρόνο τέτοια έποχή στη Βουδαπέστη, ή έπιτροπή που έπρόκειτο να κρίνη τ' διάφορα έργα που εστάλησαν, είδε με έκπληξι ένα απ' αυτά να έχη την ύπογραφή 'Τζούλα Κούρουτς, Νεώτερος'. Η ύπογραφή εκείνη έξέπληξε όσο δέν μπορεί κανείς να φαντασθί τ' μέλη της έπιτροπής, γιατί ήξεραν ότι ο Τζούλα Κούρουτς, ένας απ' τούς πιο γνωστούς ζωγράφους της Βουδαπέστης είχε ένα παιδί, τ' όποιον όμως ήταν ήλικίας 7 χρονών. Και τ' έργο που είχαν μπροστά τους, ένα ώραιο τοπίο, ήταν με πολλή τέχνη ζωγραφισμένο, τόσο που φαινόταν καμωμένο από ζωγάφο σχετικώς ώριμον, κι' όχι μικρό παιδάκι. Σκανδαλίσμένοι, λοιπόν, έκάλεσαν τόν ζωγάφο Κούρουτς να τούς δώση σχετικές εξηγήσεις. Εκείνος πήγε στην έπιτροπή έχοντας μαζί του τόν γιού του και τούς εξήγησε ότι τ' τοπίο εκείνο ε'χε ζωγραφισθί από τόν μικρό, ο οποίος ήταν ένα πρώιμο ζωγραφικό ταλέντο. Για να βεβαιώσουν δέ τ' μέλη της έπιτροπής, έβαλε τόν γιού του και έφτιαξε μπροστά τους, εκ του προχείρου, μερικά σκίτσα, που έπεθεβαίναν άπολύτως τ' λόγια του. 'Εν συνεχεία ο ζωγράφος έκάλεσε την έπιτροπή στο σπίτι του, όπου, στους τοίχους του άτελιέ του είδαν κοντά σ' ά έργα του πατέρα αρκετά άλλα, τ' όποια είχαν την ύπογραφή 'Τζούλα Κούρουτς Νεώτερος', και ήταν διαφορετικής τεχνοτροπίας από τ' έργα του πατέρα. Ο ζωγράφος εξήγησεν ότι ο γιούς του από ήλικίας τεσσάρων ετών είχε δείξει φοβερά πρόωρη ανάπτυξι, έμαθε να γράφει και να διαβάξη, πρό πάντων δέ έδειχνε μεγάλη κλίσι προς την ζωγραφική. Έφτιασε διάφορα σχεδιάσματα ώραιότατα, τ' όποια θλιπόντας ο πατέρας, άρχισε να δινη μαθήματα ζωγραφικής στον μικρό, ο οποίος έξειλιχθη μέσα σε λίγους μήνες, ώστε ήταν εις θέσιν να ζωγραφίζη τ' ά έργα που έβλεπαν τώρα κρεμασμένα στους τοίχους. Από όλα τ' έφετεινά έργα της 'Εκθέσεως Σέγκεντ, ή έπιτροπή έβράβευσε τ' τοπίο του νεαρού Τζούλα Κούρουτς, που τ' έχαρακτήρισε ανεπιφύλακτα ως έργον ώριμου: και πεπαραμένον ζωγάφου με έξαιρετικό ταλέντο.

Πώς από λεμονοφυτεία έγινε τ' Χόλυγουντ κινηματογράφουπολις.

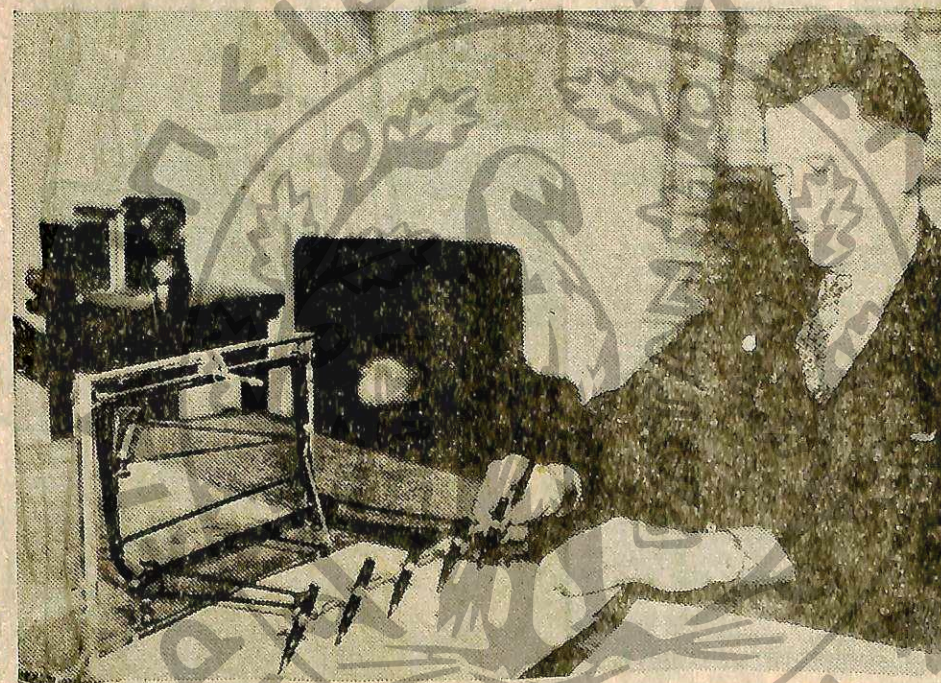
Τις ημέρες αυτές βρίσκεται στο Λονδίνο μαζί με την γυναίκα του ο διάσημος 'Αμερικανός κινηματογραφικός μεγαλοεπιχειρηματίας 'Αλ Κρίστι, ο άνθρωπος που μετέβαλε τ'ό

Χόλυγουντ, από μιά έκτασι άκατοίκητη, άπλη λεμονοφυτεία, σε πρωτεύουσα του παγκοσμίου κινηματογράφου. Στους 'Αγγλους δημοσιογράφους οι όποιοι, με την εύκαιρία του έρχομού του στο Λονδίνο, τόν πολióρκησαν ζητώντας του συνέντευξι, ο γηραιός Κρίστι διηγήθηκε τ' πώς κινήθηκε να δημιουργήση την μεγάλη κινηματογράφουπολι στην άλλοτε άκατοίκητη έκτασι της Καλιφορίας, έξω από τ' όρος 'Αντζελες. «Στ' 1911, είπε, είχαμε στη Βαλτιμόρη, μιά μεγάλη κινηματογραφική εταιρία, που κατεσκεύαζε ταινίες κωμωδιών και περιπετειών με παλές ύποθέσεις πολέμων των 'Αγγλων άπ'όκων με τούς 'Ερυθροδέμους. 'Αλλά σ' ή Βαλτιμόρη τις περισσότερες ημέρες του χρόνου έβρεχε, και είμαστε άναγκασμένοι, στο διάστημα αυτό να μένουμε άργοι. Γι' αυτό κι' άποφασίσανε ν' αλλάξουμε την έδρα της εταιρίας μας, και να εγκαταστήσουμε τ' στούντιό μας σ' άλλη περιφέρεια όπου να επικρατούν καλοκαιρία και λακάδες με άφθονο φώς. Άλλοι έπρότειναν τ' νησι της Ζαμάικα, άλλοι τ' Φλορίδα, έγω όμως είχα πρότιμησι προς την Καλιφορία. Ξεκίνησα, λοιπόν, να κάνω με τ' αυτοκίνητό μου μιά περιόδειά στην περιφέρεια αυτή. Ένα θράδυ καθώς έπροχωρούσα προς τ' όρος Αντζελες μ' έπιασε ή νύχτα μέσα σε μιά άπέραντη λεμονοφυτεία, σ' ένα μέρος της οποίας ήταν ένα μικρό σπίτι άκατοίκητο. Ήμουν τόσο κουρασμένος, τόσο άποκαμωμένος και πεινασμένος, ώστε είπα να σταματήσουμε. Μπήκαμε στο άκατοίκητο σπίτι, όπου στήσαμε τ' τραπέζι και τ' κρεβάτια μας έκστρατείας. Έφάγαμε και κοιμηθήκαμε άμέσως. Τό πρωί όταν ξυπνήσαμε είδα

ότι θρισκόμαστε σ' ένα υπέροχο τοπίο, ήλιόλουστο, κι' ότι τ' σπίτι εκείνο ήτανε καταλληλότατο για να εγκαταστήσουμε τ' στούντιό μας. Χωρίς να χάσω στιγμή, έψαξα και θρήκα τόν ιδιοκτήτη της λεμονοφυτείας, άγόρασα τ' όπίτι εκείνο, με μιά έκτασι άρκετών στρεμμάτων γύρω, κι' εκεί εγκατέστησα τ' εργαστήριά μας. Έπειτα από κάμποσον καιρό, καθώς πήγαιναν καλύτερα οι δουλιές μας, άγόρασα κι' άλλη έκτασι δίπλη έμεγάλωσα τ' εργαστήριά μας. 'Αργότερα ήρθαν να εγκατασταθούν εκεί κι' άλλοι κινηματογραφικοί επιχειρηματίαι, και δημιουργήθηκε ή κινηματογράφουπολις που είνε σήμερα τ' Χόλυγουντ».

Καταργείται ή γονυκλισία διά τās Γερμανίδας

Η γερμανική κυβέρνησις έξέδωκε τελευταία ένα διάταγμα, με τ' όποιο υπαγορεύει έφεσης στις Γερμανίδες να χαιρετούν κλίνοντας τ' γόνυ, όποιαν δήποτε προσωπικότητα, γερμανική ή ξένη, έστω άκόμη και αν πρόκειται για βασιλικές προσωπικότητες. Οι ξένες έφημερίδες γράφουν, ότι τ' διάταγμα αυτό, αναφέρει ότι οι γυναίκες των Γερμανών πρεσβευτών που είνε διαπιστευμένοι σε ξένες βασιλικές Αδύλεις, δέν θά μπορούν να προσκαλούνται στις αύλικές δεξιώσεις και έσπερίδες, έφ' όσον τ' πρωτόκολλα της έθιμοτυπίας σ' όλες τις Αύλεις όρίζουν ότι οι κυρίες χαιρετούν τούς Βασίλεις κλίνοντας τ' γόνατο.

Οι διευθυνται των μεγάλων 'Αμερικανικών επιχειρήσεων είνε άνθρωποι πολυάσχολοι. Παρ' όσον να κάθονται να υπογράφουν ένα ένα τ' εκατοντάδες έγγραφα που τούς φέρουν οι τημητάρχαι τους! Γι' αυτό χρησιμοποιοουν τ' ός άνω έξωφρενικόν μηχανήμα, που οι όποιοι με μιάν ύπογραφη όπο γράφονται πάντα πέντε μαζί έγγραφα...

Ότι ενδιαφέρει τη

φους και τη μέση με όφθαλμα περιττά, διότι μολονότι συνηθίζονται εν μέρει οι πιέτες, η γραμμή διακρίνεται ίσα.

ΤΑ ΚΑΝΤΡΙΓΙΕ

Τα καντριγιέ είναι πολύ ευνόητα και θα χρησιμοποιηθούν ιδιαίτερα για φούστες, με συμπλήρωμα μονόχρωμες μπλούζες από το κυρίαρχον χρώμα της φούστας.

Οι φούστες αυτές είναι πολύ κοντές φ'. όσον αντιπροσωπεύουν σπορτίβ εμφάνιση.

Γαρνίρονται με πιέτες και ενίοτε έχουν ένα κουμπωμα από πάνω ως κάτω κατά μήκος της φούστας εμπρός. Το κουμπωμα αυτό γίνεται με κουμπιά ή με έλκαιο και εκατέρωθεν του κουμπώματος τοποθετούνται τσέπες.

Οι κουμπωματα έχει η φούστα, πρέπει να έχει και η μπλούζα. Έτσι η εμφάνισή του συνολική θα είναι άψογη.

Στις τσέπες αποδίδουν μεγάλη σημασία οι ραπτικοί οικοί. Τις παρουσιάζουν υπό ποικίλας μορφές και σε διάφορα σχήματα.

Μπορεί η μπλούζα, το εσώφωρο ή η φούστα να είναι άπλε, αυτό όμως δεν εμποδίζει να είναι γαρνιρισμένο με τσέπες πολύ εργασμένες που να παρουσιάζουν ένα ωραίο κατ' πρωτότυπο στόλιμα.

ΤΟΥΛΑ-ΣΙΡΕ ΚΑΙ ΛΕΝΖΕΡΙ

Μη νομίζετε ότι μιλούμε για χειμερινή σαιζόν. Το τουλά-σιρέ θα φορεθί και στα καλοκαιρινά εσπασωφόρα. Αυτό διακηρύττει ένας από τους μεγαλύτερους Παρισινούς Οίκους. Η έμπνευσή είναι πολύ πρωτότυπη και χάριν ά κριώς της πρωτοτυπίας της θα έχει πολλούς υποστηρικτές. Μη λησμονήτε ότι τα πλέον παρθένα είναι εκείνα που έλκουν.

—Και άλλη πρωτοτυπία. Θα έδωμε λενζερι θραυνά. Η ιδέα αυτή ενθουσιάζει πολλές, γιατί υπάρχει μόδα πιο προσημοσμένη για τον τόπο μας.

Φαντασθήτε λευκές τουαλετίτσες βατιστέρες, θουαλάς, ή τούλινες με τα ώραια κεντήματα που τόνον αγαπούν οι γιανιάδες μας!

Εφθασε η στιγμή να ξεθάψουμε τις δημοφείς κεντημένες βατίτσες που με τόση λύπη είχαμε αποχωρήσει, γιατί η Μόδα τις είχε καταδικάσει σε άχρηστία. Με έλάχισια έξοδα μπορούμε τώρα να ακολουθήσουμε την τελευταία λέξη της μόδας.

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τα κυριότερα χρώματα που έγκρινε έφ' ότος η μόδα είναι το ρόζ, το μπλέ και το πράσινο.

Κάθενα όμως έχει διαφορετική απόχρωσι απ' ό,τι έγνωρίσαμε έως τώρα, επομένως είναι πολύ δύσκολο να σας το περιγράψωμε.

Το μπλέ του Πατοδ είναι φωτεινό και άπλε, το ρόζ της Μαρσέλ Ροσά θυμίζει το διε-ρόζ, χωρίς έντοτους να είναι το ίδιο.

Το κίτρινο της Λανξέν θυμίζει το πρώτο φως της χαρηνγής με την διαφάνειά του.

Και το πράσινο του Γουόρνθ θυμίζει το ρεζινά.

Ο ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΕΛΕΙΑΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

Ίδου ποιά είναι το μυστικό, φίλες αναγνώστριες, που θα σας προφυλάξει από την υπερκόπωση, ή όποια, υπό τας σημερινές συνθήκας της ζωής, έπαπειλει την κάθε γυναίκα.

Θα μου αποκριθήτε ίσως ότι τις στιγμές αυτές σας είναι αδύνατον να τις έξοικονομήσετε, αφού είσθε υποχρεωμένες και τα δευτερόλεπτα άκομη να τα άπασχολήσετε σε κάτι που δεν έπίδεχεται άναβολήν.

Παραδεχομαι ότι έχετε δίκαιο, αλλά για το καλό σας θα σας παρακαλέσω στην περίπτωση αυτή να διαγράψετε την λέξη αδύνατον από το λεξιλόγιό σας.

Κάθε υπερτάσεις πληρώνεται άργα ή γρήγορα πολύ άκριβά. Γι' αυτό είναι πολύ προτιμότερο να λάβετε έγκαιρως τα μέτρα σας.

Όσσην δήποτε εργασία και άν έχετε, παραμείνατε την εν άνάγκη για να άναπαυθήτε μεν άρα μετά το πρόγευμά σας.

Η άνάπαυλα αυτή μεταξυ πρώτας και άπογεύματος είναι τό-

γυναικεία

σο άπαραίτητη, όσο και ο άέρας που άναπνέετε.

Δέν είναι πάντοτε άνάγκη να κοιμηθήτε, άπλως να άναπαύσετε τα μέλη του σματός σας, και όσο το δυνατόν και την σκέψιν σας, ώστε να έπέλθη μία άναζωογόνησις στον όργανισμό σας.

Μη λησμονήτε ότι υπερκόπωσης σημαίνει δηλητηρίασις του αίματος, είναι δε περιττόν να τονίσωμε τα όλέθρια άποτελέσματα που μπορεί να έπιφέρη.

Κατά τον ίδιο τρόπο, την ή-μίωρη αυτήν άνάπαυσι προπεί να την έφαρμόσετε και πρό του γεύματος, μετά τις άπογευματινές σας άσχολίες.

Βλέπετε ότι δέν σας συμβούλευω κάτι το υπερβολικό, άπλως έν συνόλω μιάς ώρας άνάπαυσι την ήμέρα, ώστε να μπορήτε άκοπα να συνεχίζετε την πολυσχολή ζωή σας.

Με όλίγη καλή θέλησι θα έδητε ότι το πράγμα δέν είναι όσο άδύνατο το φαντάζεσθε, τα άποτελέσματα δε που πολύ γρήγορα θα έξασκριώσετε, θα είναι τόσο ίκανοποιητικά, ώστε και μόνης σας θα ισοποποιήσετε την σκοπιμότητα αυτής της προσπάθειας.

Άλλωστε η μία αυτή ώρα, ή όποια θα χρησιμοποιήσθ στην άνάπαυσι του σώματός σας, θα τονώσει τόσο τις δυνάμεις σας, ώστε θα σας έπιτρέψη να εργασθήτε ύστερα με πολύ μεγαλύτερη διάθεσι.

Η ΕΠΙΠΛΩΣΙΣ

ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

Όσο κι' άν προσέξωμε στην έκλογη του δωματίου των παιδιών μας, ποτέ δέν θα φανούμε υπερβολικές. Το δωμάτιο αυτό πρέπει να είναι εκείνο που έχει μεταξύ όλων των άλλων διαμερισμάτων την καλύτερη θέσι. Τα μεσημερινα δωμάτια ως γνωστόν είναι τα καλύτερα απ' όλα.

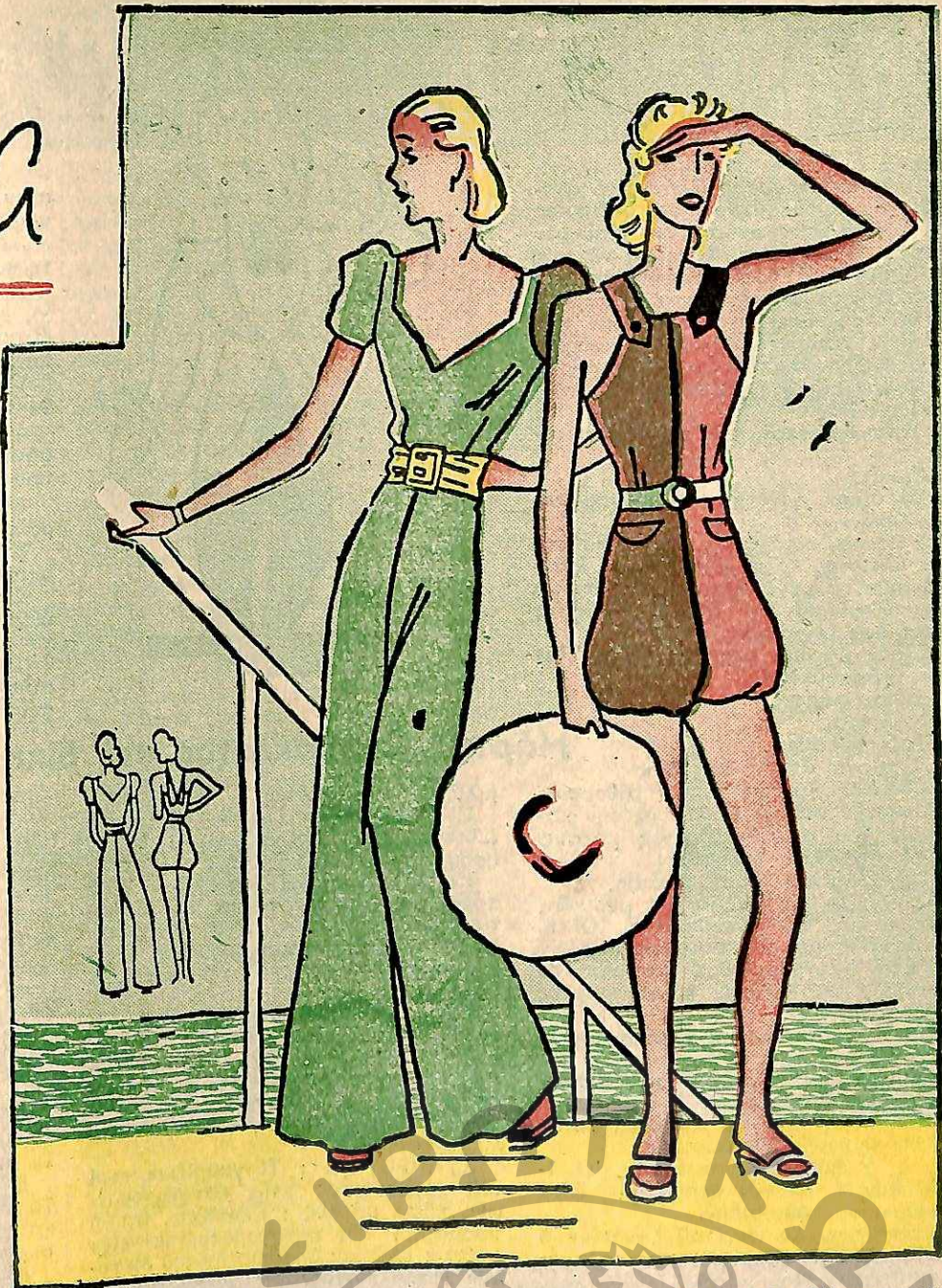
Αφού καταλήξωμε στην έκλογή μας, τότε θα προσδοήμε στην έπιπλώσι του, αφού όμως προηγούμενος άπαιτήσουμε από τον ιδιοκτήτη, εάν το άπορτεμούν δέν μας άνήκει, ειδικώς οι τοίχοι του δωματίου αυτού να είναι έαμμένοι με ριπολέν, σε άνοιχτόχρωμη απόχρωσι, ούτως ώστε να πλέωνται με εύκολια και να είναι εύχρηστοι στη θέα.

Η έπιπλώσις ενός δωματίου παιδιού, πρέπει να συνδυάζη πολλά προσόντα. Να έξυπρητή όλες τις άπαιτήσεις της ύγεινής, να προσφέρη όλες τις δυνατότες άνεσίας και να είναι συγχρόνως εύχρηστη.

Και οι μόνον δροι της ύγεινής θα πληρωθούν, εάν τα έπιπλα είναι όσο το δυνατόν άπλουστερόν στυλ, χωρίς σκαλισματα και περιττά στολίσια, από έξλο ριπολέν, ώστε και αυτά όπως και οι τοίχοι να μη προσδόν, το άργότερο κάθε δέκα πέντε ήλιές, να απαιτούνται έπιμελώς.

Τα ίδια αυτά έπιπλα ποείει να είναι άρκετά χαμηλά χωρίς στήλη ρες ποσεόγες, ώστε το παιδάκι να μπορεί έλεύθερα να κινείται άνάμεσά τους και να δύναται να τα χρησιμοποιή χωρίς την βοήθεια των μεγάλων.

Όσον άφορά την ευχάριστη στο όλμημα εμφάνισι τους, είναι και αυτή άπαραίτητος για την ψυχική διάθεσι του παιδιού Χωδύμα εύθυμα, και άπλε, όφασματα έλαφρά και δύναμενα και

Α'). ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖΑ.—Μπλέ μαρέν φανελλένια πυτζάμα (μέτρα 2.25). Β'). Σέρτ μπουφάν δίχρωμο (μπλέ και κόκκινο). Μέτρα: 0.90 μπλέ λινό ύφασμα κα: 0.90 κόκκινο λινό.

αυτά να πλυθούν, άναπαυσά-σεις χαρωπές και σύμφωνες προς την παιδική νοστορπία

Το νοικοκυριό

Η ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ.

Τα παλιά χρόνια, ή κουζίνα ήταν το πλέον βρώμικο διαμέρισμα του σπιτιού. Βρισκότανε συνηθώς στην πιο άνηλια πλευρά, και άεριζόταν από ένα μικροσκοπικό παράθυρο, ύψηλά, άσχεδόν πάντα τόνον κανείς να το στε να μην μπορή εύκολία. Το άνοιγμ με άρκετη εύκολία, τα λευκά χρώμα στους συτά πλακάκια άποφεύγονταν άκατάσχηματικά, θεωρούμενα άκατάλληλα. Το τραπέζι και οι καρέ-κλες ήταν κι' αυτά χρώματος σκούρου και έν γένει τίποτε δέν σας διέθετε ευνοικά.

Σήμερα εύτυχώς τα πράγματα κοκυρά όταν έπισκεφθή ένα σπίτι μετεδλήθησαν. Κάθε καλή νοικοκυρία ή άν άνετήσθ για να συζητήσθ την ένοικίασι του ή όχι, το πρώτο πράγμα που θα προσέξθ είναι ή κουζίνα. Και το αυτό διότι ή κουζίνα πρώτον έξασφαλίζει την ύγεια της οικο-

ναίας. Άναλόγως της καθαριότητος που θα μπορή να τηρήσθ κανείς μέσα σ' αυτήν, θα έξαρτηθ ή άρτια παρασκευή των φαγητών, γλυκυμάτων και άλλων έδεσμάτων.

Όλα πρέπει να είναι λευκά, άστε και ή παραμικρότερα άκαθαρσία να γίνεται άμέσως αίσθητή στην νοικοκυρά. Ο άερι-σμός πρέπει κι' αυτός να είναι τέλειος, ώστε ή όσμη του μαγειρέματος να άνην εύχωρή στα έ-πίπλα διαμερίσματα.

Η καλή νοικοκυρά θα παρακολούθ έξ άλλου την ύπηρεσία της, ώστε να μεταχειρίζεται πόν-τε καθαρά ποτηρόπανα, τα δε μαγειρικά σκεύη να είναι πάντοτε άμειπτα.

Συμβουλές για τις μητέρες

ΠΩΣ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ.

Μερικά παιδιά είναι πεισματάρικα και δέν έννοούν να κάμουν ποτέ ό,τι τους λένε οι μεγάλοι, άκόμη και άν πρόκειται να πουν ευχάριστα όταν τους δίνουν κάτι. Ξέρετε πώς διώρθωσι μία μητέρα το παιδί της απ' αυτό τό

έλάττωμα; Όχι με τις τιμωρίες όπως φαντάζεσθε, αλλά με τον έξής τρόπο. Όταν το έδιδε κάτι το έλεγε:

—Πες «ευχαριστώ», παιδί μου!

—Ο μικρός δέν έλεγε λέξι. Έ-κίταζε το άντικείμενο που του έδιναν και το έπαυσε με μούτρα κατεβασμένα.

Η μητέρα δέν άπαύσθη να έπαυλαμένη κάθε φορά το ίδιο πράγμα, συγχρόνως όμως έκανε κάτι άλλο: Έξη-τόσε από τον μικρό κάτι και δταν της το έδινε το έλεγε πάντα «ευχαριστώ», στο τέλος έμαθε κι' ο μικρός να λέη «ευχαριστώ».

Το καλό παράδειγμα είναι ή καλύτερη διδασκαλία.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Απαντήσεις της Ιατρού καλλονής

Ελ. Χαλκιοπ., Πάτρας.—'Απ' ό,τι καταλάξω, πάσχετε έξ υπερκοπώσεως. Σας χρειάζε-ται άπαραίτητος άνάπαυσις ενός μηνός, άέρας του όουνού και καλή τροφή. Στην περίπτωση σας τα θαλάσσια λουτρά όχι μόνον δέν όφελουν, αλλά θάπτουν.

Η ΙΑΤΡΟΣ

Κουβεντούλες

Μιά άναγνώστριά μου μου γράφει για να μου ζητήσθ την συμβούλη μου σχετικώς με το έξής ζήτημα:

Είχε παντρευτή πολύ νέα και είχε πάρει για σύτροφο του έιου της έναν παιδικό της φίλο. Γρήγορα όμως άντελήθησαν ότι δέν μπορούσαν να συνεννοηθούν και ούτε το παιδί που είχαν άποκτήσει κατώρθωσε να τους φέρη πιο κοντά την έναν στον άλλον. Έτσι, ένα ωραίο πρωί έχώρισαν σαν... δυο καλοί φίλοι.

Χάριν του παιδιού όμως οι χωρισμένοι γονείς έσυναντόντο επί έναμιν χρόνο μετά το χωρι-σμο. Ο πρώην σύζυγος τότε της έκμυστηρεύθηκε πως ούδέποτε την είχε άγαθήσει τόσο τρελλά και είχε καταλάβει πως του ήταν άδύνατον πλέον να ζησθ μακριά της. Φυσικά της έπρότεινε να ξαναπαντρευτούν και ή φίλη άναγνώστριά μου ζητεί την συμβούλη μου αν πρέπει ή δέν πρέπει να ξαναζήσθ με τον άνδρα της.

Λησμονεί όμως ή φίλη άναγνώστριά να μου μιλήσθ για τον ε-αυτό της και να μου πη τι αισθάνεται αυτή. Φυσικά ή λογική συμβούλευει πως πρέπει με κάθε θυσία να ξαναδώσθ στο παιδί της τον πατέρα του, αλλά προτού το άποφασίσθ αυτό πρέπει να έξε-τάσθ καλά τον εαυτό της. Άνα-πα τον πρώην σύζυγό της; Τι αισθήματα τρέφει άπέναντί του; Τι άναμνήσεις διατηρεί από την πρώτη τους ζωή;

Το ξαναγύρισμα είναι από τα έπικινδυνα πράγματα, και άν δέν πρόκειται να γίνθ πιδ δυστυχισμένη. Δέν νομίζω ότι χάριν του παιδιού μόνον πρέπει να τα παραθέλθθ όλα μία νέα γυναίκα που έχει το δικαίωμα να ζητήσθ την εύτυχία της.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

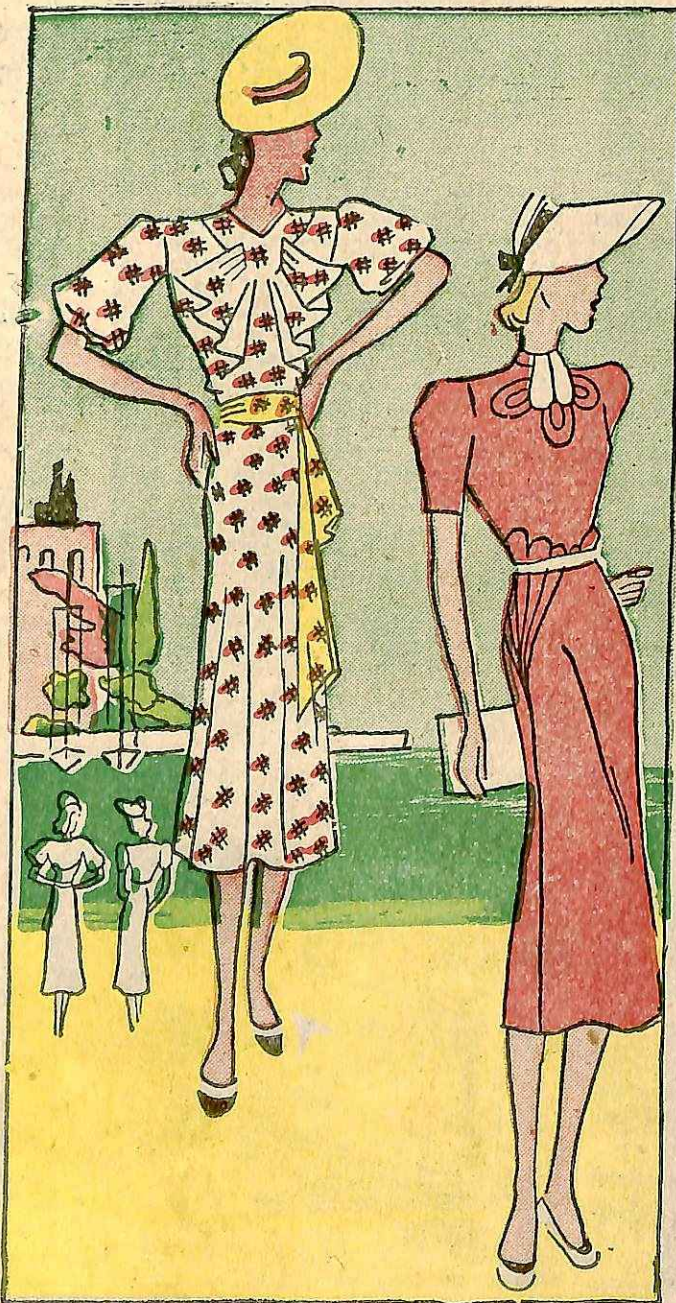
ΤΑ ΜΥΤΕΡΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ

Όπως κάθε πράγμα στη ζωή, έτσι και ή μόδα κάνει μερικούς εύτυχισμένους και άλλους πάλι τους κάνει δυστυχείς. Άχ., τα μυτέρια ντεκολτέ δέν πηγαίνουν σε κάθε γυναίκα και όμως ή μόδα τα έννοει περισσότερο παρά ποτέ. Οι λίγο παχουλές είναι ένθουσιασμένες γι' αυτό, οι άδύνατες όμως προτιμούν τα στεργυγυλά ντεκολτέ, που κρύβουν λίγο την άδυναμία του λαιμού τους.

—Άλλη ιδιοτροπία της μόδας είναι ο μη τονισμός των ώμων. Γι' αυτό θα έδωμε όλο το κολοκάρι πολλά κορσάζ με μα-νίκια ζαπωνάι, που δέν έξωρίζουν από το κορσάζ, άλλ' άπο-τελούν την συνέχειά του.

Όσον άφορά το στήθος, αυτό προοδιορίζεται πάντοτε με έλαφρύ άουρίτσα, που σταί ιτά άκριβώς κάτω απ' αυτό.

—Και για να πάμε λιγάκι πιο κάτω, άς ύπενθυμίσωμε ότι ή τελευταία λέξις της μόδας δέν έπι-πρέπει να έπιθαρόνουμε τους γο-

Α'). ΓΙΑ Τ' ΑΠΟΓΕΥΜΑ.—Φανελλένια από μεταξωτό χέρσεμ εμπρ-μέ. Το εμπρός μέρος του κορσάζ, ντροπέ (μέτρα: 3.50). Β'). ΓΙΑ ΤΟ ΤΣΑΪ.—Όφασμα από ρόζ μεταξωτό κανελό με μπροναρίσμα-τα από το ίδιο ύφασμα. Γιακαδάκι άσπρο (μέτρα 3.75).

Αιώνία η μνήμη της... μνήμης του!

Ο κ. Εὐθύβουλος Βλήτας, ὁ αὐτὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν μνήμη του καὶ δὲν ἤξερε τί θ' ἀπογίνῃ, ἐσκέφθη νὰ πάῃ στὴ δίκη τῆς Ὑδῆς Περδικάρη. Ἐκεῖ θὰ ἤκουε ἐνδιαφέροντα πράγματα καὶ θὰ ἐξουδύσει τὴν δυστυχίαν του. Ἐπῆγε λοιπὸν στὸ κακουργιοδικεῖον. Οἱ χωροφύλακες ὅμως δὲν τὸν ἄφηναν νὰ μῆνι στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων.

— Ἀπαγορεύεται, τοῦ εἶπαν, ἡ εἰσοδος.

— Γιατί;

— Ἡ δίκη γίνεται «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν».

Ἡ πόρτα, πράγματι, τῆς αἰθούσης ἦταν κλειστή. Ὁ κ. Εὐθύβουλος ἐστενοχωρήθη. Εἶχε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ παρακολουθήσῃ τὴν δίκην. Ἐσκέφθη λοιπὸν ἓνα τέχνασμα:

— Εἰμαι μάρτυς στὴν ὑπόθεσιν, εἶπε αὐτοῦς χωροφύλακες.

— Εἰσαι μάρτυς;

— Μάλιστα.

— Τότε πέρασε.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ κ.

Εὐθύβουλος ἐμπήκε στὴν αἴθουσαν.

Ἐκεῖν τὴν στιγμὴν ἐτελείωσε τὴν κατάθεσιν του ὁ ἐξεταζόμενος μάρτυς.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἀφώνας:

— Νὰ προσέλθῃ ἄλλος μάρτυς.

Ἀπῆγγειλε τὰ ὀνόματα μερικῶν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀνεδυσάσθη.

Ὁ κ. πρόεδρος ἤρχισε νὰ δυσανασχετῇ.

— Ἐτοί χρονοτριβοῦμε ἀσκόπως, ἀνεφώνησε. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς μάρτυς πρὸς ἐξέτασιν;

Τότε οἱ χωροφύλακες ἔδειξαν τὸν κ.

Εὐθύβουλον.

— Αὐτὸς εἶνε μάρτυς, κύριε πρόεδρε. Τώρα μὲν ἤρθε.

— Πλησίασε, εἶπεν ὁ πρόεδρος στὸν κ. Εὐθύβουλον. Τί γνωρίζεις;

Ὁ κ. Εὐθύβουλος τὰ ἔχασε. Ὁ ἰδρῶς ἄρχισε νὰ τὸν περιλούῃ. Εἶχε περιπέσει εἰς ἀδιέξοδον.

— Πλησίασε, λοιπὸν, τοῦ ἐξανείπε ὁ πρόεδρος. Τὴν γνωρίζεις τὴν κατηγορουμένην;

— Τὴν γνωρίζω, ἐψέλλισε ὁ κ. Εὐθύβουλος. Νά, αὕτη εἶνε!

— Ποιά;

— Αὕτη μετὰ μαῦρα.

— Τί λές, κύριε μάρτυς; Εἰσαι στὰ καλά σου; τοῦ εἶπεν ὁ πρόεδρος. Αὕτη ποὺ δείχνεις δὲν εἶνε ἡ κατηγορουμένη. Εἶνε ἡ... καλόγρια τῶν φυλακῶν...

— Μπα; Καὶ ἐγὼ ἐνόμισα, ὅτι φορεῖ μαῦρα, διότι... πενθεὶ τὸν σύζυγόν της. Δὲν μοῦ λέτε, κύριε πρόεδρε; Γιατί ἡ κατηγορουμένη συνοδεύεται ἀπὸ αὐτὴν τὴν μοναχὴν;

— Προεδρὸς: Γὰρ νὰ μὴν εἶνε... μοναχή;

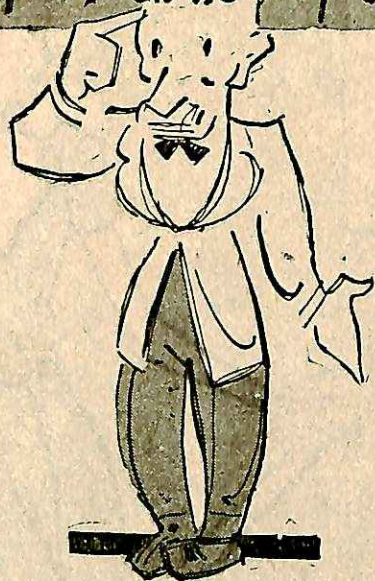
— ἘΝΑΣ ΕΝΟΡΚΟΣ: Τί γνωρίζετε γιὰ τὸν φόνον τοῦ Περδικάρη, κύριε μάρτυς; Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή;

— ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μάλιστα, κλειστή ἦταν. Καὶ ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐτέκοντο δύο χωροφύλακες.

— ΕΝΟΡΚΟΣ: Πῶς; Χωροφύλακες ἐξω ἀπὸ τὴν πόρτα τὴν ὥραν τοῦ δράματος;

— ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Βεβαίως. Πάντως δρᾶμα δὲν ἔγινε. Κατ' ὀρθῶς καὶ πέριστα στὴν αἴθουσα μετὰ μνησιν...

— ΕΝΟΡΚΟΣ: Μὰ γιὰ ποιά πόρτα

Μάρτυς ἀπρόσκλητος στὴ δίκη

μιλάτε, κύριε μάρτυς;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Γὰρ τὴν πόρτα τοῦ...

...δικαστηρίου, θρὲ ἀδερφέ! Ὅταν ἤρθα, τὴν θρῆκα κλειστή...

ΕΝΟΡΚΟΣ: Παρακαλῶ. Ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Περδικάρη. Σείς, τί γνωρίζετε;

— Ὅταν ἡ κατηγορουμένη ἐκτύπησε μετὰ τὸ περίστροφο τὴν πόρτα, τί ἔγινε;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Φώναξαν ἀπὸ μέσα: «Ἐμπρός! Ποῖος κτυπᾷ;

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Ὅχι, κύριε μάρτυς. Μὴ λέτε ἀνακριθεῖς. Δὲν ἐμίλησε καθόλου ὁ Περδικάρης.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: «Ἐ, τότε ἦταν πο...

...ἀγνήσις!...

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Τί γνωρίζετε περὶ τοῦ παρελθόντος τῆς κατηγορουμένης, κύριε μάρτυς; Γνωρίζετε, ὅτι ἡ προμάμμη τῆς κατηγορουμένης εἶχε σχέσεις μετὰ ἑναν ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Μὰ δὲν ζητῶ νὰ τοὺς ἔχετε ἰδῇ! Αὐτὸ εἶνε ἀστέιον. Σείς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γνωρίζετε ἐναν... ὑπασιπστὴν τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μοῦ φαίνεται, ὅτι κάτι ἐψιθυρίζετε τότε. Ἀλλὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε συνήγορε, δὲν θυμάμαι νὰ... τοὺς εἶδα ποτὲ μαζί.

στὴν καρδιά του καὶ ἐλαφρὸν κοκκίνισμα στὸ πρόσωπό του:

— Μὲ κολακεύετε, δεσποινίς, ἀπῆν- τησης.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Ὁ- χι, κύριε μάρτυς, φαίσεσθε πράγματι ἐξυπνὸς καὶ καλός. Πέστε μου λοι- πόν...

— Ἀλλ' ὁ κ. Εὐθύβουλος τὴν διέκο- ψε:

— Δεσποινίς, ἀν ἔξερατε! Εἰσθε ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀναγνωρίσατε τὰ προσόντα μου...

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Ὁ- ραί! Θέλετε, λοιπὸν, νὰ μοῦ πῆτε...

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Ὅτι, θέλετε, δε- σποινίς.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Νο- μίζετε, ὅτι ἡ κατηγορουμένη ἐσκότωσε τὸν ἄνδρα της;

Ὁ κ. Εὐθύβουλος, γιὰ νὰ εὐχαρι- στήσῃ τὴν θελκτικὴν δικηγορίαν, ἀ- πήντησε μὲ πάθος:

— Ἀν τὸν σκότωσε λέει! Τὸν ἔφαγε ἡ κακούργα τὸν ἄνθρωπο! Τοῦφαγε τὸ τζέ-

ρι!

— Ἀλλ' ἡ ὥραία δικηγορία ἦταν συνήγορος... ὑπερασπίσεως τῆς κατη- γορουμένης καί... ἐκάηκε ἀπὸ τὴν ἀ- πάντησιν τοῦ κ. Εὐθύβουλου. Προσε- πέθηκε, λοιπὸν, νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ πράγματα. Καὶ εἶπε στὸν κ. Εὐθύ- βουλο:

— Μὰ προσέξτε, κύριε μάρτυς. Ἄλ- λο πρᾶγμα θέλω νὰ μοῦ πῆτε.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Ὅτι, θέλετε, δε- σποινίς.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Λοι- πόν, σὰς ἐρωτῶ καὶ πάλιν: Νομίζε- τε, ὅτι αὕτη ἡ ἀγαθὴ, αὕτη ἡ ἐνάρ- τη, αὕτη ἡ ἀθάνα γυναῖκα θὰ ἐσκότω- νε ποτὲ τὸν ἄνδρα της;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Ἄ, ὅχι! Ποτέ! Τὸ ἀποκλείω κατηγορηματικῶς. Ἡ κατηγορουμένη δὲν μπορούσε ποτὲ νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνδρα της.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Εἰ- νε λοιπὸν πιθανώτερον ἡ ἐκδοχὴ τῆς ἀποπειρας αὐτοκτονίας;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Ἀσφαλῶς! Χω- ρὶς ἀμφιβολίαν, ὁ φονευθεὶς... ἤτο- κτόνησε.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Ὁ- χι τὸ θῆμα, κύριε μάρτυς. Ἡ κατηγο- ρουμένη ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Ἄ, ἔτσι; Καὶ γιὰ- τί ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ;

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Διότι εἶχε βαρεθῇ τὴν ζωὴ της.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Μπα; Τὴν καυμέ- νη! Ἐχω κι' ἐγὼ μίαν ἐρώτησιν νὰ σὰς ὑποβάλω, δεσποινίς.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΣΥΝΗΓΟΡΟΣ: Λέ- γετε.

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Ποῦ μπορῶ νὰ σὰς ἰδῶ τὸ θράδυ;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: Ἐ, τί γίνεται ἐδῶ; Τὰ ραντεβὺ σας θὰ ὀρίσατε ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου;

ΕΥΘΥΒΟΥΛΟΣ: Γιατί ὅχι, κύριε πρόεδρε; Ἐγὼ μπορῶ νὰ σκέπτωμαι ὡς σκοτώσω κανέναν μέχρι τὸ θράδυ. Καὶ θέλω τὴν δεσποινίδα ὡς συνήγο- ρόν μου.

Μετά ταῦτα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης ὁ κ. Εὐθύβουλος, εἰς ἀναχώρησιν θυμα- τος.

ΑΣΗΜΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

ΙΔΙΟΤΡΟΠΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Δὲν εἶνε σπάνιες οἱ διαθήκες ἀν- θρώπων ποὺ ἀρῇνουν τὴν περιουσίαν τοὺς σὲ ἀγνώστους, στοὺς σκύλους τοὺς, στὶς γάτες τοὺς, στοὺς παπαγά- λους τοὺς καὶ δὲν ἔξρω ποὺ ἀλλοῦ. Τελευταία μάλιστα αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ διαθήκες ἔγιναν πολὺ τῆς μόδας.

Κάποιος Λάζαρος Κούρτοβιχ, πλου- σιώτατος κτηματίας, μετὰ τῶν ἁλ- λων παρήγγειλε στὴ διαθήκην του, νὰ ταφῇ καθιστὸς σὲ μιὰ καρέκλα ποὺ νὰ τοποθετηθῇ σὲ ὑπόγειο κρύπτη ρι- θμοῦ ὀρθοδόξου ἐλληνικοῦ καὶ κοντὰ στὴν καρέκλα του νὰ ὑπάρχῃ ἓνα τρα- πεζάκι μετὰ τσιγάρα καὶ σπέρτα καὶ ἀ- πέναντι ἡ φωτογραφία τῆς πεθαμένης γυναικας του.

Ἐνας ἐπιχειρηματίας κινηματογρά- φων στὴν Ἀμερικὴ ἔκτισε μέσα στὸ κτήμα του ἓνα πολυτελέστατο καὶ πε- λωρίων διαστάσεων τάφο μετὰ ὅλα τὰ νεώτερα κομφορ. Ἀπ' αὐτὸν δὲν λεί- πει τὸ ραδιόφωνο, ὁ κινηματογράφος καὶ τὸ μηχανήμα τῆς τηλεόρασης. Στὴ διαθήκην του λέει πῶς ὁ τάφος αὐ- τὸς μετὰ τὸν θάνατό του δὲν θ' ἀνοι- χθῇ γιὰ κανένα μέλος τῆς οἰκογενεί- ας του ποὺ θὰ πεθάνῃ ὑστερὰ ἀπ' αὐ- τὸν παρὰ κατὰ τὸ ἔτος 2300 καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐκεῖ τὶς τε- λευταίες ἐφευρέσεις τῆς ἐποχῆς ἐκεί- νης.

Νὰ καὶ μιὰ σοβαρὴ διαθήκη ποὺ ἔ- χει κάνει ὁ πιὸ μεγαλότερος χιουμο- ρίστας τοῦ αἰῶνος μας. Πρόκειται γιὰ τὸν Μπέρναρ Σῶου, ποὺ εἶνε σήμερὰ 82 χρόνων καὶ διὰ τῆς διαθήκης του ἀφήνει ὀλόκληρην τὴν περιουσίαν του, ποὺ φθάνει στὸ σεβαστὸ ποσὸν τῶν 130 ἑκατομμυρίων περίπου δραχμῶν, ὅχι στοὺς νέους, γιὰτὶ καθὼς γράφει, τὸ χρήμα εἶνε ἐπικίνδυνον στὰ χέρια τῶν νέων, γιὰτὶ τοὺς κάνει τεμπέλη- δες, μὰ στοὺς γέροντες, στὶς χῆρες καὶ στὰ ἀνήλικα κι' ἀπροστάτευτα παιδά- κια.

Ἐνας ἐμπορευόμενος, στὸ Μορντὲ, διὰ τῆς διαθήκης του ἀφῆσε μιὰ μη- νιαία ἀποζημίωσιν στὴ γυναῖκα του, τὴν ὁποία ἔπρεπε νὰ παίρνῃ στὸ τέ- λος τοῦ μηνὸς ἀπ' τὸν συμβολαιογρά- φου του.

Ὁ συμβολαιογράφος, σύμφωνα μετὰ τὴν διαθήκην, ἔπρεπε νὰ παῖξῃ στὸ φε- νογράφο, πρὶν τὴν πληρωσῇ, τρεῖς δι- σκούς μετὰ τὴ φωνὴν τοῦ ἀνδρός της. Στὸν πρῶτο ὁ ἀνδρὸς της τὴν ρώτα- γε τί κάνει, πῶς τὰ περνάει, ἀν ἔχῃ κανένα παράπονον ἀπ' τὴ ζωὴ της καὶ νὰ μὴ στενοχωριέται γιὰ τὸ θάνατό του, ὁ δεῦτερος περιεῖχε, ὅπως κι' ὁ πρῶτος, αἰσθηματικὰ λόγια, παρηγο- ρίες, καὶ συμβουλὲς σὲ ὕψος παρα- κλητικῶ καὶ ἦρε μο καὶ ὁ τρίτος ἦταν αὐστηρὸς τις ἔλεγε πῶς νὰ εἶνε προσεκτικὴ, νὰ ἔχῃ σχέσεις μετὰ καλὸ κόσμον καὶ νὰ τοῦ μὲνι πάντα πιστῇ, γιὰτὶ ἀν ἀνακα- λύψῃ τὸ ἀντίθε- τὸ θὰ τῆς κόψῃ τὴ μηνιαία ἐπιχορήγησιν...

ΕΝΑ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ

Ὁ γιατρός Γεώργιος Ἐδερσον, κά- τοικος τῆς πόλεως Ρόζεμπτον τῆς Δακίετας (Ἡνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς), διηγείται πῶς ἓνα θράδυ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1938 ἦταν πολὺ κουρασμένος ἀπὸ τὶς τρεχάλες

ΟΙ ΔΥΟ
ΑΝΕΨΙΟΙ

Υπό Ε. Μαρίνο

«Αφήνω δολοκλήρη την περιουσία μου στους δυο άνεψιούς μου, τον Ροῦμπι Μουρίλλο και τον Γουλιέλμο Γκαζκόνι. «Αν όμως κανένας απ' αυτούς φανή ανάξιος της τιμής της κληρονομίας, το μερίδιό του θα περιέρχεται στον άλλον...».

Ο Ροῦμπι ξανάβλεπε τώρα με τα μάτια της μνήμης, σαν να την είχε μπροστά του, τη φράση της διαθήκης που μία μέρα του διάβασε ο θείος του.

Μέσα στα μάτια του έλαμπε σατανικό φως χαράς. Το σχέδιό του, για να γίνει ο μόνος κληρονόμος του θείου του Ραμόν Μποργκόνιο, που δολοκλήρη η Βέρα Κρούζ τον ήξερε για θαυόπλουτο και πολύ φιλάργυρο, ήταν τώρα καταστρωμένο καθαρά μέσα στο νου του.

Τη νύχτα εκείνη θα έρχόταν ο εξάδελφός του Γουλιέλμος, ο οποίος κρατούσε το κλειδί του διαμερίσματος όπου κατοικούσε μόνος ο Ραμόν Μποργκόνιο. Κι' έτσι παρουσιαζόταν εξαιρετικά κατάλληλη η ώρα της δολοφονίας γιατί θα ένοχοποιείτο ο Γουλιέλμος.

Ο Ροῦμπι ήταν πλέον βέβαιος ότι δεν τον είδε κανείς όταν μπήκε σ' εκείνο το σπίτι, ούτε κι' όταν βγήκε. Το σκοτάδι της νύχτας ήταν βαθύ, το σπίτι μοναχικό, σε μιαν άραιοκατοικημένη συνοικία και επί πλέον κανείς δεν τον γνώριζε στην περιφέρεια εκείνη.

«Αφήσε κι' ένα γάντι πέτισνο κοντά στο πτώμα, για να υποτεθή ότι ξεχάστηκε από τον φυγάδα δολοφόνο, και που ήταν εύκολο ν' αναγνωρισθίη ότι ανήκε στον Γουλιέλμο Γκαζκόνι.

Κι' ο Ροῦμπι Μουρίλλο είχε σκηνοθετήσει ένα άριστο-τεχνικό «άλλοθι» και πήγαινε τώρα να το εκτελέσει.

Μ' αυτή τη σκέψη στο νου, ο Ροῦμπι κατευθύνθηκε με γοργό βήμα προς τη Λέσχη του Σάν Κριστομπάλ, όπου ήξερε πως θα βρισके πολλούς φίλους του, οι οποίοι προωρίζονταν να γίνουν αργότερα μάρτυρες της υπερασπίσεώς του.

Μπήκε λοιπόν στην αίθουσα της Λέσχης ήρεμος και γελαστός και χαιρέτησε τους φίλους του με έγκαρδιότητα.

— «Όλα τα τραπέζια είναι πιασμένα! παρετήρησε. Ποιός μου δίνει μία θέσι;

— Εγώ, σε λίγη ώρα όμως του άφηνησε ο Φίλιππος Γκαζκόνι. Έχω κάποιο ραντεβού από το οποίο δεν πρέπει να λείψω...

— Ερωτικό ραντεβού, θέβαια. «Αχ! Φίλιππε Κατακτητή! «Ας έπωφεληθώ, λοιπόν, της λίγης αυτής ώρας ως που να μου παραχωρήσης τη θέσι σου, για

να τηλεφωνήσω στον θεό μου Ραμόν Μποργκόνιο, που έχω κάμποσον καιρό να τον ιδώ. Θα του τηλεφωνήσω στο σπίτι.

Το τηλέφωνο ήταν εκεί κοντά, λίγα βήματα πιο μακριά από το τραπέζι που καθόταν ο Φίλιππος Γκαζκόνι.

Ο Ροῦμπι πήρε στο άριστερό του χέρι το ακουστικό, έσχημάτισε με το δαχτύλο τον αριθμό που ήθελε και έλεγε δυνατά:

— Έμπρός... τί είν' αυτό; «Α! σεΐς είσθε, θεΐε Ραμόν; Καλησπέρα! Πώς τα περνάτε;... Καταλαβαίνω... αυτοί οι χρόνιοι ρευματισμοί... «Ε... είνε της ηλικίας. Μά μην το πάρετε τοις μετρητοίς. Δεν φαίνεστε όσο είστε. Κρύβετε το υπέροχον. Πηγαίνετε να ξεπλύνετε και προσπαθήστε να κοιμηθήτε ήσυχος. Ναι, ευχαριστώ και καλόν ύπνο.

Ωρβούαρ για αύριο, θεΐε μου. Κρέμασε το ακουστικό, άναψε ένα τσιγάρο και πλησίασε στο τραπέζι που έπαιζε ο Φίλιππος περιμένοντας να του παραχωρήση τη θέσι του.

«Επαίξε σχεδόν όλη τη νύχτα και έκέρδιε. Χόρισε στο σπίτι του κατά τη χάρουγή, συνδυόμενος από έναν φίλο του, που κατοικούσε στη γειτονιά του.

Το ίδιο πρωί η συνοικία της Βέρα Κρούζ μάθανε ότι κατά την περασμένη νύχτα ο πλούσιος Ραμόν Μποργκόνιο δολοφονήθηκε μυστηριωδώς μέσα στο σπίτι του.

Ο γέρος, που εξ αιτίας της φιλαργυρίας του κατοικούσε μόνος, βρέθηκε στραγγαλισμένος. Κοντά στο πτώμα ή άστυνομάς θήρκε ένα γάντι που ασφαλώς θα χρησιμοποιήσε ο δολοφόνος για ν' αποφύγη τα δακτυλικά αποτυπώματα στο λαϊμό του θύματος.

Η ανακάλυψις του έγκληματος έγινε από έναν άνεψιό του θύματος, τον Γουλιέλμο Γκαζκόνι που είχε έλθει τη νύχτα εκείνη από το Μεξικό.

Η άστυνομία έκρινε καλόν να συλλάβη τον Γουλιέλμο Γκαζκόνι, γιατί αφού άνεγνώρισε πως το γάντι που βρέθηκε στον δολοφονημένο ήταν δικό του, έν τούτοις δεν ήξερε να εξηγήση την παρουσία αυτού του αντικειμένου εκεί μέσα.

Κατά το απόγευμα όμως της ίδιας ημέρας ή «Ηχώ της Βέρα Κρούζ» δημοσίευε την ακόλουθη συνταρακτική είδησι: «Ανεκαλύφθη και συνελήφθη ο πραγματικός δολοφόνος του Ραμόν Μποργκόνιο. Πρόκειται περί του ενός από τους δυο κληρονόμους άνεψιούς του θύματος που άφηκε κολοσσιαία περιουσία, το Ροῦμπι Μουρίλλο, ο οποίος είχε προ-σχεδιάσει να ένοχοποιήση τον εξάδελφό του Γουλιέλμο Γκαζκόνι.

Ο Μουρίλλο είχε προετοιμάσει ένα θανατάσιο «άλλοθι» που φαινόταν άκαταμάχητο και υποστηριζόμενο από πολλούς μάρτυρες: μια τηλεφωνική συνδιάλεξι με τον θεό, κατά την νύχτα του έγκληματος, την οποίαν άκουσαν και πολλοί φίλοι του της Λέσχης του Σάν Κριστομπάλ. Κι' όμως

να τηλεφωνήσω στον θεό μου Ραμόν Μποργκόνιο, που έχω κάμποσον καιρό να τον ιδώ. Θα του τηλεφωνήσω στο σπίτι.

Τό ζαμπάκι

Τό ζαμπάκι ή καλύτερα νάρκισσος, είνε από τά λίγο γνωστά λουλούδια που τραγουδισαν οι ποιηταί κι' έγραψαν γι' αυτό πολλά οι λαογράφοι.

Κατά την μυθολογία ο Νάρκισσος ήταν γυιός του Κηφισού ποταμού και της Νύμφης Λειριώπης κι' ήταν τόσο όμορφος, που όλες οι νύμφες τον άγάπησαν και τον κυνηγούσαν, ποιά να τον κάνει δικό της, γι' αυτό άναγκαζόταν, για να γλυτώση, να κρύβεται μέσα στα δάση. Μία μέρα σκύβοντας στα νερά μιάς θαλαϊάς πηγής είδε να καθρεφτίζεται στα πεντακάθαρα κρυστάλλινα νερά της το πρόσωπό του και τόσο πολύ θαύμασε την όμορφιά του, που έρωτεύθηκε τον εαυτό του κι' έπεσε μέσα και πνίγηκε. Οι θεοί όμως εὐδόκισαν ν, άναγήση και τον μετεμόρφωσαν στο όμοιόν του λουλουδι.

Στην «Ανατολή» όταν θέλουν να διακόψουν τις σχέσεις τους δύο έρωτευμένοι, στέλνει ο ένας στον άλλο ένα μπουκέτο από νάρκισσους.

Ο Πέρσης ποιητής Χαφίζ, γράφει κάπου: «Πού είσαι ρόδο για να παραβγίη το χρώμα σου με το χρώμα των ροδοκόκκινων παρειών της άγάπης μου, και συ νάρκισσε για να συγκρίνης τά παθητικά σου μάτια με τις μεθυμένες από έρωτα ματιές της φίλης μου;».

Η όμορφιά του νάρκισσου έκτός από τους ποιητάς και λογογράφους ένέπνευσε και διάφορους ζωγράφους όπως τον Πουσέν, τον Κονσταντιέ, τον Μαρτέλλι, τον Γκρεγκορι καθώς και τους γλύπτους Καλντεράρι, Ντυμπουά, Μανγκρεντίνι και άλλους πολλούς.

Καλύτερο θεωρείται το έργο του Ντυμπουά που παριστάνει το Νάρκισσο κρατώντας με τά χέρια του το πρόσωπό του και προσπαθώντας να ιδη τις άρμονικές γραμμές του κορμιού του.

Γνωστότερα είδη νάρκισσου ο υ.—Από τά πολλά είδη και τις ποικιλίες του νάρκισσου περισσότερα καλλιεργούνται στον τόπο μας.

Ο νάρκισσος ο εὐδοσμος φθάνει σε ύψος 20 πόντων και κάθε θάλασσο του φέρνει στην κορυφή του 2 — 4 λουλούδια με μεθυστικό άρωμα που χρησιμποιούνται στην μυροποσία.

Ο νάρκισσος ο ποιητικός φθάνει σε ύψος 40 πόντων και έχει στην κορυφή του ένα μεγάλο άσπρο λουλούδι που στις άκρες του είνε πορφυρό.

Ο νάρκισσος ο χρυσόσμος φθάνει σε κάθε θάλασσο του 8—10 κίτρινα λουλούδια που οι άκρες τους έχουν χρώμα πορτοκαλλί και έχουν λεπτό άρωμα.

Πώς πολλαπλασιάζεται. Οι νάρκισσοι φυτεύονται τον Οκτώβριο σε γλάστρες ή σε κάποια γωνία του περιβολιού. Όταν μεγαλώση ξεριζώνεται προσεκτικά και ξαναφυτεύεται σ' άλλο μέρος αφού ποδά κοπείσωμε το μέρος που πρόκειται να τον φυτέσωμε.

Ο νάρκισσος αναλόγως των διαφόρων ειδών και ποικιλιών του άνθίζει από τον Μάρτιο ως τον Ιούλιο.

Αρρώστειες.—Από τις γνωστότερες είνε ένα μικρό άσπροστακτι έντομο που έσπλώνεται στις μαργάρες των θάλασσών τους. Αποτελεσματικότερο φάρμακο είνε το απόδρεγμα καπνού που ραντίζομε το φυτο μόλις δοῦμε την χαρακτηριστική αυτή άσπριλα.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

το «άλλοθι» κατέρρευσε άμέσως από τον ίδιο τον Γκαζκόνι, με μία και μόνη απόδειξι, ή όποια και τον έσωσε. «Όταν πήγε στο διαμέρισμα του θείου του και τον θήρκε νεκρό, άμέσως έτρεξε να τηλεφωνήση στο γιατρό.

Μάταια όμως έψαξε να βρη το τηλέφωνο. Είχε εξαφανισθί. Ο Ραμόν Μποργκόνιο, την προηγούμενη ημέρα της δολοφονίας του είχε αφαιρέσει το τηλέφωνο από το διαμέρισμά του χωρίς να το ξέρουν οι άνεψιοί του. Ο δολοφόνος άναγκάστηκε να δηολογήση.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

Ιούλιος

Έμπηκε κι' ο Ιούλιος, ο εὐδοσμος ο μὴν, σ' αυτήν την λεπτομέρεια πολύ θα έπιμείνω—ο καύσων ήδη έφτασε, που λένε, στο άμην κι' οι Αθηναίοι μοιάζουνε ως παίδες έν... κ α μ ί ν ω

Έμπηκε κι' ο Ιούλιος, ο εὐδοσμος ο μὴν, οι Αθηναίους ψήνονται άλημερίς στα Φάληρα, ο ήλιος όμως καμμία τους δεν άφησεν και παίρνει για τά... ψητικά μονάχα δύο... τ α λ λ η ρ α ι

Οί νεαροί λεοντιδεΐς, γνωστότεροι ως γόντες, ως τέρατα... έ ξ ώ φ θ α λ μ α τ ού θέαμα κυτάνε κι' οι πλέον ειδικότεροι μπλοκάρουν τις άνόητες κι' έντός μικρού διαστήματος θουτάνε και... θ ο υ τ α ν ε ι

Άλλά και πλείστες γόησες με νέον όχι συνουν με δυο λαθραία θλέμματα και δυο κουβέντες σκέτες, στην άμμο σιγοήνουνται, αργότερα τά... ψ ή ν ο υ ν κι' άφοδ... Ι ο ὁ ὕ λ ι ο ς, γίνονται μια νύχτα... Ι ο ὁ ὕ λ ι ε τ τ ε ς ι

Έμπηκε κι' ο Ιούλιος με τάς προς ζέστην τάσεις Φλόγες πετᾶ ή σφαίρα μας φωτιές ο ουρανός, και εύτυχείς οι μαθηταί που δίνουν έξετάσεις παίρνουνε έκαστος βαθμόν κάτω τοῦ... η μ ε ν ο ς ι ι :

Λόγια μεγάλων άνδρῶν

—Είν' ή άγάπη χίμαιρα...

ΑΤΤΙΚ

—Κλέψε σκέτες να φᾶς, και κρύψε νάχνης, έστω και από σήμερα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

—«Όλα θ' αλλάξουν μέσ' σ' αυτό το...χρόνο!

Δ. ΜΠΟΓΡΗΣ

—Δυστυχώς όπως άπεδείχθη, για τον έρωτα δεν χρειάζεται καρδιά...

Κ. ΜΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

—Ούτε... έπίτροπος να ήμουν έν θά είχα βγάλει τόσους... δίσκους!

ΔΑΝΑΗ

—Προτείνω, λόγω πληθωρισμού, στο λοφο μου να μου φτιάξουν κι' άλλους... λοφίσκους.

ΦΙΛΟΠΑΠΟΣ

—Είπα ο συγγραφεύς της θραυ-ας! Κι' όμως με κλέβουνε άσυστόλως.

Ν. ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ

—Σκέψου, κύρ Νίκο, νάσουν ναύ-αρχος! Θα σοῦχε κλαπή κι' ό... στό-λος!

ΑΝΔΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Τό μενού σας

Ο «Θησαυρός» καθ' έβδομάδα θα σας προσφέρει από της στήλης αυτής το μενού σας, κι' έτσι, άγαπητές μου νοικοκυρές, τί εύκολιαν που θάχετε, θάλτε με νου σας!

Δεινόσαυρον έσχάρας. Είνε περίφημος και τρώγεται με άφθονον μπρόκολον, τον συνιστά δέ πολύ το γαστριμαργικόν πρωτόκολλον.

Τον κόπτετε εις τεμάχια, τον πασσαλείβετε με χολήν σαρανταποδαρού-σας,

κατόπιν προσθέτε ψιλοκοπανισμένην μιάμιση καρδίαν ρούσσας.

Χτυπάτε 11 αυγά στρουθοκαμήλου άρρενος του 7 αυγά κόρακος, κι' αλείφετε τά τεμάχια με έλαφράν διάλυσιν θόρακος.

Προσθέτετε είτα έντόσθια ύαινης πανέ με ζεστό μπόν φιλέ θόα, διαθάζετε για να κρυώση μερικούς στήχους του Λάσκου από την συλλογήν «Τάα Ρόα»,

αλείφετε τά ως άνω με γάλα καμή-λων Σαχάρας,

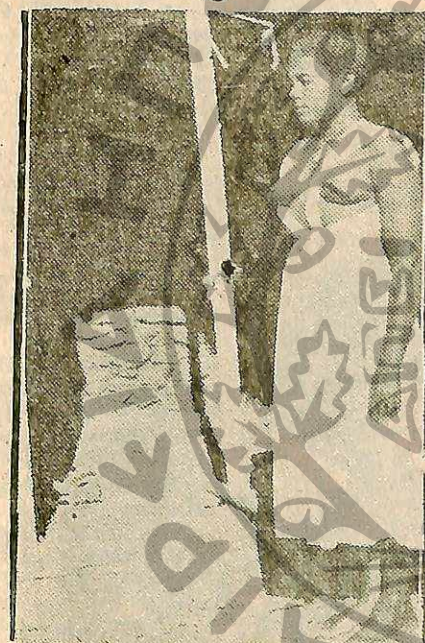
άκολουθως τοποθετείτε το σύνολον επί της έσχάρας,

και τέλος σεργίρετε τον δεινόσαυρον ζεστόν, πρίν κοκκαλώση...

(Ιδιαίτερα προσκλήσεις δεν θα σταλῶσι!)

Μικραί άγγελίαι

«Εξ διευθυνται ζητούν θέσιν διδ θραχύν χ ρ ό ν ο ν . (Πληροφορία: πεζοδρόμιον).

Λόγον τιμήσι! Αυτή είνε ή Ρίτα Δημητρίου

ΣΩΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

(Από έβδομα-διαιον περιό-δων εύρείας (12 κυκλοφορίας)

Ο ρεφενές...

Κυρίες μου και κύριοι, σας έτυχε μοιραία άδέκαροι να μπλέξετε με μια γνωστή παρέα στο ρεστοράν, στην ούζερί, στο μπάρ, στον καφενέ; Θα εφαρμόσατε ασφαλώς, σύστημα... ρεφενέ!

«Α! Είνε σύστημα λαμπρό, που προσατεύει ή θέμις, το εφαρμόζει δέ συχνά κάθε δεινός σελέμης.

Δίχως ή τσέπη να θροντά, κάνεις κι' έού τον κουβαρντά, διατάζεις μία, διατάζεις δυο —«Γκαρσόν φέρε σαμπάνια».

Κι' ύστερα έν ώρα κρίσεων, ήτοι... λογαριασμού,

για τά προσόντα τους μιλάς του ρεφενέ τά σπάνια με δόσι... λυρισμού

και θάζοντας το χέρι τους στην τσέπη την... πανέ τους, θάζουν το ρεφενέ τους!...

Άγαπητοί, ο ρεφενές είνε πολλών ειδών

κι' όλα στον κόσμο γίνονται τώρα ρ ε φ ε ν ή δ ό ν .

Κυτταχτε εκείνη την ξανθειά την όμορφη στο βάθος, ξανθειά δεν ήταν... έπαρκώς, εάν δεν κάνω λάθος,

και για να γίνει πιο ξανθειά, θαρρώ — δοῦ κομπρέν,

έζητησε το ρ ε φ ε ν έ... σ τ' οῦ ζενέ!

Κι' ο κύριος ο φαλακρός —ογδόντα δυο Μαΐων—

που είνε φρέσκος, θαλλερός και θροσερός σαν τον, στην φλόγα του πούχει έντασι

ώπως του καμινέτου θαρρώ πως τοῦχε ο Βορονάφ

βάλει το ρ ε φ ε ν έ του. Και ή μαντάμ άριστερά

με τά μαλλιά τά μαύρα (άσχετως αν τά χρόνια της την καταντήσαν ράκος)

π' άκόμα πιο κατάμαυρα κι' από την πίσσα τάβρα

της έχει θάλει ρεφενέ κι' αυτής δ... Μποτσαράκος.

Ο ρεφενές στον έρωτα είν' πάντα έν ισχύ!

και την άγάπη πολλαπλῶς αυτός την... ένισχύει!...

Σκεφθήτε κάποιοι σύζυγο που πιά δεν έπαρκει

—να το σκεφθήτε μοναχά νομίζω πως... άρκει!

Δεν πρέπει νάσαστ' έξυπνοι θαρρώ, άπαραιτήτως,

γιατί έδῶ τον ρεφενέ τον θάζει κάποιος τρίτος!...

Αυτός είνε άγαπητοί, λοιπόν ο ρεφενές

που τον μεταχειρίζονται πολλοί! όχι... τινές.

Άδεκαρίας άρκετοί τον θαφροῦν ήγέτη

κι' άλλοι τον άνεκήρυξαν Μεγάλον Εὐεργέτη!

ΔΗΜΙΟΙ ΚΑΙ ΘΥΜΑΤΑ

Οι άπαισιώτερες θανατικές εκτελέσεις κατά τόν μυστηριώδη μεσαιώνα

Οι θανατικές εκτελέσεις σήμερα έχουν περιορισθή πολύ και οι ανάγκες εκείνες ακόμα γίνονται κατά τρόπον πολιτισμένον, μπορεί να πη κανείς, έφ' όσον η θανάτωσις είνε έπιτρεπτέα από τόν πολιτισμόν του αιώνος μας.

Αλλά οι θεαματικές εκτελέσεις που έλάμβαναν χώραν κατά την αρχαιότητα και τόν μεσαιώνα, δέν μπορούν βέβαια να συγκριθούν κατά την βαρβαρότητα με τις σημερινές.

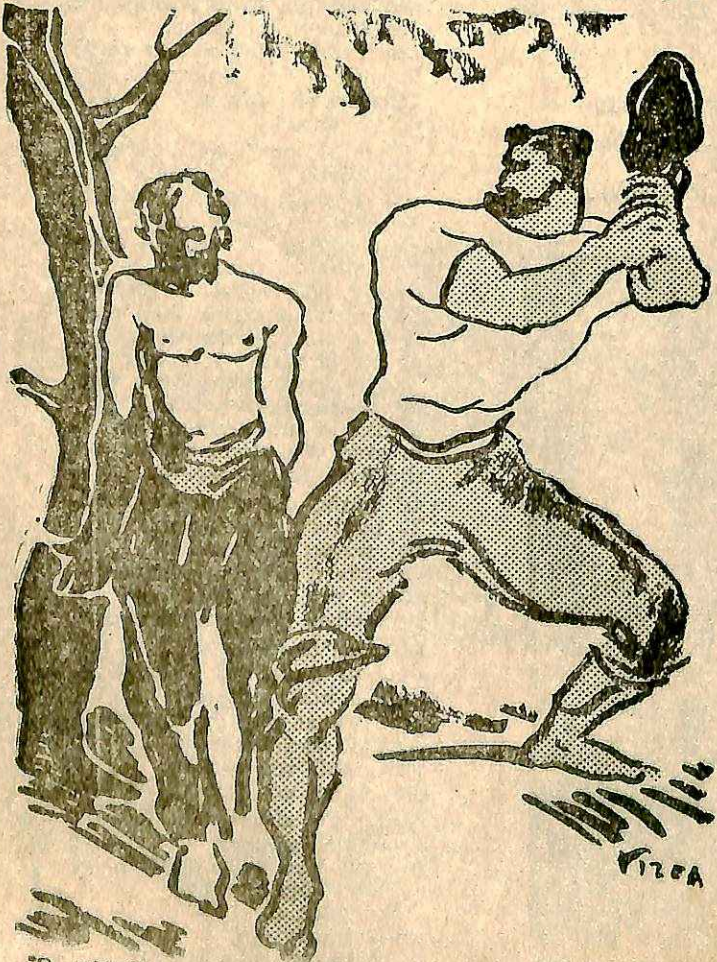
Πριν από ογδόντα χρόνια περίπου οι καταδικασμένοι σέ θάνατο από την Ιταλική δικαιοσύνη, εξέτελούντο στον Λεϊμόνα των Ασφοδάλων με την περίφημη «Μαντολάτα». Ο μελλοθάνατος στεκόταν όρθιος, με τά χέρια και τά πόδια ελεύθερα, μπροστά στον σωματώδη και χειροδύναμο δήμεό του, ο οποίος κρατούσε ένα τεράστιο ρόπαλο. Σε μιαν ώρισημένη στιγμή, αφού έδινε τό σχετικό σύνθημα ό επί της εκτέλεσεως, ό δήμεος σήκωνε τό φοβερό του ρόπαλο και τό κατέφερε με δύναμι στο κεφάλι του θύματος του. Ένας «καλός» δήμεος με τό πρώτο χτύπημα έθανάτωνε τό θύμα του.

Αλλά ή έπιτυχία του εξηριότο κι' από τόν κατάδικο, ό οποίος έπρεπε να μείνη ακίνητος, με τό κεφάλι ψηλά να παρακολουθή τον κύκλο που διέγραφε τό θανατηφόρο ρόπαλο και να παρακαλή να είνε άποτελεσματικό τό χτύπημα. Αν τυχόν αποτύγχανε ό δήμεος, ξαναχτυπούσε τό θύμα του, έως ότου τό θανάτωνε. Αλλά τό φοβερότερο ήταν, πώς ό δήμεος είχε τό δικαίωμα να δίνη τό χτύπημά του σ' όποιο μέλος του σώματος του καταδίκου ήθελε, και να κάνει περισσότερο θεαματική την εκτέλεσι.

Συχνά όμως γινόταν μία τρομερή πάλι μεταξύ δημίου και θύματος. Καμιά φορά μάλιστα νικητής απ' αυτήν έβγαινε ό μελλοθάνατος και τότε είχε την έλπίδα να του χαριστή ή ζωή και να γίνη αυτός δήμεος!

Ένα θέαμα ευχάριστο για τους Ισπανούς, όσο και οι ταυρομαχίες, ήταν τό «Γκάρο».

Ο δήμεος ώδηγούσε τόν μελλοθάνατο, ό οποίος είχε τό κεφάλι του σκεπασμένο, στον τόπο της εκτέλεσεως, τόν ξάπλωνε μπρούμυτα επάνω σ' έναν ξύλινο πάγκο και τού περνούσε τό κεφάλι μέσα σ' έναν σιδερένιο κλοιό που έ-

Ο μελλοθάνατος στεκόταν όρθιος μπροστά στο δήμεό του.

σφίγγετο μ' ένα μαγγάνι όμοιο με του πηγαδιού.

Ο βασανιζόμενος έμουγκριζε, βογγούσε, τίνιζε ψηλά τά πόδια, σπαρταρούσε σύγκορμος από τους φρικτούς κι' άβάσταχτους πόνους.

Ο θάνατος έτοι έρχόταν άργός, άπαισιος, φρικαλέος, αλλά και άφαντάστως θεαματικός.

Ο θανατούμενος με την μέθοδο αυτήν δέν είχε πιά άνθρώπινη μορφή!

Ένα μαρτυρικό μέσον θανατικής εκτέλεσεως, έξωφρενικό και άπαίσιο ήταν τό «ταγγέλι».

Πρό ενός περίπου αιώνος τό κρέμασμα σέ ταγγέλι ήταν ένα από τά καθημερινά θεάματα των Τούρκων.

Η άγωνία του κρεμασμένου κρατούσε σαράντα όκτώ δλόκληρες ώρες.

Τό «ταγγέλι» οι Τούρκοι τό πήραν από τους Αιγυπτίους. Είνε γνωστόν ότι οι δολοφόνοι του Κλεβέρ, τού άγαπημένου στρατηγού του Μεγάλου Ναπολέοντος, έτιμωρήθηκαν με αυτό τό μέσον.

Αναφέρεται έπίσης, ότι ό ήρωας του 21 Μπουκουβάλας, έμαρτύρησε επάνω στο ταγγέλι σέ κάποια τοποθεσία πλησίον των Αθηνών.

Οι περισσότεροι άρχαίοι λαοί έσυνήθιζαν να περιορίζουν την τιμωρία μόνον επάνω στο μέλος του σώματος που διέπραξε τό έγκλημα. Ο ψεύτης, π.χ., έθωρείτο πώς δέν έφταιγε αυτός αλλά ή γλώσσα του και γι' αυτό τιμωρούσαν μόνο ή γλώσσα του, κόβοντάς την.

Ο δολοφόνος άκρωτηριάζονταν. Ο έμπρηστής έκαίγετο κ.λ.π. Την όρθότητα αυτού του τρόπου άπονομής δικαιοσύνης την υιοθέτησε ή Ιερά Έξέτασις, της οποίας τά όργανα υπέβαλλαν σέ φρικαστικά μαρτύρια τους αίρετικούς. Έπίσης ό Λουδοβίκος ΙΧ έτιμωρούσε τούς βλασφημους καίγοντας τά χείλη τους με πυρακτωμένο σίδερο.

Ο Φρανκίσκος Α', πάλι, έτιμωρούσε τούς βλασφημους με τόν άκόλουθο τρόπο: Διέτασε και τρυπούσαν τη γλώσσα του βλασφημού, από την οποία περνούσαν ένα άγκύστρι τό όποιο κατόπιν έκάρφωναν στο μάγουλό του.

Στις άρχές του είκοστου αιώνος άκόμη οι τιμωρίες που έπεβάλλοντο στους στρατιώτες μερικών κρατών ήσαν έπονεϊδίστες και βασανιστικώτερες. Στόν ρωσικό και στον αυστροουγγρικό στρατό και στον άγγλικό στόλο, έδιναν κι' έπαιρναν οι μαστιγώσεις.

Εγύμωναν τόν τιμωρημένο και τού έδιναν τσους δυ- νατούς ραβδισμούς, όσους ώριζε ή ποιηή του.

Ενίοτε εξέτέλουν τούς κατασκόπους ως έξης: Τους έδεναν, τούς υπερέωναν να γονατίσουν και τούς έσπάζαν τό κρανίο με μία σιδερένια γροθιά.

Στην άρχαία Ρώμη, κάθε στρατηγός είχε δικαίωμα να τιμωρή τό στρατιωτικό σώμα που έδελιάζε μπροστά στον έχθρό, άποδεκατίζοντάς του — θανατώνοντας δηλαδή τό δέκατον τόν στρατιωτών του.

Στην περίπτωση αυτή οι μελλοθάνατοι εξέλεγοντο με κλήρο.

Ο Κικέρων αναφέρει ότι κάποτε συνέβη να άποδεκατισθί μία δλόκληρη στρατιά.

Ένας άλλος τρόπος θανατικής εκτέλεσεως, ό οποίος από έκατοντάδων ετών ύφίσταται μέχρι σήμερα, είνε ό ένταφιασμός, ό οποίος εφαρμόζεται στην Κίνα και στην Ιαπωνία.

Ο κατάδικος οδηγείται από τόν δήμεο στον τόπο της εκτέλεσεως κι' εκεί άνοίγεται ένας λάκκος ύψους όσο σχεδόν τό άνάστημα του θύματος.

Τόν βάζουν μέσα τότε και τόν σκεπάζουν με χώμα ως που μένει τό κεφάλι ελεύθερο.

Ο θάνατος έπέρχεται βραδύτατα από πείνα, δίψα, κρύο και από τά τοιμήματα των όρνέων επάνω στο άπροστάτευτο κεφάλι του.

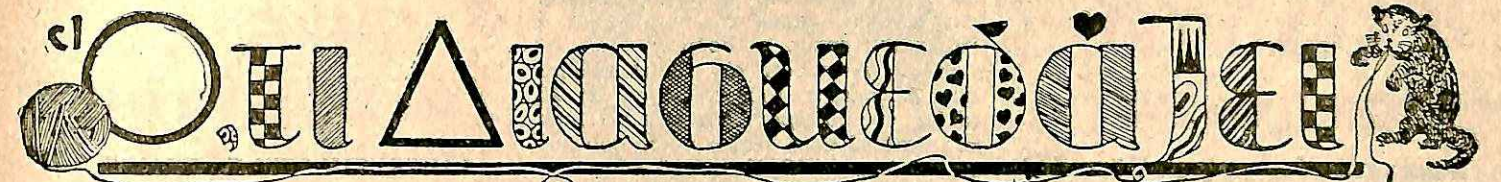
Σέ τέσσερις έως πέντε ήμέρες πεθαίνει και τότε του καλύπτουν με χώμα και τό κεφάλι.

Οι Ιάπωνες έχουν κι' αυτοί τό ίδιο μέσον θανατώσεως, αλλά τούς βαρυνούντας μελλοθανάτους τούς τοποθετούν επάνω σέ μία μεγάλη πέτρα και τούς χτυπούν τις φροβώσεις μ' ένα βαρύτατο σφυρι όσο που τις πολτοποιούν.

Ο κατάδικος εκπνέει κατόπιν φρικτών πόνων και έσωτερικής αλμυροραγίας.

Η άγχονή και ή καρμανιόλα είνε άσυγκρίτως πιό πολιτισμένα μέσα θανατικής εκτέλεσεως και περισσότερον άκόμη ή ηλεκτρική καρέκλα.

ΤΖ. ΜΑΡΚΟΥΣ

Άστυνομικόν πρόβλημα

(ΑΡΙΘΜΟΣ 5)

Ο κ. Μπαλάρ έδολοφονήθη χθές έντός του δωματίου του και υπάρχουν τρεις ύποπτοι, τούς όποιους θα εξέτασουμε.

Πέντε λεπτά αργότερα, ό αστυνομικός ήρχισε την άνακρίση — κύριε λιμάρ, έπηγατε χθές στο δωμάτιό του κ. Μπαλάρ;

— Μάλιστα, κατά τάς 10 περίπου. Μου ζήτησε να του έπιστρέψω τις 3.000 φράγκα που του χρωστούσα και έσπευσα άμέσως να εκτελέσω την έπιθυμίαν του αυτήν.

Συζητήσαμε λίγο μαζί, τού έδωσα τά χρήματα και χωρίσθηκαμε αφού έώσαμε συναντησιν για τό Σάββατο.

— Συμφωνοί, πάντως τά χρήματα αυτά δέν εύρέθησαν εκεί.

Ο αστυνομικός έστράφη έπειτα προς τό μέρος του κ. Ρισάρ και τού είπε:

— Σεις, κύριε Ρισάρ, εύρίσκεσθε την ώρα της δολοφονίας έντός του λουτήρος που εύρίσκεται άκριβώς άπέναντι στο δωμάτιό του κ. Μπαλάρ, ό διάδρομος χωρίζει τά δύο διαμερίσματα. Τι έρριζει να αναφέρετε;

— Κατά τάς ένδεκα παρά τέταρτο διέταξα να μου ετοιμάσουν ένα λουτρό. Όταν έφθασα έσυν ένα πολύ θερμό, τό νερό κεί, ήτο πολύ θερμό, τό νερό σχεδόν έβραζε. Εφυγα λοιπόν σχεδόν άπο το δωμάτιό μου και έπιστρέψα στο λουτήρα ένα τέταρτο ήρψα στον λουτήρα να πάρω γότερα. Ετοιμάζουσαν να πάρω τό λουτρό μου, όταν μέσα στον κάθρεπτό του λουτρού, τόν εύρι- σκόμενον άκριβώς άπέναντι στην πόρτα, ή οποία δέν ήτο έντελώς κλειστή, παρατήρησα ότι κάποιος έβγαινε από τό δωμάτιον του Μπαλάρ, δέν μπόρεσα να διακρι- νώ ποιάς ήτο, άλλ' ούτε και έ- δωσα σημασία στο γεγονός.

Πολύ καλά και σεις κύριε Βικτωρ, τί έχετε να αναφέρε- τε;

— Εγώ έπήγα στο Μπαλάρ κατά τάς 11 και τέταρτο για να τού ζητήσω ένα θιόλιον, έκτύπη- σα και έπειτα άνοιξα την πόρτα, παρατήρησα όμως ότι τά φώτα ήσαν όλα σβυσμένα, έννομιση ό- τι ό φίλος μου δέν εύρίσκετο έ- κεί και έπιστρέψα στο δωμάτιό μου.

— Όλα είνε εν τάξει, κύριε. Πάντως ό ένας από σας είνε ό ένοχος και ό ένοχος αυτός είνε ό κύριος...

— Ποιος ό ένοχος;

Νέες λέξεις

(ΑΡΙΘΜΟΣ 2)

Έντός του κατωτέρω δημοσι- ευομένου τετραγώνου θά έπτετε

ΩΜΟΣ-ΣΚΙΑ
ΛΥΤΗΣ
ΝΗΜΑ-ΑΓΩΓΗ
ΣΕΙΣΜΟΣ
ΜΑΙΑ-ΠΕΡΙ
ΝΕΘΟΣ
ΚΑΛΟΣ-ΑΛ
ΛΑΒΗ.

ήσφορες λέξεις. Είνε όλες γνω- πτες και πολύ κοινές. Προσπαθήσατε τώρα να προσ- λέξετε είνε κάθε λέξιν έναν Μου- κικόν φθόγγον, ούτως ώστε να σχηματισθούν νέες λέξεις και με έντελώς διαφορετική σημασίαν:

Σταυρόλεξον 5ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1.—Είδος εξανθηματικού μετα- δοτικού νοσήματος, προσέαλλον- τος κατά προτίμησιν τά παιδιά.

2.—Σύνολον δωματίων οικίας, έχόντων ισούψες δάπεδον και ι- σούψη κορυφήν.—Τεχνικόν κατα- σκεύασμα δια την διάβασιν άν- θρώπων, ζώων ή όχημάτων, ύπε- ρνω χαράδρας, ποταμού, διώ- ρυγος κ.λ.π.

3.—Μέγας Γάλλος ποιητής και συγγραφέας.

4.—Η έντός του αίματος έμ- βολή θεραπευτικού τινος ύγρου δια σύριγγος.—Πάσα άνώμαλος κατάσταση του οργανισμού, ά-

ρος του ποδός.

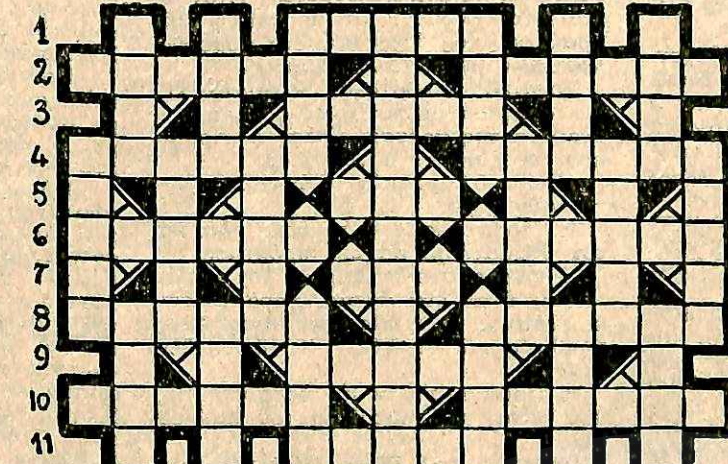
3.—Τόπος παρά την θάλασσαν, τά δάση ή τά όρη, όπου μεταεί- νουν οι άσθενείς χάριν της ύ- γείας των, ή παραθερίζουν ύγι- εις χάριν άναψυχής.

4.—Ο άτομικός ίδιως τρόπος έκφράσεως έν τώ λόγω, τώ γρα- πτώ και τώ προφορικώ.—Τό έφ' όδ έδράζεται ή κοινωνική ύπο- ληψις τινός, ή καλή φήμη.

5.—Καθιστώ, συνιστώ, δημι- ουργώ, θεμελιώνω, οικοδομώ κτί- ριον.

6.—Ο αυτός κατά ποσόν ή αξίαν ή διαστάσεις με άλλον ή άλλους.—Καρπόφορον δένδρον, ως και ό καρπός αυτού.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

οβένεια, άρρώστεια.

5.—Συναντάται είνε δλα άνε- ξαιρέτως τά πρόσωπα.

6.—Κύριον γεωργικόν έργα- λειον (πληθυντικός).—4.—Ε- ταίριον: όνομασία μυστικής όρ- γανώσεως ίδρυθείσης τώ 1614 έν Ρωσία με σκοπόν την άπελευθέρ- ωσιν της Ελλάδος από του Τουρκικού ζυγού.

7.—Πάν άνοιγμα επί τινος έπι- φανείας ή κοιλή έσοχή ένός σώ- ματος τινός.

8.—Ο διευθύνων διάδοχά τινά, ήτις τού όφειλε ύπακοήν.—Φαν- τασιοκόπημα, όνειροπόλημα, έλ- πς άπραγματοποίητος (πληθυντι- κός).

9.—Πολύς, χύδην λαός, συρ- φετός.

10.—Ο παραδίνων τούς θεί- ους ή ανθρώπινους νόμους (πλη- θυντικός).—Όμάς ανθρώπων συν- ηθροισμένων κάπου, πλήθος συγ- κεντρωμένων.

11.—Κατάργησις, κατάλυσις, άφαιρέσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1.—Η θεά του φωτός της Σε- λήνης, έν τη άρχαία Έλληνική Μυθολογία.

2.—Επίρρημα χρονικόν.—Μέ-

8.—Ο έχων ως έπάγγελμα την άγοραπωλησίαν δοχείων χρη- σιμευόντων ίδιως δια την μετα- φοράν ύγρων.

10.—Πάσα δύσκολος προσπά- θεια προς υπερνίκησιν αντίπαλου.—Άνταρμία άναφορική.—Όλιον δήποτε κατά μέγεθος, ποσόν έν- τασιν κ.λ.π.

11.—Τό κατ' έξοχην ναρκωτι- κόν, λυσίπονον και ύπνωτικόν φάρμακον έξ αυτού έξάγεται ή μορφήν.

12.—Είνε πολύ έπικίνδυνος, ι- διως όταν είνε και μεγάλη, συ- ναντάται δέ περίπου είνε δλα τά παθήματα δάση της Υφής.—Λο- γομαχία, άμφισβήτησις περί τι' ως κύριον όνομα, θεότης παρ' άρχαίους προσωποποιούσα την δι- χονομίαν.

13.—Πάν ούρανιον σώμα, άπο- τελούν τό κέντρον πλανητικού συστήματος (πληθυντικός).

14.—Τά έν Αθήναις εύρισκόμε- να αποτελούν, παρ' όλην την ά- θλίαν τά κατάστασιν μέσον συγ- κοινωνίας.—Άκρωτήριον της Πε- λοποννήσου επί της Δυτικής εισό- δου του Κορινθιακού κόλπου.

15.—Μεγάλη θεά του άρχαίου Έλληνικού πανθέου.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Η παροιμία

(ΑΡΙΘΜΟΣ 1)

Α = 1 Γ = 3 Ε = 5 Ζ = 6 Η = 8 Θ = 9 Ι = 10 Κ = 11 Λ = 12 Μ = 13 Ν = 14 Ξ = 15 Ο = 16 Π = 17 Ρ = 18 Σ = 19 Τ = 19 Υ = 20 Φ = 21 Χ = 22 Ψ = 23 Ω = 24

Βασίζόμενοι στους άριθμούς, που αντίστοιχούν έκάθε γράμ- μα του Αλφαβήτου, και είνε την εύρεσιν την όποιαν θα σας διευ-

κολήν ή άνωτέρω δημοσιεύμε- νος πίναξ, προσπαθήσατε να άνα- καλύψετε την παροιμίαν που κρύ- βεται πίσω από τούς διαφόρους κατωτέρω δημοσιευμένους άρι- θμούς:

11111 — 11911 — 21199
11915 — 20111 — 31520
10191 — 11111 — 19718
10152 — 01015 — 20213

Παραδείγματα: 12201 — 11588 = 12, 20, 11, 15
18 = Μ Υ Λ Ο Σ.

Αί λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 2ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΚΙΝΑ — ΣΤΟΛ. 2) ΟΓ- ΚΟΣ. 3) ΡΗΜΑ — ΦΑΚΑ. 4) ΟΣΜΑΝ. 5) ΑΛΣ — ΑΡΑ. 6) ΕΓΩ. 7) ΤΙΣ — ΣΑΝ. 8) Α- ΓΗΜΑ. 9) ΚΥΜΑ — ΥΦΟΣ. 10) ΟΛΙΓΗ. 11) ΑΛΣΗ — ΑΣΜΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΚΕΡΜΑ — ΤΕΚΝΑ. 2) ΛΕΙ. 3) ΝΟΜΟΣ — ΣΑΜΟΣ. 4) ΑΓΑΣ — ΓΑΛΗ. 5) ΜΑΓΚΗ. 6) ΣΟΦΑ — ΜΥΓΑ. 7) ΤΣΑΝΑ — ΣΑΦΗΣ. 8) ΡΕΑ. 9) ΑΒΑΝΑ — ΝΗΣ ΣΑ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 4ον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΡΗΝΑΝΙΑ. 2) ΥΠΑΤΗ — ΓΡΑΙΑ. 3) ΤΟΞΕΥΜΑ. 4) ΟΔΗ- ΓΩ — ΠΕΙΝΑ. 5) ΣΟΣ — ΡΑ- ΣΤΩΝΗ — ΣΑΝ. 7) ΤΙΣ — ΠΑΝΙΚΟΣ — ΠΥΡ. 8) ΑΣΥΛΑ — ΟΝΟΜΑ. 9) ΓΕΝΕΙΟΝ. 10) ΑΠΟΡΩ — ΤΟΚΙΟ. 11) ΝΗ- ΣΤΕΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΖΥΘΟΣ — ΤΑΛΑΣ. 2) ΔΟ- ΣΙΣ. 3) ΘΑΛΗΣ — ΣΥΡΟΣ. 5) ΡΗΤΩΡ — ΠΑΓΩΝ. 6) ΑΝΑ. 7) ΝΑΟΣ — ΝΑΝΟΣ. 9) ΝΑΥΩ — ΚΑΙΣΕ. 10) ΝΤΟ. 11) ΑΓΑΠΗ — ΣΟΝΤΑ. 13) ΠΑΓΙΣ — ΠΟΛΚΑ. 14) ΝΑΟΥΜ. 15) ΠΑΙΔΑ — ΡΑΚΟΣ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η παρουσία του κολλητισμέ- νου ύψαματος άποδεικνύει ότι τό σώμα της νεκρής έρριφθή έ- κεί μετά την προήν κατακαύ- σιμα έσοχή, ή οποία όπωσδή- ποτε θα έβγαζε από τό θάσασμα την κόλλα που τό έκάλυπτε.

Εφ' όσον, λοιπόν, ό κ. Γρανί- της δέν έγινε από τό σπίτι του μετά την έπιστροφή του μαζί με την μητέρα του, πολύ προτού άρ- χίση ή δυνατό έροχή, δέν είνε αυτός ό ένοχος, και οι άστυνο- μικοί πρέπει να άναζητήσουν κά- ποιον άλλον.

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

Ένας άνθρωπος που κάνει τόν γύρον του κόσμου διευθυνόμενος προς άνατολάς, κερδίζει μιαν ή- μέραν τόν χρόνο. Αντιθέτως, έ- κείνος που κάνει τόν ίδιο αυτόν γύρον, αλλά κατευθυνόμενος προς δυσμάς, χάνει μιαν ήμέραν τόν χρόνο.

Ο Πιτ, ό οποίος διευθύνθη προς άνατολάς, έντός 50 ετών έκέρδισε 50 ήμέρας. Έντός του ίδιου αυτού διαστήματος, ό Γιότ, ό οποίος διευθύνθη προς δυσμάς, έχασε 50 ήμέρας.

Εε αυτόν προκύπτει ή διαφο- ρά των 100 ήμερών είνε την ήλε- κίαν των.

ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΛΕΥΚΟΙ

Εφ' όσον ό πρώτος έδωσε μιαν άκατανόητον απάντησιν, ό δεύτερος άναμφισβήτως λέγει ψέ- ματα διδόντας μιαν λύσιν. Ο δεύτερος, είνε λοιπόν, μαθρός. Είπε ότι ό πρώτος είνε μαθρός, Ο πρώτος λοιπόν, είνε λευκός, έφ' όσον λέγει ψέματα.

Ο δέ τρίτος είπε την άλήθει- αν, λέγοντας ότι ό δεύτερος είνε μαθρός, είνε λοιπόν και αυτός λευκός.

Όποτε, ό 1ος και ό 3ος είνε λευκοί, και ό 2ος είνε μαθρός.

CRÈME MOUSON
C. H. OIAN THE GROOMING SALON

‘Η εὐχή του μαρκησίου

(Συνέχεια από τη σελίδα 37)

ρευτῶ! “Εναν τέτοιο! Μὲ τὴν ἴδια ζωὴ, μὲ τὴν ἴδια ὁρμή! Πῶς αὐτὸ τὸ σκουληκι, τὸ συχαμένο ἔρπετό, ὁ γυιὸς του, μπορούσε νάταν πατέρας τοῦ δλέξανθου ζωηροῦ ἀγγελουδιού που ἦταν ὁ Ἀρμάν; Τὴν νύφη του τὴν μισοῦσε. Δὲν συγχωροῦσε τὴν ταπεινὴ καταγωγὴ της, οὐτὲ τὸ ὅτι ἦταν ἀπαραίτητη ἡ συμβολὴ τοῦ πλούσιου αἱματός της στὴν κουρασμένη γενιὰ τῶν ντὲ Φερλάκ.

Μετά τὸν θάνατο τοῦ γιοῦ του, τὴν περιώρισε ἀκόμη πιὸ πολὺ. Μὰ ἡ Νόρα ἦταν εὐτυχισμένη. Εἶχε τὸν Ἀρμάν. Τὸν Ἀρμάν, πού τὸν ἐφοίγεε στὴν ἀγκαλιὰ της κι’ ἔψαχνε θαθεῖα στὰ μάτια του νὰ βρῇ, νὰ βρῇ λὲς κάτι.

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ εἶχαν πολὺ κόσμο στὸν πύργο.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἐδέχονταν ὕστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ζῶρς. Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ νύφη του ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἀναγκάζονταν νὰ μιλήσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ παρ’ ὅλες τὶς προσπάθειές της, κάθε φορὰ πού ἡ νέα γυναίκα ἀπηύθυνε τὸν λόγον στὸν γέρον μαρκήσιο, ἔκανε μιὰν ἐνστικτώδη κίνησι ὑποχωρήσεως καὶ σὰν νὰ τὴ φόβιζε τὸ ψυχρὸ βλέμμα του.

Ὅταν σερβίριζαν τὸν καφέ, ἡ Νόρα ἔφυγε νὰ πάη νὰ φιλήσῃ τὸν μικρό της. Ξαναγυρίζοντας, καθὼς διέσχισε τὸ σαλονάκι, εἶδε τὸν πεθερό της πού στεκόταν ὄρθιος στὴ μέση της κάμαρας μὲ τὴν ἔκφρασι ἐκείνη τῆς ψυχρῆς λύσσας πού τόσο τὴν ἐφόβιζε.

Πάλι κοντὰ στὸ παιδί ἵσουν; ψιθύρισε σφύριχτά.

Εἶνε δικό μου τὸ παιδί; ἀπήνησε ἡ νέα γυναίκα. Καὶ θὰ εἶμαι κοντὰ του ὅσο θέλω!

Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε; ἐγέλασε ὁ γέρος. Δὲν θὰ σ’ ἀφήσω θέβαια νὰ μοῦ τὸ ἀναθρέψῃς ὅπως θέλεις ἐσύ.

Ἡ νέα γυναίκα ἔγινε κατάχλωμη.

Τί θέλετε νὰ πῆτε;

Ἀπλοῦστατα, ὅτι τὸ παιδί θὰ τὸ στείλω στὴν ἀδελφή μου καὶ ἀπὸ ἐῶ κι’ ἐμπρὸς θ’ ἀσχολῆται αὐτὴ μὲ τὴν ἀνατροφή του.

Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ντὲ Φερλάκ! Ἐκείνη ἡ γεροντοκόρη στρίγγλα; Στὰ νύχια της ὁ Ἀρμάν;

Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό! φώναξε.

Εἶνε δικαίωμά μου; εἶπε σιγὰ ὁ γέρος.

Μὰ ἐγώ; Τί θὰ γίνω ἐγὼ χωρὶς τὸ παιδί;

Τὸ παιδί εἶνε ντὲ Φερλάκ. Στὰ μάτια της γυναίκας ἀστράψε ἡ τρέλλα.

Ψέματα! Δὲν εἶνε ντὲ Φερλάκ; φώναξε πιυχτά. Δὲν εἶνε παιδί τοῦ γιοῦ σου; Εἶνε τὸ παιδί τοῦ Πιέρ, παιδί τοῦ ἔρωτα, γι’ αὐτὸ εἶνε καὶ τόσο ὠραίο! Δὲν τὸ κατάλαβες; Δὲν εἶνε ἐγγονός σου! Εἶνε δικός μου! Δικός μου καὶ τοῦ ἀνδρός πού σκοτώσατε!

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου εἶχε γίνει πιὸ χλωμὸ ἀπὸ τὸ λευκὸ πλάστρόν του. Σιγὰ-σιγὰ, ἡ ἀπειλὴ ἀναψε μέ-

σα στὰ μάτια του κόκκινες φλόγες. Διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα, μὰ ἡ Νόρα τοῦ ἔκοψε τὸ δρόμο.

—Τὸν ἀγαποῦσα τὸν Πιέρ! ψιθύρισε. Ἀργήσαμε τοὺς γάμους μας ἐξ αἰτίας τῆς μητέρας. Μὰ εἶνε πατέρας τοῦ παιδιοῦ μου; Καὶ ὁ γυιὸς σου μοῦ τὸν σκότωσε; Ὁ ἴδιος μοῦ τῶπε!

—Ὅπως θὰ σκοτώσω κι’ ἐγὼ αὐτὸν τὸν παρείσακτο, αὐτὸν τὸν ξένο, πού περνοῦσε γιὰ ντὲ Φερλάκ.

Μὲ μιὰν ἀγρία φωνή, ἡ Νόρα σήκωσε ἕνα θαρὸ καντηλέρνι...

—Τόλμησε ἀν’ ἀπορίας!

Ὁ γέρος ἔκαμε ἕνα βῆμα ἐμπρός, ἀλλὰ γιὰ νὰ πῆσθ θαρὸς στὸ πάτωμα. Τὸ καντηλέρνι τὸν εἶχε χτυπήσει στὸν κρόταφο. Λίγο αἷμα ἔτρεχε.

Ἡ Νόρα τὸν κύτταξε σιωπηλῇ. Ὑστερα ἔβαλε τὸ καντηλέρνι στὴ θέσι του καὶ γύρισε στὸ σαλόνι.

—Ὁ πεθερός μου χτύπησε ἀσχημα: ἀνήγγειλε ψυχρά.

—Ὅλοι σηκώθηκαν ἀπὸ τὴ θέσι τους κι’ ἔτρεξαν στὸ σαλονάκι.

Σήκωσαν τὸν ντὲ Φερλάκ καὶ τὸν ἐκάθισαν σὲ μιὰ πολυθρόνα. Ἦταν ἀπίστευτα χλωμός, καὶ ἡ πληγὴ τοῦ κρατάρου του ἦταν σὰν ἕνα πορφύρο λουλουδι μὲ πέταλα αἱματος.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν κλάματα κι’ ἕνα ἀγοράκι μὲ πνιγμὸς φάνηκε στὸ ἀνοιγμά της πόρτας. Ἦταν ὁ Ἀρμάν πού τὸν ἐξύπνησε ὁ θόρυβος.

—Παππού! φώναξε τρέχοντας κοντὰ στὸν γέρον.

Ἡ Νόρα ἔκαμε μιὰ κίνησι γιὰ νὰ τὸν σταματήσῃ, μὰ δὲν πρόφτασε.

Ὁ γέρος ἀνοίξε θαρεὰ τὰ μάτια. Ναι, ἦταν ἕνα ὠραίο, γερό παιδάκι. Τέτοιος πού θάπρεπε νάταν ἕνας ἀληθινὸς ντὲ Φερλάκ. Κι’ ὅμως δὲν ἦταν!

Ἡ Νόρα περίμενε τὴν καταδίκη της πού θάταν καὶ καταδίκη τοῦ παιδιοῦ της.

Τὰ χεῖλη τοῦ γέρου ἀργόσασαψαν.

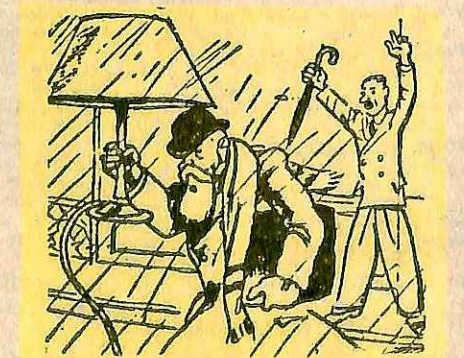
Ἐνα δάκρυ κύλησε στὰ ἀδύνατα μάγουλά του.

—Ντὲ Φερλάκ... ψιθύρισε. Ἐνας ἀληθινὸς ντὲ Φερλάκ. Πρώτος στὴ μάχη καὶ στὸν ἔρωτα. Τὴν εὐχή μου!... Καὶ ξεψύχησε...

ΦΕΛΙΞ ΕΡΒΙΕ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

—Διάβολε, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί σήμερα εἶναι θαρύτερη ἡ ὀμπρέλλα μου!

CRÈME MOUSON

Χλαμὺς Συλοσῶντος

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 15)

λοσῶν!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτότερους στρατηγοὺς τῆς Περσίας, ὁ Ὀτάνης, ὠρίσθη ἀρχιστράτηγος τῶν περσικῶν καὶ ναυτικῶν δυνάμεων, καὶ ὁ Συλοσῶν ἐμπάρκαρισε μαζὶ στὴ ναυαρχίδα του.

Ὁ Μαιάνδριος, ὁ τύραννος τῆς Σάμου, καὶ ἄλλοτε γραμματικὸς τοῦ Πολυκράτη, ἔτριβε τὰ μάτια του καθὼς εἶδε ξάφνου τὰ καράβια ν’ ἀράζουν δίπλα στὰ μουράγια τοῦ κάστρου του, καὶ τοὺς Πέρσας νὰ κάνουν ἀπόβασι στὴ στεριά. Ἄλλο δὲν τοῦμενε παρὰ μόνο ἡ φυγὴ γιὰ νὰ σώσῃ τὸ τουμάρνι του. Ἐγλύστρησε μέσ’ ἀπὸ ἕνα κρυφὸ κανάλι πού εἶχε φτιάξει γιὰ νὰ τὸ σκάσῃ μὲ τὴ θαλαμηγὸ του. Πρὶν ὅμως μῆλ, θέλει στὴν εἰρκτὴ τοῦ φρουρίου τὸν ἀδερφό του τὸ Χαρίλαο πού τὸν κρατοῦσε ἐγκλειστο. Ὁ φυλακισμένος φωνάζει στὸν τύραννον:

—Ποῦ πᾶς, μωρέ, δειλέ; Βγάλε με, τουλάχιστο, ἐμένα, πρὶν φύγῃς, νὰ μὴ μὲ σφάζουν ἀδίκαια, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι ν’ ἀντισταθῶ στὸν ἐχθρό: καὶ νὰ σοῦ σώσω ἐγὼ τὸ θρόνο σου!

Ὁ Μαιάνδριος οὐτὲ τὸν ἀδερφό του ἀγαποῦσε ὥστε νὰ θῆλῃ νὰ τὸν σώσῃ, οὐτὲ καὶ πίστευε ὅτι μπορεῖ νάχη ἀποτέλεσμα ἡ ἀντίστασις κατὰ τῶν Περσῶν. Καὶ ἔφυγε, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχικὴ του ἀπόφασι. Ἀλλὰ, τὸ μῖσος τοῦ ἦταν διπλό, καὶ γιὰ τὸ Συλοσῶντα πού ῤχότανε νὰ θασίλευσῃ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς Σαμιῶτες πού ἐτοιμάζονταν νὰ τὸν ὑποδεχθῶν. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ, λοιπόν, καὶ τὰ δύο μέρη, πρὶν φύγῃ ἀφῆσε τὸ Χαρίλαο ἐλεύθερο. Ὁ Χαρίλαος αὐτὸς ἐξηνάγκασε τὸν πληθυσμὸ σὲ ἀντίστασι. Ὁ Συλοσῶν ἤθελε τὴν εἰσοδὸ του ἀναίμακτῃ. Ἀλλ’ ὁ Ὀτάνης βλέποντας ὅτι οἱ Σαμιῶτες μὲ τὸ Χαρίλαο τὸν χτυποῦν τὸ στρατό, διέταξε σφαγὴ χωρὶς ἔλεος! Κανεὶς δὲν ἐγλύτωσε. Κι’ ἔτσι, ὁ Συλοσῶν κατέλαβε τὸ νησί κι’ ἐθασίλευσε μὲν κι’ αὐτὸς, καὶ ἔπειτα ὁ γυιὸς του ὁ Αἰάκης, ὡς διάδοχος, ἀλλὰ χρειάστηκε νὰ πάη ὁ Ὀτάνης, ὁ Πέρσης στρατηγός, στὴ Λήμνο καὶ στὸ Βόσπορο νὰ τοῦ φέρῃ... κατοίκους, ἀφοῦ δὲν εἶχε μείνει ρουθοῦν ἀπὸ τὴ σφαγὴ:

Τρία μοτίβα ἔμειναν ἔκτοτε κλασσικά στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ περιπέτεια.

Τρία μοτίβα πού ἔγιναν παροιμίες στὰ χεῖλη ὄλων γιὰ κάθε περίστασι.

Τὸ ἕνα εἶνε πούλεγαν: «Εὐρυχωρία Συλοσῶντος» ὅπου ἐπερίσσευε τόπος, σὲ κάθε ἀπλοχωρία, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὅτι ἡ Σάμος εἶχε ἐρημωθῇ ἀπὸ πληθυσμὸ.

Τὸ ἄλλο εἶνε: «Σαμίων ὁ Δῆμος», κι’ αὐτὸ τὴν ἔλεγαν ἐπίσης εἰρωνικά σ’ ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ ὅποια περίπτωσι ἀταξίας καὶ ἀκαταστασίας, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὅτι ἐπὶ Συλοσῶντος στὴ Σάμο γιὰ νὰ δημιουργηθοῦν πολῖται κάθε δοῦλος καὶ κάθε θάρβαρος εἶχε τὸ δικαίωμα ν’ ἀνακηρύσσεται ἐλεύθερος χωρὶς μεγάλες διατυπώσεις.

Καὶ τὸ τρίτο μοτίβο εἶνε ὅτι ἀπὸ τότε δασκίς γινότανε λόγος γι’ ὅμορφον ροῦχον ἔλεγαν ὅλοι: «Χλαμὺς Συλοσῶντος»!

Γιατὶ μιὰ χλαμὺδα ἐστάθηκε αἰτία σὲ τόσο ἀπίστευτα περιστατικά...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

Ἡ φιλὴ τῶν πονεμένων

Ἡ ἐκλεκτὴ λογοτέχνης πού κρύπτεται κά- ὡ ἀπὸ τὸ ψευδώνυμο Ρέα Ρ. ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρούσης σελίδος σὲ ὅσες ἐκ τῶν ἀναγνωστριῶν μας τῆς ἐμπιστεύονται ἕναν ψυχικό τους πόνο ἢ μιὰν αἰσθηματικὴ τους περίπεια, γιὰ τὴν ὁποῖαν θὰ εἶχαν ἀνάγκη κάποιας συμβουλῆς.

ΔΥΟ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Δύο εἰδύλλια, δύο περιπτώσεις. Τὸ ἕνα δραματικό, τὸ ἄλλο... Ἀλλὰ γιὰ τὸ ἄλλο θὰ κρίνετε μόνοι σας.

Πάντως, δύο ἱστορίες πού συνέβησαν κοντὰ μας, δυὸ πονεμένες ψυχούλες πού ἴσως νὰ πέρασαν πλάι μας χωρὶς νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ μαντεύσοιμε τὸν πόνο τους, —δυὸ ὑπάρξεις τόσο διαφορετικῆς ἀλήθειας.

Ἡ πρώτη — «Ἀπογοητευμένη» — ὑπογράφει στὸ γράμμα της, Μαίρη, ἃς τὴν ποῦμε — σωστὴ ἡρωὶς ἐνὸς περιπετειώδους καὶ τραγικοῦ ἔργου τοῦ Ἰουλιου Μαρού. Ἡ ἄλλη — τὰ ἀρχικά της: Ν. Π. — Νίνα ἴσως — ἕνα κο-

ριτσάκι πού δὲν ξέρεי τίποτα ἀκόμη ἀπὸ τὴ ζωὴ. Μὰ τίποτα...

Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὴν τραγικὴν ἱστορίαν τῆς Μαίρης.

Ἐχετε διαβάσει κανένα μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλιου Μαρού; Ἀσφαλὲς ὑποθέτω. Ἡ «ἀπογοητευμένη» φιλὴ μου ὅμως δὲν θὰ ἔτυχε νὰ διαβάσῃ. Ἀλλοῶς, θὰ ἔβλεπε ποῖα λύσις «ἐνδεκνυταῖς» στὴν περίπτωσί της.

—Ἦμουν ἕνα κοριτσάκι δεκατεσσάρων ἐτῶν —ἀρχίζει ν’ ἀφηγητῇ— μαθήτρια τῆς τρίτης τάξεως τοῦ Γυμνασίου. Κάποιος, μαθητῆς κι’ αὐτὸς τῆς πέμπτης τάξεως, μὲ πρόσεξε. Τὸ εἰδύλλιο μᾶς ἀρχισε μιὰ μαγευτικὴ θραυὰ τοῦ Αὐγούστου. Μὲ δειλιὰ μοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἀγάπην του, ἐγὼ τὴν δέχτηκα καὶ ἀπὸ τότε βλέπομαστε

Μία εἰνα κντὶ πνύδρα Ρεα...

...βρίσκεται ἡ ὁμορφιά σας...

ἡ πνύδρα Ρεα εἶναι

προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana.

Ὑπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται σ’ ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

τακτικά. Κάποιον παλὸ εἰδύλλιο τοῦ μ’ ἔκανε νὰ ζηλεύω τρομερά. Ἐπέρρασαν ἔτσι δυὸ χρόνια γεμάτα ἀγάπην.

Αὐτὸς εἶνε ὁ πρόλογος. Ἀκριβῶς, βλέπετε, ὅπως στὰ μυθιστορήματα τοῦ Μαρού.

Τὸ πρῶτο κεφάλαιο ἀρχίζει δταν οἱ δύο μικροὶ ἐρωτευμένοι ἐτελειώσαν τὸ γυμνάσιο. Αὐτὸς ἐπῆγε στρατιώτης. Αὐτὴ ἦλθε στὴν Ἀθῆνα γιὰ «εὐρυτέρους σπουδὰς». Ἐρωτικὰς, φεῖ! Μοῦ γράφει:

«Ἀλληλογραφοῦσαμε. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔπαυσα νὰ κορτάρω μὲ ἄλλους νέους καὶ σιγὰ-σιγὰ τοῦ στέρησα καὶ τὸ μόνο γράμμα πού τοῦ ἔστελνα...».

Κεφάλαιον δεύτερον: Μάιος τοῦ 1936. Μιὰ συμπαθήτρια τῆς φίλης μου τὴν πληροφορεῖ ὅτι ὁ νέος «τῶν παιδικῶν τῆς δνείρων» ἀπήγαγε τὴν ἄλλη, τὴν κοπέλλα πού εἶχε ἀγαπήσει πρὶν ἀπ’ αὐτήν.

«Πόνεσα θαθεῖα κι’ ἔκλαψα φανερά, μπροστὰ σ’ ὅλους τὴν χαμένη ἀγάπην μου. Καὶ ξαφνικὰ τὸν Ἀπρίλιο ἔρχεται καὶ με συναντᾷ... (Εὐρύσκομεθα στὸ τρίτο κεφάλαιον πλέον).

Καὶ σὰν τίμιος νέος ἐζήτησε νὰ τὴν πάρῃ. Ἡ ἀνυπαλὴ φίλη μου ὅμως «ἐνῶ τὸν ἀγαποῦσε» δὲν δέχθηκε. Εἶχε μπλέξει μὲ κάποιον ἄλλον ἐν τῷ μεταξύ.

Ὁ νέος ξαναφύγε. Ἐξω φρενῶν γιὰ τὴν στάσι τῆς ἀγαπημένης τοῦ ἐγύρισε στὴν πατρίδα του καὶ πανδρεύθηκε τὴν ἄλλη.

«Κι’ ἐγὼ, συμπληρώνει ἡ φίλη μου, πεπεισμένη γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἄλλου, παραδίδωμαι στὴν ἀγκαλιὰ του.

»Οἱ συνέπειες ὑπῆρξαν τραγικῆς. Ἐφερα στὸν κόσμον ἕνα παιδί. Τοῦ εἶπα νὰ μὲ παντρευθῇ. «Ὅταν τελειώσω τὶς σπουδές μου!» μοῦ ἀπήντησε αὐτός. Κατάλαβα ὅτι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ μὲ πάρῃ. Ἐφυγα ἀπὸ κοντὰ του μὲ τὸ παιδί του στὴν ἀγκαλιὰ μου καὶ μ’ ἕναν πόνο στὴν καρδιά...».

Ἐγύρισε πῶς στὴν πατρίδα της. Ἐκεῖ μιὰ βροχερὴ νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου — μὰ σὲ ποῖο κεφάλαιο βρῖσκεσθε τώρα; — συνήτησε τὸν ἄλλον, πού εἶχε ἐγκαταλείψει τὴν γυναίκα του ἕνα μῆνα μετὰ τὸ γάμο τους.

Καὶ συνεχίζει ἡ φίλη μου:

«Τὴν θροαυὰ ἐκείνη κλάμαμε πλάι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἐνωμένοι στὴν κοινὴ δυστυχία μας. Μιλήσαμε γιὰ ὅλα. Τὸ πάθημά μου τὸ εἶχε πληροφορηθῇ. Δὲν ἐδίστασε ἐν τούτοις νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ γίνω γυναίκα του, ὅταν πάρῃ διαζύγιο, καὶ γιὰ τὴν ἀγάπην τὴν δικήν μου δέχθηκε νὰ κάμῃ καὶ τὸ παιδί μου δικό του παιδί».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ μυθιστορηματικὴ ἱστορία τῆς ἀγνωστῆς φίλης μου. Τὸν ἐπίλογο ζητεῖ νὰ... τῆς γράψω — καὶ τῆς τὸν γράφω, ἐγὼ.

«Καὶ σᾶς ρωτῶ, ἀγαπητὴ φίλη τῶν πονεμένων — τί πρέπει νὰ κάνω; Νὰ ἐξακολουθήσω τὶς σχέσεις μου ἢ νὰ τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ πῶς μοῦ εἶνε ἀδιάφορος, γιὰτὶ ἀν καὶ τὸν ἀγαπῶ μὲ τύπτει ἡ συνειδησις μὲ τὴν σκέψιν πῶς κλέβω τὴν ἀγάπην μιᾶς ἄλλης...».

Καὶ ἀπαντῶ:

—Μὰ θέλει ρώτημα, ἀγαπητὴ μου; Ποῖαν ἀγάπην πρόκειται νὰ κλέβῃς; Τὴν ἀνυπαρκτὴν τοῦ νέου πού ἀγαπᾷς πρὸς τὴν ἄλλη; Μὰ δταν ἕνας σύζυγος ἐκδηλώνῃ τὴν ἀγάπην του στὴν γυναίκα του..., ἐγκαταλείποντάς τὴν ἔ-

να μὴνα μετὰ τὸν γάμο, θὰ κάνη κα-
λά, γιὰ τὴν ἡσυχία καὶ τῶν δύο, νὰ
μὴ ξαναμπλέξη μαζί της. "Ἦδη δὲν
ἦταν καλὴ πράξις τὸ διὰ τὴν ἐπὶ
γιὰ ἕνα πείσμα. "Ἀς διορθωθῇ αὐτὸ
τὸ σφάλμα μὲ τὸ διαζύγιο, τὸ ταχύτε-
ρον. Κι' ἐφ' ὅσον, ὅπως βλέπω ἀπ'
δοσὰ μοῦ γράφεις σὲ ἀγάπῃ, ἔαν καὶ
σὺ νοιώθης ὅτι ἀπέβαλες τελειωτικὰ
τὸν παλαιὸν ἄνθρωπο κι' ὅτι... ἔπη-
ξε τὸ μυαλό σου (ἡ ἡλικία μου μοῦ
δίνει τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ τραβήξω
λίγο τὸ αὐτάκι, μικρὴ μου φίλη) τό-
τε, ἄς προσπαθήσετε, μὲ τὴν ἐνωσί-
σας, νὰ δημιουργήσετε μιὰ εὐτυχία —
ὕστερ' ἀπὸ τόσας καταστροφὰς ποὺ
ἐδημιουργήχατε μὲ τὴν... πῶς νὰ τὸ
ποῦμε... μὲ τὰ πείσματά σας, ἔστω!

Καὶ τώρα, ἄς ἔλθωμε στὴν δευτέρᾳ
περίπτωσι.

"Ἐδῶ τὰ πράγματα δὲν εἶνε τόσο
τραγικὰ — καὶ ἄς μὴ θυμώσῃ ἡ φίλη
μου. Θαρρῶ πὺς τὴν βλέπω μπροστά
μου: ἕνα κοριτσάκι ἄδω, ὅπως εἶνε.
ἄφελος, στὴν ἀνοιχτὴ τῆς ζωῆς του, ποῦ
...ἐνόμισε πὺς ἀγάπησε. Γιατί δὲν
μπορεῖ ν' ἀγάπησῃ σὶά σοβαρὰ ἕνα
τόσον ἐπιπόλαιο νέο, ὥραίο μὲν ὅπως
μοῦ γράφει, ἀλλὰ τύπο «συγχρόνου
Καζανόβα» — κακὴ ἀπομίμηση μάλλον
τῶν γοήτων τοῦ Κινηματογράφου.

Φαντασθῆτε ὅτι γιὰ νὰ διασκεδάσῃ
μὲ τὴν φούρκα τῆς φίλης μου τῆς λείει
διαρκῶς πὺς ἀγαπᾷ ἄλλες, πὺς θὰ
παντρευθῇ μὲ κάποιον. Προσπαθεῖ,
δηλαδή, ἀσυνείδητα καὶ... ἄνδρα, νὰ
τὴν βασανίσῃ καὶ νὰ τὴν θίγῃ. Καὶ μ'
ἐρωτᾷ, ἡ μικρούλα Ν. Π. τί νὰ κάνῃ.

Μὰ, ἀπλούστατα, τίποτα! Μὲ ἄλλα
λόγια νὰ μὴν τὸν ξανασυναντήσῃ. Καὶ
ὅν τυχὸν κι' αὐτὸς ἐπιδιώξῃ νὰ τὴν
δῇ, νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ παύσῃ νὰ
τὴν ἐνοχλῇ. Αὐτὸ ἀρκεῖ. "Ὁ φίλος
μας θὰ παραφερθῇ ὅταν ἀκούσῃ αὐ-
τὰ τὰ λόγια καὶ ἡ μικρὴ μου φίλη εἴ-
μαι θεαίᾳ ὅτι θὰ τὸν συχαθῇ καὶ θὰ
θεραπευθῇ ἀπ' τὸ παιδιαστικό αἶσθη-
μά της.

Εἶμαι περίεργη μάλιστα νὰ μάθω
ἔαν τὰ προγνωστικά μου ὀγοῦν πέρα
ὡς πέρα ἀληθινὰ.

ΡΕΑ Ρ.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕ-
ΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

*Ετήσια *Εσωτερικὸς Δρχ. 250
*Ἐξάμηνος » » 125
*Ετήσια *Ἐξωτερικὸς λίραι *Ἀγγ. 1.10
*Ἐξάμηνος *Ἀμερικὴς δολλάρια 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

(Λεωφόρος 19)

Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης

ΜΙΧ. ΓΑΛΛΙΑΣ

ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ

(Περισσός: Τετράγωνον 249, ἀρ. 9)

Προϊστάμενος τυπογραφείου:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΟΥΝΤΑΣ

(Εὐαγγελιστρίας 4)

Σέρμα βελούδο...

ΝΕΑΝΙΚΟ
ΛΕΠΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΣΜΕΝΟ
ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ

FORVIL
AUX 5 FLEURS.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 38
ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 58

Γεν. Αντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι: Αἰετ. Θεοχάρης - Ἀθῆναι 25 202

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡ-
ΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρ-
τιον εἰς τὴν διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαίτερον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ἐλαστικὲς νέας
παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL,
VELPEAU κ.λ.π.

Διὰ τοὺς λουομένους εἰδικὲς ζῶνες ἀδιάβροχοι.

20 ἐρωτήσεις

- 1-Ταξιδεύουν τὴν νύκτα τὰ ταχυδρομικά περιστερία;
- 2-Πόσα χρόνια ἔζησε ὁ Μαθουσάλας;
- 3-Πότε ἐλευθερώθηκε ἡ Ἑπτάνησος;
- 4-Ποῖο φρούτο περιέχει τὶς περισσότερες θιταμίνες καὶ ποιὸς εἶνε αὐτός;
- 5-Ποῖος εἶνε ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς γῆς καὶ τί μήκος ἔχει;
- 6-Τί εἶνε ἄδελφος διαπνοῆς;
- 7-Σὲ ποῖο κράτος, σ' ὅλο τὸν κόσμον, δὲν ἔχει ἐγκατασταθῇ ἀκόμα οὔτε ἕνα τηλέφωνο;
- 8-Τί ἀπαγορεύει ὁ νόμος 4.060;
- 9-Πόσα αὐτοκίνητα κατασκευάσθησαν σ' ὅλον τὸν κόσμον κατὰ τὸ 1937;
- 10-Ποῖος ἀνεψιὸς τῆς φράσις: «Οἱ μὲν ἄνδρες γυγόναι γυναῖκες, αἱ δὲ γυναῖκες ἄνδρες»;
- 11-Γιατί ὁ σκύλος τώρα τὸ καλοκαίρι καὶ γενικά σὲ κάθε περίστασι ποῦ θέλει νὰ θροισθῇ ἐγάζει τὴν γλῶσσαν ἐξω ἀπὸ τὸ στόμα του;
- 12-Ποῖος ἔχραξε τὴν διώρυγα τοῦ Σουέζ;
- 13-Ποῖαν, θρησκευτικὴν ὀνομασίαν ἡμέραν καὶ τίνος ἔτους, ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν —Κηφισιάς ποῦ καταργεῖται τὸν προσεχῇ Ἀύγουστο;
- 14-Μὲ ποῖο ὄνομα ἀναφέρεται ἡ Κέρκυρα στὴν Ὀδύσειαν;
- 15-Ποῖο εἶνε τὸ μεγαλύτερον ἀγαλμα τοῦ κόσμου;
- 16-Ποῖο εἶνε τὸ δραστηκώτερον τῶν χημικῶν ἀερίων, ποτε ἐπρωτοχρησιμοποιοῦνται, παρὰ τῶν καὶ ποῦ;
- 17-Πόσα καὶ ποῖα νησιά ἀνήσουν στὸν Νομὸν Ἀργολιδοκορινθίας;
- 18-Μὲ πόσων ταχυτήτων πέφτει μιὰ στα γόνα βροχίς;
- 19-Ποῖο εἶνε τὸ ὑψηλότερο βουνὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ τί ὕψος ἔχει;
- 20-Σὲ ποῖο μέρος ὑπῆρχε, κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, θωμὸς ἀφιερωμένος στὸν «Ἀγνώστον Θεόν» καὶ ποῦ μνημονεύεται;

Σ. Σ.: Οἱ ἐρωτήσεις ποῦ σημειοῦνται * μὲς ἀπεστάλησαν ἀπὸ διαφόρους ἀναγνώστας μας. Κάθε ἀναγνώστης τοῦ «Θησαυροῦ» μπορεῖ νὰ στέλνῃ μιὰ ἢ περισσότερες ἐρωτήσεις γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, οἱ ὁποῖες καὶ θὰ δημοσιεύωνται μετὰ τὴν οἱ ὁποῖες καὶ θὰ δίνουμε, ἐφ' ὅσον θὰ πρόκειται περὶ σοβαρῆς καὶ ὀλιγοῦ ἐρωτήσεως.
Οἱ ἀπαντήσεις στὴν ἐπόμενη σελίδα

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

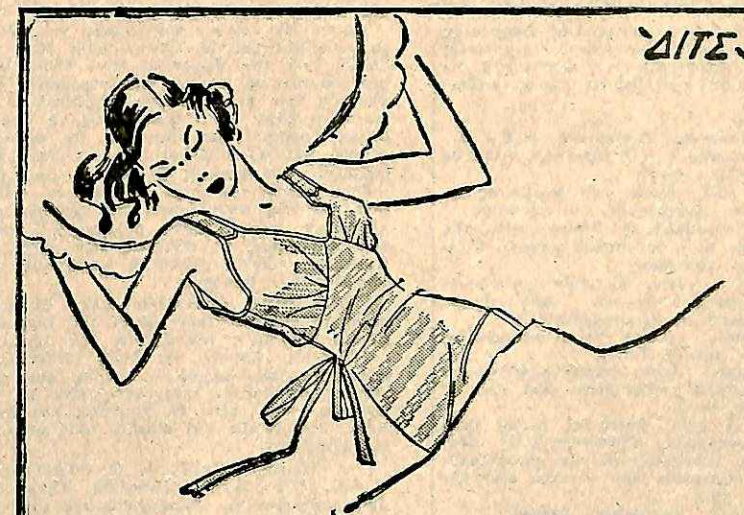
"Ὅταν ἀγοράζετε τὰς γνωστὰς Γερμανικὰς Βαφὰς Φορεμάτων «ARTI» προσέχετε τὸ πακετίδιον ποῦ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν παγκοσμίου φήμης Γερμανικὴν μάρκα

ARTI

διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἰσθε βεβαίᾳ ὅτι ἀγοράσατε γνήσιαν γερμανικὴν βαφὴν μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε γνήσιαι γερμανικαὶ καὶ καὶ ἔρχονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερμανίας ἐντὸς κλειστῶν πακετιδίων, ὅλαι αἱ ἄλλαι βαφαὶ, αἱ σήμερον διαφημιζόμεναι ὡς δὴ θεὸν παγκοσμίου φήμης καὶ μὲ ἐνδόφωνες μάρκας, δὲν εἶνε ὅχι μόνον γερμανικαὶ βαφαὶ, ἀλλὰ οὐδὲν καὶ εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε τὸ πακετίδιον ποῦ σὰς δίδουν ν' ἀναγράψῃ τὴν γνωστὴν μάρκα «ARTI» ὥλλως νὰ μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀντιπροσωπείας τῶν Γερμανικῶν χρωματουργεῶν «ARTI»).

Εὐχαριστο ΥΠΝΟ

μὲ τὸ νέο αὐτὸ νυχτικὸ ETAM

Στὶς ζεστὲς νύχτες, ἕνα ἀραχνούφαντο με-
ταξένιο κάλλυμα

ΔΡ. 275

ΕΣΩΡΡΟΥΧΑ

Etam

CRÈME MOUSON
« Η ΦΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΣΤΙ »

CRÈME MOUSON
« Η ΦΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΕΣΤΙ »

ΒΛΕΦΑΔΙΑΔΕΣ

Μεγάλες καὶ πυκνές, εἶναι τὸ μυ-
στικό που κάνει τὰ μάτια ὀμορφα-
κι' ἐλκυστικά. Ὅλες οἱ βεντέτες τοῦ κινημα-
τογράφου που μὰς γοητεύουν ἔχουνε βλεφαρί-
δες μεγάλες καὶ πυκνές (ἀληθινές ἢ ψεύτικες).
Βλεφαρίδες ἀληθινές, μεγάλες καὶ πυκνές,
εἶν' εὐκόλο νὰ ἀποκτήσῃ ὁποῖα τὸ θελήσῃ.
Μέθοδος νέα, ἀπλή καὶ ἐντελῶς ἀποτελεσμα-
τική. Ἀκαδημία Καλλοῦς Μ^η KETTY — Ἀθῆ-
ναι — Ἑρμοῦ 35 — Τηλ. 22-0-88.

20 απαντήσεις

Οι ερωτήσεις στην προηγούμενη σελ.

- 1.—Ναί. Ειδικές στρατιωτικές υπηρεσίες της Αμερικής έδοκίμασαν σχετικώς με 100 περισσότερα και απέδειξαν ότι αυτά προσανατολίζονται με το «αυτί».
- 2.—969.
- 3.—Το 1864.
- 4.—Η μπανάνα. Βιταμίνες Α, Β, Γ, Δ.
- 5.—Ο Μιασιπής (Αμερικής), μήκους 6.730 χιλιομέτρων.
- 6.—Η διά των πόρων του δέρματος αναπνοή του ανθρώπινου οργανισμού.
- 7.—Στην μικροσκοπική δημοκρατία της Ανδόρρας, που βρίσκεται μεταξύ Γαλλίας και Ισπανίας.
- 8.—Την παρά των πελατών ψηλάφισιν κουλουριών και λοιπών φαγώσιμων των πλανοδίων μικροπωλητών.
- 9.—6.336.000 (Κατά το «Οικονομικόν Δελτίον» της Κ.Τ.Ε.)
- 10.—Ο Ξέρξης, όταν παρηκολούθει την εν Σαλαμίνη ναυμαχίαν από του όρους Αιγάλεω.
- 11.—Διότι δεν έχει, όπως οι άλλοι ζωοκοί οργανισμοί, ιδροποιητικούς αδένες και αναγκάζεται να δροσίζεται με την εξάτμισιν που γίνεται από την γλώσσα του.
- 12.—Ο Γάλλος μηχανικός Λεσέφ.
- 13.—Την Καθαράν Δευτέραν του 1885.
- 14.—Νήσος των Φαιάκων.
- 15.—Το άγαλμα της Έλευθερίας στον προλημένα της Νέας Υόρκης.
- 16.—Ο Υπερίτης. Την 22 Απριλίου 1915 παρά των Γερμανών, στην γαλλική περιοχή του Υπρ. (Από την οποία έπηρε και την ονομασία).
- 17.—Πέντε: Πόρος, Υδρα, Σπέτσα, Κύθηρα, Αντικύθηρα.
- 18.—Με ταχύτητα 8 μέτρων περίπου το δευτερόλεπτον.
- 19.—Ο Όλυμπος: 2972 μέτρα.
- 20.—Στάς αρχαίος Αθήνας. Στάς «Πράξεις Αποστόλων» (Κεφ. 17 παραγρ. 43. «...εδρον και θωμόν εις τόν όποιον είνε επιγεγραμμένον ΑΓΝΩ. ΣΤΩ ΘΕΩ. Εκείνον λοιπόν τόν όποιον αγνοούντες λατρεύετε, τούτον εγώ κηρύττω προς ύμας».)

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Η ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΝΟΣΗΛΕΙΑ

«Η κατ' οίκον νοσηλεία», δηλ. η θεραπεία αρρώστου στο σπίτι, αποτελεί ένα από τα δυσχερέστερα προβλήματα που αντιμετωπίζει η επαγγελματική Ιατρική στην καθημερινή πράξη. Η θεραπεία αρρώστου στο σπίτι είναι ζήτημα έξ ίσου σπουδαίο και ζωτικό για τον ασθενή και τον Ιατρό, γιατί ο ασθενής δεν είναι πάντοτε υπό την διαρκή επίβλεψιν του Ιατρού προς πρόληψιν των επιπλοκών των ίσως επικλοκών και γιατί δεν γίνεται η θεραπεία σύμφωνα με τις οδηγίες του Ιατρού τις περισσότερες φορές. Προς αποφυγήν των ανωτέρω δυσχερέσεων και πρώτον για την πρόληψιν επιπλοκών, πρέ-

πει να καθιστώμεν ένημερον τακτικώτατα τον θεράποντα Ιατρόν περί της πορείας της ασθένειας του αρρώστου και δεύτερον η χορήγηση των φαρμάκων και η τήρηση των άλλων οδηγιών να γίνεται απολύτως σύμφωνα με τις δοθείσες Ιατρικές συμβουλές.

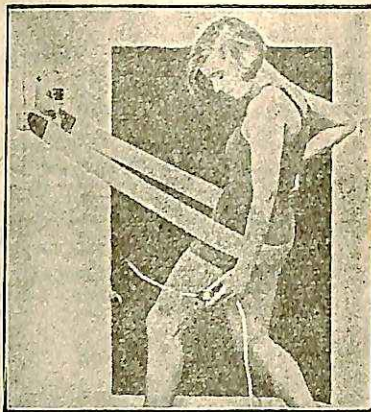
Πόσοι δεν καλούν τον Ιατρόν για τον ασθενή τους και έπειτα αφίνουν στην τύχη την εξέλιξη και την θεραπεία του, πόσοι δεν εμπιστεύονται σε τρίτον την περίθαλψιν του ασθενούς των και μάλιστα—παράδειγμα τακτικώτατον—στην υπηρετριάν τους, η οποία χορηγεί φάρμακα με κουτάλια της σούπας αντί του γλυκού ή άλλοι σκονάκι κλύσματος το παίρνουν έσωτερικώς ή—και το σοβαρώτερον—δταν πρόκειται περί παρασίτων του έντέρου (κοινώς σκουλήκια) και χορηγείται καλόμेलλας, απογορευεται η λήψις ή η πώσις ξυνών και όμως έξ άγνοίας των μικρών ή έξ αμελείας των μεγάλων η χορήγησις τούτων οδηγεί στον θάνατον.

Όλα αυτά αποτελούν μίαν ανακολουθία προς το θεραπευτικόν έργον του Ιατρού, έπομένως και προς την θυσίαν του αρρώστου.

Ανάγκη, λοιπόν, να δοθῇ ιδιαίτερα δλω προσοχή, όταν κληθῇ ο Ιατρός για την θεραπεία αρρώστου πασχόντος είτε έξ όξείας μορφῆς νόσου είτε έκ χρονίας, και όχι αμέλεια, θαρρυθυμία και άταξία στις οδηγίες και τά φάρμακα.

Ιατρός ΕΥΑΓΓ. Ι. ΠΑΝΤΑΖΟΠΟΥΛΟΣ
—Α. Κορύν. Ένταθα. Προσπαθήσατε όσο μπορείτε να αποβάλετε τις σκέψεις που σας καθλώνουν κατά την κατάκλισιν, διότι η άπννια θεραπευμένη έτσι με τα ύπνωτικά, έκτός του ότι θα σας φέρη τόν έθισμόν, θα σας εξαντλήση και το νευρικό σύστημα.
—Ι. Καραπάν. Πειραιεύς. Ο πόνος για τόν όποιον παρανοείσθη, είναι εύαισθησία του μέρους εκείνου έκ της έχειρήσεως την όποιαν έκάματε.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Massage Apparat

Ένα από τα αποτελεσματικώτατα μηχανήματα κατά της παχυσαρκίας του Ίνστιτούτου «ΑΦΡΟΔΙΤΗ»

Κ. Γεωργοπούλου

Μητροπόλεως—Υπατίας 11

Sarpet

Η ΛΕΠΤΟΤΕΡΗ ΠΟΥΔΡΑ ΜΕ ΤΟ ΕΥΓΙΕΝΙΚΩΤΕΡΟΝ ΑΡΩΜΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

από της 11ης ΙΟΥΛΙΟΥ

Ζητήσατε από σ ή μ ε ρ ο ν δοκιμαστικά δείγματα δ ω ρ ε α ν από τα φαρμακεία. Π. Μπακάκου, Α. Άλιφέρη, Π. Μαρινοπούλου, Γρηγοράκη και Σ(α, Α. Κωνσταντίνου (Πλατ. Όμονοίας), Κολοκυθά και Βαγενά, Ν. Ρεμπούτσικα (δδός Λυκούργου), Σαντράλ (Αιόλου), Σ. Μπέλλου (Πανεπιστημίου 67), Α. Πούλου και Ε. Πλευρίτη (Άχαρων 126), Μυροπωλεία Ματθοπούλου, Πετροπούλου κ.λ.π.

Κυρίες μου, ο μόνος οίκος κομμώσεων έν Ελλάδα, ο όποιος λαοσάρει την μόδαν των γυναικείων κομμώσεων, είναι ο Οίκος ΧΑΜΑΡΑΚΗ, Πανεπιστημίου 71, ο ειδικώτερος εις την Ondulation-Permanant. Περμανάντ δροχ. 150.

Οικουμός

